

ANTHOLOGIÆ GRÆCÆ

A

CONSTANTINO CEPHALA

CONDITÆ

LIBRI TRES.

AD EDITIONEM LEIPSIENSEM

JOANNIS JACOBI REISKE

EXPRESSI

ACCEDUNT

INTERPRETATIO LATINA,

POETARUM ANTHOLOGICORUM NOTITIA,

INDICES NECESSARIJ.

O X O N I I.

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

Prostant venales apud Jacobum Fletcher, Oxonii: J. Nourse,
P. Vaillant, et J. Fletcher, Londini.

MDCCCLXVI.

ANTHONY GRACE

CONSTANTINO CERNIALA

COPIES

ADDITIONAL LIBRARY
EMPEROR OF THE ROMANS
IS ANTIQUE LIBRARY

45

6 247

50

ANTHONY GRACE

CONSTANTINO CERNIALA

COPIES

45

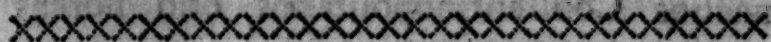
6 247

50

ANTHONY GRACE

CONSTANTINO CERNIALA

COPIES

E D I T O R I S

P R Æ F A T I O.

IMPERANTE Justiniano, Epigrammata Græca, a Meleagro Gadareno, deinceps a Philippo Theſſalonicenſi, collecta, quamplurimis etiam novis carminibus undique conſiſtitis et adhibitis, in unum quaſi corpus coegit Agathias, Myrinæus. Opus ille ſuum, materiæ ratione habita, ſatis artiſticioſe digeſſit in ſeptem libros, ſive ſeptem ſumma argumentorum capita. Hanc Agathiæ Collectionem, longe refertiſſimam, circiter A. D. 1370, Maximus Planudes,

vir Græcis literis excultus, et inter monachos Constantinopolitanos otio florens erudito, reformandam suscepit; ita scilicet, ut ordinem carminum ab Agathia primitus institutum, salvo tamen librorum numero, penitus mutaverit, seu potius aboleret; et ad novas classes, sive locos quosdam communes, epigrammata redegerit.

At nec omnia quidem Collectionis hujus Agathianæ Planudes arripuit; quædam enim ab alio collectore, quem mox ostendam, prius occupata, prætermisit. Ista vero Planudis, ea ipsa est quæ communiter appellari solet *Anthologia Græca*, recepto dudum nomine; editaque est primum Florentiæ, A.D. 1497, literis majusculis, a Jano Lascare.

Longe tamen ante Planudem, sæculis fere tribus, id quod obscure præmonui, Constantinus Cephalas, homo ignotus, sed quem Grammaticum, Rhodique natum fuisse

fuisse, conjicio, Florilegium hujusmodi quasi novum condiderat; Agathianum illud et Meleagreanum partim transcribendo, partim epigrammata recentiora, nec pauca quidem, subtexendo. Quæ vero in hac Collectione Cephalas omiserat, five impudica^b essent five honestiora, ex iis Anthologiam suam Planudes ille, nullo præterea delectu habito, contexuisse videtur^c. Et profecto magnam copiam carminum, qua ratione

a Vid. Notit. Poetar. Anthologic. inf. p.47. Et Comm. Cl. Reiskii ad Anth. Ceph. p.117.

b J. Lascaris in Epistola P. Medici, nonnisi in principe illa et rarissima Anthologiæ vulgaris editione reperienda, hæc habet. "Planudes castravit hunc Librum, detractis lascivioribus epigrammatibus, ut ipse gloriatur." Nimirum ita castravit Agathianum Librum, ut *lasciva* epigrammata quæ Cephalas exinde sumpserat, omitteret. Quæ vero Cephalas omiserat, delectui breviori studens, ea certe non repudiavit Planudes; ut videre est in ejus Libro septimo.

c Nonnulla quidem, utriusque generis, sed perpauca, forsan ἀειψία, quæ Cephalas antea decerpserat, admisit Planudes.

nescio, nisi forte quod compendium meditari-
taretur, et nova quælibet Agathianis passim
præponeret, Planudi postea sublegendam
reliquit Cephalas. Utcunque illud fuerit,
Florilegium suum Cephalas hic noster, Aga-
thianos Titulos, sive classes, quodammodo
fecutus^a, in sex Libros divisit. Primus ha-
bet ΗΑΙΔΙΚΑ. Totum hoc caput, sive
librum, a collectione Meleagreana omnium
longe antiquissima, auctum deinde a Stra-
tone, Severi tempore, sed omissum penitus
ab Agathia, desumpsit Cephalas^b. Istius

a Antiquus enarrator ad Coronam Meleagri, in Cod.
MSto Vaticano, perperam notavit, Cephalam in diversa
capita, *Amatoria* nempe, *Dedicatoria*, et cætera, distribuisse
coronam, sive collectionem, Meleagri. Nam primus auctor
hujus distributionis erat Agathias, quem pro exemplari
habuit Cephalas. Vid. Eman. Martini Epist. 193. Qui non
recte distinxisse videtur inter collectionem Meleagrean et
Agathianam. Nec vidit etiam Vavassor, hujus distributio-
nis auctorem Agathiam, non Cephalam, fuisse. De Epigr.
Cap. XVI. pag. 119. Edit. fol. Amstel.

b Vid. Notit. ut supr. p. 54, 85, 86.

autem

autem libri pars est, ad quem nimirum spectat unice, Præfatio quædam Meleagri, nec inelegans; ubi formosos pueros, in eodem libro celebratos, suavissimis pulcherri-
 misque flosculis et germinibus comparat, Secundus Liber, longe quidem brevissimus, est *Metrorum variorum*; carminum scilicet, quæ singula constant ex hexametris, pentametris, et senariis, una contextis; interdum vero solis iambis. Tertius *Amatoria*, five Puellarum laudes, complectitur. Quartus *Dedicatoria*; quintus *Sepulchralia* carmina, continet. Sextus ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, five epigrammata *Miscellanea*, nullius non argumenti, ad ingenium ostentandum præcipue composita^a. Atque ita totum quod habemus hodie trium illarum, quarum memini, Anthologiarum, Meleagri, Philippi, Aga-

^a Qui plura vult de significatione nominis ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, adeat Reiskii Comm. ad Anth. Ceph. p. 160, seq.

thiæ, Constantino Cephalaë, ac post illum Maximo Planudi, debemus. Etsi forsitan Anthologias illas veteres, vel unam potius Agathianam e reliquis conflata, utrique non ita sedulo collegerint, ut nihil e tanta carminum farragine posteritati desiderandum reliquerint. Præfationes enim, sive Coronæ, Meleagri et Philippi, poetarum nomina commemorant, quæ nec in Cephalea nec in Planudea leguntur hodie. Unde suspicari licet, Agathiam, grandem supellectilis hujusce thesaurum, cujusque solam Collectionem Planudes forte viderat, non integre Meleagreanam^a et Philippeam complexum fuisse. Nisi fortasse concedas, horum poetarum, vetustissimorum quidem, nomina, sub titulis illis passim occurrentibus, ΑΔΗΛΟΝ et ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, obscurata delitescere. Fa-

^a Alia, Meleagri scilicet, omisisse præter ΠΑΙΔΙΚΑ, quæ certe non attigit, ut dixi supra.

tendum est quidem, carmina ita signata fere
semper esse elegantissima; antiquissima quoque
sunt, ut credas ex hac ipsa causa, quod aucto-
rum nomina decursu temporis interciderint.
Hoc subinde notatu dignum puto: Inter
epigrammatum Græcorum versiculos, quos
pæne innumerabiles hinc inde Suidas in ex-
empla citavit, nullum fere esse, qui non
pertineat ad carmina in Cephalea et Planu-
dea nunc extantia. Unde contra colligi pos-
sit, Agathiam, quem potissimum forsitan
usurpabat Suidas^a, et ex quo duæ illæ Col-
lectiones constant, integrum nos habere.
Quod si Meleagreanam quoque et Philip-
peam triverit Suidas, et illas, exinde etiam
concludat aliquis, Agathiam continuasse;
vel saltem illarum partem maximam.
Fieri interea potest ut Agathias ipse, im-

^a Suidas vixit circiter A. D. 1000, secundum calculos
Cavei et Kusteri.

perfectus, librariorum imperitia aliisque injuriis mutilatus, ad Planudem devenērit. Contra nec ipse quidem Planudes semper fideliter exscripsit Agathiam. Alia enim circumcidit, alia pro sua libidine mutavit et innovavit, epigrammata^a. Qua

a A carmine Callimachi, Anthol. Planud. Lib. 7. 154, duos priores versiculos exsecuit. In alio Asclepiadis, ibid. 155, duos etiam, sane festivos, omisit; quos præferunt libri veteres. In Epigrammate Meleagri, de Puero defuncto, Δάκρυά σοι τῷ νέφθῃ, &c. HELIODORAM, pro HELIODORUM, reposuit, quod codices habent. Unde credidit Vincentius Obsopoeus, in suam ipsius Uxorem haud dubie Meleagrum hoc epigramma composuisse. Profecto nonnullæ *vocularum*, quod debuerat vidisse Vincentius, extincto *Puero* magis convenire videntur.

Αἶ αἶ, πῶ τὸ πεθερὸν ἐμοὶ ΘΑΛΟΣ; Ἀγλαίην Ἀδύς,
Ἀγλαίην ΑΚΜΑΙΟΝ Δ' ΑΝΘΟΣ ἔφυε νέφθῃ.

Heu! heu! ubi desiderabile mihi *germen*? Abripuit orcus,
Abripuit! *Vegetum flosculum* fœdavit pulvis!

Idem fecit etiam Planudes, honestiori certe consilio, de eodem, ut videtur, HELIODORO, in Carmine ejusdem Meleagri, Posidippo perperam attributo. Anthol. L. 7. Edit. Brod. pag. 587. Sed longum foret hujus rei exempla congerere.

vero

vero vel fide vel cura rem suam Cephalas expediverit, dictu difficilius est. Sola Agathiae Collectione videtur usus fuisse; quam novis carminibus interpolavit, unicum etiam Librum e Meleagreana, quem prædiximus, adjiciens.

Hujus Anthologiæ Cephalæ, five minoris^a, manuscriptus Codex antiquissimus, olim constitit Heidelbergæ, in Bibliotheca Palatina; hodie servatur in Vaticana. Ex eodem postmodum nati sunt celebres illi, Parisiensis, Oxoniensis, Vossianus Leidæ depositus^b, Lipsiensis. Palatinum vero, nunc

a Confundit hanc Anthologiam minorem, cum majori Planudea, Mattairius, Annal. Typogr. I. 283. in Notis. Porro, quod magis miror, vir doctiss. J. Le Clerc, cujus extant Rationes de nova ANTHOLOGICÆ GRÆCÆ editione, videtur ignorasse, saltem non distincte cognovisse, duas fuisse *Anthologias*, inter se plane diversas, alteram Cephalæ, alteram Planudis. Vide sis ejusdem Bibliothec. Select. Tom. VII. p. 191. seq.

b Vid. Diff. de Scholiis Homeri ineditis, L. Valkenarii, p. 90. Et. D. Rhunkenii Epist. Crit. II. p. 5.

Vaticanum, Codicem, secum e Græcia attulisse, Michaellem Sophianum, virum Græce doctissimum, de quo pluribus subinde dicam, credibile est^a.

Codicis istius, pars est, et quidem maxilla, quam nunc damus, Anthologia: comprehens nimirum ejusdem, *Dedicatoria, Sepulchralia*, et ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ. Recusam vero damus ex editione J. Jac. Reiske, eruditissimi viri, Professoris apud Leipsienses Arabici, quæ non ita pridem Leipsiæ prodiit, hoc cum titulo.
*"Anthologiae Graecae a Constantino Cephala
 "conditae Libri tres. Duo nunc primum,
 "Tertius post sensum iterum, editi. Cum
 "Latina Interpretatione, Commentariis, et
 "Notitia Poetarum. Leipsiæ. MDCCLIII."*

Jam vero quod hic dixerit Reiskius, duos hujus Anthologiæ Cephaleæ libros a se nunc primum fore editos, illud quidem hoc sensu

velim strictius intelligas : nimirum, se libros hosce duos, *Dedicatoria* puta et *Sepulchralia*, integros primum vulgasse; cum eorundem delectum, epigrammata nempe viginti ac duo, paulo antea, vir elegans et doctus, J. H. Leichius, A.D. 1745, Lipsiæ vulgaverat. Quin et Boivinus, selectis et expositis paucis carminibus, in Academiæ Parisianæ commentariis, hujus Anthologiæ specimen ediderat*. Alii sparsim nonnulla, sive integra, sive comminuta, disseminaverant : præsertim Suidas, ejusque longe gravissimus interpres et enarrator, Kusterus. Librum sextum, quem JENSIANA nuncupavit Reiskius, nos, nomine proprio, ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, Joannes Jensus, Gymnasii Roterodamensis Rector, cum Lucubrationibus Hesychianis, partim primus, partim post Holstenium, Salmasium, aliosque, olim

a Tom. III. 347. Ed. Amstel. 1719.

publicaverat.

publicaverat. Totum quidem Codicem, Scaligero hortante ^a, edendum suscepit Salmasius: quin et nuperrime, ne alios nomen, Jac. Dorvilius. Cum vero Salmasius Codicis Palatini, quo usus est, lacunis infinitisque mendis deterritus, parum vel nihil profecerit; Dorvilius in medio opere supremum diem obierit ^b: meliori sane omine, eventu certe feliciori, Cl. Reiskio demum traditur hæc tela pertexenda; qui totam nunc Anthologiam Cephaleam, præter ΠΑΙΔΙΚΑ, Librumque secundum, sive Diversorum Metrorum, publici juris fecit. Etenim ΕΡΩΤΙΚΑ, sive tertium hujus Anthologiæ librum, volumine nono Miscellaneorum Lipsiensium ^c, luci donavit; opus hilaritate omni et elegantia conspersum.

a Scal. Epistol. 245, 246.

b Reiskii Præfat. ad Anth. Ceph. p. 24.

c Part. I. 99. 297. Part. III. 434. 661. Annis 1752, 1753.

Cæterum

Cæterum paucis est dicendum, quibus copiis instructus, quaque ratione, Reiskius, Editionem suam concinnaverit. *Sepulchralia*, et *Dedicatoria*, extudit ille e Codice Leipsiense. Quem cum multis et sædissimis mendis, id quod cum cæteris omnibus habet commune, reperiret obsitum; e lectionibus Salmasianis^a in margine scriptis, conjecturis propriis, emendationibus tum editis tum manuscriptis undecunque perquisitis, præsertim Cl. Dörviliij cujus commentarios ineditos huc pertinentes inspexerat, carminibus medelam feliciter admovit, textumque saniozem confecit. ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ quod attinet, sive Jenfiana, protulit illa quidem post editionem Jenfianam, sed longe emendatiora.

Atqui non contendimus omnia in hoc opere ita correxisse Reiskium, ut nihil cor-

^a Reiskii Comm. ad Anth. Ceph. pp. 17, 153. Et alibi passim. Salmasius exscripsit membranas Palatinas.

rigendum superfit. Nec sane ipse de suo ipsius labore adeo magnifice sensit. Post conjecturas enim verosimillimas persæpe fit, ut verosimiliores ex aliorum quasi secundis curis elaborari possint; et facile est hominem, diligentissimum juxta ac prudentissimum, inter multiplices conjecturarum minutias, magna rerum farragine et varietate districtum, nonnunquam leviter, ne dicam gravius, hallucinari. Id quod nuper egregie probavit, vir ad hæc studia longe peritissimus, Joannes Toup; qui post editum Reiskii librum, in *Emendationibus ad Suidam**, novis etiam correctionibus quædam hujus Anthologiæ epigrammata gnaviter instauravit: quas si mihi vidisse contigerat, priusquam typis hæc editio perficeretur

a Pars I. edita est Londin. MDCCLX.—Pars II. Ibid. MDCCLXIV. 8vo. Adeat locos lector curiosus, nec pœnitebit operis.

retur

retur, lubens ac lætus in textum nostrum recepisssem.

Codex ille Leipsiensis, quo usus est in editione sua adornanda Reiskius, ab Isaaco Grutero juniore ad exemplar Vossianum exaratus^a, Oxoniensi nostro in Bibliotheca Bodleiana asservato, videtur omnino respondere. Cujus, ut cum Leipsiensi illo cæterisque quam facillime comparari possit, notitiam luculentam subjeci.

Codex Bodleianus Anthologiæ Cephaleæ^b, descriptus est annis abhinc circiter octoginta, ab eximio viro, de literis universis optime merito, Edvardo Bernard, Collegii Joannensis Oxonii Socio, necnon Professore altero Saviliano^c. Descriptus est autem

^a Reiskii Præf. ad Anth. Ceph. p. 20. Et Leichii Præf. ad Carm. Sepulchral. p. 11.

^b MSS. Bibl. Bodl. E. N. 98. fol. [olim NE. D. 4. 11.]

^c Propria manu, ut patet ex MSS. Catal. Cl. Hydii DONATIONUM MSS. Bibl. Bodl. N°. 2. Archiv. C. 8.

juxta codicem Vossianum prædictum, quo nimirum tempore sedem suam, cumque fortunis omnibus instructissimam Bibliothecam, transtulerit in Angliam Vossius*. In primo folio legitur iste Titulus. **EPIGRAMMATA GRÆCA NONDUM EDITA EX BIBLIOTHECA PALATINA.** *Sed vitiose admodum exarata in apographo quo usus sum.* Sequitur ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΤΣΗ, five Liber *primus*, constatque carminibus CCL, quorum permulta sunt epigrammatum Græcorum vetustissima, et, si argumentum excipias, luculentissima. Succedit Liber *secundus*, five ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ, conti-

pag. 39. In Bibl. Bodl. Quod si certius dignoscere velis, an e Bernardi manu sit iste codex an non, consulas in eadem Bibliotheca, Diogenem Laertium, necnon Hesychium; utrumque crebris notulis manuscriptis ejusdem Bernardi conspersum. Alia etiam manu Bernardi scripta videas, in eadem Bibliotheca.

a Reiskius in Præf. prædict. p. 21. Præterea Bibliothecam Vossianam patuisse Bernardo, colligi possit e Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 587.

nens

nens carmina XXVII. Deinceps incipit Liber *tertius*, cum hoc titulo, ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ. Mox habes epigramma, quasi præfatorium, Agathiæ, Collectoris epigrammatum prædicti. Subsequitur, Tituli vice, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ. Et tunc habemus carmina CXIV. Dein sequitur Liber *quartus*, cum Tit. ΑΡΧΗ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, complectens carmina CLVII. Ad calcem Libri hujusce *quarti* subjicitur hæc epigraphe. ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΚΟΛΑΣΤΙΚΟΥ^a. Καὶ ὁ τῶν ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ἡμῶν Σπινθημάτων χαρακτήρ πεπλήρωται, ἱκανῶς ἔχων ὡς ἑαυτὸν πείθω. Μιγυτίον ἔν εἰς ἔπρον ἐκ ἄχρη-

^a Ex quibus, et ex epigrammate illo præfatorio Agathiæ ad *Amatoria*, constat duos saltem Libros Collectionis hujus Cephalæ, *Amatoria* scilicet et *Dedicatoria*, esse ipsos Agathianos. Nisi forte nonnulla epigrammata recentiora subjecerit Cephalas; pauca amputaverit.

ςον, ἐδ' ἀνωφελῇ, λαλήσαι [f. κινήσαι δέ,] καὶ
 πρὸς πᾶθος ἀγαγεῖν τὰς ἐντυγχάνοντας δυνάμενον.
 Ἐς δὲ οὗτος ὁ τῶν ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ, ἀρχὴν ἔχων
 τοιάνδε. Protinus sequitur, hæc Inscriptio,
 quæ designat Librum *quintum*, sive Sepul-
 chralium. Ἀρχὴ ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜ-
 ΜΑΤΩΝ, ὦ [f. ὡς vel ὦν] ἐχεδιάσεν ὁ Κῦρις
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ ΚΕΦΑΛΑΣ, ὁ μακάριος, καὶ
 αἰέμνητος, καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος. Habet ille
 Liber *quintus*, præter tria ultima, carmina
 XC*. Inter quæ etiam includuntur Me-
 leagri et Philippi ΣΤΕΦΑΝΟΙ. Necnon
 Pauli Silentarii Descriptio templi magni
 apud Constantinopolin, a Justiniano Impe-
 ratore S. Sophiae, sive æternæ Dei sapientiæ,
 dedicati; carmen hexametris scriptum, bene
 longum, valde corruptum, lacunisque per-

a Paulo plura fortasse numero, quam computavimus,
 possint esse carmina codicis Bodleiani. Sæpe enim in unum
 colligata leguntur duo Epigrammata. Habet ergo dictus
 Codex carmina circiter sexaginta et quinquaginta.

tusum.

tusum. Ante tria ultima carmina hujus Libri *quinti* hæc leguntur: "*Sequentia tria*" "*Epigrammata attulit e Græcia Michael*" "*Sophianus qui obiit Ferrariæ, A. MDLXV.*" "*— xv. Aug.*" Post hæc tria Carmina, primum Palatino Codici Collectionis Cephaleæ a Sophiano addita, quem scilicet e Græcia secum una etiam vir prudens ac diligens advexerat, habetur hæc quasi totius Codicis conclusio. *Venetiis in domo quadam ubi visitur Sepulcrum in quo Amazonum pugna sculpta est.* Cum fragmento mutilo, Πολλὰ ἂν Περὶ γένους χαῖρε Λικιννία, &c. Notandum est, Codici huic Bodleiano, ut et Leip- siensi, deesse Librum *sextum**, sive ΕΠΙ-

a Nescio an recte Librum hunc *sextum* nominaverim. *Quintum* vocat, ultimum saltem facit, Boivinus. Sed si verum est, quod suspicor, Boivinum in enumeratione Capitum Codicis sui, unum Librum confudisse cum altero, et ita penitus omisisse, erit *sextus*. Mem. Lit. ut supr. pag. 351, 352. Sed res est non maximi momenti, et rationes meas habes.

ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ,

ΑΕΙΚΤΙΚΟΝ, quem dat Parisiensis, et for-
 tasse Vaticanus. Defunt etiam Scholia, quæ
 videtur habere Vaticanus. Ad oram pagi-
 narum posita sunt frequentes conjecturae,
 manu transcribentis; quas, cum illis in
 Leipsiensi, credimus esse Salmasii. Hunc
 codicem mutuo olim accepit ab amico suo
 singulari Bernardo Bentleius; nec raro cita-
 vit in eximia illa Dissertatione de Phalaridis
 epistolis. Quin et ex hoc codice, Bentleius
 novis accessionibus epigrammata Callimachi
 locupletavit; ut ipse diserte testatur his ver-
 bis. “Hoc, et sequentia Epigrammata,
 “Callimachum autorem præ se ferentia,
 “nunc primum e codice manuscripto exhi-
 “bemus, quem olim vidimus Oxonii, apud
 “eruditissimum et celeberrimum virum,
 “Edvardum Bernard. Is codex sine dubio
 “transcriptus est ex vetusto illo Heidelber-
 “genfi, qui nunc Romæ servatur in Biblio-
 “theca

“ theca Vaticana “. Ex eodem etiam Bod-
eiano Codice, illustrissimus Ezechiel Span-
hemius, apud Anglos legationem obiens,
transcripsit exemplar hodie Berolini serva-
tum^b: quod tamen, teste Reiskio^c, pæne
securiam carminum continet, in illo Leip-
sienſe, cui quidem nostrum Oxoniensem
plane germanum putamus, non reperien-
dorum. Præterea testatur Cl. Boivinus^d,

a Callimach. Edit. Spanhemian. l. p. 228. Ad Epigr.
LVI. Alibi insuper, in eodem Callimacho, hanc Antho-
logiam Bentleius adduxit.

b Reiskii Præf. prædixit. p. 21.

c Miscell. Leipſ. Tom. IX. P. I. pag. 147, seq.

d Ubi supr. III. p. 350. Subnotandum duco, Philo-
demi carmen, quod est numero 651, non pertinere ad An-
thologiam Cephaleam, nec in ullis ejus codicibus, ut vi-
detur, extare. Leipſienſi Codici a Gilberto Cupero sub-
iectum Reiskius invenit; et inde depromptum, Cephaleis
adjunxit in editione sua. Male puncta turbavit, etsi sen-
sam servaverit, Bentleius, in Horatii loco, cui præclarum
nomen affert hoc epigramma. Sat. Lib. I. 2. 121.

Illam, post paullo, sed pluris, si exierit vir;

Gallis hanc, Philodemus ait; sibi, quæ neque magno
stet pretio, nec cunctetur, &c.

Hæc

inesse in suo Parisiensi plus quam septingenta epigrammata: quin et poetas nonnullos profert, quorum nomina in Leipfienfi et Oxoniensi prorsus desiderantur*. Sed hanc litem aliis prolixius et accuratius ex-

Hæc vulgata fuit Lectio. Verba ita interpungit Bentleius, Not ad Loc. pag. 235.

Illam, post paullo, sed pluris, si exierit vir,
Gallis: hanc, Philodemus ait, Sibi, quæ neque magno
Stet pretio, nec cunctetur, &c.

Quasi non dixisset aliquid *Philodemus* de muliere *Gallis* tradenda; sed tantum de *Ea*, quæ neque, &c. Quod si vidisset hoc carmen, in recepta lectione puto perstitisset, sive distinctione. Existimat doctissimus Toupus, verba Philodemi parum cepisse poetam Romanum: quin et nescire se fateatur an, in ultimo pentametro, verior sit lectio γ' α' μ ε. Sed nihil pro certo statuit. EMENDAT. in Suid. Par. II. pag. 11. Vid. Notul. nostras, infr. pag. 94. Vide etiam sis, Heinsium de Sat. Horat. L. II. pag. 224. ad calc. Horatii Heinsiani, Elzev. 1629. 12mo.

a An quod Parisiensis contineat alium Librum, scilicet ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΩΝ, sive Sextum? Codex Leipsiensis agnoscit tantum sexcenta et quinquaginta carmina, teste Leichio, Præf. ad Carm. Sepulchral. ut supr. p. 12. ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ hæc nostra sunt numero centum quinquaginta et quatuor.

pendendam

pendendam dijudicandamque relinquimus.
Nobis quæ penes nos erant sufficiat indi-
casse.

Michael ille Sophianus, quem e Græcia
Anthologiam hanc Cephaleam secum attu-
lisse conjicimus, cujusque in manibus vetus-
tissimum fuisse librum, epigrammata omnia
ob prætextata verba a Planude damnata
complectentem, testatur Josephus Scaliger^a,
a pluribus doctis viris magna cum laude
memoratur. Scripsit permulta eruditione
plena, quorum nonnulla extant: in primis
Emendationes in quatuor postremas Æschyli
Tragædias, cum Robortellianis editas Vene-
tiis, A. D. 1552. Nonnulla delitescunt in
bibliothecarum scriniis^b. Videtur ex illo
numero Græcorum hominum, nec indocto-

^a Epistol. 430.

^b Vid. Leichii Præf. ad Carm. Sepulchral. ut supr.
p. 9. seq.

rum, fuisse, qui, renascentibus literis, Italiam passim commeabant, codicibus Græcis exscribendis quæstum facturi. Convixit domestica consuetudine et familiaritate cum Joanne Vincentino Pinello, Nobili Neapolitano, summo literarum patrono, et lectissima bibliotheca insigni. Ejus in hospitio, quod eruditissimis tantum viris patebat, istiusmodi libris calamo exarandis, operam dedit; ut facile colligas e codice manuscripto bombycino, apud Bibliothecam regiam Gallicam, quo Plutarchi Vita Ciceronis Græce et Latine continetur. Cujus in fine libri, quasi pro exantlato feliciter labore, hæc ascripsit Sophianus. Βακχείος Βαρβαδώρας καὶ Μιχαήλος Σοφιανὸς ἐξέγραψαν μετὰ παιδίας καὶ γέλωτος, εὐωχούμενοι τῷ εὐγενῆς ἀνδρὸς, καὶ κοινῇ ἡμῶν φίλῃ, Οὐικεντίῃ Πινελίῃ καὶ Πέτρῃ Νουνίου, τῷ λογιωτάτῃ, πολλὰ χαριεντασμένῃ. Παρὴν δὲ καὶ Λουκρήτιον ἡ ἑταῖρα, ἔτις αὐτῶν, ὁκτοβρ.

ἐκτοστ. ζ. ἐν Πάταβίῳ. *Bacchius Barbadorius et Mich. Sophianus scripserunt cum risu et ludo, convivio excipiente nobili et communi amico Vincentino Pinello et Petro Nunnio, eruditissimo viro. Aderat etiam Lucretia amasia, anno 1560. Octobr. 7. Patavii.* Professoris munere Sophianus iste functus est in Academia Patavina^b.

Quod ad ipsa carmina hujus Anthologiæ attinet, quamplurima fateberis antiquo sapore condiri. Utinam tamen haud ita facile mihi concederes ac dares, in Collectione nostra quædam præterea inesse, *Sepulchralium* præsertim libro, dicam quod verum est, inepta, futilia, ridicula, putida. Illa autem Constantini Cephalæ gustui debemus; qui

^a Montfaucon. Palæogr. Gr. p. 90.

^b Hodius de Græcis illustribus, &c. L. II. cap. 8. p. 311. Qui porro tradit, patrem ejus, *Nicolaum* Sophianum, Corcyraeum Græcum, primo Græcas literas docuisse Romæ, deinde Venetiis. Ibid. p. 309.

profecto recentioribus seculique sui poetis,
 ut fit, plus æquo deditus, certe posteritati
 judicium suum longe melius probasset, si
 plura epigrammata ex Agathiae Collectione,
 quam manifesto compilavit, admiserat; nec
 tam copiosum bonorum carminum spicile-
 gium Planudi porro tradiderat. Quare
 mecum nonnunquam dubitavi, an non con-
 sultius rem agerem, si ex editione Reiskiana
 Delectum tantum recuderem: tandem vero
 totam carminum seriem typis iterare de-
 crevi, ut Libris Anthologiae hujus novae
 sua constaret integritas; et sibi ipsi delec-
 tum facere possint lectores. Præterea e
 carminibus deteriori hac vena compositis,
 non inutiliter animadverti possit, in qualia
 portenta, tum scribendi tum cogitandi, poetæ
 demum prolapsi fuerint, postquam purita-
 tem pristinam veritatemque semel deserue-
 rint. Nec minus severioris styli singularem
 præstantiam,

præstantiam, ita cum vitioso illo et declamatorio conjuncti, percipias. At nec omnia, in *Sepulchralibus*, ætatem sequiorem produnt. Sunt enim Antipatri Sidonii, Meleagri, Hegesippi, Mnafalcæ, hoc etiam in capite, pulcherrima. In *Dedicatoriis*, five *Votivis*, præter argumentorum venustatem varietatemque, dictionis leporem, simplicitatemque quandam structuræ quæ carminibus hujus generis unice convenit, mirum est quam multa reperiens quæ vitam privatam Græcorum describunt; eorumque consuetudines domesticas, opificia, artes, ob oculos ponunt. Uno autem atque altero, ex hoc capite, fateor me vehementer percelli, quibus Corybantium cultus exhibetur; quæque, ob conceptuum ferocitatem, imaginumque *δεινότητα*, omnia furore et insania plena referentium, vim illam sublimitatemque, poesi Græcæ maxime propriam, videntur

tur attingere. Sed nec dissimulandum, de Corybantibus tritum poetis Anthologicis esse locum. ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, quæ forte potius *Ἐκφραστικά*, five *Descriptiva*, dixeris, sunt meri lusus ingenii, in quibus de nihilo nascuntur lepidissima carmina. Inter ea, seculi sui studio, fucata nonnulla passus est irrepfisse Cephalas. Sed longe plura sunt elegantissima, seque verecunda illa gratia et suavitate commendant.

Plura lubens huc adjicerem, ni festinarem dicere, quid a Nobis in hac Editione nova Anthologiæ Cephalææ exsequenda, præstitum fuerit, quid etiam propositum. Curavimus ut longe nitidius, si typos charitamque spectes, libellus exprimeretur. Interpretationem Latinam, a Reiskio confectam, nonnullis tamen in locis leviter castigatam, recensitamque, tenuimus. Subjunximus ejusdem Notitiam Poetarum Anthologicorum,

gicorum, opus exquisita doctrina refertum, verosimillimis innixum rationibus, longeque in ea materia perfectissimum. Necnon sex, ab eodem conditos, indices. Commentarios editioni Reiskianæ adhærentes, doctos illos et perutiles, prolixiores tamen, omisimus. Unum atque alterum carmen, quod subobscœnum, rejecimus. Carminibus Notulas quasdam, profecto perbreves et perpauca, allevimus. In minutioribus etiam nonnullis Reiskium reformavimus, et in melius ordinavimus, supplendo, transferendo, delendo. Eo denique prospeximus, ut omnino compertior et habitior, legentibus utique commodior, ejus Anthologia prodiret. Præterea ut Editioni nostræ novi aliquid accederet, in animo fuit, epigrammata plus minus quadraginta, qualia salvo pudore legi posse viderentur, et plerumque quidem veterrima, hactenus inedita, e primo Codicis Bodleiani

Libro,

Libro, qui sane integer ob nefandam nequitiam nunquam lucem debet aspicere, decerpta, nunc primum procudere, et quasi mantissæ loco subjicere. Transcripseram equidem; præloque parata, typographis, in formas redigenda, tradideram. Tandem vero, postquam consilium meum animo mecum retractaveram, cum ipsorum argumentum *generale*, etsi nihil aperte vel incestum vel inhonestum præ se ferrent, religionem mihi faciebat, tum locorum nonnullorum depravationes de quibus adhuc desperabam, etsi multa diligenter emendaveram, impulerunt me, quo minus in apri- cum chartas meas temere projicerem. Porro constitutum apud me fuit, Lectionum variantum marginalium, sive conjecturarum, quas præbent oræ Codicis Bodleiani, syllabum præmittere. Sed cum viderem Lectiones hæcæ plane easdem esse cum illis in
margine

marginē codicis Leipsiensis, quarum pleraque, saltem insigniores, Reiskius in Commentarios suos prolixè congefferat; cumque harum nonnullas ipse etiam in notulis meis ostenderam: sane hoc egisse, nihil aliud esse credidi, quam cramben, eamque non gratissimam, recoquere.

Priusquam finem faciam, quoniam locus opportune se fert, admonebo illos quibus est otium, quibusque hæc studia sunt cordi, novam etiam adhuc Anthologiam percommode confingi posse. Etenim pangi possit hoc in genere lepidus Libellus e Salmasii Plinianis Exercitationibus, et Holstenii Commentariis ad Stephanum Byzantinum; necnon Inscriptionibus metricis Gruteri, Sponii, Reinesii, Donii, Muratorii, Pocockii, cæterorumque, Græce exaratis. Præterea unum atque alterum perelegans epigramma seligi possit e *Marmoribus Oxoniensibus*, quæ nuperrime,

e

magno

magno apparatu, nec minore cura, typis denuo mandavit Academia. Quod ad antiquos autem lapides attinet in Anthologiam referendos, ejus rei specimen exiguum, sermone tamen Latino, nosmetipsi protulimus, in Libello cui titulus, INSCRIPTIONUM ROMANARUM METRICARUM DELECTUS, Londini, MDCCLVIII. Difficile quidem marmoribus Græcis, interdum vi comminutis, vitio temporis et incuria depravatis, sæpe etiam negligenter aut festinanter exscriptis, integritatem pristinam restituere. Sed multum proficient probabiles et idoneæ conjecturæ; longeque hodie facilius expeditu venit hoc opus, quam antea, post tot curas et labores hominum eruditissimorum, præclaris illis monumentis vindicandis et illustrandis impensos. Loco speciminis, Epigramma e Pocockianis^a apponam, ab amico docto

^a Descript, Orient. Tom. I. p. 103, 104.

felicitissime

elicissime redintegratum. Inscriptio est basi
statuæ Memnonis apud Thebas insculpta,
elegans profecto et insignis. Nihil præter
quatuor quinti versiculi voces Pocockius
exinde potuit eruere, quas et parum vide-
tur intellexisse^a. Tentavit illam docte
Leichius, sed haud ita luculenter exposuit;
qui tamen recte conjecit appositam fuisse
Hadriani temporibus^b. Abnormis est valde
literarum forma, textusque mire confusus.
Ita vero legendum putamus et interpungen-
dum carmen difficillimum. Præmonendus
est tamen, veteres olim credidisse, Memno-
na ad bellum Trojanum cum Achille con-
gressum, ab eodem interemptum fuisse.
Quod ab auctoribus disputatum video.

^a Ibid. In Notis.

^b Emendat. ad Murator. Inscript. p. 86, 87. post
Carm. Sepulchral. ut supr. Ubi præterea monet vir eru-
ditus, Græcarum Literarum antiquam formam egregie ex
hoc monumento cognosci: quod ideo a sculptore expri-
mendum curavit, ad exemplar Pocockianum.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.

Ζωειν, ειναλιη Θετι, Μεμνονα, μηκετ' αφωνον,

Μανθανε, μητρωη λαμπαδι θαλπομενον,

Αιγυπτις Λιβυκησιν ὑπα' οφρυσιν, ὡν αποταμνει

: Καλλιπυλον Θηβην Ευρος ελαυνομενος.

Τον δε μαχης ακορητον, Αχιλλεα μητ' ενι Τρωων

Ευρησεις πεδιω, μητ' ενι Θεσσαλιη.

Sed de his fatis : et vereor, ut haecenus
in plexendis florum corollis otium nimis
longum pertraxerim. Proxime sequetur,
cui nunc omnes operas ac vires intendo,
Theocritus. Interea, quasi promulsidem
convivii, Lectoribus meis elegantias haec
vetustatis eruditæ propino.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΒΙΒΛΟΙ ΤΡΕΙΣ.

Ἡγουν,

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ, ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΩΝ,

ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

[Faint header text]

[Faint lines of text]

ANTI-HOLOCAUST

[Faint lines of text]

[Faint lines of text]

[Faint lines of text]

[Faint lines of text]

[Faint lines of text]

[Faint lines of text]

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

396. Εἰς τελετῇ Διονύσῃ.

ΗΛΙΘΟΣ ἀσράπτει τελετὴν πολύμορφον ἰακχῶ,
καὶ πηνῶν τρυγῶντος χορὸν καθύπερθεν ἐρώτων.

397. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἐπὶ ῥοπάλῳ ἀνατεθέντι Ἡρακλεῖ.

Ἡρακλῆες, Τρηχίνα πολύρρυτον ὅς τε καὶ οἴτην,
καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατρὸς φολῆς
τὸτό σοι ἀγροτέρῃς Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
Χλωρὸν δ' ὀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμῶν ῥοπαλόν.

398. Εἰς βωμὸν ἀνατεθέντι τῇ Αθηνᾷ, ὡς Σελεύκῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τελτογενὲς, Σώτορα, Διὸς Φυγοδέμνι κέρα
Παλλὰς, ἀπειροτόκῃ δῖσ' ὀπι παρθενίης,
Βωμόν τοι κεραῖχον ἐδέματο τόνδε Σέλευκος,
φοιβεῖαν ἰαχὴν φθελόμενος σόματος.

Α

399. ΡΙΑ-

399. ΡΙΑΝΟΥ.

Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανί, καὶ ἰοβόλον Πολύαινον
 Τόξον, καὶ κάπρη τέσδε καθάρσει πόδας,
 Καὶ ταύτων γωρυτὸν, ἐπαυχένιον ᾧ κυνάγκηται
 Θῆκεν ὀρειάρχῃ δῶρα συναχρῆσής.
 Ἄλλ', ὦ Πᾶν σκοπιῆται, καὶ εἰς ὀπίσω Πολύαινον
 Εὐαχρον πέμπεις, ἥεα Σιμύλειω.

400. Ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ ποιμένων.

ἈΔΗΛΟΝ.

Γῆραι δὴ κατὰ τόνδε κεκυφότα φηγνὸν ὄζον,
 Οὐρεσιν ἀρῶνται βεκόλοι ἐξεταμον.
 Πανὶ δέ μιν ξέσαντες ὁδῷ ἐπὶ καλὸν ἄθυρμα
 Κάτθεσαν, ὠραίῳν ρύτῃρι βεκολίαν.

401. Ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Δάφνιδος.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν
 Ἄνθεο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλῳ.
 ὦ Πᾶν, δέχνησον δῶρα τὰ Δάφνιδος ἴσα γὰρ αὐτῷ
 Καὶ μολπὰν φιλέεις, καὶ δύσεως τελέθεις.

402. ΑΝΤΙ-

402. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.*

Αὐτῇ σοι Κυθήρεια.

403. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰαμβικά.

Ἀγκύραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινήϊδα,
 Κώπας τε διώσας, τὰς ἀπωσικυμάτας,
 Καὶ δικτύοις μόλιβδον ἠψιδωμένον,
 Κύρτας τε τὰς Φέλλοις ἐπισφραγισμένους,
 Καὶ πῖλον ἀμφίκρηνον ὕδατος ἐγῇ,
 Λίθον τε ναύταις ἐσπέρας πυροτόκον,
 Ἄλως τύραννε, σὺ, Ποσειδῶν, Ἀρχικλῆς
 ἔθηκε, λήξας τῆς ἀπ' ἡϊόνων ἄλης.

404. Ἀνάδημα τῷ Ἀρει πρὸς τινῶν.

ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.†

Ἀσπίδα μὲν Πρόμαχος, πὲρ δ' ὄρατα θῆκεν Ἀκοντεὺς,
 Τὸ ξίφος Εὐμήδης, τόξα δ' αὖτε Κύδων.

* Extat. Antholog. Steph. p. 425. ad ΕΡΩΤΙΚΑ potius referendum.

† Forte ΘΑΛΛΟΥ, cujus est Carm. 484. Est & Thalli cujusdam Carm. Antholog. Steph. p. 192. qui patriam Miletum alloquitur. Est & ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣ. Carm. Jenf. 118.

Ἴππομέδων πὰ χαλινὰ, κόρυϊ δ' ἀνέθηκε Μελάνθας,
 Κνημίδας Νίκων, κόντον Ἀριστόμαχον,
 Τὸν θώρηκα Φιλῖνος. Ἀεὶ δ' Ἄρες βρότολοιγέ,
 Σκύλα φέρειν δοίης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

405. Ἀναθήματα παρὰ Κλυτοσθένους. *

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

9
 Αραξίχειρα ταῦτα σοι πὰ τύμπανα,
 Καὶ κύμβαλ' ὀξύδαπα, κοιλοχείλεα,
 Διδύμους τε λώπτας, κερσόβους, ἔφ' οἷς ποτε
 Ἐπωλόλυξεν αὐχένα σφοδρίσας,
 Λυσιφλεβῇ τε σάγαριν, ἄμφιθηγέα,
 Λεοντόδιφρε, σοι, Ρέη, Κλυτοσθένος
 Ἔθηκε, λυοσητῆρα γηράσας πόδα.

406. Ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρ' Ἀρπαλίων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥιτὺς ἄν, ὁ λινευτῆς,
 Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θηκέ με, τὴν σιδώνην,
 Ἐκ πολλῆς πλείωνος, ἐπεὶ βάρος ἔκετι χεῖρες
 Ἔαθενον, εἰς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

* Corybantium cultui valedicentis.

407. ANTI-

407. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Βασρόφον ἀκροσίδαρον ἀπειληγῆρα μύωπα,
 Καὶ πῆραν μέτρα σιποδόκον ἀσπερίμα,
 Γαμψόν τε δρέπανον, σαχυητόμον ὄπλον ἀρέρης,
 Καὶ παλιπροφόρον χεῖρα θέρης, θρίνακα,
 Καὶ τρητὲς παροδῶναις, ὃ γαστόμος ἀνθιτο Διοῖ
 Πάρμις, ἀνιήρων παυσάμενος καμάτων.

408. ΕΡΤΚΙΟΥ.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν ἔρεσι βυκαλέοντες
 Ἄρκαδες ἀμφοτέρω, τὴν κεραὸν δαμάλην
 Πανὶ Φιλωρείτῃ Κυλληνίῳ αὐτὸν ἐρύσαντες
 Ἐρρήξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
 Ἄλω μακροτένοντι ποτὶ πλάτάνισον ἔπαζαν
 Εὐρεΐαν, νομίσαν καλὸν ἄγαλμα θεῶν.

409. Ἀνάθημα Διοῖ παρ' Ἡρώνακτες.

ΖΩΝΑ.

Διοῖ λιπμαίη καὶ ἑναυλακοφοίτιαν Ὀραις
 Ἡρώναζ πεινιχρὰν ἐξ ὀλιγηροσύνης

Μοῖραν

Μοῖραν ἀλωρήταις σέχουσ, πάνσπερμά τε ταῦτα
 Ὅσπρι ὅπῃ πλακίνα τέθ' ἔθετο τρίποδος,
 Ἐκ μικρῶν ὀλίγησσι. Πέπατο γὰρ ἔμειζα τέπ
 Κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωφελίῃ.

410. ΦΙΛΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κόψας ἔκ Φηγῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε
 Πᾶνα φιλοξενίδης, ὁ κλυτὸς αἰγελάτης,
 Θύσας αἰγυδάτην πολὺν πρᾶγον, ἐν τε γάλακτι
 Πρωτογόνῳ βώμῃς τῆς ἱερᾶς μεθύσας.
 Ἄνθ' ὧν ἐν σηκοῖς διδυμάτοκες αἶγες ἔσονται
 Γαστέρα, φεύγουσι πικρὸν ὀδόντα λύκα.

411. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρ' Ἀντιφάνους.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑ.

Λαμπάδα, τὴν κέροισι ἱερὴν ἔριν, ὥκυν ἐνέγκας
 Οἷα προμηθεΐης μνῆμα πυροκλοπῆς,
 Νίκης κλεῖνον ἄεθλον, ἔτ' ἔκ χερὸς ἔμπυρον, Ἑρμῇ
 Θῆκεν ὁμωνυμῇ παῖς πατρός Ἀντιφάνους.

412. Ἀνάθημα τῷ Πανί, παρὰ Γέλωνος τῷ κυνηγῆ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Πλησκόπων με Πανὶ θηρευτῆς Γέλων
 ἔθηκε λόγχην, ἧς ἀπέθριψε χρόνῳ
 Ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, καὶ λίνων πολυσφύων
 τερατὰ τρύχη, καὶ πάγας δεραγχείας,
 Νευροπλεκεῖς τε κνωδάλων ἐπισφύρας,
 Ὠκεῖς ποδιστᾶς, καὶ τραχηλοδεσμότας
 κλοιὸς κυνέχους. Τυῖα γὰρ δαμῆες χρόνῳ
 Ἀπεῖπεν ἤδη τὴν ὀρεινόμον πλάνην.

413. Ἀνάθημα Πανὶ παρὰ Διοτίμης.

ΜΙΡΙΝΟΥ.

Ψηλῶν ὀρέων ἔφοροι κεραοὶ χαροπαῖκται
 Πᾶνες, βεχίλῃ κράντορες Ἀρκαδίας,
 εὐαρνον θέσπτε καὶ εὐχίμαρον Διοτίμον,
 Δεξάμενοι λαμπρῆς δῶρα θηπολίας.

414. Ἀνάθημα Ἀπόλλωνι παρὰ χέρι Δαϊλόχου καὶ Προμένους.

ΠΕΡΣΟΥ.

ῥεῖς ἄφατοι κέραεσσιν ἐπ' αἰθέσσαις τοι, Ἀπόλλον,
 Ἀγκαινῇ κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφῳ,

Ἄς ἔλον ἐξ ἵππων βριαρὰ χέρε, Δαίλοχός τε
Καὶ Προμένης, ἀγαθῶ τέκνα Λεοντιάδης.

415. Ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ.
ΜΟΙΡΟΥΣ τῆς ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ.

Κεῖται δὴ χρυσέαν ὑπὸ πατρίδα τὰν Ἀφροδίτας,
Βότρυ, Διονύσου πληθόμηνος στεγόνι,
Οὐδ' ἐπὶ τοι ματὴρ ἐρατὸν πρὶ κλῆμα βαλῆσαι
φύσει ὑπὲρ κρᾶτος νεκταρέον πέπλον.

416. Ἀνάθημα Ἀθηνᾶ.
ΝΙΚΙΟΥ.

Μαννὰς Ἐυαλὶς πολεμαδόκε, θυρὲ κράνεια,
Τὶς νύ σε θῆκε θεῶ δῶρον ἐγερσιμάχα;
Μήνιος. Ἥ γὰρ τὸν, παλάμας ἀπὸ ρίμφα θόρσσει,
Ἐν πορμάχοις ἔρυσσας δῆϊον ἀμπεδίον.

417. Εἰς τὸ αὐτὸ.

ΑΝΤΙΘΗΣ.

Ἔσταθι τῇδε, κράνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἐπὶ λυγρὸν,
Χάλκειον ἀμφ' ὄνυχας, εἴζε φόνον δῆϊων.

Ἄλλ' ἀνὰ μαρμαρέον δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθανᾶς
Ἄγγελ' ἀνορίαν Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

418. Ἀνάθημα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμα τοι ἔχ'ι μάταιον ἐπ' αἰσίδι παῖς ὁ Πολυζών,
Ἄλλος δ'οτὲ Κρήτας θύρος ἀνὴρ, ἔθετο,
Γοργόνα τὰν λιθόεργον ὁμῶς καὶ τρίπλοα γυνῆα
Γραφάμβρος. Δῆεις; τῷτο δ' εἰκε λέγειν
Ἀσπίδος ὧ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδης με,
Ἥ Φεύγε τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσὶν.

419. Ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι παρ' Ἐπίξενω.

ΝΙΚΙΟΥ.

Μέλλον ἄρα συγεράν κα' γὰρ ποτε δῆριν Ἀρῆι
Ἐκπρολιπῆσαι χορῶν παρθενίων αἶσιν,
Ἀρτέμιδος παρὰ ναὸν, Ἐπίξενος ἔνθα μ' ἔθηκεν,
Λευκὸν ἐπεὶ κούης γῆρας ἔταρε μέλη.

420. Ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἦσ' κατ' ἡγάθειν τόδ' ἀνάκτορον, αἰσὶ Φαιωνῶν,
Ἄνθημα Λατῶα δῆϊον Ἀρτέμιδι.

Β

Πολλάκι

Πολλάκι γδ κατὰ δῆλον Ἀλεξάνδρῃ μετὰ χερσὶν
Μαρνάμῃος χρυσέαν σὸκ ἐκόνισσά γένειν.

421. Ἀνάθημα.

ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἐντα Βρένιοι ἄνδρες ἀπ' αἰνομόρων βάλλον ὤμων,
Θεινόμῃοι Λοκρῶν χερσὶν ὑπ' ὠκυμάχων.
Ὦν ἀρετὰν ὑμνεῦντα θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται,
οὐδὲ ποθειῦσι κακῶν πάχους ἔς ἔλιπον.

422. Ἀνάθημα τῇ Ἥρᾳ, παρ' Ἀλκιβίης.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτῃρην
Ἥρῃ, κερειδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

423. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐξ ὄρεος χωρῆσι, Διονύσῳ τε Φέρῃσι
Κίσσον καὶ σαφύλλῳ, πίονα καὶ χίμαρον.

424. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Παρὰ Φειδῶλα ἀνάθημα τῷ Διί.

Οὗτος Φειδῶλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθῃς
Ἀγκείπῃ Κρονίδα μῆμα ποδῶν ἀρετᾶς.

425. ΤΟΥ

425. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐξέλευσεν ᾗ δύσπρως
 Εἶμα τόδε, ζύνῃ δ' ἀμφοτέρων Φιλίῃ.

426. Τῷ Ἀπόλλωνι ὡρᾷ Ναυκράτης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδε χάριν Αἰαχύλῃ ἡῶ
 Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενθ'.

427. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσαιτο, νῦν ᾗ δ' ἐκείνῃ
 Ἐκγονοὶ ἐξάσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδε.

428. Ἄλλο.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε Λυκαίῃ
 Τῖος, ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

429. Ἄλλο.

Παιδὶ Φιλοσεφάνῃ Σεμέλῃς ἀνέθηκε Μέλανθ' ὅς,
 Μῆαμα χορᾷ νίκας ἦος Ἀρηίφίλῃ.

430. Ἄλλο.

Ρυσιμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
Ἄσπις Ἀθιναίης ἐν τεμνέει κρέματαί.

431. Ἄλλο.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἄγλαον ἄσκι κόσμον
Θεσσαλίας μὲν ἀνέθηκ' ἄρχος Ἐχεκρατίδας.

432. Ἄλλο.

Εὖχεο Τιμώνακ' ἱερῶν κήρυκα γενέσθαι
Ἦπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐαις προθύροις
Ἑρμῇ τε κλείοντι κατέσαστο. Τὸν δ' ἐθέλοντας
Ἀσῶν καὶ ξένων γυμνασίῳ δέχομαι.

433. Ἄλλο.

Στρόμβος παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λυκόκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμβης σὺν ἔλαθες χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδάμειαν πολυγαθία, τῇσιν ἀρσάνην
Σὴν εὐεργεσίῃ τῷ προσπόντι λόγῳ.

434. Ἄλλο.

434. Ἄλλο.

βωμὸς τέσθε θεοῖς Σοφοκλῆς ἀνεθήκατο, πρῶτον
ὅς πλεῖον μῦθος εἶχε κλέος τραγικῆς.

435. 436. 437. 438. 439.*

440. ΤΥΜΝΕΩ.

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίς βαριὺ αὐλὸν
τόνδ' ἐς Ἀθηναίης ἐκρέμασ' Ἰλιάδῃ,
Τυρσίῳ μολέδαμα, δι' ἧ πόκα πολλ' ἐβόησεν
ὧν ἡ εἰρήνης σύμβολα καὶ πολέμου.

441. ΑΝΥΤΗΣ.

Βαχάνδης ὁ λέων, ὃς ᾗ θεὸς Ἑρμασπίδα υἱὸς
κλέβεται, ἀπάτρα δ' εὐρύχορος Τεγέα,
τ' Ἀθανᾶς ᾗ τὸ δῶρον. Ἀριστέλης δ' ἐποίησεν
κλειτόριος, γενέτα τὰν λαχὼν ὄνομα.

442. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἀ πάρος αἰματόεν πολέμου μέλος ἐν δαῖ σάλπιγγι
καὶ γλυκὺν εἰρήνας ἐκπροχέουσι νόμον,

* Extant inter Callimachea.

Ἄγκυμαι,

Ἐγχεῖμαι, φερένικε, τὸν Τριτῶνιδι κέρα
Δῶρον, ἐρεβρύχων παυσαιμῆρα κελάδων.

443. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄνθεμα σοι Μελέαγρος, εἶον συμπαῖστρα, λύχνον,
Κύπερ Φίλη, μύσῃν σῶν θέτο παννυχίδων.

444. ΦΑΛΑΙΚΟΥ. *

Στρεπτὸν Βασιταρικῶ ρόμβον θιάσοιο μύωπα,
Καὶ σκύλος ἀμφίδρονον, σικτὸν, ἀχαΐνεον,
Καὶ Κορυβαντεύων ἰαχήματα χάλκεια ρόπτρων,
Καὶ θύρσῃ χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα,
Καὶ κέφοιο βαρὺν τυπάνῃ βρόμον, ἥδ' ἔφορηθ' ἐν
Πολλάκι μιτροδέτῃ λίκνον ὑπερθε κόμης,
Εὐάνθης Βάκχῳ, τλεῖ ἐντρομον ἀνίκα θύρσοις
Ἄτρομον εἰς προπόσεις χεῖρα μεθρημόσαιτι.

445. ΠΑΤΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εὐβοτρώων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
Τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,

* Conf. Car. 405. sup. & 447. & 483. inf.

Πολλάκις ἐξέρυσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν ὀδόντων
 Δένδρεα, καὶ νομίῃς τρεψάμηνον σκύλακας,
 Ἀντήσας ποταμῶϊο πέλας, πεφρικότα χάϊτας,
 Ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάρδος,
 Καλκῶ Ζηνόφιλος κατενήρατο, καὶ παρὰ Φηγῶ
 Θηρὸς ἀθωπεύετο Πανὶ καθῆψε δέρας. †

446. Τῷ Πανί.

ΘΥΗΛΑΟΥ.

Αἱ πῆλεαὶ τῷ Πανί καὶ αἱ τανυήκεες αὐται
 Ἰτέαι, ἡ δ' ἱερὰ κ' ἀμφιλαφῆς πλάτανος,
 καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
 Ἀγκνευται δὲ φησὶ Φάρμακ' ἀλεξίκακα.

† Scite profecto notavit Cl. D. Rhunkenius, Epist. Crit. 1. pag. 44. Lugd. Bat. 1749. Paulum Silentiarium, quicquid fere gregii habet, ab antiquioribus Epigrammatum Scriptoribus, vel servatis adhuc, vel deperditis, hausisse.—Adeo ut peropportuna Viri traus nonnunquam nobis in lucrum felicissime cesserit. At nec præterea Silentiarium defuisse videtur ingenium, quod meliori sæculo dignum, quamplurimis in locis, inter Imperii ruituri Lavitias & Fucum, facile perspicere possis. Qualiscunque vero fuerit ille poeta, certe non dignus est laude quam tulit ab If. Casaubono. P. Silentarius inter Græcos epigrammatarios, meo iudicio, censendus in primis." Lect. Theocrit. c. 1. pag. 239. Edit. Theocr. 1604.

447. ΠΙΑ-

447. ΡΙΑΝΟΥ.

Ἀρχυλὶς ἢ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἢ περὶ πείρας
 Πολλάκι τὰς ἱεράς χεναμύη πλοκάμους,
 Γαλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δῶσαι
 Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον διπλῶν σμαμάτων,
 Τάσδε θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρεῖα,
 Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

448. †

449. Τῷ Ἡρακλεῖ παρ' Ἀρχεστράτῃ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτῃ ἱερὸν ὄπλον
 Ὅφρα παρὰ ξυστὰν πασάδα κεκλιμένα
 Γηραλέα τελέθωμι χορῶν αἶσαι καὶ ὕμνων
 Ἀρκείω συγερὰ θηρὶς Εὐναλίσ.

450. ΑΡΧΙΟΥ.

Ταῦτα σαγηνάιοιο λίνῃ δινᾶϊα Πριήπῳ
 Λέσφανα καὶ κυρτὲς φίντυλος ἐκρέμασεν,

† Extat inter Theocritea.

καὶ γὰρ ψὸν χαίταισιν ὑφ' ἰππέοισι πεδηθ' ἐν
 Ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην,
 καὶ δόνακα τριτάνυσον, ἀβάπτισόν τε καθ' ὕδωρ
 φελλὸν, ἀλικρυφίαν σῆμ' ἀναδόντα βόλων.
 οὐ γὰρ ἔτι σείβει ποσὶ χοιράδας, εὐδ' ἐπιαύει
 Ἥϊόν, μογερῶ γῆραι τειρόμεν.

451. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Πρίηπ' αἰγιαλίτα, Φυκόγετον,
 Δαμοίτας ἀλιεὺς ὁ βυσομέτρης,
 τὸ πέτρης ἀλιπλῆγος ἔκμαγεῖον,
 Ἡ βδέλλα σπιλάδων, ὁ ποντοθήρης,
 σοὶ πὰ δίκτυα τὰμφίβληστρα ταῦτα,
 Δαίμων, εἶσατο, τοῖς ἔθαλπε γῆρας.

452. Τῇ Ἀθηναῖα παρὰ Πελλαναίᾳ.

ΑΡΧΙΟΥ.

Τρωάδι Πελλαναῖος ἀνῆέρτησεν Ἀθανᾷ
 Αὐλὸν ἐρεβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίᾳ,
 ὅτι ποτε καὶ θυμέλῃσι καὶ ἐν πολέμοισιν ἔμελψε
 Πρόαδε, τὸ μὲν ζοναχᾶς σῆμα, τὸ δ' εὐνομίης.

C

453. ΣΙΜΩ-

453. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων,
 Πανσυνίας φοίβῳ μνήμ' ἀνέθηκα τόδε.

454. Ἀνάθημα,

ΑΝΤΙΦΙΔΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰνοδίη, σοι τόνδε φίλης ἀνέθηκατο κόρης
 Πῖλον, ὁδοιπορίας σύμβολον, Ἀντίφιλον.
 Ἦδα γδ' εὐχλωῇσι κατήκοος, ἔν τε κελεύθοις
 Ἴλαος. Οὐ πολλὴ δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὅση.
 Μὴ δέ τις ἡμετέρῃ μάρψῃ χερὶ μαργὸς ὁδίτης
 Ἀνθέματος. Σὺλαν ἀσφαλὲς ἐδ' ὀλίγα.

455. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἐκ τόκου, εἰλειθυῖα πικρὰν ὠδῖνα φυγεῖσαι
 Ἀμβροσίη κλεινῶν θῆκατό σοι παρ' ὠδοῶν,
 Δέσμα κόμας καὶ πέπλον, ἐν ᾧ δεκάτω θπὶ μηνὶ
 Διῶν δ' ἀπὸ ζώνης κύμα' ἐλόχασσε τέκνων.

456. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σάνδαλα, καὶ μίτην περικαλλέα, τόν τε μυρόπνεον
 Βόσρυχον ὠραίων ἔλκον ἀπὸ πλοκάμων,

καὶ ζώνην καὶ λεπτόν ὑπένδυμα τῆτο χιτῶν,

καὶ τὰ πρὸς ἑρνοῖς ἄγλαα μασώδεα,

ἀμβρόσιον εὐωδίνος, ἔπει φύγε νήδους ὄγκον,

εὐανθεῖ νηῶι θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδι.

457. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

εὐθύσανον ζώνην τοι ὀμῶ, καὶ τόνδε κύππιον,

ἄτθ' ἑσάρθενίων θῆκεν ὑπερθε θυρῶν,

ἐκ τόκου, ὧ Λητώα, βαρυμομένης ὅτι νηδυν

ζῶον ἀπ' ὠδίνων λύσσοι τῆσδε βρέφει.

458. ΛΑΚΩΝΟΣ, οἱ δὲ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἡ γρηῖς, ἡ χερνήτις, ἡ γυρὴ πόδας,

Πύσιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παλαινίαν

ἤλθεν ποδ' ἐρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,

τό μιν διεσκήριπτε, τὴν τετρωμένην.

οἶκτος δ' ἡ νύμφας εἶλεν, αἱ δ' ἐν πυρηνόμῳ

αἵτης παρωρέησι συμαίθη πατρὸς

ἔχουσι δινέεντος ὕψρον οἰκίον.

καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀδρανὲς σκέλος

Θερμὴ διεσῆριξεν Αἰτναίῃ λιβάς.

Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον. Αἱ δ' ἐπήνεσαν

Πέμπειν μιν ἀσῆρικτον, ἡδῶϊσσι δώσει.

459. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχῃ, αἷ τε χαράκται

ῥίμαι, καὶ κάλων οἱ μολίβῳ βαρέες,

Στάθμα, καὶ μιλτιά, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλήγες

Σφυραὶ, καὶ μίλτω φυρόμενοι κανόνες,

Αἱ τ' ἀρίδες, ξυστήρ τε, καὶ ἐσελεωμένος ἔτος

Ἐμβριθῆς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς,

Τρύπανα τ' εὐδίνηται, καὶ ὠκύνετα τέρετρα,

Καὶ γόμφων ἔτοι τοῖ πύσυρες τορέες,

Ἀμφίξεν τε σκέπαρνον. Ἄ δὴ χαριέργῳ Ἀθανᾷ

Ἀνὴρ ἐκ τέχνας ἄνθετο παυόμενος.

460. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα Βίτιννα

Εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον

Τὸν δὲ φιλοπέκτοιο κόμας σφιγκτήρα Φιλαινίς,

Βαπτὸν ἄλὸς πολεῖς ἄνθεσι κεκρύφαλον

Ῥιπίδα τ' Ἀντίκλεια· καλύπτειράν τε προσώπῃ,
 Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ισόμορον,
 Ἀ καλὰ Ἡράκλεια· τὸν εὐσπειρῇ τε δράκοντι
 Χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων,
 Πατὴρ δ' Ἀριστέλης σιωμῶνυμος· αἱ σιωμήθεις
 Ἄλικες ἔρανή δῶρα Κυθηράδι.

461. Εἰς τὸ αὐτὸ.

ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίβινα, πολὺπλεκτον ἧ φιλαίνις
 Πορφυρέον χαίτας ῥύττωρ κεκρύφαλον.
 Ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νότον κεύθεσσι νόημα
 Ῥιπίδα τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν.
 Λεπτὸν δ' Ἡράκλεια τόδῃ περικάλυμμα προσώπῃ
 Τευχθὲν ἀραχναίης ἔικελον ἀρπεδόσιν.
 Ἡ ἧ καλὸν ἀείρημα περισφυρίοιο δράκοντος
 Οὐνομ' Ἀριστέλειω πατὴρ δ' ἐνεκαμέναν.
 Ἄλικες ἄγλαα δῶρα, γαμοσόλε σοὶ τάδε, Κύπρι,
 Ὡπασαν, αἱ γυάλων Ναυκράτιδος ναέται.

462. Ἀνά-

462. Ἀνάθημα τῇ αὐτῇ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βιθωνίς Κιθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,

Μορφᾶς ἑδῶλον λύγδινον εὖζαμένα.

Ἀλλὰ συ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀνήμερίζε,

Ὡς ἔθος, ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσυνῇ.

463. Ἀνάθημα τῇ αὐτῇ, πατρὶς Νικιάδου.

ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Πεντηκονταέτις καὶ ὅππῃ πλεόν ἢ Φιλέρατος

Νικίας, εἰς σηκὸν Κύπριδος ἐκρέμασεν

Σάνδαλα, καὶ χαίτης ἀνελίγματα, τὸν τε διαυγῇ

Χαλκὸν, ἀκριβέως οὐκ ἀπολειπόμενον,

Καὶ ζώην πολύτιμον, ἃ τ' ἐ Φωνητὰ πρὸς ἀνδρὸς,

Ἀλλ' ἐσθρῇ πάσῃν Κύπριδος ὀπτασίην.

464. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τὸν ἀργυρεὺν ἔρωτα καὶ περισφύρον

Πεζᾶν, τὸ πορφυρεῦν τε Λεσείδος κόμης

Ἐλιγμα, καὶ μελῆχον ὑαλοχρόα,

Τὸ χαλκίον τ' ἴσπερον, ἠδὲ τὸν πλατύν,
καυτῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα,
ὣν ἤθελεν τυχεῖσι, γησία Κύπρι,
ἐν σαῖς τίθησι Καλλικράτεια πασάσι.

465. Ἀνάθημα.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐχεο τοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
λητοῖδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὡππερ δὸτ' ξένων τε καὶ οἱ ναῶσι κόρινθον,
αἶνον ἔχεις χαρίτων, δέσποτα, τοῖς σεφάνοις.

466. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμώνιδες, ἦραο ταύρας
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι τρίποδα.
Τοσάκι δ' ἱμερόεντα διδασκόμενος χορὸν ἀνδρῶν,
ἔνδοξ' νίκας ἄγλαον ἄρμ' ἐπέβης.

467. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμὶ Γέλων', Ἰέρανα, Πολύζηλον, Θρασύβηλον,
Παῖδας Δεινομένευσ, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι

Ἐξ

Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πενήκοντα ταλάντων
 Δαμαρετίς χρυσᾶ τὰς δεκάτας δεκάτων.

468. Τῇ Λητοῖ, ᾧ ναυτῶν.

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ταῦτ' ἀποδυσσάμενων Μήδων ναῦται Διοδώρῃ
 Ὅπλ' ἀνέθεντο Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

469. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Σῶστος καὶ Σωσὼ σωτήρια τήνδ' ἀνέθηκαν,
 Σῶστος μὲν σωθεῖς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶστος ἐσώθη.

470. Ἀνάθημα ἐπὶ Γάλλῳ λάτριδι τῆς Κυβέλης.

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
 Γάλλος, ἐρημαίην ἤλθεν ὑπὸ σπιλάδα,
 Τέτον ἄρβι κόμης ἀπεμύρξατο· τᾶ δὲ κατ' ἵχνος
 Βεφάγος εἰς κοίλῃν ἀτραπὸν ἔκτο λέων.
 Αὐτὰρ ὁ πεπλημένον μέγα τύμπανον ἔχε, τὸ χειρὶ
 Ἦραζεν, καναχῇ δ' ἰαχεν ἄντρον ἅπαν.

ὃδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν νόμον ὑλονόμος θῆρ
 μέναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκύς ἔθυνεν ὄρῳ,
 εἴσας ἡμιγυῶαικα θεῆς λάτριν, ὃς τὰδε Ρεῖα
 Ἐνδύα, καὶ ξανθὸς σκρέμασε πλοκάμυς.

471. Εἰς τὴν.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἐάρδης Πιστινόεντος δ' ἀπὸ φρυγὸς ἤθελ' ἰκέσθαι
 Ἐκφρων μαινομένην δὲς ἀνέμοισι κόμην
 Ἀγρὸς Ἄγυς, Κυβέλης θαλαμηπόλος, ἄγρια δ' αὐτῇ
 Ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίας
 Ἐσπέριον σείχοντες ἀνὰ κνέφας. Εἰς δὲ καταντὲς
 Ἄντρον ἔδω, νεύσας βαιὸν ἀπώθεν ὁδῷ.
 Τῷ ᾧ λέων ὤρεσε κατὰ σῖτον, ἀνδράσι δαῖμα
 Θαρσαλέοις, Γάλλῳ δ' ἐδ' ὀνομαστὸν ἄχῳ.
 Ὃς τότε ἀναυδὸς ἔμεινε δέξας ὑπο, καί τινος αὐρῇ
 Δαίμονος εἰς τὸν ἐὼν τύμπανον ἤκε χέρας.
 Οὐ βαρὺ μυκήσαντος ὁ Θαρσαλεώτερος ἄλλων
 Τετραπόδων ἐλάφων ἑδραμῶν ὀξύτερον,
 Τὸν βαρὺν ἐ μέινας ἀκοῆς ψόφον. Ἐκ δὲ βοήσας
 Μητέρα Σαγγαρίῃ χείλεσι παρὲς ποταμῷ,

D

Ἰρήν

Ἰρήν σοι θαλάμην, ζώαγμα, καὶ λαλάγημα
τῷτο, τὸ θῆε Φυγῆς αἶλον, ἀντίθεμα.

472. ΘΕΩΡΙΔΑ.

Εἰς σκολοπένδραν.

Μυριόπην σκολόπενδραν ὑπ' ὠρίωνι κυκηθεῖς
Πόντος Ιαπύγων ἔβρασ' ὅππ' σκοπέλως.
Ἦς τόδ' ἀπὸ βλοσυρῶ πελάγευς μέγα πλεῦρον ἀνῆψαι
Δαίμοσι βεφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

473. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτὸ.

Λέψανον ἀμφίκλασον ἀλιπλανέος σκολοπένδρας
τῷτο, κατ' εὐφαιμάθῃ κείμῃον ἡϊόνθ',
Διοσάκι τετρώργυιον, ὑπαιπεφορυγμένον ἀφρῶ,
Πολλὰ θαλασσαῖη ξανθὴν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμῶναξ ἐκίχανεν, ὅτε γρηπῆδι τέχῃ
Εἴλκε τὸν ὅκ πελάγευς ἰχθυόεντε βόλον.
Εὐρὼν δ' ἤερτησε Παλαίμονι παυδί καὶ Ἰνοῖ,
Δαίμοσιν εἰναλίοις, δὲς τέρας εἰνάλιον.

474. ΘΕΩ-

474. ΘΕΩΡΙΔΑ.

Ἐπὶ κοχλία θαλασσίῳ.

Ἰνάλιε λαβύρινθε, τύ μοι λέγε, τίς σ' ἀνέθηκεν
 Ἀγρέμιον πολιάς ἐξ ἁλὸς εὐράμην;
 Πάγκτιον ἀντριάσιν Διονύσιος ἄνθετο Νύμφαις
 (Δῶρον δ' ἐξ ἱερᾶς εἰμὶ Πελωριάδῃ)
 Ἰὸς Πρωτάρχε, σκόλιος δ' ἐξέπλυσε πόρθμῳ,
 Ὅφρ' ἔην λιπαρῶν παγκτιον ἀντριάδων.

475. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἡρώσας, Λιδύων ὄρος ἄκριτον αἴ τε νέμεσθε
 Αἰγίδι καὶ σρεπλοῖς ζωσάμηναι θυσάνοις,
 ἔκνα θεῶν, δέξασθε φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
 Δράγματ' αἰ, καὶ χλωρὰς ἐκ καλάμης σεφάνους,
 ὡς ἀπὸ λικμητῆ δεκατεύεται. Ἀλλὰ καὶ ἔτως,
 Ἡρώσας, Λιδύων χαίρετε διαπτόπιδες.

476. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

ἔτο τὸ τῷ Κλέωνος ἐπαύλιον, ἢ τ' ὀλιγώλαξ
 Σπείρεσθαι, λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελέων,

Τῷτό τε ῥωπεύειν ὀλιγόζυλον. Ἄλλ' ἐπὶ τέττις
 Κλείτων ὀγδῶκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

477. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἄργυρέον σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἥμαρ,
 Πρόκλε, νεόσμηκτον δερατίλῳ κάλαμον,
 Εὖ μὲν εὐχίσοισι Διὰ γλυπτὸν κεράεσσιν,
 Εὖ δὲ παχυνομήνῳ εὖροον εἰς σελίδα,
 Πέμπει Κριναγόρης ὀλίγῳ δοσιν· ἀλλ' ἀπὸ θυμῷ
 Πλείονος ἀρτιδαῇ σύμπονον εὐμαθίῃ.

478. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἶετ' ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὄζυ, σιδήρῳ
 Γλυφθεῖν, καὶ βαπτῇ πορφυρέον κυάνῳ,
 Ἦν τι λάτῃ μίμνον μεταδόρπιον ἐγγυὺς ὀδόντων,
 Κινήσῃ πρὸ κέντρῳ ἐπιστάμηνον,
 Βαῖον ἀπ' οὗκ ὀλίγῃς πέμπει Φρενὸς, οἷα δὲ λιτὸς
 Δῶρ' ἂν ὀπάσῃ σοι, Λεύκιε, Κριναγόρης.

479. ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ακρίτα φοίβῳ, Βιθινίδος ὅς τόδε χώρης
 Κράαπεδον αἰγιάλοις γειτονέον σπινέχει,

Δαίμις ὁ κυρτευτῆς ψάμμω κέρας αἰὲν ἐρείδων
 φρενῆτον κήρυκ' αὐτοφυῆ σκόλοπι
 ᾔχε γέρας, λιτόν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραίος
 Εὐχόμενος νέσων ἔκτος ἰδεῖν αἰδῶ.

480. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγυπία μεδέουσι μελαμῆώλῃ, λινόπεπλε,
 * Δαῖμον, ἐπ' εὐιέρῃς θῆθι θυπολίας.
 Εἰ γὰρ ὑπὲρ χιδάκων λαγαρόν ποπάνευμα πρέκεται,
 Καὶ πολὺν χηνῶν ζεύγος ἐνυδροβίων,
 Καὶ γάστρα ψαφαρὴ κεγχελίσσιν ἰσχάσιν ἀμφί,
 Καὶ σαφυλὴ γραιῆ, χῶ μελίπνῃς λιθανός.
 Εἰ δ', ὥς ἔκ πελάγῃς ἐρρύσαιο Δαῖμιν, ἄνασσα,
 Κῆκ πεινίης, θύσει χρυσόκερων κεμάδα.

481. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἶνοπέπανται, εὐχρίστιο τε ροίῃς
 Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μύελοι ἔκ σροβίλων,
 Καὶ δειλαὶ δακρυῖσαι ἀμυγδαλαί, ἥ τε μελιόσων
 Ἀμβροσίη, πυκναὶ τ' ἰτρινεαὶ ποπάδες,

* Sc. Isis.

Καὶ

Καὶ πόλιμοὶ γέλγιθες, ἰδ' ὕετοκυκάδες ὄχλαι,
 Δαψιλῇ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισὸδα,
 Πανὶ φιλοσκήπωνι, καὶ εὐσὸρθυγγι Περὶπῳ,
 Ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα φιλοξενίδης.

482. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Γομφιόδπα χάλινα, καὶ ἀμφίτρητον ἀπείρκταν
 Κημὸν, καὶ γενύων σφίγκτορ' εὐρράφεια, .
 Τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπορρύτοιο διαγμῆ,
 Μασίγα, σκαιῦ δῆγμά τ' ἐπιψελίς,
 Κέντρα δ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος,
 Καὶ πρὶς ὄν ψήκτρης κνήσμα σιδηροδέτῃ,
 † Διπλοῖς ἡϊόνων ὠρύγμασιν, Ἰδομνε, τερφθεῖς,
 Δῶρα, Πόσειδον, ἔχεις ταῦτα πρὸς Στρατίῃ.

483. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Γάλλος ὁ χαιτήεις, ὁ νεητόμος, ὡ' πρὸ Τυμῶλῃ
 Λύδιος ἐρχηστῆς μάκρ' ὀλολυζόμενῳ
 Τᾷ πρὸς Σαγχαριῳ πάδε ματέρι, τύμπανα ταῦτα
 Θήκατο, καὶ μάσιν τὰν πολυασράγαλον,

† Saronici & Criffæi.

Ταῦτα

ταῦτά τ' ὀρειχάλκῃς λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
βόσρυχον, ἐκ λύσας ἄρτ' ἀναπαυόμενῳ.

484. ΘΑΛΛΟΥ.

Ἐσπερίοις μέγα χάρμα καὶ ἡώοις πτεράττεισι,
* Καῖσιρ, ἀνικίων ἐκγονε Ρωμυλιδῶν,
Αἰθερίῳ γενεσὶν στο μέλπομεν, ἀμφὶ τῷ βαμῆς
Γηθοσύνῃς λειβάς ἀπένδομεν ἀθανάτοισι.
Ἀλλὰ συ παππῶοις ἐπὶ βήμασιν ἵχνος ἐρείδων
Εὐχομήδους ἡμῖν πάλυ μόλοις ἐπ' ἐτῳ.

485. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ. †

Ἐνδύτα καὶ πλοκάμους τέρας θεῷ Γάλλος ὄρεῃ
Μητρὶ θεῶν, τοίης εἵνεκα σωτηρίας.
Ἰένω οἱ σέχοντι λέων ἄντασε καθ' ὕλαν
Αργαλέος, ζωῆς δ' αἴθλον ἀπεκρέματο.
Ἀλλὰ θεῷ Γάλλῳ μὲν ἐπὶ φρενὸς ἦκεν ἀράζαι
Τύμπανον, ὠμηξᾶν δ' ἔτραπε φυζαλέον,
Θόγγον ὑποδδείσαντα πελώριον, εἵνεκα τῶδε
Πλοχμοὶ συρικτᾶν κείνται ἐπ' ἀκρεμόνων.

* Forte Germanicus.

† Conf. Car. 470. 471. sup.

486. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Σώφρων ἔπεδ' πολυαύλακος εἰμ' ὁ γεραίος,

οὐδὲ πολυγλεύκη γειομόρος βότρυς.

Ἄλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσω

χερσόν, καὶ βαίῃ πίδακα ῥωγὸς ἔχω.

Ἐπὶ μὲν ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης

πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

487. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Σμήνεος ἔκ με τιμῶν, γλυκερὸν θέρος ἀμφινόμαϊον,

Γηραιὸς κλέπτων ἀπείσει μελισσοπόνος,

Ἀμβροσίῳν ἔαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,

Δῶρον ἀποιμάντε τηλοπέτευσ ἀγέλης.

Θέης δ' ἐσμοτόκον τόκον ἄπλετον, ὅκ δὲ μελιχρῶ

Νέκταρος ἐμπλήσας κηροπαγεῖς θαλάμας.

488. ΚΡΙΝΑΓΟΡΑ.

Ἦοι ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ρέζομεν ἱερὰ τελέῃ

Ζῆνι, καὶ ὠδίνων μελίσχῳ Ἀρτέμιδι.

Τοῖσι γὰρ ἑμὸς ὄμαιμος ἐτ' ἄχνοος ἤνθατο θήσεν

Τὸ πρῶτον γενύων ἡϊθέοισιν ἔαρ.

Δαίμονες, ἀλλὰ δέχουθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἐσλῶν
 Ἐκλείδην πολίης ἄχρῃς ἄγοιτε τριχός.

489. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦρῃ Εἵλειθυῶν μήτηρ, κερηγέ, τελείῃ,
 Καὶ Ζεῦ γινομένοις ζωὸς ἅπασι πατὴρ,
 Ὡδῖνας νεύσαιτ' Ἀντωνίῃ ἰλαοὶ ἐλθεῖν
 Πηρείας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπύονης.
 Ὅφρα γηγηθήσῃε πόσις μητὴρ θ' ἐκυρά τε.
 Ἡ νήδυς οἴκων αἶμα φέρει μεγάλων.

490. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Καρπαδίην ὅτε νυκτὸς ἄλα σρέψαντος αἴης
 Λαίλαπι βορραίῃ κλαδὲν ἐσέϊδε κέρας,
 Εὐχάτο, κῆρα Φυγῶν, Βοιώπῃ, σὶ με, Κάβειρα
 Δέσποτα, χειμερίης ἀνθεμα ναυτιλίας,
 Ἀρτήσῃεν ἀγίοις τόδῃ λωπίον ἐν περὶ πυλαίοις,
 Διογένης. Ἀλέκοις δ' ἀνέρι καὶ πεινίῃ.*

* Ut naufragium scil. arcuisti.

491. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κῆισο, λάγυνε, μεθυσφαλές αὐτίκα δῶρον
 Κῆισο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος.
 Βακχιάς ὑγρόφθογγε, σιώνεσι δαιτὸς εἴσης,
 Στεπναύχην ψήφῃ συμβολικῆς θύρατερ,
 Θνητοῖς αὐτοδίδακτε διηκόνε, μῦσι φιλέντων
 Ἠδίστη, δέπνων ὄπλον ἐτοιμότητον.
 Εἴης ἔκ Μάρκῃ γέρας ἄγλαον, ὅς σε, φίλοινε,
 Ἦνεσεν δὲ χαίρην σύμπανον ἀνθέμεν.

492. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης, ὦ δέσποιν, φημι ἢ πολλῶν
 Πλῆτον ὑπερκύπλειν, ὅσων δὲ κρადίης.
 Ἀλλὰ δέχου χλιαροῖο βαθυρραίνουιο τάπητι
 Ἐνδυτον, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰσόμβρον,
 Εἴριά τε ῥοδόεντα, καὶ εἰς κυανότριχα χαίτην
 Νάρκον ὑπὸ γλαυκῆς κλειμεμένην ὑάλη.
 Ὅφρα χιτῶν μὲν χρώτα περικέπη, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
 Χῆρας, ὃ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ παλοκάμης.

493. ΦΙΛΙΠ-

493. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λευκάδος αἰπὴν ἔχων ναύταις τηλεσκοπόν ὄχθον,

φοῖβε, τὸν Ἰονίῳ λυόμηνον πελάγει,

Δέξαι πλωτήρων μάξης χεροφυρέα δαῖτα,

Καὶ σπονδὴν ὀλίγη κερναμύην κύλικι,

Καὶ βραχυφειγγίτε λύχνῳ σέλας, ἐκ βιοφειδῆς

Στύππης ἡμιμεθεῖ πινόμηνον σῶματι.

Ἄνθ' ὧν ἰλήκοις, ἐπὶ θ' ἰστία πέμψον ἀήτιν

Οὐρίον Ἀκλιακῆς σπύδρομον εἰς λιμύρας.

494. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες, αἱ τόσον ὕδωρ

Λέβυσσιν σκολιῶν τεθε κατὰ * πρεόνθι,

Πανός τ' ἠχέεσσα πειτυσέπτοιο καλὴν,

Τὴν ὑπὸ Κριασαῖας πρὸς ἑλέλογχε πέτρῃς,

Ἱερὰ δ' ἀγρεύτησι γερανόρυσ δ' ἐκεύδοιο

Πρέμνα, λιθολογέες θ' Ἑρμείῳ ἰδρύσεις,

Αὐταί θ' ἰλήκοιτε, καὶ εὐθήροιο δέχοιθε

Σωσάνδρῳ πεχινῆς σκυλ' ἐλαφοσσίης.

* Vox inusitata. κρίων, κριόνης. Kusteri Suid. T. 3. 217.

495. ΔΗΜΑΓΕΤΟΥ.

Ἄρτεμι, τόξα λαχῶσαι καὶ ἀλκήμεντας οἰσῶς,
 Σοι πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπε κόμης
 Ἀρσινόη, θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἢ Πτολεμαίῳ
 Παρθένος, ἱμερτῶ κειραμένη πλοκάμῃ.

496. ΡΙΑΝΟΥ.

Παῖς Ἀσκληπιάδιω καλῶ καλὸν εἶπατο φοίβῳ
 Γόργος ἀφ' ἱμερτῶς τῷτο γέρας κεφαλᾶς.
 Φοῖβε, σὺ δ' ἴλαος, Δελφίνιε, κῆρον ἀέζοις
 Εὐμοιρον λευκὴν ἄχρῃς ἐφ' ἡλικίην.

497. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτης ὀππότε ἔπεξε καλὰς Εὐδοξος ἐθείρας,
 φοίβῳ παιδέην ὥπασεν ἀγλαίην.
 Ἀντὶ τοῦ τῆς πλοκαμίδος, Ἐκηβόλε, κάλλος ἐπέει,
 Ὡσπερ γῆθεν αἰεὶ κίστος ἀεζόμην.

498. ΑΔΗΛΟΝ.

Τιμαρέτῃ παρὰ γάμοιο τὰ τύμπανα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
 Σφαῖραν, τὸν τε κόμας ῥυτόρα κεκρύφαλον,

Τὰς τε κέρως λίμνας τε κόρας †, κόρα ὡς ἐπεικὲς,
 Ἄνθετο, καὶ τὰ κοῤῃν ἐνδύματ', Ἀρτέμιδι
 Λητώα. Σὺ δὲ παῖδος ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας
 Θηκαμένα, σῶζοις τὰν ὅσαν ὅσως.

499. ΔΕΩΝΙΔΟΥ.

Δίνδυμα καὶ φρυγίης περικαέος ἀμφιπολεῦσα
 Πρῶνας, τὴν μικρὴν, μήτηρ, Ἀρισοδίκην,
 Κέρην Σελήνης, παμποτνία, κείς ὑμέναιον,
 Κεῖς γάμον ἄβρύνας, πέρατα κερουσίας,
 Ἄνθ' ὧν σοι καὶ πολλὰ περνήια καὶ πῶδ' βωμῶν,
 Παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

500. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Σοὶ τὸν πωληθέντα δι' εὐζάντε τριχὸς ἄμνυ,
 Ἑρμῆα, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
 Καὶ δίβολον περόναν, καὶ σλεγγίδα, καὶ τὸ ταυνοῖον
 Τόξον, καὶ τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα,
 Καὶ χίζας, καὶ σφαῖραν ἀερόβλον. Ἀλλ' αὖ σὺ δέξαι
 Δῶρα Φιλευτάκτη, δαῖμον, ἐφημοσύνας. *

† Sc. fistulas ex arundinibus partim factas, lacubus natis.

* A Ludi gymnastici Magistro, dedicantur instrumenta Disciplinæ gymnasticæ.

501. ΑΔΗ-

501. ΑΔΗΛΟΝ.

Λάτρη κοιμηθεῖσσι φιλανιον εἰς Ἀγαμήδες
 Κόλπας, τὴν Φαῖν ἐργάσεται χλαῖδα,
 Αὐτὴ Κύπρις ἔριδος· εὐκλῶσον ᾗ γυναικῶν
 Νῆμα καὶ ἡλακάτιω δῆγος ἔχει τάλαρος.

502. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αἱ Λυκομήδες παῖδες Ἀθηνῶ καὶ Μελίτεια
 Καὶ Φιντῶ, Γλῆνίς θ' αἱ φιλοεργόταται,
 Ἔργων ἐκ δεκάπας ποτιθύμια τόν τε πρῶσεργον
 Ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρεα κριναμύραν
 Κερκίδα, τὰν ἰσῶν μολπήδα, καὶ τὰ τροχαῖα
 Πανία, καὶ ρίσκας τέσδε περιρρογέας,
 Καὶ σπάθας ἐμβριθεῖς, ὀλιγάργυρα γ', ὥς ᾗ πενιχραὶ
 Ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

503. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοίσκιον, αἱ φιλολύνθεω
 Καὶ Νικῆς Κρῆσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες,

Ἄ μὲν

Α μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον,
 Ἄ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
 Α δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτερον ἐργάτιν, ἰσῶν
 Κερκίδα, τὰν λεχέων Πηνελόπης Φύλακα,
 Δῶρον Ἀθηναίῃ πανάτιδι, τῷδ' ἐνὶ νῆϊ
 Θῆκαν, Ἀθηναίας παυόμηναι καμάτων.

504. ΜΥΡΙΝΟΤ.

Τὴν μαλακὴν Παφίης Στατύλλιον, ἀνδρόγυνον δρῦν,
 Ἐλκεν εἰς Αἶδην ἥνικ' ἔμελλε χροῖνος,
 Τα' κ' κόκκῃ βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο φέρισμα,
 Καὶ τὰς ναρβολιπῆς ἀλλοτρίας πλοκάμους,
 Φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀσραγάλοισι γελῶσαν, *
 Καὶ τὰν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων,
 Αὐλῆς θ' ἠδὲ πνέοντας ἑταυρείους ἐνὶ κώμοις,
 Δῶρα Πριηπείων θῆκεν Ἰπὶ προθύρων.

505. ΕΡΥΚΙΟΤ.

Τῆτο Σάων τὸ δῖπαχον κόλον κέρασ' ἐμβρακιάτης
 Βαμολγὸς ταύρῃ κλᾶσεν ἀλμαγέλας,

* — Pulchra in pedibus Syctonia rident. Lucret. 4. 1119.
 Ὅππότε

Ὅππότε μιν κνημῆς τε κάτα λαοίς τε χαράδρες,
 Ἐξ ὀρέων ποταμῶν φράσας ἐπ' αἰὼνι,
 Ψυχόμενον χαλὰς τε καὶ ἰζύας. Αὐτὰρ ὁ βῆτεω
 Ἀντίος ἐκποτέων ἱεῖθ'· ὃ δ' ἤ ροπαίῳ
 Γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρας. Ἐκ δὲ μιν αὐτὰς
 Ἀχράδος εὐμύκῳ θῆκε παρὰ κλισίῃ.

506. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τίς με Διονύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
 Τίς με τὸν * Ἀδριακῶν νέκταρος οἰνοδόχον
 Δῆῃς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχης;
 Ἥ σπάνις οἰκέεις τεύχεος ἀσαχύων
 Ἀμφοτέρους ἤχονε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχῃ,
 Δημήτηρ δ' ἤ μέθην σιωτρόφον εἰ δέχεται.

507. ΑΔΑΙΟΥ.

Τὰν οἶν, ὦ Δάματερ ἐπόγμει, τὰν τ' ἀκέρωτον
 Μόσχον, καὶ τροχίαν ἐν κανέῳ φθοίδα,
 Σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλλως, ἐφ' ᾧ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
 Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,

* Sc. Agri Campani.

Ἰρεύει, πολύσῳρε. Σὺ δ' εἰς Κρίθαινος ἄφραι
Πᾶν ἔτος εὐκρίθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

508. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Χάλκεον ἀργυρέω με πανεύκαλον Ἰνδικὸν ἔργον
Ὀλπην, ἥδ' ἔτι ζέσιον εἰς ἐπάρκ,
Ἥμαρ ἐπεὶ τόδε σέο γνέθλιον, ἐν Σίμωνος,
Πέμπει γηθομυθή σοι Φρενὶ Κριναγόρης.

509. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν νομίην καὶ ἔπαιλα βοῶν ἐ βώτορας ἄνδρας
Σινόμδρον *, κλαγγάν τ' ἔτι τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρης ἐπινύκλια μῆλα νομδίων
Πέφνε, ἐ ἐκ παύτης ἐκρέμασεν πύτυος.

510. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀπὶς Ἀλεξάνδρῳ τῷ φυλλέος ἱερὸν ἄδῃ
Δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσόκομῳ δέδομαι.
Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὑπο, γηραλέα δ'
Ὀμφαλον, ἀλλ' ἄρετᾷ λάμπομαι, ἅς ἐκχέον,

* Sc. Leonem.

F

Ἀνδρὶ

Ἄνδρὶ κερυσταμύρα σὺν δῖσι, ὅς μ' ἀνέθηκεν.
Ἐμὲ δ' ἀήσατος πᾶμπαν ἀφ' ἑ γνόμαν.

511. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἦρα τιμήεσσα, Λακείνιον ἢ τὸ θυῶδες
Πολλάκις ἔρανόθεν νιοστομύρα καθορῆς,
Δέξαι βύστινον εἴμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυῆς
Νοσσίδος ὕφανεν Θεοφίλη ἀκλεόχας.

512. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τάνδε παρὰ τρείδοις πὺν Ἄρτεμιν Ἀγελόχεια,
Ἐτ' ἐν πατρὸς μένυστα παρθένος δομοῖς,
Ἔστατο Δαμαρέτη θυγάτηρ. Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτᾶ
Ἰσῆ παρὰ κρόκαισιν ὥς αὐγὰ πυρὸς.

513. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Φωσφόρος ὦ σῴτειρ' ἐπὶ Πόλλιδος ἱσταδί κλῆρον,
Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς εἶν ἀνδρὶ δίδε
Αὐτῷ καὶ γυνεῇ τε πόρ' εὖμαρες. Οὐ γὰρ ἀφαιρῶς
Ἐκ Διὸς εὐθέης οἶδε πάλαντα δίκης.

Ἄλως δ', Ἀρτεμι, τῷπὸ κατά χαρίτεοςί θεύσαις
Εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κῆφα βαλεῖν.

514. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Τῷπὸ σοι, Ἀρτεμι δία, Κλειώνυμος εἶσαι ἄγαλμα,
Πότνια, σὺ δ' εὐθνηρον τῷδ' ὕπερ ἴχε βίον,
Ἥ γε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαίνεις
Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκλονέουσι κυσίν.

515. Ὡς ΣΑΠΦΟΥΣ.

Παιδὴν ἄφωνος ἔσαι γέ τοι ἰνέπω, ἂν τις ἔρηται,
† φωνὰν ἀκειμάταν κατθεμνῶρα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπία με κόρα Λατῆς ἀνέθηκεν Ἀριστεῶ
Ἑρμοκλύτοιο, κάτω ὅς παρὰ νῦν αἶδα,
Σὸς πρόπολος, δῖα ποῖνα γυναικῶν. Ἄ, σὺ χαρεῖσαι
Πρόφρων ἀμετέρας εὐκλείεισον ἡμεῖαν.

516. ΝΙΚΙΟΥ.

Ἀμφαράτρεας κρήδεμνα καὶ ὑδατόεσσα καλύπτρη,
Εἰλειθυῖα, τεῶς κῆπηι ὑπὲρ κεφαλῆς.

† Inscriptionem ante pedes in Basi Statuæ positam.

Ὦν σε μέτ' ὠχλαῖς ἐκαλέσασσι λευγαλέας αἱ
Κῆρας ἀπ' ὠδίνων τῆλε βαλεῖν λοχίων.

517. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Ἄρτεμι, σὺ τὰ πέδιλα Κιχρησίς εἶσσι υἱὸς
καὶ πέπλων ὀλίγον πλῆγμα Θειμισδίκη,
οὐνεκά οἱ πρῆϊα λεχοῖ διαγὰς ὑπερέσχε
Χῆρας ἄτερ τέκν, πόντια, νιασομένη.

Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰς ἐπὶ παῖδα Λέοντος
Νεῦσιν ἰδεῖν κῆρον ἠδὲ ἀεζόμνον.

518. ΑΔΗΛΟΝ.

Ζῶμά τοι, ὦ Λατοῖ, καὶ ἀνθεμόεντα * κύπασιν,
καὶ μίτραν μαστῖς σφυγκτὰ περιπλομένην,
θήκατο Τιμήεσσι δυσωδίνωιο χρέεθλας
Ἄργαλέον δεκάται μηνὶ Φυγῆσσι βάσθ.

519. ὩΣ ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἄρτεμι Δᾶλοι ἔχουσιν καὶ Ὀρτυγίαν ἐρόεσσαν,
τόσσα μὲν εἰς κάλπης ἄγν' ἀπὸ θυ Χαρίτων,

* Vid. inf. 555.

Λῆσαι δ' Ἴνωπῷ καθαρόν χροῖα, βαῖθι δ' ἐς οἶκας
 Λύσας ὠδίνων Ἀλκίπιν ἐκ χαλεπῶν.

520. ΠΕΡΣΟΥ.

Πότνια κροσόα, τάσπεν ἐλικώπιδα νύμφαν,
 Καὶ σεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
 Ὀλβια Εἰλειθυΐα, πολυμνάστιο φύλασσε
 Τισίδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμενία.

521. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Χαίροισάν τοι ἔοικε κορυῖν ἄπο, τὴν Ἀφροδίτην,
 Ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας,
 Δαιδαλέος τε γάρ ἐστι, καὶ ἀδύ τι νέκτερος ὄζει
 Τῷ, τῷ καὶ τήναι καλὸν Ἀδῶνα χρίει.

522. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ πολύθριξ ἔλας ἀνεδήσατο παρθένος Ἰππη
 Χαίτας, εὐώδη σμηχομήναι κρόταφον.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐπὶ ἦλθε γάμος τέλος, αἱ δ' ἐπὶ κερῇ
 Μίτραι παρθενίας αἰνέομεν χάριτας.

523. ΔΙΟΣ.

523. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσιν ἀεὶ πρηῖαν ἀήταις
 Παρμῆρις ἠδίστη θῆκε παρ' οὐρανίη *
 Ἐξ εὐχῆς δεκάτευμα. τὸ δ' ἥλιος βαρὺ θάλπει
 Ἐκ ταύτης μαλακοῖς ἐκτρέπεται ζεφύροις.

524. †

525. ΛΕΩΝΙΔΟΥ. †

Ὁ σκήπων καὶ πάντα τὰ βλαύη, πότνια Κύπρι,
 Ἄγκειται, κυνικῶ σκῦλα Ποσυχάρους,
 Ὀλπη τε ῥιπτόεσσα, πολυτρεῖτοιο ἥ πῆρας
 Λέξανον δρεχάσας πληθόμῃρον σοφίης.
 Σοὶ δὲ ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοφον ἠνίκα πρέσβω
 Ἦρξουσιν, σπειροῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

526. ΦΑΝΙΟΥ.

Σκήπωνα περπαδὸν, ἱμάντα τε, καὶ πυρόκαυτὸν
 Νάρθηκα, κροτάφων πλάκτορα νηπιάχων,

* Sc. Caelesti Veneri.

† Extat Antholog. Steph. p. 160.

† Vid. inf. 530.

Κίρκον τ' εὐρύοπαν Φιλοκαμπία, καὶ μονόπελμον
 Συκχίδα, ἔσπεγάναν κρατὸς ἐρημοκόμης,
 Κάλλων Ἑρμεία θείτ' ἀνάκτορι, σύμβολ' ἀγαγᾶς
 Παιδείας, πολὺ γυνὴα δεθεὶς καμάτω.

527. ΤΟΤ ΑΙΤΟΤ.

Ἐμίλαν Ἀκισώνδας δονακογλύφον, ὄντ' ἐπὶ μιᾷ
 Σπόγγον ἔχεν καλάμων ψαῖστον ἀπο Κνιδίων,
 Καὶ σελίδων κανόνισμα Φιλόρδιον, ἔργμα τελείας
 Σαμοθέτω καὶ τὰν ἐμμελιανοβροχίδα,
 Κάρκινά τε ἀπειρῶχα, λεάντειράν τε κίσσην,
 Καὶ τὰν ἀδυφαῖ πλινθίδα καλλαῖναν,
 Μάζας ἀνίκ' ἔκυρσε τελωνιάδος Φιλολίχνης,
 Πιερίσιν πτενίας ἄρμεν' ἀνεκρέμασεν.

528. ΛΕΩΝΙΔΟΤ.

Ἀσμεφῇ ποδάγρην, καὶ δάνακας ἀνδεκτῆρας,
 Καὶ λῖνα, καὶ γυρὸν τῆτο λαγωβόλιον,
 Ἰοδόκην, καὶ τῆτον ἐπ' ὄρνυγι τετρανθέντα
 Αὐλὸν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκες ἀμφίβολον,
 Ἑρμείη Σώσιππος, ἐπεὶ παρηνῆζατο τὸ πλεῦν
 Ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίη δεδετα.

529. ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄλκιμος ἀγρεύῃσαν κενοδοτίδα, καὶ φιλόδοκον
 φάρσος * ἅμα, στελεῖ χηρὸν ἐλαϊνέυ,
 Ἀρθροπέδαν σφαιρὰν τε, καὶ ὠλεσέωλον δρεῖρης
 Σφῦραν, καὶ δαπέδων μανόρουχα σόνυχα,
 Καὶ κτένας ἐλκυσήρας, ἀνὰ περὶ πύλαιον Ἀθανᾶς
 Θήκατο, καὶ ῥαπτὰς γειοφόρας σκαφίδας,
 Θησαυρῶν ὅτ' ἔκυρσεν, ἐπεὶ παχ' αἶν ἀπολυκαμπῆς
 Ἰῆυς κ' εἰς αἶδαν ὤχετο κυφαλέα.

530. ΛΕΩΝΙΔΟΥ. †

Πήρην, κ' ἀδελφῆτον, ἀποσκληρυμμένον αἰγὸς
 Στέρφος, καὶ βάκτρον τῷ τὸ λειπόρενον,
 Κ' ὄλπαν ἀσλέγγισον, ἀχάλκωτόν τε κωῦχον,
 Καὶ πῖλον κεφαλᾶς ἐχ' ὀσίας σκέπανον.
 Ταῦτα κατὰ φθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
 Σκῦλα Ποσωχάρεος λιμὸς ἀπεκρέμασεν.

* Ligneum flagellum tritrandis frugibus.

† Conf. Car. 525. sup.

531. ΦΑΝΙΟΤ.

Ταῖρός σοι πεπανῶ ὅδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
 Καὶ τρύφος ἱπνευτὸν πιαλὲς φθόισι
 Πάρκειται, σικόν τε μελαωτραγές, ἅ τ' ἐφικλῆς
 Δρύεπα, καὶ τυρῶ δρύφια κυκλιάδων,
 Ἀκτὰ τε κρηθαῖς, εὐτελέος τε ροίσκῃ
 Θωμός, καὶ βάκχῃ πῶμι ἐπιδορπίδιον
 Τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεὸς ὕμμι ᾗ ῥέζειν
 Φημι πῶδε προκάλαις αἰγυπόδαν χίμαρον.

532. ΛΕΩΝΙΔΟΤ.

† Λαθρίη ἐκ πλάνης ταύτην χάριν ἔκ τε πενέσιω
 Κῆξ ὀλιγοσιπύς δέξο Λεωνίδεω
 Ψαῖσά τε πηήεντα, καὶ εὐθήσαυρον ἐλαῖαν,
 Καὶ τῆτο χλωρὸν σῦκον ἀπακρίδιον,
 Κ' εὐοίνῃ σαφυλῆς ἔχ' ἀπαπάδα πειντάρρωνγον,
 Ποτνία, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑπυθμίδιον.
 Ἦν δέ με χ', ὡς ἐκ νέου ἀνειρύσω, ὦδε καὶ ἐχθρῶν
 Κ' ἐκ πεινῆς ῥύση, δέξο χιμαιροθύτην.

† Dea Latibula.

G

533. *

533.*

534. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Λαβροσιῶα τάδε δῶρα φιλευχείλω τε λαφυγμῶ
 Θήκατο Λεισόζε Δωρείος κεφαλὰ.
 Τῶς Λαριοσαίως εὐχάιστορας ἐψητῆρας,
 Καὶ χύτρας, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα,
 Καὶ τὰν εὐχάλκωτον εὐγναμπλόν τε κρεάγραν,
 Καὶ κνήσιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.
 Λαβροσύνα, σὺ ᾗ πάντα κακῶ κακὰ δωρητῆρ^Θ
 Δεξαμένα, νεύσαι μὴ πόκα σωφροσύναν.

535. ΦΑΝΙΟΥ.

Εὐραθῆς Λαπιθανὸς ἰσοπρίδα, καὶ φιλέθαιρον
 Σίνδονα, ἔπεισεν Φᾶρος ὑποζύριον,
 Καὶ ψῆκτραν δοακίτιν ἀπέπλυσε, καὶ λιποκόπης
 Φασγανίδας, καὶ τὰς συλονύχας σόνυχας.
 Ἔπτυσε δ' εὐκαλῆα ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' ἐπικέρε,
 Κερεῖον περλιπών, ἄλατο κηπολόγῃ.

* Callimachi est, & extat.

Ενθα λύρας ἤκιστον ὅπως ὄνος. Ὡλετο δ' ἂν πᾶς
Λιμώσων, εἰ μὴ σέρξει παλινδρομῖν.

538. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Κέρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκη,
Πρόφρων Κραναίων ἡμερόεντα χορὸν
Αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρματι Μῦσων
Κήρῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδη τεφάνε.

539. ΑΙΣΧΙΝΟΥ τῷ ῥήτορι.

Θητῶν μὲν τέχναις ἀπορέμενος, εἰς ἣ τὸ θεῖον
Ἑλπίδα παῖσιν ἔχων, περὶ λιπὼν εὐπαιδὰς Ἀθήνας,
Ἰάθην ἐλθὼν, Ασκληπίε, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
Ἑλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μῆσι.

540. ΑΔΡΙΑΝΟΥ,

Ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραιανῷ Καίσαρι.

Ζηὶ τόδ' Αἰνεάδης † Κασίῳ Τραιανὸς ἄγαλμα,
Κοίρανος ἀνθρώπων κοιράνω αἰθανάτων,

† In Monte Caffio, Antiochiæ vicino, quondam culto.

Ἄνθετο· δοιὰ λινα̃ πολυδαίδαλα, ἔβοὸς ἔρε
 Ἄσκητόν χρυσῷ παμφανόωντι κέρας,
 Ἐξαίτια προτέρης διπὸ ληίδος, ἦμος ἀτειρὴς
 Πέρσεν ὑπερθύμης ᾧ ὑπὸ δακρὶ Γέτας.
 Ἀλλὰ σύ οἱ καὶ τήνδε, κελαϊνέφες, ἐγγυάλιζον
 Κρήναι εὐκλειῶς δῆλον Ἀχαιμνίην,
 Ὅφρα τοι εἰσπρόωντι Διδάνδιχα θυμὸν ἰαίῃ
 Δοιὰ, τὰ μὲν Γετέων σκῦλα, τὰ δ' Ἀραικιδῶν.

541. ΑΔΗΛΟΝ.

* Καυσήῃ ἢ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὐκολον ὄπλον,
 Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,
 Ἰδρῷ διψήσοισι πιεῖν πτόν, ἄλκιμε Πείσων,
 Ἡμαθίς Αὐσονίης ἦλθον ἔπ' ἡ κροτάφης.
 Ἀλλὰ φίλος δέξαι με. Τάχα κρόκες αἶ ποτε Πέρσαις
 Τρεψάμεναι καὶ σοὶ Θραῖκας ὑπαζόμεθα.

542. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἶαρος ἦνθε μὲν τὸ πρὶν ρόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ
 Χεῖματι πορφύρεας ἐσχάσαμεν κάλυκας.

* Genus quoddam Pilei, five Galea Macedonica.

Σοὶ ἐπμειδήσαντα γῆεθλίη ἄσμενα τῆδε

Ἵοι νυμφιδίων ἀδοτάτη λεχέων.

Καλλίστης σεφθῆναι ἔπ' κροτάφοισι γυναικὸς

Λώιον ἢ μίμνειν ἤελον ἥελιον.

543. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Τελλία ἡμερόεντα βίον πόρε Μαιάδος υἱέ,

Ἄν' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν δέμῃ.

Δὸς δέ μιν εὐθυδικαν Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ.

Ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῇν.

544. *

545. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἴλινον ὠκυμόρῳ με λεχωῖδι τῆτο κεκόφθαι

Τῆς Διοδώρεως γράμμα λέγει σοφίης.

Κῆρον ἐπεὶ τίκτωσι κατέφθιτο. Παῖδα δ' Μηλῆς

Δεξάμβρος θαλερὴν κλαῖεν Ἀθηναῖδα,

Λεσβιάδεσιν ἄχος, καὶ Ἰήσωνι πατρὶ λιπῶσαι.

Ἄρτεμι, σὺ δ' ἔκινῶν θηροφόνων ἔμελεν.

* Callimachi est, & extat.

547. ΦΙΛΟ-

546. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἴνῃς ὦ Μελίκερτα, σὺ τε γλαυκῇ μεδέεσσα
 Λευκοθέῃ πόντε, δαῖμον ἀλεξίκακε,
 Νηρηίδων νε χοροί, καὶ κύματα, καὶ σὺ, Ποσειδόν,
 Καὶ Θρήϊζ, ἀνέμων πρηῦτατε, Ζέφυρε,
 Ἴλαοί με φέροιτε διὰ πλατὺ κύμα Φυγόντα,
 Ζῶον ἔπι γλυκερὰν ἥονα Πειραέως.

547. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

† Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος
 Πολλάκι Πισαίων σρηνὲς ὑπὲρ πεδίων
 Φθεγγαμένης ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυοὶ νίκαις.
 Εἰ δέ σὺ καὶ τρισσοῖς ἤγαλεις ἐν σεφάνοις
 Ἄσος Μίλητον, Δημόφρονες, ἔπτε κώδων
 Χάλκεος ἤχησεν πλειοτέρῳ σόματι.

549. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Δέξο καλῶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῶσε Προμηθεῦ.
 Ἐντὶ καὶ ἀνθρώπων τὴν ὁμαλοὶ σοφίην.

† Multos bis Olympionicas vidit ætas superior: Te igitur si
 videret hæc ætas tertio victorem, præstares Olympionicis omni-
 bus.

Ταῦτα

Ταύταν γὰρ ἐτύμως τὰν παρθένον ὅσις ἔγραψεν,
Αἰκ' αὐδ' ἀν ποτέθῃκ', ἥς Ἀγαθαρχὶς ὄλα.

550. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Αὐτομέλινα τέτυκται. Ἰδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
ὦ με ποτοπτάζειν μελιχίως δοκέει.
Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τῆς μητέρας πάντα προσώκει
Ἥ καλὸν ὅκα πέλει τέκνα γονεῦσιν ἔσα.

551. ΤΗΣ ΑΤΤΗΣ.

Γνωτὰ ἔσθ' ἐπὶ Σαμύθιδος εἶδοσι παντὶ
Ἄδ' εἰκὼν μορφῇ καὶ μεγαλειοσύνῃ.
Θάεο τὰν πινυτὰν. Τὸ δ' ἐμείλιχον αὐτῷ τήνας
Σ' ἔλπομ' ὄραν. Χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γυνή.

552. ΔΕΩΝΙΔΑ.

Ἄ μήτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πένιχρά,
Βάκχῳ δαρεῖται, ῥωπικὰ τραφεμένα.
Βάκχε, σὺ δ' ὑφάης τὸν Μίκυθον. Εἰ δὲ τὸ δῶρον
ῥωπικόν, ἂ λυτὰ ταῦτα φέρει πένια.

553. ΠΑΓ-

546. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἴνῃς ὦ Μελίκερτα, σὺ τε γλαυκῷ μεδέεσσα
 Λευκοφῶει πόντε, δαῖμον ἀλεξίκακε,
 Νηρηίδων νε χοροὶ, καὶ κύματα, καὶ σὺ, Ποσειδόν,
 Καὶ θρήϊζ, ἀνέμων πρηῦτατε, Ζέφυρε,
 Ἴλαοί με φέροιτε διὰ πλατὺ κύμα Φυγόντα,
 Ζῶον Ἰπὶ γλυκερὰν ἦνα Πειραέως.

547. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

† Τυρσηνῆς κελάθημα διαπρύσιον σάλπιγγος
 Πολλάκι Πισαίων σρηνὲς ὑπὲρ πεδίων
 Φεγγαμένης ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυὶ νίκαις.
 Εἰ δέ σὺ καὶ τριασσοῖς ἤγαλεις ἐν τεφάνοις
 Ἄστος Μίλητον, Δημόαδενες, ἔπτε κῶδων
 Χάλκεος ἤχησεν πλειότερῳ σόματι.

549. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Δέξο καλῶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῶξε Προμηθεῦ.
 Ἐντὶ καὶ ἀνθρώπων τιν ὁμαλοὶ σοφίην.

† Multos bis Olympionicas vidit ætas superior : Te igitur si
 videret hæc ætas tertio victorem, præstares Olympionicis omni-
 bus.

Ταῦτα

Ταύταν γέν' ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
 Αἰκ' αὐδὰν ποτέθῃκ', ἧς Ἀγαθαρχὺς ὄλα.

550. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Αὐτομέλινα τέτυκται. Ἴδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
 Ὡς με ποτοπτάζειν μελιχίως δοκέει.
 Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾶ ματέρει πάντα προσώκει
 Ἥ καλὸν ὄκκα πέλει τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

551. ΤΗΣ ΑΤΤΗΣ.

Γνωτὰ ἔ' τινῶθε Σαμύθιδος εἰδὼσι παντὶ
 Ἄδ' εἰκὼν μορφᾷ καὶ μεγαλειοσύνῃ.
 Θάεο τὰν πινυτὰν. Τὸ ἧ μείλιχον αὐτόθι τήνας
 Σ' ἔλπομ' ὀρᾶν. Χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γυνή.

552. ΔΕΩΝΙΔΑ.

Ἄ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πένιχρά,
 Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.
 Βάκχε, σὺ δ' ὑψώης τὸν Μίκυθον. Εἰ δὲ τὸ δῶρον
 ῥωπικόν, ἅ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

553. ΠΑΓ-

553. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

Κλειῦς αἱ δύο παῖδες, Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινῶ,
 Κρήσας, πότνια σῆς, Ἄρτεμι, νεοκόρης
 Τετραετείς δὲ μητρὸς *. Ἰδοὺς, ὦ ναοῦ, τὰ τῆσδε
 Εὐτεκνα, καὶ ἀντὶ μίης θῆς δύο νεοκόρης.

554. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὀλβια τέκνα γένοισθε, τίνας γένος ἔσε; τί δ' ὑμῶν
 Ὡδὲ καλοῖς χάριεν κείμενον ἐς ὄνομα;
 Νικάνωρ ἐγὼ εἰμὶ. Πατὴρ δ' ἐμοὶ Αἰπιόρητος,
 Μᾶτηρ δ' Ἠγησώ, καὶ εἰμὶ γένος Μακεδῶν.
 Καὶ μὲν ἐγὼ Φίλα εἰμὶ, καὶ ἐσὶ μοι ἕτος ἀδελφός,
 Ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἔσμεν ἀμφοτέρω.

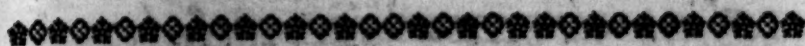
555. ΑΔΗΛΟΝ.

Χαῖρέ μοι, † ἀβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη ἥ ποτε Λυδῆ,
 Λυσαμένη Φιλότῃτ' ἤλθεν ἐς Ἡρακλῆες.
 Ὀλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὥς τότε, καὶ πάλιν ὥς νῦν
 Χρυσέον Ἀρτέμιδος τῆτ' ἐπέσης μέλαθρον.

* Sc. consecratae sunt.

† Genus Vestitus muliebris & mollis. Habes supr. v. 518.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΑ.

556. Εἰς Σαπφῶν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

ΣΑΠΦΩ τοι κεύθει, χθὼν Αἰολί, τ' ἔμμε μύσας
 Ἀθανάτης θνατὴν μῦσαν ἀειδομένην,
 Ἄν Κύπρις καὶ Ἔρως σὺναμ' ἔτρεφον, ἧς μετὰ Παιδῶ
 Ἐπλεκ' αἰεζῶν Πιερίδων σέφανον,
 Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὦ τριέλικτον
 Μοῖραν δινεῦσαι νῆμα κατ' ἡλακάτας,
 Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἡμᾶρ ἀοιδῶ
 Ἀφθιτα μῆσαμένα δῶρ' Ἑλικωνιάσιν;

557. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίεω θπὶ Ὀρηκὶ παχεῖς καὶ ἐπ' ἔχατον ὀσεῦν,
 Κῶμῳ καὶ πάσης κοίρανε πανδοκίης,

Η

Τερπνό-

Τερπνότατε Μύσησιν Ἀνάκρεον, ὦ πὶ Βαθύλλω
 Χλωρὸν ἔπ' κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
 Αὐτομάτῃ σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
 Κ' ἦκ' μακάρων τροχῶν νέκταρος ἀμβροσίην·
 Αὐτόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσσερον ἄνθ' ὅ,
 Κῆποι καὶ μαλακῇ μύρτῃ τραφέντα δρόσω,
 Ὅφρα καὶ * ἐν Δηῷ οἰνωμένος ἄβρ' αὖ χορεύσης,
 Βεβληκῶς χροσθήν χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῃν.

558. Εἰς Εὐριπίδην.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ Τῆ ἱσπανικῆ. †

Δαιδαλίοισι πυρὸς σάρκες ῥιπαῖσι τρυφῆλαί
 Ληφθεῖσαι νοτίνῃ ὥσαι ἅπ' αἰθόμῃραι,
 Μῆνα δ' ἐνσι πέφω πολυδακρύτῳ ὅστα κωφά,
 Καὶ πόνος ἐνοδίοις τῇδε παρρηχομένοις.

* Sc. apud Plutonem, Generum Cereris.

† Recentissimi Græculi est.

559. Εἰς Σιμωνίδην.

ΣΙΜΑΙΘΟΥ.

† Οὗτος ὁ τῷ Κείνοιο Σιμονίδῃ ἐστὶ σωτὴρ,
 ὅτι καὶ τεθνηὼς ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν.

560. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ω Ἰθρῶφ, Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μῦθος ἐφευρέων
 φαμί τάδ' ἐς πάτραν, κρέσσονα καὶ σοφίης.
 Κλάζῃ γὰρ καινοτόμων ἀσῶν, ξένε, δύσφρονας ἀνδρας
 ἴλᾳκτευν, λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.
 Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ πρόσχες. Ἐπεὶ πάχα καὶ σύ τι πειύση
 Τρηχύτερον πάτρας. Χαῖρε σὺ δ' ἐξ' Ἐφέσης.

561. Εἰς Ἐπίχαρμον.

Δωρίδης ὅκ μύσσης κεκορυθμένον ἀνέρα Βάκχῳ
 Καὶ Σατύροις Σικελὸν τῇδ' Ἐπίχαρμον ἔχω. *

† 562. 563. 564. 565. 566.

† Vid. Antholog. Wechel. pag. 301. Et Val. Max. L. 1. 7.
 qui respexisse videtur hoc ipsum Carmen.

* Sc. Basis Statuæ.

† Extant apud Diog. Laert. Edit. Weist. pag. 39. 76. 88.

H 2

567. Εἰς

567. Εἰς Νέσωρα.

Ἦδυεπὴς Νέσωρ Πύλιος Νηληϊὸς ἥρωρ,
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθέη τύμβον ἔχει τριγέρων.

568. Εἰς Μάρκελλον τὸν Σιδίτην. Οὗτος μὲν Βίβλος
 ἔγραψεν ἐν ἔπαισιν ἡρωϊκοῖς.

Μαρκέλλε τόδε σῆμα περικλύτῃ ἱετῆρι,
 Φῶτος κυδίσσοιο τετιμένῃ ἀθανάτοισι,
 Οὗ Βίβλος ἀνέθηκεν εὐκτιμένη ἐνὶ Ρώμῃ
 Ἀδριανὸς προτέρων προφερέστερος ἡγεμονίων,
 Καὶ παῖς Ἀδριανοῦ μέγ' ἔσχατος Ἀντωνεῖνος,
 Ὅφρα καὶ ἐσομένοις μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροιτο
 Οὐνεκεν εὐεπίης, τὴν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἠρώ μέλψαντι μέτρῳ θεραπεΐα νύσων,
 Βίβλοις ἐν πινυταῖς χειρῶνίσι τιταράκοντα.

569. Εἰς Πρῆζῶ τὴν Σαμίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Φράζε, γυνή, γενεήν, ὄνομα, χθόνα; Καλλιτέλης μὲν
 Ὁ σπείρας, Πρῆζῶ δ' ἔνομα, γῇ δὲ Σάμῳ.

Σάμῳ

Σᾶμα δὲ τίς τόδ' ἔχωσε; Θεόκριτος ὁ πρὶν ἄθικτα

Ἀμετέρας λύσας ἄμματα παρθενίας.

Πῶς δ' ἔθανες; Λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. Εἰπὲ δὲ ποίην

Ἦλθες ἐς ἡλικίην; Διοσάκισ ἐνδεκέτις.

Ἦ καὶ ἅπαις; Οὐ ζεῖνε. Λέλοιπα γὰρ ἐν νεότητι

Καλλιτέλῃ τριετῇ παῖδ' ἐπὶ νηπίαχον.

Ἔλθοι ἐς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα. Καὶ σὸν, ὀδῖτα,

Οὔριον ἰθύνοι πάντα τύχη βιοτόν.

570. *

571. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Εἰς Δαμοκράτειαν.

Οἰκτρὰ δὴ δνοφερὸν δόμον ἤλυθες εἰς Ἀχέροντος,

Δαμοκράτεια, Φίλα ματρὶ λιπῆσαι γόους.

Ἄ γ' σέθεν φθιμένας πολιὰς νεοθῆγ' σιδήρῳ

Κεῖρατο γηραλέας ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

* Quod superiori persimile, & a Leichio edit. Carm. Sep.
p. 20. N. 15. subsecandum duximus.

572. ΜΝΑ-

572. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Εἰς Ἀκρίδα Δημοκρίτη.

Ἀκρίδα Δημοκρίτη μελεσίπτερον ἄδ' Ἰανῶσιν
 Ἀργίλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.
 Ἄς κ', ὅτ' ἰθύσεις πάνεσπερον ὕμνον αἰΐδεις,
 Πᾶν μέλαθρον μολπᾶς ἰαχ' ὑπ' εὐκελάδ'.

573. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀκρίδι κ' τέτλιγι Μυρῶ τόδ' ἔθηκετο σῆμα,
 Λιτὴν ἀμφοτέροις ἀμφιβαλῶσι κόνιν
 Ἰμερα δακρύσασα πυρῆς ἐπι. Τὸν γὰρ αἰοῖδον
 Ἀδης, τὴν δ' ἐτέρην ἥρπασε Περσεφόνη.

574. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς δελφῖνα ἐκβραθεντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῳ.
 Οὐκέτι παφλάζοντα θάλασσαν βυθὸν ἄλμης,
 Δελφίς, ποιήσεις εἰναλίῳν ἀγέλας,
 Οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
 Τυχρὸν ἀναρρίψεις ἄλμα παρὰ σκαφίσσι.

Ἡ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλέης, ὡς ἐκυκήθη,
 Κῦμα πολυφάλμῃ σ' ὥσεν ἐπὶ ψαμάθῃ,
 οὐδὲ σύ γ' ἄφρησε Νηρηίδας, ὡς πρὶν, αἶρων
 Νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος ἐς πέρατα.

575. ΑΝΤΙΤΗΣ.

Τῆς μελοποιῆς εἰς τὸν αὐτὸν.

οὐκέτι δ' ἡ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμηνος πελάγεσσιν
 Αὐχέν' ἀναρρίψω βυσσόθεν ὀρνύμενθ'.
 οὐδὲ παρ' εὐσκάλμοιο νεῶς περικαλλέα χεῖλη
 Ποιφυζῶ τὰμᾶ τερπόμηνος πωστομᾶ.
 Ἀλλὰ με πορφυρέα πόντε νοτὶς ὥσ' ἐπὶ χερσὸν,
 Κεῖμαι δὲ ραδινὰν τάνδε παρ' ἡίονα.

576. *

577. ΕΡΤΚΙΟΥ ΚΤΖΙΚΗΝΟΥ.

Λύθησιν τὸ χράμμα τί; Σᾶμά γε. Καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ;
 Γλεύκης εἰμὶ πέφος τῆς ὀνομαζομένης.

* Extat Antholog. Steph. pag. 206.

578. ΗΓΗΣΙΠ-

578. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Εἰς ναυηγόν, ὃν οἱ ἀλιεῖς ἔθαψαν.

Ἐξ αἴλος ἡμίβρωτον ἀννέγκαντο σαυηνεῖς

Ἄνδρα, πολύκλαυτον ναυτιλίας σκύβαλον.

Κέρδια δ' αἶψα ἰδίωζαν, ἃ μὴ θέμις, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς

Ἰχθύσι τῇ δ' ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ.

ὦ χθών, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὄλον. Ἀντί γε λοιπῆς

Σαρκὸς τῆς σαρκῶν γυναιμέδους ἐπέχεις.

579. *

580. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Εἰς Λήναιον ναυηγόν.

Ἀλκυόσιν, Λήναιε, μέλεις πάχα, κωφὰ δ' ἢ μήτηρ

Μύρτ' ὑπὲρ κρυερῷ μυρομένη σε πέφε.

581. †

582. ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

Ἀδ' ἰδ', ἄδ' ἐλάττω. Τίν' ἔν λέγω; ἂν ποτὶ σεαυτὸν

Ἐλθὼν ἐξαπνάς κάβαλε παροσυδίῃ.

* Extat inter Callimachea.

† Multoties editum rejecimus.

Λέων

Λείψθ' αὖ μῦνον τυτθὸν γένος. οἱ ᾗ θανόντες
Σάμ' ἱεράταν πάτραν κέμειθ' ἐφιστάμενοι.

583. Εἰς Ἀβρότονον μητέρα Θιμισεκλέους.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀβρότονον Θρήϊα γυνὴ πέλον. Ἀλλὰ τικέσθαι
Τὸν μέγαν Ἑλλήσι Φημί Θιμισεκλέα.

584. *

585. Εἰς γυναικα σώφρονα καὶ μόνανδρον.

Τύμβον ἐμοὶ τέττον γαμέτης δωρήσατο, Φρερῆς

Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης εἶφανον.

Λέπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτε χορὸν εὐκλέα παίδων,

Πισὸν ἐμῷ βίῳτε μάρτυρα σωφροσύνης.

Μετόγαμος θνήσκω, δέκα δ' ἐν ζωῷσιν ἔτη ζῶ

Νυμφικῇ, εὐτεχνίης καρπὸν ἀειραμένη.

586. ΑΔΗΛΟΝ.

Αἰνέδορον Βακχῇ με κατέκτανε θνητοτρόφον πρὶν

οὐ κρίσει ἐν σταδίαις, γυμνασίαις δὲ κλυταῖς.

* Extat Anthol. Steph. Append. pag. 499.

I

587. Εἰς

587. Εἰς Πρόκλον καὶ Συριανὸν τῆς Φιλοσόφου.

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γρόμην * γένος, ὃν Συριανὸς
 Ἐνθάδ' ἀμοιβὸν εἶς θρέψε διδασκαλίας.
 Ζωὸς δ' ἀμφοτέρων ὅδε σώματα δέξατο τύμβῳ.
 Αἶθε ᾗ καὶ ψυχὰς χῶρος εἰς λελάχοι.

588. Εἰς Πατέριον υἱὸν Μιλτιάδου καὶ Ἀττικῆς
 Ἀθηναίων.

Πατέριον λιγύθυμον, ἐπήρατον, ἔλλαχε τύμβῳ
 Μιλτιάδου φίλον υἱά καὶ Ἀττικῆς βαρυτλήτε.
 Κεκροπίης βλάστημα, κλυτὸν γένος Αἰακιδάων,
 Ἐμπλεὸν Αὔσωνίων θεσμῶν σοφίης τ' ἀνὰ πάσης,
 Τῶν πισυρῶν ἀρετῶν ἀμαρύγματα πάντα φέρονται,
 Ἡϊθέον χαρίεντα, τὸν ἥρπασε μόρσιμος αἴσα,
 Οἷά τε ἀγλαόμορφον δῶπ' ἡβονὸς ἔρνος αἴτης,
 Εἰκοσικαιτέτρατον βίοντε λυκάβαντα περῶντα.
 Λεῖψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἄλαστον.

* Substituit γένος Reiskius, e Marini Vit. Procli pag. 75. ed. Fabr. Lond. Quod, ut suo Lipsiensis, nostro etiam Bodleiano deest.

589. Εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ θαύματος ἄξιον.

Τὸτό τοι ἡμετέρης μνημήιον, ἐοθλὲ Σαβῖνε,
 Ἄ λίθος ἂ μικρὰ τῆς μεγάλης Φιλίης.
 Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
 Τῷ λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίνης πόματ'.

590. Εἰς Ἀδεύμαντον.

Οὗτος Ἀδεύμάντῃ κένυ τάφος, ἔθλα βελάς
 Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέφετο σέφανον.

591. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ με κατακρύπτῃς, ὥς ὕδενός ἀνδρὸς ὀρώντος,
 Ὅμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

592. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Τετμεναΐτης υἱὸν Ζηνοδότον, ἱππία Βασιλέως
 Μάρκε ἢ Ἀδριανῆ.

Τὶς μὲν ἂν ἦς, ὅδε τύμβος εὐγλύπτοις μετάλλῃς
 Ἡρώος μεγάλῃ νέκυος κατὰ γυνὴα καλύπτει,
 Ζηνοδοτῆ, ψυχὴ δὲ παρ' ἑρᾶνον, ἥχι περ' Ὀρφεύς.
 ἱππεὺς μὲν γὰρ ἦν βασιλῆϊος ἀλκιμος ἕτ'.

Κύδιμος, ἀρτιεπής, θεοείκελος. Ἐν δ' ἄρα μύθοις
 Σωκράτεος μίμημα παρ' Αὔσονίοισιν ἐτύχθη.
 Παισὶ δὲ καλλέψας πατρῷον αἴσιον ὄλβον,
 Ὀμογέρων τέθνηκε λιπὼν ἀπερείσιον ἄλγος
 Ἐνθρῆεσσι, φίλοισι, καὶ ἅςτ' ἐκ πολίηταις.

593. ΖΩΝΑ Τῆ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ Τῆ καὶ
 ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀΐδη, ὅς τάτης καλαμῶδες ὕδατι λίμνης
 Κωπεύεις νεκύων βάριν, ἔχων ὀδύνας,
 Τὸν Κινύραν, τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐκβαίνοντι
 Κλίμακος ἐκτείνας, δέξο, κέλαινε Χάρων.
 Θραύει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα, γυμνὰ δὲ θῆναι
 Ἰχνία δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἥιονίτιν.

594. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Εἰς Μενέστρατον καὶ Μένανδρον Ἐ Διονύσιον ἀθλητὰς.
 Ἀὖς περὶ σε, Μενέστρατε, καὶ σέ, Μένανδρε,
 Λαίλαψ Καρπαθίη, καὶ σέ πρὸς Σικελὸς
 Ὀλεσεν ἐν πόντῳ, Διονύσιε, Φεῦ πόσιν ἄλγος
 Ἑλλάδι, τὲς πάντων κρείσσονας ἀθλοφόρους.

595. ΑΝΤΙ-

595. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς νύμφιον τίνα ἐπὶ τῆς πασάδος τελευτήσαντα.

Αὔσπος Ἠγερίᾱ με λέγειν νέκυν, ᾧ μετόντι
 Νύμφην ὀφθαλμὸς ἀμβλὺ κατέχε νέφος.
 Ὅμμασι δὲ πνοιὴν στυαπέσσειε μῆνον ἰδόντ' ἐς
 Κέραν. Φεῦ κέρης, ἥλιε, θευμορίης.
 Ἐρροι δὴ κένο φθονερὸν σέλας, εἴθ' Ἱμέλαιος
 Ἥψέ μιν οὐκ ἐθέλων, εἴτ' Αἰδὴς ἐθέλων.

596. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰς τίνα ἔγκυον ἐν σεισμῷ τετοκυίαν τινασομένην τῷ
 δώματος.

Δώματά μοι σεισθέντα κατήριπεν. Ἀλλ' ἐμὸς ἅπλως
 Ἦν θάλαμος, τοίχων ὀρθὰ πινασομένων.
 Οἷς ὑποφωλεύουσιν ὑπήλυθον αἱ καχόμοιροι
 Ὡδίνες, σεισμῶ δ' ἄλλον ἔμιζα φόβον.
 Μαῖα δὲ μοι λοχίαν αὐτὴ φύσις. * Ἀμφότεροι δὲ
 Κοινὸν ὑπὲρ γαίης εἶδομεν ἥελιον.

* Et mater & infans.

597. ΕΡΤ-

597. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Εἰς Παρθένιον Φωκαέα εἰς Ὀμηρον παροινήσαντα.

Εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, ὅμως ἔτι καὶ κατὰ πόδας

Τῷ μιανογλώσσῃ χεύατε Παρθένης.

Οὐνεκα Πιερίδοςιν ἐνήμεσε μυρία κείνα

Φλέγματα, καὶ μυσαρῶν ἀπλυστήν ἐλέγων.

Ἦλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον, ὥς' ἀγορεύσαι

Πηλὸν Ὀδυσσεήν καὶ βάτον Ἰλιάδα.

Τοίγαρ ὑποζοφίαισιν Ερινύσιν ἀμμέσον ἦπται

Κωκυτῷ, κλοιῷ λαμὶδὸν ἀπαγχόμενος.

598. ΑΛΛΟ.*

Ἐφθάνειν Ἠλιόδωρος, ἐφέσπετο δ' οἱ ὅσον ὦρη

Ἰγέρων, ἀνδρὶ φίλῳ, Διογένεια δάμαρ.

Ἀμφῷ δ', ὡς ὑμέναιον, ἐπὶ πλάκῃ τυμβεύονται

Ξυδὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

* Apollonidæ est, & habetur Antholog. Steph. pag. 207. A Reiskio tamen emendatius expressum tenuimus.

599. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Δικαιάρχει θάλασσαν.

Εἰπέ Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἄλαχῶμα

Βέβληται μέσσω γευόμενον πελάγῃς;

Κυκλώπων παῖδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσῃ

Τείχεα; μέχρι πόσῃ γαῖᾳ βιαζομένα;

Κόσμος νῆπτην δέχομαι σόλον. Εἴσιδε Ρώμην

Ἐγγύθεν. Εἴτ' αὐτῆς μέτρον ἔχω λιμένα.

600. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Εὐνικίδαν τινα, ὃ τινος ἡ λάρναξ ἀπὸ λυγδίνης

πλακὸς ἐχρημάτιζε.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακὸς,

Καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος σταθμῇ

Οὐκ ἀνδρὸς ἐβλᾷ. Μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,

Ὡς λῶσε, τὸν θανόντα. Κωφὸν ἢ λίθος,

Τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.

Κεῖται δὲ τῇδε τάλιγῃ πελὲς ῥάκος

* Εὐνικίδαο, σήπεται θ' ὑπὸ σποδῶ.

* Repone Εὐνιδίαι. Ut in Tit. Εὐνιδίαι sc. 'expertem justitiæ.'

Patet ex Anthol. Steph. p. 284. Cod. Bodl. ut edidimus.

601. ΦΙΛΙΠ-

601. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἦρως Πρωτεσίλαε, σὺ γὰρ πρώτην ἐμύησας
 Ἴλιον Ἑλλαδικᾷ θυμὸν ἰδεῖν ὁράτος.
 Καὶ περὶ σοῖς τύμβοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε,
 Πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐκκεκύηκε χόλον.
 Ἴλιον ἦν εἰσὶν γὰρ, ἀπ' ἀκρεμόνων κορυφαίων
 Καρφῶται πετάλων κόσμον ἀναινόμῃα.
 Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας· ἥνικα τὴν σὴν
 Σώζει καὶ τελέχῃ μῆνιν ἐπ' ἀντιπάλοις.

602. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ ἡ ποσάκις Νιόβη λίθος, ὑσάκι μήτηρ
 Δύσμορος ἐκ μαστῶν * ἔτηξα γάλα,
 Αἶδω πολὺς ὄλβος ἐμῆς ὠδίνος, ἀριθμὸς
 Ἦ τέκον. ὦ μεγάλης λείψανα πυρκαϊῆς.

603. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Γερμανικὸν τὸν Καίσαρος ἀδελφιδῶν, τὸν πατέρα
 Νέρωνος.

Κλειδῆχοι νεκύων, πάσας Αἶδαο κελεύθους
 φράγνυτε, καὶ σομίοις κλειῖθρα δέχεσθε πύλαι.

* F. λευκὸν. Habet eandem lacunam Codex Bodleianus.

Αὐτὸς

Αὐτὸς ἐγὼν Ἀΐδας, ἐνέπω. Γερμανικὸς ἄσρων,
οὐκ ἔμδος. Οὐ χωρεῖ νῆα τόσῃν Ἀχέρων.

604. ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ.

Μή με κένει κρύψῃτε. Τὶ γὰρ; πάλι μὴδ' ἐπὶ ταύταις
Ἥιονος σὺν ὀνοτᾶν γαῖαν ἐμοὶ τίσετε.

Μαίνετο δ' εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χερσισὶ με δειλὸν
εὗρίσκειν ραχίαις οἶδε καὶ εἰν αἰδή.

Χέρω δ' ὑπεκβάλλει ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς

Παρ' χεῦμα σταθερῇ μιμνέμεν ὡς ἄταφοι. *

605. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μυλεργάτας ἀνὴρ με † καὶ ζῶας χερσὶς

Βαρυδρομήεσσαν εἶχε δινητὴν πύκνον,

Πυρηφάτης Δήμητρος εὐκάρπης λάτρειν,

Καὶ κατθανὼν στέλωσε τῶδ' ἐπ' ἡρίῳ

Σύνθημα τέχνης. Ὡς ἔχη μ' αἰεὶ βαρὺν

Καὶ ζῶν ἐν ἔργοις καὶ θανὼν ἐπ' ὀστέοις.

* Perobscurum adhuc & mendosum : licet in eod. reficiendo
Reiskius egregie laboraverit. In v. ult. *πνευμα* Cod. Bodl.

† Lapidem molarem.

606. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Εἰς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνέειαν.

Τηλοτάτω χεύασθαι ἴδει τάφον Οἰδιπόδαο
 Παισὶν ἀπ' ἀλλήλων, οἷς πέρας ἔδ' αἶδης,
 Ἄλλα καὶ εἰς Ἀχέροντος ἕνα πλοῶν ἠρνήσαντο,
 Χωὶ συγὰρὸς ζῶει καὶ φθιμένοισιν Ἄρης.
 Ἦνιδε πυρκαϊῆς ἀνίσσιν φλόγα· δαιομένα γὰρ
 Ἐξ ἐνὸς εἰς διαστὰν δῆριν ἀνασρέφεται. *

607. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Λυσιδίχην γράϋν, ἣν ἡ οἰκία πισῶσαι κατέκτεινε.

Χειμερίῳ νιφετοῖο περὶ θρυγχοῖσι πακέντος
 Δῶμα πισὸν τὴν γράϋν ἔκτεινε Λυσιδίχην.
 Σῆμα δὲ οἱ κωμῆται ὁμήλικες σὺν ἀπ' ὀρυκτῆς
 Γάσς, ἀλλ' αὐτὴν πύργον ἔθεντο τάφον.

* Haud novum figmentum poetæ, sed Græcis creditum, passimque traditum.

608. ΘΕΟ.

608. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εἰς Εὐφορέωνος τάφον.

Εὐφορέων ὁ περισσὸν ἐπιστάμενος τι ποιῆται

Πειραϊκῆς κείται τῇδε παρὰ Σκέλεσιν.

Ἀλλὰ σὺ τῷ μύσῃ ροιὴν ἢ μῆλον ἀπαρῆσαι,

ἢ μύρτον. Καὶ γὰρ ζῶος ἐὼν ἐφίλει.

609. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς Σαπφῶν.

Ἦδισον φιλέεσι νέοις πρὸς ἀναψιν ἐρώτων,

Σαπφῶν, σὺν Μύσαις εἴτε σε Πιερίσιν

ἢ ἑλίκων εὐκίετος ἴσαι πνέεσαν ἐκέναις

Κοσμεῖ τὴν Ἑρέσω μῦσαν ἐν Αἰολίδι.

ἢ καὶ Ἰμνὴν ὑμνῆαιος ἔχων εὐφροσύνην πεύκην

Σύν σοι νυμφιδίων ἴσαθ' ὑπὲρ θαλάμων.

ἢ Κινύρεω νέον ἔργος ὀδυρομένη Ἀφροδίτῃ

Σύνθρηνος μακάραν ἱερὸν ἄλσος ὀρῆς

Πάντη, πότνια, χαῖρε. Θεοῖς ἴσαι αἶς γὰρ αἰοιδᾶς

Ἀθανάτας ἔχομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

ΒΙΟ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Θέσπιν τραγωδόν.

Θέσπις ὅδε, τραγικὴν ὡς ἀνέπλασε πρῶτος αἰοῖδην,
 Κωμήταις νεαῖς καὶ νεοτομῶν χάριτες,
 Βάκχος ὅτ' ἀγρώταν κατάγει χορὸν, ὦ τρύγος ἀσπὸς
 Χ' ὦ ἑλικὸς ἦν σύκων ἀρριχὸς ἄβλον ἔτι.
 Οἱ δὲ μεταπλάσσει νέοι τάδ'. Ὁ μυρίος αἰὼν
 Πολλὰ περσευρήσει χαίτερα, τᾶλλα δ' ἐμὰ.

ΒΙΙ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσπιδος εὖρεμα τῷτο. Τὰ δ' ἀχραιοῖν ἀν' ὕλαν
 Παύγια, καὶ κόμης τέσδ' ἔτι λιτοτέρως
 Αἰαχὺλος ἐξύψωσεν, ὃ μὴ σμιλευτὰ χαράζας
 Γράμματα, χειμάρρῳ δ' οἷα καταρδόμενα,
 Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν. Ὡς ὅμα πάντων
 Δέξιον δεχαίων, ἥδ' αἰ τις ἡμιθέων.

* 612. 613.

* Extat Hoc, Anthol. Steph. p. 234. Alterum legas inter
 Callimachi lufus.

614. ΑΛΛΟ.

614. ΑΛΛΟ.

Εὐκράτew Μελέαχρον ἔχω, ξένε, τὸν σὺν Ἑρωτι
καὶ Μῦσαις κεράσανθ' ἠδυλόγους χάριτας.

615. ΑΛΛΟ.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο παῖτρα,
Ἦνδρῶσιν δ' ἱερὰ δέξαμένη με Τύρος.
Ἐς γῆρας θ' ὅτ' ἔβην, ἡ δὲ Δία θρεψαμένη Κῶς
καμὲ θετὸν Μερόπων ἄστυ ἐγηροτρόφει.
Μῦσαι δ' εὐκαλίδες με τὸν Εὐκράτew Μελέαχρον
Παῖδα μελιτρίαις ἠγλάϊσαν χάρισιν.

616. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μαστεύω, τί σευ, ὅστις, ἐπὶ σελήτιδι πέτρα,
Λυσιδίχη, γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον;
Ἀνία γὰρ ἔκ κημὸς, ὅτ' εὐόρνιθι Τανάγρα
Οἰωνὸς βλαστῶν, θῦρας, ἐγερεσιμάχας,
οὐχ ἄδεν, ἔδ' ἐπέοικεν ὑπωροφίοισι γυναῖξιν,
Ἀλλὰ τά τ' ἠλακάτας ἔργα, τά θ' ἰσοπόδων.

τὰν

Τὰν μὲν ἀνεγρομέναν με ποτ' ἔρια νύκτερος ὄρνις,
 Ἀνία δ' αὐδάσει δώματος ἠνιόχον,
 Ἰππασὴρ δ' ὅδε κημὸς αἰέσεται ἐ πολύμυθον,
 Οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἐμπλεον ἥσυχίης.

617. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ θάμβει μάστιγα Μυρῆς ἐπὶ σήματι λεύστων,
 Γλαῦκα, βιδόν, χαροπὰν χᾶνα, θοὰν σκύλακα.
 Τόξα μὲν αὐδάσει τὰν ἔντονον ἀγέτιν οἴκῃ,
 Ἀ δὲ κύων τέκνων γήσια κηδομέναν.
 Μάστιξ δ' ὅκ' ὀλοὰν, ξένε, διαπότην, ἔδ' ἀγέρωχον
 Δμωσί, κολάσειραν δ' ἔνδικον ἀμπλακίης.
 Τὰν ᾗ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα χανὸς ἀγαλμα,
 Ἀ δὲ γλαυῆ γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.
 Τοιοῖσδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθειον. Ἐνθεν ὄμειντο
 Τοιάδ' ἐμᾶ σάλα σύμβολα τεῦξε Βίτων.

618. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰπέ, λέων, φθιμένοιο τί πρὸς τάφον ἀμφιβέβηκας
 Βεβῆκα; τίς τᾶς σᾶς ἄξιος ἦν δρετᾶς;

Τίος Θεοδώριοι Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων
 φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσον ἔγὼ κέκριμαι.
 Οὐχὶ μάτην ἔσκεα, φέρω δέ τι σύμβολον ἀλκᾶς
 Ἀνέρος. Ἦν γὰρ τοῖς δυσμενέσσι λέων.

619. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Ἀσάλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δεδουκα
 Γράμμα μὲν ἔδεν πω τμαθὲν ὑπερθε λίθου,
 Ἐννέα δ' ἀσραγάλλες πεπληότας, ὧν πείσους μὲν
 Πράτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυρέεσσι βόλον,
 Οἱ γ', τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος, Ἐφηβον,
 Εἷς δ', ὃ γὰρ μαυίνει Χῖον ἀφαιρότερον.
 Ἦρα τόδ' ἀγγέλλοντι καὶ ὁ σπάπτροισι μεγαυχῆς,
 Χω' ἑσθλῶν ἥδη τέρμα τὸ μηδὲν ἔχει;
 Ἦ τὸ μὲν εἶ, δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν
 Ἴον, κρηταιεὺς ὥς τις οἰσοδόλος.
 Ἦς ὁ θανὼν Χῖος μὲν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχῶς
 Οὐνομ', ἐφηβότη δ' ὤλετ' ἐν ἡλικίᾳ.
 Ὡς εὖ τὸν φθίμενον νέον ἀκριπε, καὶ τὸ κυβευθὲν
 Πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων ἐπέ τις ἀσραγάλων.

* 620. Εἰς Ἀντίπατρον Μιλεάγρου. —

Ἄ σάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
 Ἐστὲ λαΐνα σκαπτροφόρος πτέρυγι,
 Ποσὶν ὑφαρπάζων νίκας κλάδον, ἄκρα δ' ἐπ' αὐτὰς
 Βαθυμίδος ἐκπροπτεσῶν κέκλιται ἀσράγαλος;
 Ἥ ῥα γέ νικάεντα μάχα σκαπτήσχον ἀνακτε
 Κρύπτεις. Ἀλλὰ τί σοι πάγνιον ἀσράγαλῳ;
 Πρὸς τε τί λιτὸς ὁ τύμβος; Ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῷ
 Ὅρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.
 Οὐ δοκέω. Σκαπτήρον γὰρ ἀναόνεται. Ἀλλὰ σὺ κεύθεις
 Ἀθλοφόρον νίκαν ποσὶν ἀειράμβρον.
 Οὐ ψαύω καὶ τῇδε. Τὶ γὰρ παχὺς ἔκελον ἀνὴρ
 Ἀσραγάλῳ; Νῦν δὴ τ' ὠτρικὲς ἐφρασάμην.
 Φοίνιξ † καὶ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δέ, μεγαυχῇ
 Ματέρα φοινίκων τὰν πολύπαιδα Τύρον.
 Ὅρνις δ' ὅτι γεγωνὸς ἀνὴρ, καὶ τῶν περὶ Κύπριν
 Πρῶτος, καὶ Μῆσαις ποικίλος ὕμνοθέτας.

* Hujus, ut superioris etiam Carminis, obscuriores alicubi reconditosque sensus, enarratos habes apud Leich. Car. Sep. p. 14. seq. & Vann. Crit. pag. 167. seq. & Pau. de Alea Vett. Quod nobis sufficiat indicasse.

† Luditur in hac Voce, quæ & Phœnix & palma signif.

Σκαπτήρ

Σπᾶῖρα δ' ἔχει σπύθημα λόγε, θνάσκειν δὲ πειθόντα

Οἰνοβρεχῇ περὶ πύλης ἐννέπει ἀσάραλ'.

Καὶ δὴ σύμβολα πῶτα. Τὸ δ' ἄνομα πέτρος αἰεῖται

Ἀντίπατρον, προγόνων φύντ' ἀπ' ἐραθενίων.

621. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

* Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυὶ τῇδε καθήψεν

Ἑπτα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναχρᾶ φεταί;

Πλάθει γὰρ θυρεῶτις ὑφ' αἵματος. Ἄδὲ λοχιῖται

Ἄμμες ἀπ' Ἀργείων τοῖς δύο λεκπόμεθα;

Πάντα νέκυν μάσσει δειδύκοντα, μή τις ἔτ' ἔμπνευ

Λεκπόμερος Σπάρτα † ἔλαμψε νότον.

* Præclarum Monumentum prolixius illustrari debet.

Solus erat superstes Othryades e trecentis Spartanis qui prælium cum trecentis Atheniensibus commiserant de Limitibus agrorum: qui tamen se solum de popularibus suis superfuisse fortiter indignans, sibi ipsi manus iniecit; erecto, Trophæi more, clypeo suo, quod inscripserat VICI. Qui hic loquentes inducuntur, sunt duo illi Juvenes Athenienses, qui soli Atheniensium trecentorum superstites ex eodem certamine, cum abiissent campo, certo persuasi neminem adhuc hostium jacentium spirare, finguntur a Poeta redire in campum, lustrare mortuos, & dum stupore percelluntur positi post discessum suum trophæi, talibus invicem loqui.

† Ita Cod. Bodl. Rescribi vult Reis, κῶδὸς ἔκλειψε.

L

Ἰαχε

Ἴχε βάσιν. Νίκα γδ' ἐπ' ἀσπίδος ἄδε Λακωνῶν
 φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα.
 Χώ τόδ' ἐ μοχθήουσιν παύρει πέλας. Ἄ πρόπατερ Ζεῦ,
 Στόχον ἀνικάτ' ἐ σύμβολα φυλόπιδοι.

* 622. 623. 624.

625. Εἰς τὸ ποιημάπον Ἰωάννης τῷ γραμματικῷ.
 ζωοτύπος τόλμησεν ἂ μὴ θέμις εἰκόνι γραφαί,
 εὐεπίη δ' ἐπέλεσσε φύσιν ψευδήμονα κόσμῳ,
 Ἐγγὺς ἀληθείης δέ, γραφὴ δ' ἐφεύσεται πάντα.

626. Εἰς πόλιν τῶν Μύρων τῆς Λυκίας.
 Καλλιχόρῳ τόδ' ἐτεῖχος ἀνέστησε πόλις
 Μαρκιανὸς σκηπτέχης, ὅτ' ἐννεσίησιν ὑπάρχει
 Παλλαδὶς, θεσμοῖς γ' ἐπερίφρονος Ἀρτεμίωνος,
 Ἡ δὲ πόλις παλινόροστος ἐὼν χρόνῳ ἔυρατο μέτρον.

627. Εἰς τάφον τῷ ἀγίῳ Νικάνδρῳ.
 Ἐπτά με καὶ δέκα παῖδ' ἐτίων ἀκέραιον ἄχραντον
 Νικάνδρον πιστὸν μάρτυρα θῆκε θεός.

* Non hujusce Loci sunt & extant.

628. Ἐπιτύμ-

628. Ἐπιτύμβιον ἐν Νικαίῃ πλοσίον τῆς λίμνης ἐν
τῷ ὀδελίσκῳ.

Αὔγησον, Νικάει, τὸν ἑρανομήκεια τύμβον,

καὶ πᾶν ἀελίῳ γέστονα πυραμίδα,

ἃ τὸν ἐνὶ ζωοῖς βεθοαμένον ἱεροφάνταν

βρίθκει ἀμετρήτῳ σήματι κρυπτόμενον.

Ἐς Σακέρδωτος τόσον ἥριον, ἔς Σεσθήρας

Μνάμα τόδ', ὡν γέπων ἕρανος, οὐκ αἰδῆς.

629. Α Λ Λ Ο.

Οὐράνιον τὸ μνάμα, καὶ ἃ χρυσήλατος ἀκτὶς

Ἄνδρὸς ἴσον βίῳτῳ καὶ τάφον εὐραμύνει

Ἄστροις γεγυγμένον. Φέρει δ' ὅσον ἕπτα τύμβος

Ἀνέρα τὸν πελετᾶς ἑρανίδος ζάκρον.

Τὸν πάτραν ἐριπύσσειν δὲ χθονὸς ὑψώσαντα,

Τὸν φρενὸς ἢ γλώσσας ἅκρεα λαχόντα γέρα,

Ὡ πῆρι δηρίσαντο καὶ ἃ νέκυν ἐν πυρὶ θῆσι

Ατθῆς, καὶ ἃ κόλποις ὁστία δεξαμένη.

L 2

630. Α Λ Λ Ο.

630. ΑΛΛΟ.

Τῷτο Σακέρδωτος μεγάλης μέγας σῆμα τέτυκται
 Παμφαῖς Ἀσκανίης ἄσρον ἐπὶ χθόνην,
 Ἀκτίνων ἀντωπὸν, ὃ δ' ἥσυχος ἐνδοθι δαίμων
 Κεῖται, ὃ καὶ πάτρη δεξιτέρην ταυύσας
 Κεκλιμένη, καὶ σῆμα πρὸς κροτάφοισιν ἀνάψας
 Ἱερὸν ἐκ πατρὸς παιδὶ νεαζόμενον.
 Ὅν πάτρη μὲν ἔδικτο φίλον νέκυν, ἥμισι δ' Ἀτθίς.
 Πυρκαϊῇ, σέβεται δ' Ἑλλάς ἅπασαι πόλεις.

Ο Λ Λ Λ . Ο Σ Δ

631. ΑΛΛΟ.

Ἀ πάτρη Νίκαία, πατὴρ δέ μοι ὄργιοφάντας
 Οὐρανῷ, αὐτὴρ ἐγὼ κλαρονόμος πλεπῆς.
 Οὗτος ὁ καὶ σινοθεῖσιν ἐμὴν πόλιν ἐξ αἶδας
 ῥυσσάμενος δώροισι Λυσσίνιο Διὸς.
 Θναῖσκον δ' Ἀσανίης μὲν ἀπὸ προθεν, ἥ δ' ἐπὶ γαίας
 Ἀτθίδος δεξιγόνος πυρκαϊῆς ἐπέσαν.
 Μνάμα δέ μοι πρὸς οὐρανὸν ὁμώνυμος εὐρατο πάππα
 Παῖς ἐμὸς, αἱ δ' ἀρετὴ λείσσει ἐπ' ἀμφοτέρους.

Ο Λ Λ Λ . Ο Σ Δ

632. ΑΛΛΟ.

632. ΑΛΛΟ.

Εἰς γάμος ἀμφοτέρων, ζυῶς βίος. Οὐδὲ, θανόντων
 Μνήμονες ἀλλήλων, ἔχον ἀποικείην.
 Καὶ σεῦ μὲν τελεταί τε καὶ ἄρρενος ἔργα Σακέρδως
 Κηρύξει βίοτον πάντας εἰς ἀελίης.
 Αὐτὰρ ἐμὲ Σευῆραν ἀνὴρ, τέκος, ἦθεα, κάλλος
 Τῆς πρὶν Πηνελόπης θῆσει ἀοιδότερην.

633. ΚΥΡΟΥ ποιητῆ.

Ἐγκώμιον εἰς Θεοδόπον τὸν βασιλέα.

Παντὰ μὲν Λιακίδαο φέρεις θριδάκτα ἔργα,
 Νόσφι λοχαίῳ ἔρατος, οἷσευεις δ' ἄτι Τεύκρῳ
 Ἄλλ' ἔτι νόθον ἤμαρ. Ἐχθρὸν δ' ἐρικύδα μορφήν
 Τὴν Ἀχαμεμονίην. Ἄλλ' ἔτι Φρένας οἶκος ὀρίνεα
 Ἐς πινυτὺν δ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι πᾶν σε εἰσκαῶ
 Ἀλλὰ κακῶν ἀπένευθε δόλων. Πολὺν γ' γέροντα
 Ἴσον δόποσά ζεις, βασιλεῦ, μελιθεῖα φωνήν,
 Πρὶν χρόνον ἀθρήσῃς τριτάτης ψαύοντα χροέθλης.

634. ΑΛΛΟ.

634. ΑΛΛΟ.

* Μάρτυρας ἐν πελάγει πόθεν εὔρωμαι, εἶπατε πέτραι,
Εἶπατε κύματα μακρὰ, πῶσαις ἐμάχοντο θυέλλαις,
Νῆὺς εἰάγη, πέσεν ἰσὺς, ἔδω τρόπις, ὤλετο Φόρτος.

635. Ἐν τῷ κάστρῳ τῆς Λίνδου ἐν τῇ ἄκρῳ.

Ἐοπὶ μὲν δ' ἑχάσῃς Λίνδου κλέος, † Ἀτρυτώνη,
Ληξαμένη ἵ' ὄχθοις ἑραινίοισιν ἑδρας,
Μείζων δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἐπέρατον ἔπλετο Φήμη
Παρθενικῆς ‡ γλαυκῶν πηλαιμένης χαρίτων.
Νῦν γδ' Ἀθηναίης βοάει θαλερὸς σε μενοικῆς
Χῶρος || καρπηγόνες διεκόμενος κοτίνες.
Ἄνθρα γδ' ἐπὶ λαρὸν Ἀθηναίῃ πόρε Νηρεὺς §
Ἀγλαόχαρτος ἑὼν νειμάμενος χαρίτων.
Κρέσσον γδ' ** Κελειοῖο καὶ Ἰκαρίοιο κατ' αἶαν
Πάμπαν ἀεζῆσαι τὴν περὶν ἐλαίαν ††.

* Sc. meorum laborum.

† Minerva.

‡ Oleis.

|| Attica.

§ Neptunus.

** Minervæ.

†† Quam

equos alere.

636. ΛΕΟΝ-

636. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ, Τῷ ἑπνομαζομένῳ Ἑλλήνῳ.

Εἰς ἑαυτὸν.

Εὖ γε, τύχη, με ποιεῖς ἀπραγμοσύνη μ' Ἐπικέρει
Ἡδίστη κομέεσσα, καὶ ἡσυχίῃ τέρπεσσα.

Τίπτε δέ μοι χρεὸς ἀρχολίης πολυκύδεος ἀνδρῶν;
οὐκ ἐθέλω πλεῖστον, τυφλὸν φίλον, ἄλλοπρόσαλλον,
οὐ τιμὰς. Τιμαὶ δὲ βροτῶν ἀμενηνὸς ὄνειρος.

Ἐρρε μοι, ὦ Κίρκης ὀνοφερὸν σπείος. Αἰδέομαι γὰρ
οὐράνιος γεραίως βαλάντες, ἅτε θηρίον, ἔσθην.

Μισῶ λωτοφάγων γλυκερὴν λιπόπαιτριν ἐδωδὴν,
Σειρήνων τε μέλος κατάγων ἀναίνομαι ἐχθρῶν,
Ἀλλὰ λαθεῖν θεόθεν ψυχοσῶον εὐχομαι ἄνθος,
Μῶλυ, κακῶν δοξῶν ἀλκμήριον, ὧτα δὲ κηρῶ
Ἀσφαλέως κλείσας προφυγεῖν χρετήσιον ὁρμήν.
Ταῦτα λέγων τε γράφων τε πέρας βιόττιο κεχέσθην.

637. Τῷ μακαρίῳ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Τῷ ΣΙΚΕΛΟΥ

Εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Εἰ μὲν τις σοφὸς ἐστὶ ἐφέζω. Εἰ δέ γε μὲν ἄν
Δακτύλῳ ἀκροτάτῳ * ἀπεγεύσασθαι, πόρρω

* Ita Cod. Bodl.

ΣΤΗΘ'

Στῆθ' ἀπ' ἐμοῖο ἔ' ἄλλοθι δίζω ἔδρην.
Κλισμὸς ἐγὼ φορέων σοφίης ἐπίστρας ἀνδράς.

638. Τῷ μακαρίῳ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Ἀντίγραφον πρὸς ταῦτα.

Καί τι γε σῆμα φέρεις ἐξαίρετον, ὦ κενεαυχές,
Ὅτι σοφὸς φιλέεις μὲν, ἀμύσους δ' ἀνταπερύκεις;
οὐ χρυσὸν φορέεις, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἐλέφαντα,
Ἀλλὰ σε τεκτονίης ἡγήτορες ἄνδρες ἔτευξαν,
Καλλιόπης δ' αἰδοίης καὶ ἀπευθέες ἠφαιδίῳ,
Πᾶσι σοφοῖς τ' ἀσφοῖς τε Διόρκιον ἔμμεναι ἔδρην.

639. Τῷ ταπεινῷ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Τῷ ΡΟΔΙΟΥ.

Εἰς τὸν σταυρὸν, ὃν ἀνέθετο ἐν τῇ Λίνδῳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννης ἡδ' Εὐδοκίης με
τέκνον ἔτευξεν ἀγάκλυτον, ὃν Λίνδος μέγалаυχος
ἠνευκε πρωτότης γυναικὸς προφερέστερον ἄνδρα
καὶ πρῶτον θεράποντα σκαπτέχοιο Λέοντος,
Ὡς Ἀλέξανδρος ἀδελφεὸς ἡδ' ὑῖος Κωνσταντῖνος
Σκῆπτρα θεοσήμετα σπινθαυγέτην βασιλείης.

640. Εἰς τὴν αὐτὴν σκευὴν τῷ αὐτῷ πρὸς τὴν
Θεοτόκον.

Ἄπαν μὲν ἔργον ἔπρὸς ἀξίαν πέλει
τὴν σὴν, ὑπερβαύμασε κόσμῳ δέσποσι.
Ἔργων γὰρ ἔξω ἐκ φθορᾶς τὸ σὸν κλέει.
Τὸ δ' ἔργον, ὃ προσῆξέ σοι Κωνσταντῖνος,
Ἐπαύριον πέφυκεν, εἰ δὴ, Παρθένε,
τῷ σὺ τίκῃς τὸ σκήπτρον εὖ διαγράφει,
καὶ σαρκὸς αὐτῷ τὸ τρισόλκιον πάθος.

641. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Εἰ ζωγραφεῖν τις ἠθέλειν σε, Παρθένε,
Ἄσρων εἶδός το μᾶλλον ἢ τῶν χρωμάτων,
Ἴν' ἐγράψῃς φωστῆρσιν, ὡς φῶς πύλη.
Ἀλλ' ἔχ' ὑπέκει ταῦτα τοῖς βροτῶν λόγοις.
Ἄ δ' ἐν φύσει παρέχει ἐκ γραφῆς νόμος,
Τέτις παρ' ἡμῖν ἱερῇ τε καὶ γράφῃ.

M

642. Εἰς

642. Εἰς τὴν αὐτὴν. ΜΗ. †

Αὕτη πεῦσα παρθένης πάλιν μένει
καί μη τροφῆς. Ἐπὶ γὰρ τὸ παιδίον
θεὸς θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον.

* 643. 644.

645. Εἰς τὴν τάβλαν.

Ὅσ' αἶ σ' Παλάμηδες, ἔδει περιθέντα γυναικὶ
Ὀρῶνα τῆς τέχνης τῆς δὲ τῷ πολέμῳ.
Ἐν πολέμοις γὰρ ἑὼν ἕτερον πόλεμον κατέδειξας
Ἐν ξυλίνῳ παίδῳ τὸν Φιλικὸν πόλεμον.

646. Εἰς τινὰ ἱατρὸν Ἀσκληπιάδην.

Ἀσκληπιάδης ἱατρὸς ἤρπασεν κόρην,
μετὰ τὴν φθορὰν δὲ τῷ γάμῳ τῆς ἀρπαγῆς
Ἐκάλεσε πλῆθος εἰς τὸν αὐθέντι γάμον

† Ita, cum cæteris, Codex Bodl. Ubi etiam adjicitur in Marg.
Μιχαήλ. Conjecit Reiskius μητέρα Χρυσῆ. Sed Vid. Notit. Poet.
Anthologic. ΜΙΧΑΗΛ.

* Extant Steph. Antholog. pag. 108. Vid. etiam 111.

Πάντες

Ἄνδρῶν χορευτῶν καὶ γυναικῶν ἀθλίων.
 Τῆς οἰκίας ᾗ συμπιστάσῃς ἐστέρας
 Πάντες κατηνέχθησαν εἰς αἶθε δόμους.
 Νέκροι δ' ἔκειντο περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
 Νυμφῶν δ' ὁ σεμνὸς ἐκ ῥόδων πεπλεγμένος
 Ἐκ τῶν φόνων ἔσταξεν αἷμα φοίνιον.

647. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Σιγῶν παρέρχε τὸν παλαίπωρον βίον,
 Αὐτὸν σιωπῇ τὸν χρόνον μιμέμενος.
 Λαθῶν ᾗ βιώσῃν εἰ ᾗ μὴ, * λήσεις θινῶν.

648. Ἐν Χίῳ.

Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
 Ἄδας, καλλίστοις ἀνθεσι τερπόμενον
 Ἡΐφειον, Πρώταρχε, πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβῳ,
 Ὅστις δ' ὀγκωθεὶς ἕτος ἔδεικτο πέφος.
 Πρόδεν δ' ὁ πρέσβυς πυκινῷ διδμημένος ἄχει
 Ἰσιάδ' ὠκύμορον μύρετο θυγατέρα.
 Αἰάξας δ' ἀπληστα παλίνδρομον ἔλλαβε πένθος
 Πρώταρχος. Γαμετὴν γὰρ σανάχεος ἰδίην.

* Λήσεις, sed citra Cod. Auctor. reposuit Reiskius.

Λαίνα δ' ὠγκώσεν τὰδὲ σήματα. Τὰς γὰρ ἀφ' ὑμῶν
 Ἄδης γηροτρόφος ἐλπίδας ὠρφάνισε.

649. Ἐν Κρήτῃ.

Οὔρεσι Ταλλείοις ἰδρυσμένε, Μαιάδος Ἑρμῆ,
 Σπινθήν κ' θυσίαν δέξο φιλοφρόσυνος,
 Ὃν σε Σαλλόνιος Μηνᾶς λοισθαῖσι γεραίρει,
 Κτήσιος ἐξ ὁσῆς πτωχικὰ δῶρα διδῆς.
 Καὶ πρὶν μὲν, Ζῆς ἀλόχε Φάος εἰσοροώσης,
 Σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σὺς ἐγέραιρε τέπης.
 Ἄνθ' ὧν δ' ἐγχερονίσας ἐφετήσιον ἐκ ἀπέδωκε,
 Συμβίς ἀγνωστάτης τῆδε καταφθιμένης,
 Ἀλγῆσας φρένα πολλὰ, μαθὼν θ' ὅλ' δέῃ γε τά θ' ἔα
 Τιμᾶν, διπλὴν σοὶ τήνδ' ἔπορεν θυσίην.
 Καὶ σὺ γ' ὅσον παντοκράτωρ Ἐριένιε, τόνδε φυλάσσοις
 Σῶον, ὅπως τιμᾶ σὸν δι' ὅλ' τέμερος.

650. Ἐν Πάρῳ τῇ νήσῳ.

φράζε τίνας γονέως, σέο τ' ἔνομα, κ' πόσιν αὖδα,
 Καὶ χρόνον εἰπέ, γύναι, κ' πόλεων ὅθεν εἶ;
 Νίκανδρος γένετ' ὧν, πάτερ Πάρος, ἔνομα δ' ἦν μοι
 Σωκράτεα. φθιμένην Παρθενίων ἔθετο

Σύλλεξ-

Σύλλεκτρος τύμβω με. Χάριν δέ μοι ὤπασε τήνδε

Ἐνδοχον; ζῶας μνήμα κ' ἐστομένοις.

Καὶ με μικρὰν νεαρὸν βρέφης ἀφύλακτος Ἐρινὺς

Αἰμορῦπιον νόσῳ τερπνὸν ἔλυσε βίον.

Οὐθ' ὑπ' ἐμαῖς ᾠδῇσι τὸ νήπιον ἐς Φάος ἦγον,

Ἄλλ' ὑπὸ γαστρὶ Φίλα κεύθεται ἐν φθιμένοις.

Τρισᾶς ἐκ δεκάδος ἥ πρὸς ἕξ ἐτέων χρόνον ἦλθον

Ἄνδρὶ λιπῆσα τέκνων δ' ὀσσηνόπαιδα γονάν.

Δισὰ ἥ πατρὶ λιπῆσαι κ' ἱμερτῶ στυομεύνῳ,

Αὐτὰ ὑπὸ τριτάτῳ τόνδε κ' ἔλογχα τόπον.

Ἄλλὰ συ παμδασίλεια θεῶν πολυωνυμε κέρα,

Τήνδ' ἀγ' ἐπ' εὐσεβέων χώρον ἐλῆσαι χερὸς.

Τοῖς ἥ παρερχομένοισι θεὸς τέρψιν τινα δοίῃ

Εἴπωσιν χαίρειν Σωκρατίαν κατὰ γῆς.

651. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Εἰνὶ μύχοις κραδίας δοῖς περιθάλπῳ ἔρωτας,

Τὸν μὲν Ρωμαῖδος, τὸν ἥ Κορινθιάδῃ.

Ἡ μὲν ματρῶνας τε τρόπῳς κ' ἡθεα εἴργειν

Οἶδ', ὁπὲρ κεκρυφάλας μέχρι περισκελίδων.

Ἡ δέ

Ἦ δ' ἡ χύθην παρέχει πάσῃ φιλότῃ προσηνῶς
Πλαστουργῶσα τύπας τὰς Ἐλεφαντιάδος.

Ἄν δ' ἡ μίαν παῖσταιν, Πείσων, μὴ αἶρειν ἐπιτέλλεις,
Εἰν' Ἐφύρῃ μίμνω, τὴν δ' ἄρα * Γάλλος ἔχει.

* Horatii Locum perobscurum mire hoc Philodemi carmen illustrat. L. I. S. 2. v. 121. "Gallis hanc Philodemus ait." Qui vicissim, quid hic legi debuerit, admonuit. Etenim vitiosè scriptum fuit olim γ' ἄλλος. Tandem conjecturâ certissimâ Γάλλος rescipit, eruditus vir, Gisbertus Cuperus.

ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ.

* 652. (1)

653. (2) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

ἸΣΧΕΤΕ χεῖρα μυλαῖον ἀλετρίδες, εὐδετε μακρὰ,
 Κἂν ὄρθρον πωλέγει γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
 Δηὼ γὰρ νύμφαισι † κορῶν ἐπετείλατο μόχθους,
 Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτης ἀλλόμεναι τροχιῆς
 Ἄζονα διγεύουσιν. Ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλιχθεῖς
 Στρωφᾷται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαῖς βιότῃ πάλιν, εἰ δίχα μόχθῃς
 Δαίνυσθαι δηῆς ἔργα διδασκόμεθα.

* Omifimus obscænum carmen, ideoque magis quod argu-
 tum. † Naiadibus.

654. (3)

654. (3) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Νῆσοι ἐρημαῖοι, τρύφεια χθονός, ἃς κελαδεινός
 ζωστὴρ Αἰγαίης κύματος † ἔντος ἔχει,
 Σίφνον ἐμιμήσαοτε καὶ αὐχμηρὴν Φολέγανδρον,
 Τλήμονες, δεχαίην δ' ὠλεσατ' ἀγλαίην.
 Ἦ ῥ' ὑμᾶς ἐδίδαξεν εἶον τρόπον ἢ τότε κλεινὴ
 Δῆλος ἐρημαίᾳ δαίμονος δεξαμένη.

655. (4) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Αὐλοὶ τῷ Φρυγὸς ἔργον Ἰάγχιδος ἠνίκα Μήτηρ
 Ἱερὰ τὰν Κυβελοῖς πρῶτ' ἀνέδειξε θεῶν,
 Καὶ πρὸς ἐμὸν φώνημα καλὴν ἀνελύσατο χαίταν
 Ἐκφρων Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης.
 Εἰ δὲ Κελαινίτης † ποιμὴν πάρος ἔπαραισάς
 Ἐγνώσθη, φοῖβε τῶτον ἔδειξεν ἔρις.

656. (5) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἰδατά σοι Κοτίλεια γνέθλιον ἡμάρ ὀρώντι,
 Καίσαρ, ἐπελύζοι σωρὸν ἀκεσορίης.

† Quod Asiam ab Europa dividit.
 ligitur.

† Forte Marfyas intel-

᾽Οφρα

Ὅφρα σε κόσμος ἅπας πάππον τρίς ἑσσυγάζεται
Ὡς πατέρα τρίσσης εἶπεν εὐτακίης.

657. (6) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰκρία μοι φύλων ἀλοκάδεα σὺν καλάμοισι
Πέμπεις νελορύτι δῶρον δότ' ὑποβολῆς,
Μεσπόλῳ δ' ἀτελῇ, Διονύσι, μηκέτι πέμπε
Ὅργαλα. Τὶς τέτων χηῆσις ἄτερ μέλαν;

658. (7) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νείλος * εορτάζει παρὰ Θύμβριδος ἱερὸν ὕδωρ,
Εὐζάμηνος θύσειν Καίσαρι † σωζομένῳ,
Οἱ δ' ἑκατὸν βεπλήγες ἐκάστον αὐχένα ταύρων
Ἡμαῶν βαμοῖς ἔρανίοιο Διὸς.

659. (8) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμέμενον ἠκρίθωσαι
Καὶ βίον ἐν Φιλίῃ, Πάππε, βεβαιότατον,
Τῆτο δ' εορτάζοντι θρόεθλιον ἠριγένειαν
Δῶρον ὁ Νειλαιεὺς πέμπει ἀοιδόπολιν.

* Viri Nomen.

† Vel Neron. vel Vespasian.

N

660.

660. (9) Εἰς γνωσικὸς.

Ἡέλιον νίκησε τεὸς νόος ἡδὺ φαείνων,
 Αἰὲν ἀπασράπιων βροτοφείλα πάνσοφον αἴγλην,
 Ἡδυφαῖ, χαρίεσσαν, ἀπασράπησαν ἀδύτως.

661. (10) ΜΑΙΚΙΟΥ.

Αὐτός, ἀναξ, ἔμβαλλε θεῶν τηδήματι, ληνῆ
 Λακτιζῆς, ἔργα δ' ἤγεο νυκτερίη.
 Γλεύκωσαι πόδα γαυρὸν, ἐπὶ ῥῶσαι δὲ * χορέην,
 Λῆτριν ὑπὲρ κῆφον ζωστήμιος γονάτων,
 Εὐγλωσσον δ' ὀχέτευε κενὸς μάκαρ εἰς τιθεῶνας
 Οἶνον ὅππῃ ψαισοῖς καὶ λαοῖσι χιμάρεω.

662. (11) ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτῆ μέλος, ἢ γλυκὺς ἤχο
 Ψαλμῶν, ἢ τριγέων νικταρέος βρόμιος,
 Ἡ πεύκας κῆφοι σέφανοι, μόρα λιτὰ δὲ δεσπνῶν
 Λαθροπόδας τρώκτας χερσὶ τίθησι τέκας,

* Qui uvam calcabant ad concentum per orbem desultare solebant in lacu.

Οὔτως

Οὕτως ἔμοι τέθνηκε, μεριμνητὴν δὲ παρέρπω
Νεκρὸν ἐς ἀλλοτρίας Φειδόμενον Φάρυγας.

663. (12) ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἡ παλίμβρος ἐγὼ, τρηχὺ ξύλον, οἷον ἐν ἔρκει.
Τίς μ' ἄφορον λέξει τὴν Φορίμων Φύλακα;

664. (13) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κῆν μύχον Ἰρκαναῖον ἢ ἐς πύματον Σολόεντι
Ἐλθῆ καὶ Λεβυκῶν † κράσπεδον Ἐσπερίδων
Καῖσαρ ὁ πελυσέβαστος, ἅμα κλέος ἔστιν ἐκείνῳ

Πάντη. Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια.
οἷσι γὰρ ἔδδ' ἑάρος δρυτῆμοι ἀπεφαιδρύναντο,
Λατρὰ καὶ ἡπείρων ἔσεται ἀμφοτέρων.

665. (14) ΒΙΑΝΟΡΟΥ.

Καύματος ἐν θάμνοισι λαλίστατος ἥνικα τέτιξ
Φθίγγατο διγλώσσω μελπόμενος στόματι,
Δυνακόμεντα Κρίτων στυθεῖς δόλον εἶλεν αἰσὸν,
Ἡέρος, σὺν ἰδίην ἰσοδόλον μελέτην ‡.

† Oram maritimam. ‡ Musis sacras fuisse Cicadas, ideo-
que earum capturam vetitam, nota res. Conf. Car. 787.

Ἄξια δ' ἔχ' ὅσῃς Θήρης πάθει. Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλων
Πήξατ' ἐπ' ὀρνίθων εὖστοχον ὥς τῶν ἄγνων.

666. (15) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οἷος ἀνθ' οἷων οἰκήτορας, ὦ ἐλεεινῆς,
Εὐραο. Φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης·
Ἀσυπαλαίας ἢ χθαμαλώτερᾳ κῆσσι, Κόρινθε,
Κῆσσι καὶ Λιθυκῆς ψάμμῃ ἐρημοτέρῃ,
Ἦ τοίοις Δράκισμα παλιμπρήτοισι δοθῆσσι.
Ὀλβια γ' ἀρχαίων ὅσα Βακχιάδων. *

667. (16) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Στέλλεο ἐπ' Εὐφράτην Ζήνος † τέκος. Εἰς σε γὰρ ἤδη
Ἡῶι Πάρθων αὐτομολᾷσι πόδες.
Στέλλεο, ἀναξ. Δήεις δὲ φόβῳ κεχαλασμένα τόξα,
Καῖσαρ. Πατρώων δ' ἄρξαι ἀπ' ἀντολέων.
Ρώμην δ' Ὀκεανῷ περιπέρμονα πάντηεν αὐτὸς
Πρώτης ἀνερχομένῳ σφράγισσῃ ἡλίῳ.

* Quod sc. Civitatis suæ excidium non spectaverint.

† C. Jul. Cæsaris Fil. August.

668. (17) ΑΔΑΙΟΥ.

Ταύρω Φρικαλέον νάπος ἐκβαίνοντι Δοδῆρα

Πευκήςης ἵππῳ καρτερὸς ἠντίασεν.

Ἄλλ' ὁ μὲν ὠρμήθη τρεῖων ἄτε. Τῷ δ' ἄρ' ἄλυσεν

Παιονίδα λόγχην ἥκε Διὰ κροτάφων.

Συλῆσας κεφαλῆς δὲ διπλῶν κέρας, αἰὲν ἐκείνῳ

Ζωροποτῶν ἐχθρῷ κομπομοῖ θάνατον.

669. (18) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἄγχιροι μεγάλαι κόσμος χθόνες, αἶς διὰ Νεῖλος

Πιμπλάμδρος μελάνων τέμνει ἅπ' Αἰθιοπῶν,

Ἀμφοτέρα βασιλῆας ἐκοινώσαδε γάμοισιν,

Ἐν γένος Αἴγυπτον καὶ Λιβύην θέμεναι.

Ἐκ πατέρων ἔσσι πασιὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων

Ἐμπεδὸν ἠπείροις σκῆπτρον ἐπ' ἀμφοτέραις,

670. (19) ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Βίβλων ἢ γλυκερῇ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε

Πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων,

Δῶρον

Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίη * ἤκομεν ἡῶ,
 Κάλλευσ καὶ πρᾶπιδαν ἔζοχ' ἐνεγκαμένη.

671. (20) ΕΤΗΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚῸΣ.

Ἐχθίστη Μῆσαις, σελιδιφάγε, λωβήτειρα
 Φωλας, αἰεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη,
 Τίπτε κελαινόχρως ἱεραῖς ψήφοισι λοχάζῃ,
 Σίλφῃ, τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη;
 Φεῦγ' ὀπὸ Μυσοίων, ἴθι, τηλόσσε, μηδὲ σὺν ὄφει
 Βάσκανον ἐν ψήφῳ δοῖαν ἐπειραγάγῃ.

672. (21) ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μῆτε μακρῇ θαρσέων ναυτίλλεο, μήτε βραχεῇ
 Νηϊ. Κρατεῖ πάντος δέρατος εἰς ἄνεμος.
 ὦλεσε καὶ Πρόμαχον πνοιῇ, κολόκυμα δὲ ναῦτας
 Ἀθρόον εἰς κοίλῃν ἐσυφέλιζεν ἅλα.
 Οὐ μὲν οἱ δαίμων πάντῃ κακὸς, ἀλλ' ἐπὶ γαίῃ
 Πατρίδι καὶ τύμβῳ καὶ κτερέων ἔλαχεν,
 Κηδεμόνων ἐν χερσίν, ἐπεὶ τρηχεῖα θάλασσα
 Νεκρὸν πεπταμένοις θῆκεν ἐπ' αἰμαλοῖς.

* Intel. Antoniam minorem, Antonii & Octaviae filiam. Conf.
 Car. 489.

673. (22) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλὸν, ἔχει κλυτὸν ἕραν^Θ. ἦτορ
 Ἀνδρέω, δὲ Δαῦοισι καὶ Ἰλκυρίοισι δικάσας
 Οὐχ ὁσίων κτεάνων καθαρὰς ἐφυλάττετο χεῖρας.

674. (23) ΗΡΙΝΝΗΣ.

Στάλαι, καὶ * σειρήνες ἐμαί, καὶ πένθειμε κρωσσέ,
 Ὅστις ἔχεις Ἀίδα πᾶν ὀλίγαν αποδίαν,
 Τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἥριον εἴπατε χαίρειν,
 Αἰτ' ἀσπὶ τελέθωντ', αἶθ' ἐτέρας πόλι^Θ,
 Χῶπι με νύμφαν εἴοισαν ἔχει πάφος, εἴπατε καὶ τὸ,
 Χῶπι πατήρ μ' ἐκάλεε Βαυκίδα, χῶπι γένος
 Τῶν Ἰαμειδῶν ἦν †, καὶ ὅτι μοι ἂ σιωπταιρίς
 Ἡρίν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

* Quæ monumentis solebant imponi. Vid. Anthol. Steph.
 pag. 263. An quod eloquentiam Defuncti significarent, an quod
 numina luctûs essent?

† Ita probè conjecit Reiskius, in Not. ad loc. Edidit ad
 Exemp. Jens. Τηιδως ειδωντι, vitio manifesto.

675. (24) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦδη μὲν κροκόεις Πιττατίδι πίτνατι νόμφα
 Κλειναρέτα χρυσεῶν πασὸς ἔσσι θαλάμων,
 Καδέμονες δ' ἤλποντο διωλένιον φλόγα πεύκας
 Ἄψιν ἀμφοτέραις ἀνοχόμενοι παλάμαις,
 Δημὸν κ' Νίκιππος. Ἀφαρπάξασα δὲ νῆος
 Παρθενικὰν λάθας ἄραγον ἐς πέλαγος,
 Ἀλγεινὰ δ' ἐκάμοντο σινάλικες ἐχὶ χορείαν,
 Ἀλλὰ τὸν αἰδέω σερνοτυπῇ ἰάλεμον.

676. (25) ΗΡΙΝΝΗΣ.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί, πολὺκλαυτον δὲ παρέρπων
 Στάλαν τῷ κατὰ γᾶς τῷτο λέγοις Ἀἶδα,
 * Βάσκανος ἔσθ', Ἀἶδα. Τά γε τι καλὰ τῷ κοθορωνῇ
 Ὀμματι πὺν Βαύκιδος ἀγγελέοντι τύχαν.
 Ὡ πὺν παῖδ', ὑμέναιος ἐφ' ᾧ χεῖδον ἤδετο, πεύκα
 Τᾷδ' ἐπὶ κηλείας ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.
 Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων χαρίεσσαν αἰοιδᾶν
 Εἰς θρήνων χοῦρον φθέγμα μεθρημόσας. * * *

* Venusti oculi Baucidis puellæ significant eam adeo Orco placuisse, ut ipsam aperet. Quæ Veterum erat superstitio.

677. (26) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νηιάδες, καὶ ψυχρὰ βοαῦλια ταῦτα, μελίοσταις
 οἶμον ἐπ' εἰαρινὴν λέξατε νιοσόμεναις,
 ὧς ὁ γέρον Λεύκιππος ἐπ' ἀρσπιδέσσι λαγωῖς
 ἔφθιτο χειμερὶν νυκτὶ λοχισάμενος·
 Σμήνια δ' ὅτε οἱ νομέειν φίλον, αἶψ' ὃ τὸν ἄκρης
 Γείτονα ποιμενίαι πολλὰ ποθῶσι νάπαι.

678. (27) ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ὅ ξέν', εἴ τυ γέ πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλήναν,
 τῶν Σαπφῶς χαρίτων ἀγχὺς ἐναυσόμενος,
 εἰπὲν ὡς Μύσαισι φίλα τήν', ἃ δὲ Λόκρισσα
 τίκτεν. Ἴσαις δ' ὅτι μοι τέκνομα Νοσσίς. Ἰθι.

679. (28) ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τέλλης ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βάλαισι πρέσβω
 Τήιον, τὸν πρῶτον γόντα γελαιομελεῖν.

680. (29) ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Κλεῦας, εἴ τυ μοι ἄκλειος ὑπὲρ Θυρέας δόρυ τένας
 Κάτθανες, Ἀμφιλόχων γὰρ ἀμφιτεμνόμενος.

681. (30) ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Δηρίφατον κεύθω Τιμοθέη, υἱὰ Μολόου,
Ξῖνον ἐπὶ ξένην Κεκροπία φθίμνον.

682. (31) ΑΝΤΙΤΗΣ.

Ἦθα μὲν σε πρόαρχε ἔσαν παιδῶν, ἄτε ματρὸς,
φειδία, ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθι φθίμενθ.
Ἄλλὰ καλόν τοι ὑπερθεῖν ἔπος τόδε πέτρος αἰεῖται,
ὣς ἔθανες πρὸ φίλας μαυνάρμενος πατρίδος.

683. (32) ΦΩΤΙΟΥ πατριάρχου.

Ἔρωτα πικρὸν, ἀλλὰ σώφρονα βίον,
Ὁ Κλειτοφῶντος μὲν παρεμφάσει λόγος,
Ὁ Λευκίππου δὲ σωφρονέτερος βίος
Ἀπαντες ἐξίστησι, πῶς τετυμμένη,
Κεκαρμένη τε καὶ κατηχρηωμένη,
Τὸ δὴ μέγιστον, τρεῖς θανῶσ' ἐκαρτέρει.
Εἵπερ δὴ καὶ σὺ σωφρονεῖν θέλεις, φίλος,
Μὴ τὴν πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θείαν,

τὴν τῷ λόγῳ δὲ πρὸς τὴν σπουδαίαν μάχην,
 Νυμφοσολῆ γὰρ τὰς ποθῶντας ἐμφρόνως.

684. (33) * Εἰς βίβλον πεκτικὴν Ὀρβικίῃ, ὑπὸ
 ὑπέρτατον. Ἦν δὲ ἡ βίβλος ἀπίτημα Ἀδριανῷ Βα-
 σιλέως, ἢ, ὡς ἄλλοι τινες, Τραιανῷ Καίσαρος.

Δέρκεο με κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονα βίβλον,
 Ἦν πάρος Ἀδριανὸς μὲν ἀναξ' ἔχεν ἐν πολέμοισι,
 Κρύψε δ' ἀεργεῖν χρόνον ἄσπετον ἐγγύθι λήθης.
 Ἀλλ' ὑπὸ καρτερόχειρος Ἀναστασίας βασιλῆος
 Ἦλυθον εἰς Φάος αὐτίς, ἵνα σρατιῇσιν δρῆζω.
 Οἶδα γὰρ ἀνδροφόνος καμάτων πολέμοιο διδάσκειν,
 Οἶδα δὲ πῶς μετ' ἐμοῖο καὶ ἐσπερίης ἀλὸς ἄνδρας
 Καὶ Πέρσας ῥέσεις, Ἐ αἰνομόρους Σαρακλήους,
 Καὶ θοὸν ἵππεκέλευθον ἀρειμανέων γένος Οὔνων,
 Πετράων δ' ἐφύπερθεν ἀλυσκάζοντες Ἰσαύρους.
 Πάντα δ' ὑπὸ σκήπτροισιν Ἀναστασίῳ πελάσσω,
 Ὅν καὶ Τραιάνῳ Φαάντερον ἄγουγεν ἡῶς.

* [In Ordinale Urbicii Viri Consularis, quod fuerat olim pecu-
 lium & oblectamentum Adriani Imperatoris, aut, secundum alios,
 Trajani Imp.]

685. (34) ΜΟΤΚΙΟΥ ΣΚΕΟΥΟΛΑ.

Αἱ χίμαροι, τί ποτ' ἄρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα
 Λείπτε, καὶ χλοερὴν αἰγίνομον βοτάνην,
 Ποῖρα δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε,
 Ἄμφι τὸν ὑλοβάτην ἀλλόμεναι νόμιον;
 Οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης; Ἀππαύσατε, μή ποτ' ἀπεχθὴς
 Ἀντήσῃ κορύνῃ χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

686. (35) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰκάρῃ ὧ νεόφοιτον ἐς ἡέρα πωτηθέντος,
 Ἰκαρίῃ, πικρῆς τύμβε κακοδρομίας,
 Ἄβαλε μήτε σε κείνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι
 Τρίτων Αἰγάας νῶτον ὑπὲρ πελάγευς·
 Οὐ γάρ σοι σκέπανή τις ὑφ' ὀρμίσσις, ἔτε βόρειον
 Ἐς κλίτος, ἔτ' ἄγην κύματος ἐς νοτίην.
 Ἐρροῖς, ὧ δύσπλωτε, κακὸς ἐνε, σέιο δὲ τηλῶ
 Πλώοιμι, συγερῶ ὅσον ἀπ' Αἰδέω.

687. (36) ΔΙΟΔΩΡΟΥ τῆς Γραμματικῆς.

Ἰσῶ νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
 Λαῖνα, Κωκύτις τ' ἀμφιγύστην ὕδωρ,

Οὐ τι μ' ἀνὴρ, ὃ λέγῃσι, κατέκτανεν, εἰς γάμον ἄλλης

Παπταίωνος χαμετῆς, ὄνομα Ραφίνιος.

Ἀλλὰ με κῆρες ἄγχοι μεμορμένα. Οὐ μία δὴ πᾶς

Παῦλα Ταραντίνη κάτθανεν ἀκύμορος.

688. (37. 38) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Στρώμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ

Ἡρίον Ἡδωνῆς φυλλίδος, Ἀμφίπλι,

Λοιπά τοι † Αἰθιοπῆς Βραυρωνίδος ἰχθία νηὶς

Μίμνει, ἔ ποταμῷ τὰ μφιμάχητον ὕδωρ.

Τὴν δὲ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν ὡς ἀλιανθεῖς

Τρύχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

689. (39) ΠΕΡΣΟΥ.

Δαλαία Μνάσιλλα, τί τοι καὶ ἐπ' ἠριῷ ἔτος

Μυρομένας κύρας χραπτὸς ἔπεισι τύπος

Νευτίμας; ‡ Ἄς δὴ ποτ' ἀπὸ ψυχὰν ἐρύσαντο

ᾠδῖνες, κῆται δ' οἷα πατὲρ βλεφάρων

† Nomen Dianæ. Ut sup. Car. 515. Quæ & Brauronis dict.

‡ Filiz suæ.

Ἀχλύϊ πλημύρυσσα, Φίλας ὑπὸ μητρὸς * ἀγοσῶ,
 Αἰ, αἰ, Αριστέλης δ' ὅκ' ἀπάνευθε πατὴρ
 Δεξιτέρα κεφαλὰν ἐπεμάχματο κ', ὦ μέγα δειλοί,
 Οὐδὲ θανόντες ἰὼν ἐξελάθειθ' ἀχέων.

690. (40) ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἀμπελος ὡς σὴλὴ κάμακι, σπριζομαι αὖτω
 Σκηπανίῳ; Καλέει μ' εἰς αἶδην θάνατος.
 Δυσκώφει μὴ, Γόργε. Τί τοι χαριέστερον ἢ τρεῖς
 Ἡ πώϊσρας ποίας θάλψαι ὑπ' ἡλίου;
 Ὡδ' εἶπας ἐ κόμπῳ † ἀπὸ ζῶν ὁ παλαιὸς
 Ὡσατο, κ' ἐς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίῳ.

691. (41) ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὡχου ἔτ' ἀσκήπων, Κινησία, Ἑρμῆ λάτεις,
 Ἐκπίσων αἶδῃ χρεῖος ὀφειλόμην,
 Γῆρα ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων, χρεῖσιν δὲ δίκαιον
 Εὐρών σε σέργει παντοδαίης Ἀχέρων.

* Læva vola.

† Ut gloriosi Philosophi.

692. (42) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

οὐκ ἔτι, Τιμόκλεια, τεῶν Φάος ὤλεσας ὄσων

Κέρως * δυσόκω ἡδυί γειναμένη,

Ὅμμασι δ' ἐν πλεόνεον ἀθρεῖς περικαλλές ὄχημα

Ἡελίς, προτέρης ἔσα τελειότερη.

+ 693. 694.

695. (45) ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἄκρας ἦν σεο χερσὶ μυρίπνοον ὄχνῳ ἔθηκας

Δένδρῳ πτόρθον ἐρεῖς σὴν χάριν εἰς σε φέρω.

696. (46) ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Πύργος ὃδ' εἰναλῆς ὅππῃ χοιράδος, ἔνομα νήσω

Ταῦτ' ἔχων, ὅρμος σύμβολον εἰμὶ Φάρος.

697. (47) ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Μαχλὰς εὐκροτάλοισιν ἀνευάζεσσα χορείαις

Δίζυγα παλλομένοισι πνάγμασι χαλκὸν ἀράσσει.

Τῆς μὲν ὑποκλέπειν πολλὴν τρίχα γέστονα μοίρης

* Conjecit Reisk. δυσόκω ἐν.

+ Extat Anthol. Steph.

p. 278. Alterum unico tantum versu constat, & habetur alibi.

[Κτεῖς

[Κτεῖς βάππει, μόλις παῖς. Ἦδη δ' ἀχλυόεσσα] †
 Ἦλεμάτοις ἀκτῖσι χαράσεται ὄμματος αὐγῇ.
 Ψευδόμνον δ' ἐρύθημα κατέγραφεν ἄχρους αἰδώς,
 Ἀγλαΐη σέψασα νόθη κεκαλυμμένα μῆλα.

698. (48) ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Ἐδρῶν χαλκιοπέζον Ἰπὶ προθύροις Ἑλικῶνθ
 Εἰσὶναι θεράπων τις ὑπὲρ νότιο μεμαρπώς,
 Οὐδ' ἔβλεν μογέοντι πορεῖν Ἰπὶ θαλάσῃ ἀοιδῶ.
 Τένικά μευ θώρηξε νόον πολύμητις ἀνάγκη.

699. (49) ΕΤΝΟΜΙΑΝΟΥ.

Ἰσορίῳ ἐτέλεσσα θεῶ χάρι, χερσὶ σοφῆσι
 Πράγματ' ἀληθείας ποικίλ' ὑφωάμενος.

700. (50) ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Γράμματα δώδεκ' ἔχει φιλοσόργιος, ἔνομα καλόν,
 Τένικα δὴ κατὰ γράμμα λόγους συνέγραψα τοσάτους,
 Ἀρξάμενος πρώτῃ ἀπὸ γράμματος, εἴτ' ἐνεφεξῆ,
 Καὶ διὰ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς εἶν ἔνομα γράψας.

† A Reiskio confictum.

701. (51) ΑΔΗΛΟΝ.

Κωνσταντινιάδης Ἀσκληπιάδης ἄστυ γεραίρων
Γράψεν Ἀναζάρβου πάτρια κυδαλίμης.

702. (52) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιτῶ Διδύμωνι τεκῆσα
Ἄρσενας, ἑδεμιάς, ἑδενὸς ὦνατ' ἄπ,
Ἡ μέγ' ὄριση δ' ἔσα καὶ εὐτόκος ἔχ' ὑπὸ παίδων,
Ὀθνεῖαις δ' ἐτάφη χερσὶ θανῆσα Βιτῶ.

703. (53) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡερίη Γεράνεια κακὸν λέπας. Ὀφελος Ἰζρον
Τῆλε, καὶ ἐν Σκυθέων μακρὸν ὄρεν Τάναϊν,
Μὴ δὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
Αἰνέα, νιφορένας ἀμφὶ Μεθυριάδας.
Νῦν δὲ σὺ μὲν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
Ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

704. (54) ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Καί ποτε θυμοκλῆς τὰ παρ' ἐλπίδα κήδεα κλαίων
Παιδί Λύκῳ κενεὸν τῶτον ἔχευε τάφον.

οὐδὲ γὰρ ὀθνεήνῃ ἐλαχεν κόνιν, ἀλλὰ τις ἀκτὴ

* Νηπιάς, ἢ νήσων Ποντιάδων τις ἔχει,

Ἐνθ' ὃ γε πρὸ πάντων κτερέων ἄπερ ὅσα φαίνει

Γυμνὸς ἐπ' ἀζέινῃς κείμηνος αἰγυαλῆ.

705. (55) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῆμα Θεόγνηδος εἰμὶ Σινωπέος, ὃ μ' ἐπέθηκεν

Γλαῦκος ἐταιρέης ἀντὶ πολυχρονίᾳ.

706. (56) ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Σῆμα μὲν ἀμοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,

Κλείοθενες, Εὐζέινῳ μοῖρ' ἔκικεν θανάτῃ

Πλαζόμενον, γλυκερῶ δὲ μελίφρονος οἴκαδ' ἐνόσθ

Ἦμῆροτες, ἐδ' ἵκευ Χῖον ἐς ἀμφιρύτην.

707. (57) ΑΓΑΘΙΟΥ χολασπικῆ.

Ἑλλανὶς τριμάκαιρα καὶ ἡ χαρίεσσ' Ἀμαμαξίς

Ἦσῃ μὲν πάτρεος Φέγγεια Λεσβιάδης.

Ὅκα δ' Ἀθηναίῃσι σὺν ὀλκασίν ἐνθάδε πλεύσας

Τὰν Μιτυληναίαν γὰρ ἀλάπαζε Πάχης,

* Bythiniam intellig.

Τῶν κερᾶν ἀδίκως ἠράσατο, τῶς δὲ συνεύνας

Ἐκτανε, καὶ τήναις εἴλε βησόμενος.

Ταὶ δὲ κατ' Αἰγαίῳ ῥόε πλατὺ λαῖτμα φέροδιν,

Καὶ ποτὶ τὴν κραναὰν Μοῖσσοπίαν δραμέτιν,

Δάμω δ' ἀγγελέτιν ἀλιτήμονος ἔργα Πάχητος,

Μέσφα μιν εἰς ὅλην κῆρα σπηλασίτιν.

Τοῖα μὲν ὡς κῆρα πεπονέκατον, ἅψ δ' ὅππὶ πάτραν

Ἦκετον, ἐν δ' αὐτῷ * κείσθον δόποφθίμηναι,

Ἐκ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἐπεὶ πόσις ἅμα συνεύνων

Εὐδέτον εἰς κλεινὰς μναμα σαιοφροσύνας.

Ἵμνεῦσιν δ' ἔτι πάντες ὁμόφρονας ἠρώϊνας,

Πάτρας καὶ ποσίων πῆματα πιαμένας,

† 708. (58) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐχατιαὶ Λιθύων Νασαμώνιδες, ἔκετι θηρῶν

Ἐθνεσι νηπέροις νῶτα βαρυνόμηναι,

Οὐκέτ' ὀρειμανίησιν ἐπιπλώσσεσθε λεόντων

Ὀρυγαῖς ψαμάδες ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων,

* Cum Maritis.

† De Leonibus Lybia pulsis, ab imp. Adriano, legas apud Athen. p. 677. Edit. Cas.

φῦλον ἐπεὶ ἀνάριθμον ἐν ἰχθυοπέδαισιν ἀγρευθῆναι

Ἔς μίαν αἰχμητῆς Καῖσιν ἔθηκεν ὅπαι.

Αἱ δὲ πρὶν ἀγρᾶν ἐγκοιτίδες ἀκράρειαί

Θηρῶν, νῦν ἀνδρῶν εἰς βοηλασίαι.

709. (59) ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ὅδε Νικάνδρῳ τέκνων πέφος. Ἐν Φάος ἄῃς

Ἄνυσεν πᾶν ἱερὸν Λυσιδίκας ἡρεᾶν.

710. (60) ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

Δαμῶ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν ἦρω

Εὐφρονα λυσάταν ὡς ἐπύθοντο νέκυ,

Ζωὴν ἀρήσαντο, ταυπλέκτων δ' ἀπὸ μιτράων

Χερσὶ δειρεύχες ἐκρεμάσιντο βρόχους.

711. (61) ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Νύμφιον Εὐαγόρην πολυπένθιμον ἢ Παλυαίνῃ

Σκυλλίς ἀν' εὐρείας ἦλθε βοῶσ' ἀγυιάς,

Παῖδα τὸν Ἠγεμάχῃ, τὸν Ἐφέσιον, ἐδ' ἄρ' ἐκένη

Χήρῃ πατρῷος αὐτῆς ἐσῆλθε δόμους

Δαιμονίη, τριπάτῳ δὲ κατέφθιτο μὲν δυσαίων,
οὐλομένη ψυχὰν δύσφρονι τηκεδόνι.

Τῷ δ' ἐπ' ἀμφοτέροισι πολὺκλαυτον Φιλότης
ἔσηκεν λείη μνήμη παρὰ τριόδῳ.

712. (62) ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἀ γάλα βαρύφρασα λέγει τάδε. Τὰν μινύωρον
τὰν μικρὰν αἶδας ἤρπασε Θεοδόταν.

Χ' ἂ μικρὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν ἴχθεο λύπας
Θεοδότε. Θνατοὶ πολλάκι δυσυχέες.

713. (63) ΑΔΗΛΟΝ.

Οὕτω τοι πλόκαμοι τετμημένοι, εἰδὲ σελάνας

Τοὶ τριεῖς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι,

Κλεῦδике, Νικασὶς ὅτε σὺν περὶ λάρνακα μάτηρ

Τλήμων, ἐπ' αἰακτῷ πολλ' ἔβδα σεφάνῳ,

Καὶ γνέτας Περικλέους ἐπ' ἀγνώστῳ δ' Ἀχέροντι

Ἠθάσεις ἦσαν, Κλεῦδικ', ἀγνωστοτάτην.

714. (64) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Σύρξ καὶ Δήλοιο κλύδων μέσας ἦα Μενοίτην
 Σὺν Φόρτῳ Σαμίς κρύψε ΔιοΦανέος,
 Εἰς Ἀσίαν σπεύδοντα πλὸς τάχος, ἀλλὰ θάλασσα
 Ἐχθρὴ καὶ ἡῶσι πᾶσιν ἐπειγόμεναί.

715. (65) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τέσθ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια φοίβῳ ἄγοντας
 Ἐν πέλαγος, μία ναῦς, εἰς τάφος ἐκτέρλεν.

716. (66) ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Οὐχὶ ῥάκος σέο Φαῖον ἐπ' ὅσέα κεῖνα καλύπτει,
 Οὐδ' ἡ κυανέον χράμμα λαβῶσι πέτρη.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
 Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα πρὸς κροκάλαις.
 Ἀντὶ δ' ἐγὼ Ξεγία πολυκήδεος ἡ κενὴ χθρῶν
 Ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.*

* Sc. Campis.

* 717. (67) ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἰνδὴν βήρυλλον με Τρόφων ἀνέπεισε θαλήην

Εἶνα, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῆκε κύμα.

Ἦνιδε καὶ χεῖλη νοτιερὴν πλεῖοντα θαλάσσην,

καὶ μαζοὺς, τοῖσιν φέλγω ἀνηνέμειν.

Ἦν δέ μοι ἡ φθονερὴ πνεύσει λίθος, ὥς ἐν ἐτοίμῳ

᾿Ωρμηγμα γλώσση καὶ τάχα νηχομένη.

718. (68) ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κῆν πρύμνη λαχέτω μέποτε σῖδας, ἃ θ' ὑπὲρ αὐτὴν

Ἦχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες.

καὶ πῦρ ἐκ μιλάκων βεβημύρον, ἢ τ' ἐπὶ τέτω

Χύτρη, καὶ κενὸς πομφολύγων θόρυβος,

Κήρυγγωντ' ἐπίδοιμι διήκονον, ἢ ᾗ τράπεζα

Ἔσω μοι ἡ πρώτη νηὸς ὑπερθε σαρῖς.

Δὸς, λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν. Εἶχε τύχητις

Πρώην τοιαύτη τὸν φιλόκρινον ἐμέ.

* Primæva simplicitate, ne dicam communi sensu, destitutum carmen, obscurum, turgidum. Alius forsan est Addæus Auctor Car. 668.

719. (69). ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κολχὸς τὸν δύστηνον ἐρώδιον ἐχθρὰ καλᾷζει.

Τῷ χάριν ὁ περδότης ὄρνις αἰεὶ λέγεται;
Φοῖβος ἐρεῖ. * * γείτον' ὅτ' εἰς ἄλλα κῶλον ἐλαφρόν

Στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐφημολόγει,
Δυσμύεες τὰτ' ἔβησαν ἐπὶ πόλιν ἀντιπύρην
Ὅψ' ἐδιδασκόμενοι πιζοβατεῖν πέλαγος.

Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθόν
Ἐκδηῶν Κυλχῆς καὶ Βρίον ὁ περδότης.

720. (70) Εἰς Ἀλκαῖον. *

Αλκαίῃς τάφος ἔστος, ὃν ἔκτανεν ἡ πλατύφυλλος
Τιμωρὸς μοίχων, γῆς θυγάτηρ, ῥάφανος.

721. (71) Εἰς Σαπφώ.

Οὐ γὰρ σίγε ὀλίγον ἐπὶ κλέος ὥπασε Μοῖρα
Ἦματι, τῷ πρῶτῳ Φῶς ἴδεις ἀελίς,
Σαπφοῖ, σὶ γὰρ κλῆσιν ἐνέμαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
Σὺν γ' πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρσιμάραιος.

* Comicum, non Lyricum.

Μέλ-

μέλψαι ἐν πάντας αἰοίδιμος ἀμερίοισιν,
οὐδὲ κλυτὴς Φάμας ἔοσιαι ἠπεδανά.

722. (72) Εἰς Ὅμηρον.

Ιλιάς, ὦ μέγα ἔργον, Ὀδυσσεύς ᾗ τὸ σῶφρον
Γράμμα, τὸ καὶ Τροίῃ θῆκεν ἴσῃν Ἰθάκῃν,
Τόν με γέροντ' αὖχοιτ' εἰς αἰεὶ νέον. Ἦ γδ' Ὀμήρου
Σειρὴν ἡμετέρων ρεῖται δὴτὸ σμμάτων.

723. (73) ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χριστιανοὶ γεγαῶτες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐνθάδε ναυπάεισιν ἀπήμονες. οὐδὲ γδ' αὐτοὺς
Χώνη Φόλλιν ἄγασαι φερέσσιον ἐν πυρὶ θῆσει.

724. (74) Εἰς Ἰσαυρὺς.

Αὔραις ἴσαι θύσιν, ὅθεν λάχον ἔνομα τῆτο.

725. (75) Εἰς καλόκυνθον.

Εἰπέ μοι, ὦ καλόκυνθε, τίνος χάριν εἰσέτι καὶ νῦν
οὐ σκύων ἐφάνη διεσθὼν γένος, ἀ καλοκύνθων:

Ὁ κολόκυνθος πρὸς ταῦτα.

Ζηνὸς ἐπιμυθήσαντος ἐπικλύδῃσιν ἄρξαται,
 Ἡμετέρην δ' ἀέκασιν ἐπικύπῃσι γενέθλην.

726. (76) Εἰς τὸν ἀπὸ κόντου κατερχόμενον
 θηριομάχον.

Κόντον ἀνὴρ κατέπηξε, δέμας δ' εἰς ἡέρα ρίψας
 Ἰδνώῃη προκάρηνος, ἀνεγρομύοιο δ' ὑπαίθην
 Θηρὸς ὑπερκατέβαινεν εὐσρέπῃσι πώδεσσιν,
 οὐδὲ λάβεν. Λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον, ἔκφυγε δ' ἀνὴρ.

727. (77) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Θάρσει καὶ τιτόρεσι διαπλαδέντα προσώποις
 Μῦθον καὶ τέτων χράψαι ἔτι πλείοσιν.
 Οὔτε σε γὰρ λείψουσι * φιλωνίδε, ἔτε βαθύλλε,
 τῷ μὲν αἰοιδάων, τῷ δὲ χεροῖν χάρεις.

728. (78) ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θεσσαλὴς εὐίππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν
 Χερσὶν ἀτάχῃται θηρσὶν † ὀπλιζόμενος,

† Tauris feris.

* De Philonide, cantore filetur: carus
 erat histrio Bathyllus Augusto & Mæcenati.

Δενδο-

Δενδροτυπῇ πάλῃς ζεύξε σκιρτήματι ταύρων
 Ἀμφιβαλεῖν παύδων πλέγμα μετωπίδιον.
 Ἀκρότατον δ' εἰς γῆν κλίνας ἅμα κ' εὐροπον ἅμα
 Θηρὸς τὴν πύσσην ἐξεκύλισε βίην.

729. (79) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ Μακεδὼν ὁ ὀδῆρος ἐν ἄορι, καὶ πὰρ πρὸς ἀλκὴν
 Τῆς ἀπ' Ἀλεξάνδρου χειρὸς ἐπιστάμενος,
 Πέσων, σὴν ποθέων ἐκόμεν χέρα, τῷτο ᾗ Φωνῶ
 Χαίρων, δεξιτέρην εὐρον ὀφειλομένην.

730. ΤΟΥ ΑΙΤΤΟΥ.

Λευκάδος ἀντί με Καῖσαρ, ἴδ' Ἀμβρακίης ἐριβώλῃς
 Θυρρεῖς τε πέλειν, ἀντὶ τ' Ἀνακτορίε,
 Ἀργεὸς Ἀμφιλόχῃ τε καὶ ὀππὸς αἰετοῖο κύκλῳ
 Ἄσσι ἐπιθρώσκων δερομανῆς πόλεμος,
 Εἶσατο Νικόπολιν, θύειν πόλιν, ἀντὶ δὲ νίκης
 Φοῖβος ἀναξ πύτην δέχυνται Ἀκτιάδης.

731. (80) ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Λαιδροῖς, Ἡράκλειά, καλὰς ὑπὸ χεῖλεσιν ἔλκεις.

Κεῖνο πάλαι κατὰ σῶ πᾶσ' ἐδόθησε πόλις,

Πῶς ἔτλης † τόσον ρέξαι κακὸν; Ἡ σε βιαίως

Εἵλκυσε τις θαλερῶν δραζάμενος πλοκάμων.

Ἡ σοι τέννομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχέσῃ,

Μαχλὲ, φιλοῦν ἦβην κέκερται ἡϊθέων.

732. (81) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Νῆσον, τήν, εἰ χ' οἶ με περιγράφαις ἐρᾷσιν

Μετρηῖται βαῖν, ἐπὶ μόνον σελίδας,

Ἐμπης καὶ τίκτεσαν ἐπαύλακα, πῶτα ἀρότρα,

Ὀφει, καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδύς,

Καὶ πολλοῖς εὐαχρον ὑπ' ἰχθύσι, καὶ ὑπὸ μαίρην

Εὐάνεμον, λιμένων δ' ἥπιον ἀτρεμίη,

Ἀγχόθι Κορκύρης Φαιηκίδος. Ἀλλὰ γελᾷς

Τῷ ἐπὶ ὠρίσθην, τῷτ' ἐθέμην ὄνομα.*

* Suppl. Reiskius.

† Σύνομ. Sc. Harum porcorum.

Inter Epirum & Corcyram.

733. (82) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσεν ἀκρέατος ἀντέλλουσα

Μήτη * πένθος εὖν νυκτὶ καλυψαμένη,

οὐνεκα δὴ χαρίεσσαν ὁμώνυμον εἶδε Σελήνην

Ἄπην εἰς ζοφερόν δυσμῆν αἶδην.

Κεῖν γὰρ καὶ κάλλος εἷς κοινώσατο φωτός,

καὶ θάνατον κείνης δείξεν ἑὼ νέφει.

734. (83) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιμὴν, ὦ μάκαρ, εἶθε κατ' ἔρεος ἐπροβάτῳ

Κηγὼ ποιηρὸν τῆτ' ἀνὰ λευκόλοφον,

Κριοῖς ἀγνητοῖσι ποτ' ἐβληχημῖα βάζων,

Πρὶν πικρῇ βάψαι νηόχα πηδάλια

Ἄλμῃ. Τοίγαρ ἔδυν ὑπὸ βένθοιο, ἀμφὶ δ' αὖ ταύτην

Θῶνα με ροισθήσας εὖρος ἐφωπλίσατο.

735. (84) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι παῦτ' ἐλεεινῇ

Μήτηρ ἀμφοτέρως εἶπε πειραχομένη.

* Nova Luna.

καὶ

Καὶ νέκυν ἐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἡματι τῷδε γοήσεν
 Ἦλπσα, καὶ ζῶοις ἐ σέ μελίσσυμλόν
 Ὀφθαδα. Νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ὑμέας ἡμείφθησαν
 Δαίμονες, ἄψδυσον δ' ἴκετο πένθος ἐμοί.

736. (85) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ριγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσσι. Ἀλλὰ Πύρῳ
 Πολλὰ γαληναίη κύματος ἐχθροτέρη.
 Νῆα γὰρ ἀπλοῖη πεπεδημένη ἐφθασεν ἀκτὶς
 Ληϊσίων ταχινὴ δίκροτος ἐσσυμένη.
 Χεῖμα δέ μιν προφυγόντα γαλήνη αἰνῶ ὑπ' ὀλέθρου
 Ἐκτανεν. Ἄ λυγρῆς, δειλὲ, καχορμίστης.

737. (86) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαρμίας τὸ μνήμα Φιλαινίδος, ἀλλὰ προσειπῶν
 Τλῆθί με, καὶ σήλης πλοσίον, ὦ νερ, ἴθι.
 Οὐκ εἰμ' ἢ τὰ γυναιξὶν ἀναγράφασα προσάνη
 Ἔρρα, ἔ ἀγχύτην οὐ νομίσασαι θεόν,
 Ἀλλὰ Φιλαιδῆμων, ναὶ ἐμὸν τάφον. Εἰ δέ τις ἡμέας
 Αἰχυνῶν λαμυρὰν ἐπλασεν ἰσχυρίαν,

τῷ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος ἔνομα, πᾶμα δ' ἡ λυγρὰν
ὅσα περφθέει κληδὸν ἀπωσαμένης.

* 738.

739. (88) ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγῶ

Ἦδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,

Λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἤλθ' ἀπὸ ληνῶ

Πῶμα πῖνεν κύκλῳ πηλασμένη κύλικα.

Πρὶν δ' ὀρύσαι μογέραν ἔκαμιν χέρα, γραῦς δὲ, παλαιή

Ὡς ναῦς, ὑπερυχίη ζῶρην ἔδυ πέλαγος.

Εὐτέρπη δ' ὅππῃ τύμβον ἀποχθιμένης θέτο σῆμα

Λαῖνον, οἰνηρῶν γέιτονα θηλοπέδων.

† 740. (89) ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὴν φρηγίῳ Αἰσχρῳ ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐοθλοῖς

Μίκχος ἔ ζωὴν ἔσαν ἐγηροκόμει,

Κτὴ φθιμένῳ συνέθηκεν ἐπεσομένοισιν ὀρᾶσθαι,

Ἡ γρῆς μαδῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

* Inter Callimachi legitur : & Anthol. St. App. pag. 510.

† Extat inter Callimachea. Sed mendose.

741. (90) ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Αὐτὸς ἀναξ' νειέσσει πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

Κύμασιν ἵππαις σῶμα καλυφμένοις.

Ἦθελε γάρ μιν ἔχειν γέρας ὕψιστον, οἷα θανόντα,

καὶ μεγαλοφροσύνης κρύψει θάλασσα χάριν.

Ἐνθεν, πρηϋνὸς κραδῆς μέγα δέγμα, φαινὸν

τίμησεν κενεῷ σήματι τῷδε νέκυν.

742. (91) ΠΑΤΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Αἰλικὸς εἰς ζῆνυν με παναγρέος ἐλπίδα μοίρης

θυμῷ παρσιλέω ζῶν ἐλάχλευε τάφον,

παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτῳ φόβον. Ἄλλ' ἐπὶ θηρὸν

Ἥελιος σοφίης μιμνέτω ἡλίω.

* 743. 744.

745. (94) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Καλλιγένεος Διόδωρον Ὀλυμπιον ἴδι θανόντα

Ἐν λιμένι πρῶτης νύκτερον εκχυμύον,

• Omifimus. Extant apud Diog. Laert. pag. 58, 60.

Δαῖτος

Δαίτὸς ἐπὶ τὸ πῦρ ὄν ἀπήμεεν. Ἀ πόσον ὕδωρ
Ωλεσε τὸν πότῳ κεκριμμένον πελάγει.

746. (95) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῆμα καταφθιμῶριο Μεγακλῆος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
Οἰκέφῳ σε, τάλαν Καλλία, οἱ ἔπαυες.

747. (96) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰδῶς καὶ Κλεόδαμον ἐπὶ πτοχοῖσι Θεαίρῃ
Ἄεάας ἐνόοντ' ἤραζεν εἰς θάνατον,
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ, πατὴρὸς ᾧ κλεινὸν
Διφίλῃ αἰχμητῆς ἦος ἔηκ' ὄνομα.

748. †

749. (88) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΥ.*

Αὐτά τοι πρὶς ἄντι παρὰ χρέος ὥπασεν ἄδαν,
Βαφαιμένη κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων.

† Extat inter Callimachea.

* Edidit, quod in Comment. haud notat Cl. Reiskius, In
Praefat. Carin. Sepulchral. Leichius p. 13. Et Rhunken. Epist.
Crit. 1. p. 37, 38. Et Wesseling. ad Diodor. Sic. pag. 232. vol.
2. Ubi videtis eorundem conjecturas.

R

Μάτηρ,

Μάτρη, ἃ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριά, Φᾶ ᾗ σίδηρον
 Παιδὸς ἐξ Φύδραν μετὸν ἔχυστα Φόνε,
 Ἀφρίοεν κοναβηδὸν ἐπιπείστα γένειον,
 Δερκομυρία λοζαῖς, οἷα λάκαινα, κῆραις
 Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι πέρτερον, ἀνίκα δειλᾶν
 Οἶδα. φυγῶν τελέθεις ἔτ' ἐμὸς, ἔτε Λάκων.

750. (99) ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ.

Καὶ Διὶ καὶ Βρομίῳ με Διάβορχον ἔ μέγ' ὀλιθῆν,
 Καὶ μόνον ἐκ διῶν, καὶ βροτὸν ἐκ μακάρων.

751. (100) ΑΔΕΣΠΟΤΩΝ.

Εἰπὲ, ποτὶ Φθῆν εὐάμπειλον ἦν ποτ' ἴκηαι
 Καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὧ ἕνε, θαυμακίαν,
 Ὡς δρυμὸν Μαλειαῖον ἀνατείβων ποτ' ἔρημον
 Εἶδες Λάμπωνος τόνδ' ἐπὶ παιδὶ τάφον,
 Δερζῆα, ὃν ποτὶ μένον ἔλον δόλω, ἐδ' ἀναφανδόν,
 Κλῶπις ἐπὶ Σπάρταν δῖαν ἐπειγόμενον.

752. (101) ΜΑΡΙΝΟΥ.

Ἀθανάτῃσι θεοῖς κεχαρισμῆαι πάντῃσι ρέζων
 Καὶ τάδ' ἐπ' εὐσεβέοντι νόῳ συνέγραψε Μαρίνος.

753. (102) ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Βίβλος μηχανική, Κυρίνος δέ μιν ἐξεπότησε,
Μαρκέλλος γνωτῶο συνερχομένης κατὰ μόχθον.

754. (103) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσφατα μαντῶης Φοιβήϊδος ὄρνια τέχνης
Ἀσρολόγων Παῦλος μ' ἐδιδάσκειτο κύνιδμος ἀνήρ.

755. (104) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βίβλος Θέωνος καὶ Πρόκλος τῶν πανσόφων,
Βίβλος πῶς τε καὶ χθονὸς φέρει μέτρα·
Πρόκλος μὲν ἔν γῆν καὶ Θεῶν μετρεῖ πόλον,
Ἀμφὶ δ' ἐπ' ἴσης τῶν ἐπαίνων ἄξιοι,
Ἀμφὶ δ' ἀμοιβὴν τῷ λόγῳ τετεύχατε.
Θέων Πρόκλος μὲν λαμβάνων σφὰς θέσεις
Δέκνυσι ταύταις τὰς δομὰς τῶν ἀσέρων.
Πρόκλος ὃ δαΐεις τῷ Θεῶνος λαμβάνων
Ταύταις Ἀναλύει καὶ προσβάλλει τὰς θέσεις.
Ἀλλ' ὦ σφῇ ξυνωρὶ χαῖρέ μοι λίαν.
Χαίροις Θεῶν ἄριστε, πάνσοφον κάρα,

Ὁ νῦν πυκάζων τὴν Ἀλεξάνδρῃ πόλιν.
 Χαίροις ᾗ καὶ σὺ Πρόκλε Τῷ Σαρπηδόνοσ
 Ἄριστον αἶμα τοῖς ὅλοις βοώμενον.

756. (105) ΑΔΗΛΟΝ.

Τίπτε μετοκλάσεις πατωμένη ὅσον ἀπ' ὅζῃ;
 Τοῖα καὶ ἄλλη ἔρεξε, καὶ ἔφυγεν ἰσοφορῆας
 Ἡμετέρας δονακας, πρὶν ᾗ περὰ πυκνὰ βαλῶτα
 Ἦλυθε τεχνήεντα ἔσθ' ἐθέλῃσα πρὸς ἄνδρα.

757. (106) ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

* Λύδη καὶ γῆρος εἰμὶ καὶ ἔνομα. Τῶν δ' ἀπὸ Κόδρε
 Σεμνοτέρῃ πιστὸν εἰμὶ δι' Ἀντίμαχον.
 Τίς γάρ ἐμ' ἐσθ' ἦεισε, τίς ἐκ ἀνελέξατο Λύδην,
 Τὸ ζυγὸν Μισσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχῃ;

758. †

759. (108) ΑΡΧΙΟΥ νεώτερος.

Ἑρμῇ Κωρύκις ναίων πόλιν, ὧ ἄνα χαίροις
 Ἑρμῇ, καὶ λιτῇ προσμαλάσαις θυοῇ.

* In Lydam Antimachi, Carmen Elegiacum, *Lyda* dictum.
 † Extat Antholog Steph. p. 368.

760. (109) ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Νηῶν ὠκυπέρων ὃς ἔχεις κράτος, ἵππιε δαῖμον,

Καὶ μέγαν Εὐβοίης ἀμφικρεμῆ σκόπελον,

Οὐρῶν εὐχομῆροισι δίδε πόλιν Ἄρεος ἄχρη

Ἔς πόλιν*, ἐκ Συρίας πείσματα λυσαμῆροις.

761. (110) ΣΤΑΤΤΑΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Οἰδίποδες διαοί τε, καὶ Ἥλεκτρη βαρύμητις,

Καὶ δέπνοις ἐλαθεῖς Ἄτρεος ἥελιος,

Ἀλλὰ τε παλυπαθέσι, Σοφόκλεες, ἀμφὶ τυράννοις

Ἄζια τῆς Βρομίας βύβλα χοροτυπίης,

Ταγόν σε τραγικῷ κατήνυσαν θιάσιο,

Αὐτοῖς ἡρώων φθελγᾶμῶν ζομασι.

762. (111) ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Κλεινόνυμοι δύο γρήες ὁμήλικες ἦμεν, Ἀναξῶ

Καὶ Κλεινῶ, δίδυμοι παῖδες Ἐπικράτῃ.

Κλεινῶ μὲν Χαρίτων ἱερῇ, Δημητρὶ δ' Ἀναξῶ

Ἐν ζωῇ πτόλος. Ἐννέα δ' ἡελίων

* Romam.

Ὅγδωκονταεῖς ἐπιλείπομεν ἐς τόδ' ἰκέσθαι
 Τῆς μοίρης. Ἐπὶ ὧν ἔφθόνος ἰσοσῆ.
 Καὶ πόσις καὶ τέκνα φιλήσομεν, αἳ ᾗ παλαιαί,
 Πρῶδ', ἡμεῖς αἰδῶν πρᾶν' ἀνηράμεθα.

763. (112) ΑΔΗΛΟΝ.

ὦ ξέν' ὀδύπτε. τί δ' ἐστὶ; τί γὰρ; νέκυς, ὃ ποτε παίδων
 Τῶν ἀγαθῶν χορὸς ἦν, Ἀρχιγέρων ὁ γέρων.
 Ἀλλὰ φίλος γ' αἶψά περ ἔσσυ, χροῖτο τοι ὄλβια τέκνα
 Ἐλθεῖν καὶ λευκῆς εἰς δρόμον ἡλικίης.

764. (113) ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μὴ φθείρου, ἄνθρωπε, περὶ πλάνιον βίον ἔλκων,
 Ἄλλω ἐξ ἄλλης εἰς χθὸν ἀλιιδόμην.
 Μὴ φθείρου, κενὴ σε περισέψασι καλὴ
 Εἰ θάλη, μικρὸν πῦρ ἀνακαϊόμην.
 Εἰ καὶ σοι λιτὴ τε καὶ οὐκ εὐάλφίτης ἔη
 Φύση ἐνὶ γράνῃ μαυρομένη παλάμαις,
 Ἡ καὶ σοι γλήχων ἢ καὶ θυμόν ἢ καὶ ὁ πικρὸς
 Ἀδυμυγῆς ἔη χόνδρος ἐπὶ ψίδι.

765. (114) ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Αιάζω Πολύανθον, ὃν εὐνεπὶς, ᾧ παραμείβων,
 Νύμφιον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη
 Δέξαμλῃ ἀποδὴν τε καὶ ὄστρα. Τὸν δὲ δυσαἶς
 ὦλεσεν Αἰγαίᾳ κῆμα πῶε Σκίαθον,
 Δύσμορον, ὀρθρινοί μιν ἐπεὶ νέκυι ἰχθυολῆες,
 ἔεινε, Τορωναίων εἰλκυσαν εἰς λιμνὰ.

766. (115) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γλῆνιν παρηγνῖτις ἀμφέχω χερμας,
 Πικρῇ κατὰ πτωδέντι κύματος δίνη,
 Ὅτ' ἰχθύαζετ' ἐξ ἀκρῆς ἀπόρρωγος.
 Χῶσαν δὲ μ' ὅσος λαὸς ἦν συνεργέτης.
 Πόσειδον, ἕς σὺ σῶζε. Καὶ γαλιναίῳ
 Αἰὲν διδοίης ὀρμητόλοισι θῖνα.

767. (116) ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἦν παρίης ἥρωα, φιλοπρήγμων ᾗ καλεῖται,
 Πρόθε Ποπδαίης κείμνος ἐν τριόδῳ,

Εἶπεν

Εἰπεῖν οἷον ἐπ' ἔργον ἄγεις πόδας. Εὐθὺς ἐκείνῃ
Εὐρήσεις ἐν σὲ πρῆξις εὐκολίῃ.

768. (117) ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΤ.

Κλυτὸς Ἰωάννης Ἐπιδάμνιος ἐνθάδε κείται,
Τηλεφάνης ὑπάτων κόσμος δριφανεών,
Ὁ γλυκύ μιν Μυστῶν πέπασας Φάος, ὁ πλέον ἄλλων
Εὐρυώας ξενίᾳ δαίμονος ἐργασίῃ,
Παμφόρβιῳ παλάμῃ κεκτημένος, ἥτις μένη
Οὐκ ἰδεῖ δωτίνης μέτρον ὀριζόμενον.
Αἰπυτάτῃ δ' ἠύξησε νόμοις πατρίοισιν ἀπὴνῃ,
Φαιδρύνας καθαρῇ ἔργα δικαιοσύνης.
Ὡ πόποι, οὐκ ἔζησε πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἐναιωτὲς
Μῆνον ἀναπλήσας τεσσαράκοντα δύο,
Ὡχετο μυσπόλοισι πόθην πάντεσσιν εἰάσας,
Οὐς ἐπόθει πατέρων βέρτερα γειναμένων.

769. (118) ΘΑΛΟΤ ΜΙΛΗΣΙΟΤ.

Ἄ χλοερά πλατάνιστος ἴδ' ὡς ἔκρυψε φιλεύντων
Ὅρνια, τὰν ἱερὰν φυλλάδα τεινομένη.

Ἄμφι

Ἄμφι δ' αὖ ἀκρεμόνασιν ἰοῖς κεχαρισμένος ὤραις

Ἡμερίδος λαρῆς βότρυς ἀποκρέμαται.

οὕτως, ὦ πλατάνιστ, φύοις, χλοῖρά δ' ὀπὸ σείο
φυλλὰς ἀεὶ κεύθοι τῆς Παφίης ἐπέρως.

770. (119) ΟΝΕΣΤΟΤ.

Ἄσσωπις κρήνη καὶ Πηγασίς, ὕδατ' ἀδελφά,

Ἴππυ τὴν ποταμὸν δῶρα ποδορράγεια,

Χῶ μὲν ἔκοψ' Ἑλικῶνος, ὃ δ' ὦ φλέβας Ἀκροκορίνθου

Ἐπληξ'. ὦ πτέρης εἰς ἴσον εὐσυχίη.

* 771.

772. (121) ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἀκταίῳ παρὰ θῖνα διαυγίος ἐνδοθεν ἄλμας

Ἰχθυά παλυπόδῳ ἔδρακεν ἰχθυόλῳ.

Νηχομένῳ δ' ἐπέρωσεν, καὶ ἐξ ἁλὸς ἤκ' ἵππ'ι χέρσων

Ἀρπύρῳ, ἄγρης δεσμὸν ὑπερθέμεν.

Αὐτὰρ ὃ δισκευθεὶς κατακαίριος ἔμπιστε δαλῶ

Πτωκὶ παχυσκυμῶ. Κατὰ γὰρ ὑπαλάτῳ.

* Extat Antholog. Steph. p. 85.

S

Τὸν

Τὸν δὲ χυθεῖς πρὸ πάντων πιδῆσατο. Φῶτι δ' ἐπ' ἄγρην
Ἐμβυσθίην ἄγρη χερσούθεν ἠντίασεν.

773. (122) ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ. *

Ανίδε καὶ σὺ γὰρ ὦδε, Μενέκρατες Ασυπαλαεῦ.
Οἶδα τίς, ὦ ξέν', ἦν, ὅς σε κατεργάσατο;
Ἦρατο καὶ κένταυρον, ὃ μοι πεπρωμένος ὕπνου
ἦλθεν. Ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

774. (123) ΑΕΩΝΙΔΑ.

Ἐσπέριον καὶ ἥϊον ἀνώσατο πολλάκις ὕπνον
Ἦ γρηὺς πένιν Πλατθίς ἀναινομένη.
Καί τι πρὸς ἡλακᾶτλιν καὶ τὸν σπυρίθον ἄτρακτον
Ἦισεν πολὺ γήραος ἀγχι θυρῶν.
Νύκτα παρισίδιος δινευμένη ἄχρῃς ἀπ' ἥϊς
Κεῖνον Ἀθηναίης τὸν κροκίσιν δολιχόν.

775. (124) ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Ἦ ρικνὴ ρικνὴ πρὸ γένετος ἄρκιον ἰσῶ
Χερὶ τρογγύλλας ἡμερεύουσι κρόκην,

* Hodie non prostat apud Callimachea.

Ὀυδωκοῦντί τις δ' Ἀχεράσιον ἤγαγεν ὕδωρ
Ἥ καλὰ καὶ καλῶς Πλατῦς ὑφαινομένα.

776. (125) ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει φιλέας ἔδύτερος ἄλλων
Εἶμυρ. Ὁ δὲ φθονερός κλαίετω ἔσκει θάνη,
Ἄλλ' ἐμπας δόξας κενὰ χάρις. Εἰν αἶδα γὰρ
Μίνω θερσίπας ἔδεν ἀτιμότερον.

777. (126) ΑΔΕΣΠΟΤΟΥ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ ληστὴς ὁ τρίς δειλαῖος ἄρηι
Ἐδμήθην, κῆμαι δ' ἔδεν κλαυόμενον.

778. (127) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Κῆγὰ Σωσίθεον κομέω νέκυν, ὅσον ἐν ἄσσει
Ἄλλον ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν,
Σκίρτος ὁ πυρρίγενεος. Ἐκιστοφόρησε γὰρ ὦ ἦρ
Ἀξία, φλιασίων νὰ μα χορὸς Σατύρων,
Κῆμὲ τὸν ἐν καινοῖς τετραμμένον ἦρσαν ἤδη
Ἦγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαῖσσις.

Καὶ πάλιν εἰσάομαι τὸν ἄρσινα Δωρίδι μέση
 ῥυθμὸν πρὸς τ' αὐδὴν ἐλκόμενος μεγάλην.
 Ἐπτα δέ μοι ἔρσων τύπος ἔχει καὶ καινοτομηθεὶς
 τῇ φιλόκινδυνῳ φροντίδι σωσιθέα.

779. (128) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ κωμωδογράφῳ κέφη κόνι τον φιλάγονα
 Κιστὸν ὑπὲρ τύμβῳ ζῶντα * μάχωνι φέροις.
 οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον, ἀλλὰ τι τέχνας
 ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἡμφιέσω.
 Τῷτο δὲ † πρέσβυς ἐρεῖ. Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ Νείλῳ
 ἔστιν ὅτ' ἐν Μῆσαις δριμύ πέφυκε θυμόν.

780. (129) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες δὲ χαῖται πατέρων νόμος, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 ἔτρεφόμεναι, χέρνας ἢ τις ἂν, ἢ μακελαῖς,
 χρυσοφόρος, ῥήσων καλὰ τύμπανα. Νῦν δέ μοι Αλκμαῶν
 οὐνομα, καὶ σπάρτης εἰμὶ πολυτρίποδος,

* Flor. Alexandriae, Ptolemæi Euergetæ tempore.

† Sc. Macho.

Καὶ μύσας ἐδάην Ἑλικώνιδας, αἵ με τυράννων
Θῆκαν Δασκύλειω μείζονα καὶ Γύγει.

781. (130) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πληρώσας στρατὸν Σωτήριχος ἐνθάδε κῆμαι,
Ὅλβον ἐμῶν καμάτων γλυκεροῖς τεκέεσσιν ἐάσας.
Ἦρξα δ' ἐν ἱππείῃσι, Γερήνιος οἰά τε Νέστωρ,
Ἐξ ἀδίκων δὲ πόνων κειμήλιον ἔδεν ἔτευξα,
Τένεκα καὶ μετὰ ποτμὸν ὁρῶ Φάος * [ἀγνὸν] Ὀλύμπῃ.

782. (131) ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ζητῶν ἐξεῦρες βίωτα τέλος εὐτυχίης τε
Ἀρχὴν, τὴν ζῶν πρὸς τέλος ἐρχομένῃ.
Ἀλλ' ἔτυχες τιμῆς, ὦ Γέσπε, ἔ μετὰ μοῖραν
Σύμβολα τῆς δόξης ὕστατα δεξάμεναι.

783. (132) ΑΔΗΛΟΝ.

Ενθάδε σῶμα ἔλαπεν Ἀπελλιάνος μέγ' ἄριστος,
Ψυχὴν δ' ἐν χεῖρεσσιν εἶν παρὰ κράτος Χριστῷ.

* Suppl. Reiskius.

† 784.

785. (134) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Γλύκων *, τὸ Περζαμηνὸν Ἀσίδῃ κλέῳ,
 Ὁ παμμάχων κεραυνὸς, ὁ πλατὺς πρόδας,
 Ὁ καινὸς Ἀτλας, αἵ τ' ἀνίκητοι χεῖρες,
 Ἑρρὸν. Τοιήνδ' ἐπρόσθεν ἔτ' ἐν Ἰταλοῖς,
 Οὐθ' Ἑλλάδι τὸ πρῶτον, ἔτ' ἐν Ἀσίδῃ
 Ὁ πάντα νικῶν Αἰδῆς ἀνέτραπεν.

786. (135) ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ἡμισύ μευ ζῶειν ἐδόκεν, ἔτι κείνῳ γὰρ λεύσων
 Ἐν μόνον αἰπυτάτῃ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνος.
 Ἡ δὲ κύων, δένδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλόνωτος
 Κάμπη, καὶ τὸ μόνον βάσκανος ἐξέφαγεν.
 Ὁ φθόρος ἐς πολλὸν ὄχλον ἀπέβλεπον, ὃς δὲ τὰ μικρὰ
 Πορθεῖ, καὶ τέττα γυῖα ράιναιμ', ἔλεγεν.

† Extat Anthol. Steph. p. 195.

* Horat. Lib. 1. Ep. 1. 30. "Invisi membra Glyconis."

787.

787. (139) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θάμνε ποτ' ἄκρως ἀμφὶ πρῶνας ἤμμε
τέτλιξ, πτερῶ φλέγοντος ἡλίου μέσαν
Νηδυν ραπίζων δαίδαλ' αὐτάργῳ μέλει,
ἤδη καταργάνιζε τῆς ἐρημίας.

* * * * *

Κρίτων ὁ πάσης ἰξόεργος πιαλεὺς.
Τίσιν δ' ἔτισεν. Εἰς γὰρ ἠθάδας πάρας,
Σφαλεῖς ἀλάται παντὸς ἡμεῖρων πτερῶ.

788. (197) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑ-
ΛΙΚΟΥ.

Κῆρσαι κύων ἐλάφοιο κατίχνιος ἔδραμε Γόργη
Ἐγκυος, * ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν εὐχαμένη.
Τίκτε δ' ὀποκτείνεσσα, θοὴ δ' ἐπένευσεν Ἐλευθῶ
Ἀμφὶ εὐαγρίας δῶρα καὶ εὐτοκίης.

Καὶ νῦν ἐννέα παισὶ διδοὶ γάλα. Φύγετε Κῆρσαι
Κερμαῖδες ἐκ τεκάδων τέκνα διδασκόμενα.

* Et Lucinam et Venatricem.

789.

789. (138) ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος δίψει φοῖβε λάτεις εὔτε γυναικὸς
 Εἶδεν ὑπὲρ τύμβου κραισσίον ὀμβροδόκην,
 Κλάγγεν ὑπὲρ χείρας. Ἄλλ' ἐ γένος ἤπλετο βυσσῖ,
 φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκληρονόμεις.
 Χερμάδα δ' ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἄρπαγι χεῖλει
 ἔφθανε, μαϊμάσων παλυλίλακτον ὕδωρ.

790. (139) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐμάραθον πρηῶνα καὶ εὐσκάνδικα λελογχῶς
 Ἑρμῆ παῖ, πάταν, Πάν φίλος αἰγίβοσιν,
 Καὶ λαχανηλόγῳ ἔασο καὶ αἰγινομήϊ προσσηνῆς.
 Ἐξῆς καὶ λαχάνων καὶ γλάγχιος μερίδα.

791. (140) ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ.

Τληπόλεμος ὁ Μυρῆνς Ἑρμῆαν, ἀφειθήριον ἔρμα
 ἱεροδρόμοις, θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρατέω,
 Δις δὲκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον. Ἀλλὰ πονεῖτε
 Μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

792. (141) ΑΔΗΛΟΝ.

Πρὶν μὲν ἀλικλῦσε πέτρας ἐν βένθεσιν * ἤμαν,
 Εὐαλθεῖς πόντε Φῦκος ἐπινυμένα,
 Νῦν δέ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοθεν † ἰαύει
 Λάτρης εὖσεφάνε Κύπριδος ἄδρὸς ἔρωσ.

793. (142) ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πέτρης ἐκ λισῆς ψυχρὸν κατεπαλμῶνον ὕδωρ
 Χαίροις, ἧ Νυμφῶν ποιμενικὰ ζόανα,
 Πέτραί τε, κρηναῶν θ' αἱ ἐν ὕδασι κόσμια πάντα
 Ἰμέων, ὧ κῆραι, μηρία τεγγόμεναι.
 Χαίρετ'. Ἀριστοκλῆς σὲ δ' ὁδοίπρος, ὥπερ ἀπῶσα
 Δίψαν βαψάμενος, τέττι δίδωμι γέρας.

794. (143) ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Νύμφαι Ναϊάδες καλλιήροον αἱ τόδε γᾶμα
 Χεῖτε κατ' ἑρέα πρῶτος ἀπειρέσιον.
 Ἰμμιν πάντα πόρεν Δαμόστρατος Ἀντίλα υἱὸς
 Ξέσματα, καὶ δειῶν ῥίνα κάπρων λάσια.

* Corallium.

† Insculptus.

T

795.

795. (144) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐράνιον μίμημα χρεῖσθ' Ἀιακᾶσιν ἐν ᾠραῖς
 Τῷτ' ὁπὸ Νειλοχμῶς δεῖξο Λεωνίδα,
 Ποππαία, Διὸς εὖνι, * Σεβαστῆς. Εὐαδὲ γάρ σοι
 Δῶρα, τὰ καὶ λέκτρων ἄξια καὶ σοφίης.

† 796.

797. (146) ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΛΑΡΑΝΔΕΩΣ.

Σπείσατέ μοι Μῆσαι λιγυρὴν εὐτερπέα Φωνήν,
 Ἥδ' ὅπ' ἐσομάτων Ἑλικωνίδος ὄμβρον αἰοιδῆς.
 Ὅσοι γὰρ ποθέουσιν αἰοιδοτόκε πόμα πηγῇ
 Ὑμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται αἰοιδῇ.

798. (147) Ὀμηρόκεντρον.

Ἀκτῇ δ' ἤπ' ἀποχεύσῃ δ' ἤπ' ὠλατῇ Ἑλληπτόντῳ
 Παρθένος αἰδοίῃ ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
 Πύργῳ ἐφεισῆκε γούωσά τε μυρομένη τι.
 Χρυσέον λύχρον ἔχουσα Φάος περικαλλὲς ἐπείει.

* Nero.

† Obscenum deleri iussimus.

Κεῖνον

Κεῖνον ἐφιεμένη τὸν κάμμορον εἴ ποθεν ἔλθοι
 Νυχόμωμος, καὶ λαῖτμα τάχιστα ἄλως ἐκπεραάσκων
 Νύκτα δὲ ἀμειροσίην, ὅτε θ' εὐδῶσιν βροτοὶ ἄλλοι.
 Ῥοχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.
 Ὅσῳ γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκγεγάασι,
 Παρθένος ἡϊθέος τ' ἀαρίζετον ἀλλήλοισιν
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλως λήθοντε τοκῆας,
 Οἱ Σησὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσθη.

799. (148) ΝΟΣΣΙΔΟΣ ΛΕΣΒΙΑΣ.

Ἐλθοῖσσι ποτὶ ναὸν ἰδοίμεθα πᾶς Ἀφροδίτας
 Τὸ βρέτας, ὃ χρυσῶ δαιδαλόεν τελέθει
 Εἵσατό μιν Πολίαρχος ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
 Κτῆσιν ἀπ' οἰκείῳ σώματος ἀγλαΐης.

800. (149) ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Κράνας εὐδῶρε πρὸς νάμασι καὶ παρὰ Νύμφαις
 Ἐσπασέ με Σίμων Πάνα τὸν αἰγυπόδην.
 Τεῦ δ' χάριν; λέξο τοι. Ὅσον ποθέεις διπλὸν κράνας
 Καὶ πῖε, καὶ κοίλα κάλπι γελῶν ἄρυσται.

Προσὶ ᾧ μὴ ποτε νίπτρα † χράνον κρυτάλλινα Νυμφᾶν,
Δεῦρο τὸν ὕδρισκὸν εἰς ἐμε δεκόμενον. *

801. (150) ΠΕΡΣΟΥ.

Καί με τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον Θεὸν ἦν Παιδῶσης
Εὐκαίρως τεύξῃ. Μὴ μεγάλων δὲ γλίχῃ.
Ὡς, ἃ γε δημογέρων δύναται Θεὸς ἀνδρὶ πωνέσῃ
Δωρεῖσθαι, τέτων κύριος εἰμὶ Τύχων.

802. (151) ΔΕΩΝΙΔΟΥ.

† Εὐάγρει, λαγόθηρα, καὶ εἰ πετερινὰ διώκων
Ἰξευτὴς ἤκεις τῷδ' ὑπὸ λισσὸν ὄρος.
Καί με τὸν ὑλήωρον ἀπὸ κρημνοῖο βόασον
Πᾶνα. Συναγρεύσω καὶ κυσὶ καὶ καλᾶμοις.

† Subjecit Reisk.

* Reliquos quatuor versiculos omisimus.

† Quiddam simile sonant illa Propertii. Lib. 3. El. 12. V. 43.

Et leporem quicumque venis venaberis, hospes,

Et si forte meo tramite quæris avem.

Et me Pana tibi comitem de rupe vocato,

Sive petas calamo præmia, sive cane.

803. (152) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἀλικύμονος ἦσεν Ἀριστὼ
 Ναύπλιον, ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμενος,
 ὁ ψευδῆς δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρέης ἀπὸ πέτρης
 Πυρρὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορος εἰς κραδίην.

804. (153) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ξῖνοι, παρθένος εἰμὶ τὸ δένδρεον. Εἵπατε Δάφνης
 φέισσάμην δμῶων χερσὶν ἐτοιμοτόμοις,
 Ἀντὶ δ' ἐμεῦ κομάρη τις ὁδοιπόρος, ἣ τερεβὶνθ
 Δρεπτεύσῃ χαμαλὴν ἐς χύσιν. Οὐ γὰρ ἐκάς.
 Ἀλλ' ἀπ' ἐμεῦ πωλαμὸς μὲν ὅσον τρία, ἔξ δ' ἀπὸ πηγῶν
 ἴγλη πανθήλης δυῖα πέλεθρ' ἀπέχει.

805. (154) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τῆς οἰος ἡμεῖς μὲν Ἀγαρρική *, ἐνθεν Ἀράξει
 ἴδωρ πωλοφόροις πίνετα Ἀρμενίοις.

* Agarri Gens hominum inter Mare Caspium et Pontum
 Euxinum.

Χαῖται δ' ἔ, μήλοισ ἀτε πα μαλακοῖς, ἐπ' ἀλλοι,
 Ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμάρων,
 Νηδὺς δὲ τριτοκῆ ἀνὰ πᾶν ἔπος, ἐκ δὲ γάλακτος
 Θήλη αἰετὶ μαστὶ πλῆθεται ἔθ' αἰετὶ.
 Βλήχη δ' ἀσποτάτω τερενῆς μυκήματι μόχθ.
 Ἄλλα γ' ἄλλοιαι πάντα φέρουσι γέαι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ*.

132. † ΡΙΑΝΟΥ.

ΙΞΩ Δεξιόνικος ὑπὸ χλωρῇ πλατανίσῳ
 Κόοσυφον ἀγρεύσας εἶλε κατὰ πτερύγων.
 ὣς μὲν ἀνασπανάχων ἀπεκώκυεν ἱερὸς ὄρνις.
 Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ φίλ' Ἔρως, καὶ θαλεραὶ Χάριτες,
 εἶην καὶ κίχλη καὶ κόοσυφος, ὥς ἂν ἐκείνῃ
 Ἐν χειρὶ καὶ φθογγῇ καὶ γλυκὺ δάκρυ βάλα.

128. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀμπελε, μή ποτε Φύλλα χαμῶι σπεύδῃσι βαλέσθαι
 Δείδιας ἐσπέρμον πλειάδα θυομένηαν ;
 Μῆνον ἐπ' Ἀντιλέοντι πρῶτον ὑπὸ τὸν γλυκὺν ὕπνον,
 Ἐς τότε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζόμενα.

* [E Codice Bodleiano nunc primum edita.]

† Ὡς Ῥάϊν. Cod. Bodl.

119. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰπολικαὶ σύριγγες, ἐν ἔρεσι μηκέτι Δάφνιν
 Φωνεῖτ', αἰγιδάτη Πανὶ χαριζόμεναι.

Μηδὲ σὺ τὸν σερχθέντα, λύρη φοίβοιο προφῆτι,
 Δάφνη παρθενίη, μέλφ' Ἰάκινθον ἔτι.

Ἦν γὰρ ὅτ' ἦν Δάφνης μὲν ἐν ἔρεσι, σὺ δ' Ἰάκινθος
 Τερπνὸς· νῦν δὲ πόθων σκῆπτρα Δίων ἐχέτω.

237. ΑΔΗΛΟΝ.

Βυποίητε μέλισσα, πόθεν μέλι τῆμόν ἰδεῖσα,

Παιδὸς ἐφ' *υαλέην ὄψιν ὑπερπέτασαι;

Οὐ παύσῃ βομβεῦσα, καὶ ανθολόγοις θέλῃσα

Ποσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς † ἀκηροτάτῃ;

Ἐρρ' ἐπὶ σὺς μελίπαιδας, ὅποι πότε, δραπέτι, σίμβολοις,

Μή σε δάκω κήγῳ κέντρον ἔρωτος ἔχων.

176. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ὅλβιος ὁ γράψας σέ, καὶ ὀλβιος αὐτός ὁ κάλλει

Τῷ σῷ νικᾶσθαι κηρὸς ἐπίταμεν.

* Ex conjecturâ. Cod. Bodl. habet *ιαλέην*. Notissimum est Horatii, "vultus nimium lubricus aspicitur."

† Legi possit *ἀκηροτάτῃ*.

ANTHOLOGIÆ
CONSTANTINI CEPHALÆ
LIBRI TRES.

Viz.

DEDICATORIA, SEPULCHRALIA,
MISCELLANEA.

U

ANTHROPOLOGIE

CONSTITUTIONNELLE

LIBRI TRE

MISCELLANEA

MISCELLANEA

EDITOR
LECTORI S.

NE Latina, pro Græcis, alicubi frustra desideres in hac Interpretatione, rite monendus es in ipso limine, non singula Anthologiæ suæ epigrammata Reiskium Latine reddidisse. Nonnulla enim adeo corrupta et mendosa reperuisse se fatetur in codice suo, ut haud facile intelligere, nedum interpretari, posset. Quibus reficiendis et instaurandis operam suam nunc oportune navent eruditi. Alia carmina eandem fere sententiam, mutatis paulum verbis, quam

proxime præcedentia, prodebant; adeo ut supervacaneum judicaverit actum agere. Quædam etiam, inficeta et insulsa, nec lectu nec explicatione digna, prætermisit. Pauca per se satis facilia jure neglexit, et juniorum vel mediocriter his studiis imbutorum captui reliquit. At si non omnia, partem vel longe maximam, Latinitate donavit. Lemmata nos, una cum poetarum nominibus, Latine fecimus, suisque locis adhibuimus. At nec lemmata semper ad verbum dedimus: nam cum videremus a recenti aliquo Græculo, qui carmina hæc parum capiebat, ea plerumque conficta fuisse; interdum, pro arbitrio nostro vel addendo vel detrahendo, quod rei ratio postulabat expressimus. Quin et auctorum nominibus accuratius, et ad veritatem magis, hic saltem loci proferendis, haud raro prospeximus. Quarum rerum rationes et indicia clariora afferuntur in notatiunculis, quas, ea potissimum

potissimum de causa, censui subjungendas. Pauca quidem præterea notata videbis ibidem: qualia nempe commodius et aptius huc referenda videbantur, quam ad textum Græcum. Sed harum minutiarum non tanti fortasse fuit ita diserte mentionem fecisse. Neque enim Hoc, quasi magnum aliquod profiteremur: sed tantum ut liquido tibi pateret, quæ nostra fuerint, quæ Reiskiana. Numeri respondent illis quos habet textus Græcus; quibus nimirum carmina singula notantur in codice Leipsiense. Continuavit autem cæptorum numerorum seriem Reiskius in ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΟΙΣ, quæ quidem in illo codice non comprehenduntur. Numeri ibidem, in secundo loco positi, sunt editionis Jensianæ post Lucubrations Hesychianas. Carmina illa Miscellanea hic nuncupamus. Non quod rectum; sed quod titulum æque commodum Latini sermonis egestas haud ultro suppeditaret. Sane nec alio forte

forte Titulo dixerit quis carmina illa, quæ Sepulchralium nomine venire solent : quibus utique crebra hinc inde, nescio qua sive Constantini sive librariorum incuria, submiscentur epigrammata, non modo diversi, sed inter se valde dissimilis, argumenti. Porro Interpretationem Reiskianam nos aliquantulum refinxisse, faciliorem nempe luculentio remque reddendo, supra diximus. Nihil enim turpius, ipsum interpretem carere interprete. Interea memineris, Reiskium nostrum, de cujus in his rebus industria ac peritia præclare sentio, principem, paucissimis epigrammatibus exceptis, hoc opus attentasse, nec alios, qui lampada benigne prælucere, habuisse. Quare siquid, in convertendis hujus Anthologiæ carminibus, humani nonnunquam passus fuerit vir optime meritus, eo certe venia dignior erit et excusatione. Vale.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

DEDICATORIA.

396. *In Gemmam cui Bacchi sacra fuerant insculpta.*

HÆC gemma radians ostendit multiformia Bacchi
sacra; et, super illis, vindemiantem chorum ala-
torum Amorum.

397. DIONYSII^a.

In Clavam Herculi dedicatam.

Hercules, qui Trachinem fontium et rivorum uberem,
itemque Oetam, et profundum nemorosæ Pholoës promon-
torium calcas, hanc tibi Dionysius ego clavam dedico,
quam ipse viridem ex agresti oleâ falce excidi.

^a Dubitat Reiskius, an hoc sit nomen et Clavam dedican-
tis, et auctoris carminis. Comm. in loc. p. 3. Equidem *Dio-*
nysum Poetam hoc nomine designari, nullus ipse quidem dubi-
to; cujus extat aliud in Anthologia nostra, quale hoc est, ele-
gans epigramma, N°. 750. Aliud insuper ejusdem conditissi-
mum carmen, e Libro primo Collectionis hujus, five Strato-
nis Musa Puerili, protulit Wolfius ad Fragm. Sapph. p. 237.
Plura quoque Dionysii videbis in Planudea, nec illepidâ.

398. ANTIPATRI

398. ANTIPATRI SIDONII.

In Altare dedicatum Minervæ a Seleuco.

Tritogenia, fospitatrix, Jovis filia, conjugalis lecti abstinens, Pallas, virginitatem servans puerperii expertem, aram tibi cornubus conditam struxit hanc Seleucus, ore Phœbeum sonum reddente.

399. RIANI.

Clavam Pani Polyænus dedicat, et arcum sagittas emittem, et apri hosce pedes revinctos, et hanc pharetram, et canum collare, dona, ex aprorum venatione, montium domino. Tu igitur porro quoque, O specularum incola Pan, Polyænum, Simylæ filium, capturis onustum remitte domum.

400. INCERTI.

Donarium Pani a Pastoribus.

Senio deorsum incurvatum hunc fagineum ramum, a se in montibus excisum dedolatumque, bubulci apud viam dedicarunt, pulchrum futurum oblectamentum Pani, bubulium fospitatori, mature secturientium.

401. ERATOSTHENIS Scholastici.

Pani a Daphnide.

Pertusas arundines, et rhenonem hunc, pedumque, optimo Pani dedicasti, O Daphni mulierose. Accipe, O Pan,
Daphnidis

Daphnidis dona. Non tu enim, atque ille, minus et cantum et deperditæ amas mulieres.

403. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Jambica.

Anchoram, algæ incolam, navium retinaculum, geminosque remos, undarum abactores, et plumbum retium vertici per orbem appensum, nassasque suberum rotundis frustis per summam oram velut obsignatas, pileumque caput ambientem, et imbres humoremque omnem arcentem, et lapidem, qui nautis vespere ignem gignit, tibi, Neptune, maris imperator, dedicat Archicles, imposito fine victui a littoribus instabili.

404. THALI MILESI.

Marti a Quibusdam.

Clypeum Promachus, hastas dedicavit Aconteus, gladium Eumedes, sagittas hæc Cydo, Hippomede fræna, galeam Melanthas, Nico ocreas, contum Aristomachus, lorica Philinus. Da igitur, Mars hominiperda, hos omnes nunquam non spolia hostibus ademta referre.

405. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Donaria Rbee a Clytostbene.

Tympana hæc manibus tundi nata, et cymbala acutum tinnientia, a labiis inde intorsum cava, geminasque tibias e cornu boantes, ad quorum omnium concentum solebat

X

olim

olim ululare, contortâ cervice; et referantem venas cultum, utrinque acutum, tibi, Rhea, quæ curru veheris leonibus juncto, dedicavit Clytosthenes, ex quo furibundus ipsi pes obsolevit.

406. ANTIPATRI SIDONII.

Herculi ab Harpalione.

Harpalio senex, totus ruga, venator, hoc me, quod vides, venabulum deposuit penes Herculem, tantillum nunc, olim multo majus. Manus nempe ipsi non amplius valent, et canitiem caput induit.

407. ANTIPHILI.

Boum verforem, præferratum, instinctorem stimulum, et peram recipiendæ mensuræ serendi frumenti factam, et recurvam falcem, aristis succidendis utile colono instrumentum, et vento adversantem tridentem, æstatis manum, cavosque faggos, agri fulcator Parmis dedicavit Cereri, valedicens laboribus ærumnosis.

408. ERYCII.

Glauco et Corydo, bubulci montani, ambo Arcades, cornutæ juvencæ, quam Pani, montis Cyllenii amanti, rite mactaverant, cornua, duodecim palmos longa, longo clavo in hâc late diffusâ platano depanxerunt, pulcrum oblectamentum deo pastorali.

409. ZONÆ.

409. ZONÆ.

Cereri ab Heronaste.

Cereri frugum ventilationi præpositæ, et Horis camporum sulcos frequentare amantibus, Heronax, ex angustifundio depromptam exilem portionem aristarum, et omnis generis legumina hæc, hoc in saxeo tripode offert, ut arearum campestrium custodibus, exigui proventus multe minimam particulam. Possidet enim non magnum hunc agellum, in sterili hoc subsaxeo solo.

410. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

E fago resectum te, ipso non liberatum cortice, jussit Panem esse Philoxenides, clarus caprimulgus, mactato cano caprarum marito, et inebriatis aris tuis venerabilibus lacte capellæ primiparæ. Cujus in vicem rei, fac uterum ut semper in stabulis ponant capellæ gemelliparæ, acerbo lupi denti intactæ.

411. CRINAGORÆ.

Mercurio ab Antiphane.

Lampadem, quæ juvenibus sacræ contentionis argumentum est, furto surrepti a Promotheo ignis in memoriam, quod victoriæ suæ præclarum præmium et signum est, celeri cursu ad Mercurii statuam delatam, adhuc ardentem, deposuit ibidem de manu, filius patri Antiphani cognominis.

412. PHILIPPI.

412. PHILIPPI.

Pani a Gelone Venatore.

Sylvarum inspectori Pani venator Gelo posuit hastam, cujus cuspidem ipso usu detrivit longum tempus; et retium versatiliū vetustas lacinias, et laqueos faucium elifores, et nervis plexas pedicas, subito ferarum pedes implicare doctos, et caninæ cervicis collaria. Longā enim fractus ætate, marcidos artus valedixit errori montivago.

413. MYRINI.

Pani a Diotimo.

Excelsorum præsides montium cornuti, ludere choreis amantes, Panes, Arcadiæ domini, pabulo boum abundantis; ditate Diotimum agnorum et capellarum egregio proventu; admissio ejus sacrificio, quo vos splendido donat,

414. PERSÆ.

Apollini a Dailocho^a et Promene.

Tria enormiter cornuta fixa tibi in parietibus, O Apollo, hærent capita cervorum Mænaliorum, quos equestri venatu ceperunt fortes brachiis duo viri, Dailochus et Promenes, optimi Leontidæ filii.

^a Portentum illud in Græcis, χερδαίλοχæ, grammaticastri manum, nec valde peritam, fatetur.

415. MYRUS

415. MYRUS BYZANTIÆ.

Veneri.

Jaces ergo aureo sub thalamo * Veneris, O uva, Bacchi
turgens liquore; neque te tua mater amplius amabili pal-
mite amplectetur, pampinumve nectareum extrudet, quo
tuum caput amiciat.

416. NICIÆ.

Minervæ.

Baccha Martis tumultum in te suspiciens, impetuosa
hasta, quis te tandem donarium deæ pugnas cienti dedica-
vit? *Resp.* Mæcius. Nam profecto eum tu, de manu
celeriter exiliendo, primâ in acie servasti fospitem, martiâ
in arenâ.

417. ANYTES.

Eidem.

Sta hic loci, hasta hominum jugulatrix, neque porro
de lugubri æneo ungue tuo guttas inimici cruoris defunde;
sed residens excelsâ marmoreâ in æde Minervæ, prædica
virtutem Cretis Echecratidæ,

418. DIOSCORIDIS.

Donarium.

Insigne, scuto quod gerit Polygnides, alter bellicosus
Cretæ filius, non de nihilo ei curavit insculpi, jubens ex-

3 *Angl. A Pavilion.*

primi

primi Gorgonem, spectatores in saxa vertentem, et tres pedes. Viden'? Id autem videtur velle symbolum hoc significare: Quisquis es, qui adversâ hastâ meum scutum impetis, aut ne aude me adspicere, aut fuge celerem virum ternis pedibus.

419. NICIÆ.

Dianæ ab Epixeno.

Tandem aliquando erat in fatis ut, exosâ Martis rixâ desertâ, puellaribus choreis vacarem Dianæ in æde, ubi Epixenus me dedicavit, cano senio membra fractus.

420. MNASALCÆ.

Dianæ.

Reside, scutum splendidum, divino in hoc sacrario, bellicum donarium Latoniæ Dianæ. Sæpe enim in præliis, pugnans manibus, una cum Alexandro, non sordidavi pulvere auream (id est *pulcrâ meam*) genam, tuo beneficio.

421. NOSSIDIS.

Donarium.

Scuta Brutii viri sua humeris abjecerant, quibus sæva fata Parcæ addixerant, Locrorum confossi manibus, pugnae celerum. Quorum virtutem celebrantia jacent in Deorum sacrariis, nullo desiderio ignavorum brachiorum, e quibus defluxere.

422. ARCHI-

422. ARCHILOCHI.

Junoni ab Alcibiâ.

Alcibia plexorum crinium reticulum sacrum futurum
Junoni dedicavit, legitimas sortita nuptias.

423. ANACREONTIS.

Decedunt de monte Baccho ferentes hederam et uvas et
pinguem hœdum.

424. EJUSDEM.

Jovi a Pheidola.

Equus hic Phidolæ, spatiosa Corinthio oriundi, dedica-
tus est Jovi in monumentum virtutis pedum.

425. EJUSDEM.

Praxidice quidem fecit, prætextâ autem instruxit Dy-
feris, hanc vestem, mutuâ junctæ amicitîâ.

426. EJUSDEM.

Apollini a Naucræte.

Provide, futuri vates Apollo, argenteo utens arcu, in-
dulge Aeschyli filio, Naucrati, gratiam tuam, his votis
clementer admittis.

427. EJUSDEM.

427. EJUSDEM.

Antea quidem Calliteles me dedicaverat; nunc autem ejus posterì restaurarunt. Quibus gratiam redde.

428. ALIUD.

Dona hæc diis dedicat Praxagoras, Lycæi filius; fecit autem Anaxagoras.

429. ALIUD.

Baccho, Semeles filio, coronarum amanti, hoc dedicavit Melanthus, Areïphili filius, monumentum victoriæ, quâ in edendis choris potitus fuit.

* Dubium est, an hæc septem, sane lepida, carmina quibus Tit. *Aliud*, sint omnia Anacreontis. Certe non est, quodcunque statuas de cæteris, Carm. 434, ubi mentio fit Sophoclis Tragœdiarum. Notandum est tamen, illud *ΑΛΛΟ* non semper significare Carmen *ejusdem Auctoris*. Ut ex hac Anthologia, nec minus illa vulgari, clare patet. Porro, septem ista carmina, cum quatuor præcedentibus, inter Anacreontis epigrammata recenset, homo non valde nasutus, Barnesius: dicit tamen, illa omnia, partim ex Anthologia inedita Parisiis exscripta, secumque a Cl. Kustero communicata fuisse; partim sibi transmissa ab amicissimo J. Hudson, qui ea transcripserat e codice quodam Heidelbergensi. Nimirum, quod verosimile videtur, in Barnesii gratiam, horum nonnulla, doctissimus Hudsonus, Custos Bodleianæ Bibliothecæ, transcripserat e Bodleiano codice, qui sui tunc temporis erat peculii, et Heidelbergensem, hodie Vaticanum, referebat. Vid. Barnes, *Anacr.* p. 276, seq. et in notis, *ibid.* Edit. 3.

430. ALIUD.

430. ALIUD.

Quod Pythonem horrifono eripuit bello, scutum Minervæ in æde pendet.

431. ALIUD.

Et tuam in gratiam, Bacehè, et quò essem urbi splendidus ornatus, me dedicavit Thessaliæ princeps, Echekratidas.

432. ALIUD.

Opta, quisquis me spectas, ut Timonacti deorum præco, Mercurius, sit propitius, qui me, futurum cum amabili huic, gymnasii, atrio, tum ipsi janitori Mercurio, decus, dedicavit; me, inquam, qui huc admitti cupientem, civis sit an hospes, ad gymnasium admitto.

433. ALIUD.

Hanc statuam quum Mercurio dedicares, O Lycocrates, Strombi fili, non latebas pulericomas Gratias, neque hilarem Academiam; quibus caram et expetitam tuam beneficentiam ego accedenti cuique significo.

434. ALIUD.

Aras has diis Sophocles posuit, qui primus perfectam tulit e Musâ tragicâ laudem.

Y

440. TYMNÆ.

440. TYMNÆ.

Miccus Pellenæus gravisonum hunc Martis tubum Minervæ Iliacæ dedicavit, Tyrrhenum studium, e quo multa olim ille, penetrante aures boatu, significavit, et ad bellum et ad pacem pertinentia.

441. ANYTES.

Immanis lebes, quem Eriaspidæ filius Cleobotus posuit, spatiosâ Tegeâ oriundus, Minervæ facer est, opus Aristotelis Clitorii, filii patri cognominis.

442. ANTIPATRI SIDONII.

Ego, quæ olim cruentum belli clasticum in cæde hominum, et suaves pacis modos fundebam, tuba, Minervæ sacra jaceo, donum tuum, Pherenice, quiescente strepitu vehementi.

443. MELEAGRI.

Donarium tibi, Venus amica, posuit Meleager, collusorem suum, tuorum pervigiliorum sacerdotem.

444. PHALÆCII.

Rotatile tympanum, chori Bassarici stimulum, et pellem ex integro detractam, maculosam, cervinam, et ænea tinquula cymbala, Corybantibus usitata, et thyrsum, viridem
forulam,

ferulam, cui conus insidet pineus, et gravis leve tympanum
barritus, sæpeque gestatam vannum super comâ mitris re-
vinctâ, Baccho Euanthes *sacrat*, quo tempore manum
ferendis thyrsis ineptam, utpote tremulam, ad compota-
tiones mutatis transtulit studiis, propinandis poculis fortem
et strenuam.

445. PAULI SILENTIARI.

Indefessum vitium corruptorem aprum, procericomi a-
rundineti ferocem incolam, qui sæpe dentium acutorum
mucronibus evulfit arbores, et in fugam vertit pastores
canes, horrentem setis et denso sylvæ suæ recessu modo e-
gressum, Zenophilus, ipsi obviam factus, prostravit æneo
mucrone, et e fago Pani suspendit exuvias feræ blanditiis
haud cedentis.

446. TH'UELÆI. [EVENI.]

Pani.

Ulmi hæ, et proceræ salices, et venerabilis umbrosa
platanus, et fontes, et pastoralia pocula, Pani sacra sunt,
præsidia sitim arcentia.

447. RHIANI.

Archylis, Phrygiæ deæ thalami curatrix, quæ circa sa-
cras tædas sæpe comas nodo solutas ventis profudit, sæpe,
ad Gallorum modum Cybelen ululatu venerantium, aures
gravi sono ferit, faucibus edito: has comas montanæ deæ
apud bivalves fores, *dedicavit*, postquam calidum pedem
a furore quiescere jussit.

448. *Pani*

448. *Pani a Daphnide.*

Daphnis cute candidus, pulchrâ fistulâ canens pastores
hymnos, dedicavit Pani hæc: pertusas arundines; acutum,
lepores configere natum, jaculum; cervinam pellem, et
peram, in quâ olim poma deferebat.

449. *HERCULI.**Herculi ab Archestrato.*

Propitius accipe me, O Hercules, sacrum Archestrati
clypeum, quò apud nidulum tuum affabre factum recubans,
in senio choros et hymnos nunquam non audiam. Satis
exosæ Martis pugnæ servii.

450. *ARCHIÆ.*

Hæc piscatorii lini vetustas reliquias Priapo Phintylus
suspendit, et nassas, et curvum hamum, equinis fetis alli-
gatum, occultam pedicam piscibus, et longam arundinem,
et negans aquis mergi suber, jactuum undis abditorum sur-
sum edens indicium. Non enim amplius calcat scopulos,
neque noctes ducit litoribus incubans, ærumnoso attritus
senio.

451. *FLACCI.*

Priape litorum custos, algarum accola! Damocetas pis-
cator, profunda sali metiri suetus, exteris scopulorum
fluctibus flagellatorum, hirudo cavernarum a mari exesa-
rum,

rum, venator marinus, hæc tibi retia in utramque partem versatilia, O numen, dedicavit, quibus fovit et nutrit suum senium.

452. ARCHIÆ.

Minervæ a Pellenensi.

Trojanæ Minervæ suspendit Miccus Pellenâ oriundus hunc gravisonum Martis tubum, quo aures olim mulsit et in bellis et in scenis, signum edens modo gemitus, modo rectæ disciplinæ.

453. SIMONIDIS.

Pausanias ego, Græcorum dux, deletis Medorum copiis, Phœbo monumentum hoc dedicavi.

454. ANTIPHILI BYZANTII*.

Donarium.

Hecate, pileum hunc suâ de cæsarie demtum tibi dedicat Antiphilus, indicium pristini muneris. Cursor enim erat. Favisti nempe ejus precibus, et in viis agentî ipfî propitiam te monstraſti. Exiguum donum, sed sanctum. Ne autem, quæſo, donarium meum aliquis viator attrectet manu sacrilegâ. Rapiuntur haud impune sacra, utcunque exigua.

* Potius esse Simonidis vult Reiskius. Com. p. 40. Certe Donarium fit ab *Antiphilo* quodam.

455. LEONIDÆ.

455. LEONIDÆ.

Lucina, ut acerbum evasit partûs dolorem Ambrosia,
posuit præclaris coram pedibus tuis vincula comæ, et pe-
plum, in quo, mense decimo corrente, geminum libero-
rum fœtum edidit.

456. MARCI ARGENTARIÏ.

Sandala et mitram perpulcram, et unguenta spirantem
cinnamon, crispum a scite plexis crinibus, et zonam, et
tenue subdumentum, tunicam, et mammarum formosa,
pectori inhærentia, strophia, postquam uteri liberavit onus,
posuit in florido templo immortalis felici partu editæ, (aut
partus facilitantis) Dianæ.

457. LEONIDÆ TARENTINI.

Bene fimbriatam zonam, simul et hunc cypassin, Atthis
tuas deæ virginis apud fores suspendit; quia tu, O Diana,
Latonæ filia, graviter ipsi laborante utero vivum et salvum
fœtum puerperio absolvisti.

458. LACONIS.

Alii PHILIPPI^a THESSALONICENSIS.

Anus paupercula, curva pedes, præclarâ famâ fontis fa-
lutaris excita, veniebat aliquando in querneò fuste arrep-

^a Sane rectius. Ignotum *Laconis*, saltem inter Poetas, nomen.
tans,

tans, quo se fultam promovebat, claudam. Talis commiseratio subibat Nymphas, quæ in jugis Ætnæ ab ignibus depastæ, Symæthæ patris vorticosi aquosam incolunt domum. Anûs igitur utrumque claudum femur confirmabat calida, Aetnæ soboles, adspargo. Nymphis autem ea, mansurum deinceps peculium, dedicabat fustem; quæ delectatæ dono, voti sui ream faciebant eam, *hoc est*, fulcri haud indigam domum remittebant.

459. LEONIDÆ TARENTINI.

Fabri Leontichi instrumenta hæc: rasores limæ; et funium illi, qui appenso plumbo graves dependent, amusses, et capsulæ rubicæ, et prope siti utrinque ferientes; et regulæ rubricâ inquinatæ, et scobinæ, et scalptrum, et manubriata hæc ponderosa securis, artis princeps, et versatiles terebræ, et pervasores terebellæ, et paxillorum hi quatuor tornatores, et bene lævigans dolabra. Ea itaque sunt, quæ Minervæ fabricis gaudenti dedicavit vir ab arte cessans.

460. ANTIPATRI SIDONII.

Sandala hæc pedes foventia, sutoribus corii artificiosis gratum laborem, Bitinna: comæ plecti amantis constrictorem, vittam, cani maris purpurâ tinctam, Philænis: flabellum Anticlea: velum vultûs, telis aranearum comparabile opus, formosa Heraclea: bene in spiras contortum draconem tandem, aureum ornatum pro malleis crurum gracilium, Aristotelia patri cognominis puella: Hæ omnes igitur æquales annis, et ejusdem recti victûsque sociæ, dona hæc cœlesti Veneri sacrant.

462. ANTIPATRI.

462. ANTIPATRI.

Eidem.

Cythera, gente Bithynna, tuæ, O Venus, formæ simulacrum me Pario marmore posuit, ex voto. Retribue igitur exiguæ gratiæ magnam, ut soles. Aliud autem ea nihil petit, præter mariti concordiam.

463. PHILETÆ SAMII.

Eidem a Niciade.

Quinquagenaria, et ultra, Nicias amabilis, in æde Veneris suspendit sandala, et cincinnos, et clarum æneum haud mendax speculum, et pretiosam zonam, et quod viris haud fas est pronunciare; videt tamen omne Veneris spectaculum.

464. LEONIDÆ TARENTINI.

Argenteum Cupidinem, et malleos cingentem fasciam, et purpureum Lesbæ (*scititiæ*) comæ involucrum, et membra constringentem * tæniam vitreo imbutam colore, et

* In ipso textu, forte verosimilius et elegantius, legerem, pro Μελῶν, ΜΗΛΟΥΧΟΝ, sc. Fasciam cohibendis puellarum mammis, sive *Strophium*. Quæ mihi, versionem Reiskianam recensenti, postquam cuderentur Græca, nonnisi serius occurrebat conjectura. Et sic erit v. ὑαλοχρῶς, *pellucens*. Quasi tota esset sententia, *Operculum papillarum pellucidum.*

æneum speculum, et latum capillorum venatorem pectinem buxum, potita votis, Cnossia Venus, tuos infert in thalamos Callicratia.

465. SIMONIDIS.

Donarium.

Opta tu, Cyto, tuis muneribus ita gaudere deum Latonæ filium, fori pulcris choreis celebris principem, ut et a peregrinis, et ab incolis Corinthi, Gratiarum testimonium habes, domine, in coronis in te congestis.

466. EJUSDEM.

Sex et quinquaginta tauros tulisti et tripodas, O Simonides, antequam hunc dedicares tripodem; totiesque, productis amabilibus virorum choris, inscendisti in splendidum currum victoriæ gloriâ plenæ.

467. EJUSDEM.

Ajo Gelonem, Hieronem, Polyzelum, Thrasylbulum, filios Dinomenis, dedicasse tripodem de decimâ, centum litris et quinquaginta talentis Damaretici auri constante, decimam.

468. EJUSDEM.

Latonæ a Nautis.

A Medis abjecta hæc scuta nautæ Diodori dedicarunt Latonæ, monumenta navalis pugnæ.

Z

469. EJUSDEM.

469. E J U S D E M. *

Sosus et Sofo hunc *tripodem*, significationem grati animi, pro recuperatâ bonâ valetudine dedicarunt; ille quidem sui causâ, illa vero ejus, quod salvus e periculo evassisset.

470. E J U S D E M.

Donarium a Gallo Sacerdote Cybeles, Leonem strepitu Tympani Corybantici profligante.

Procellosam nivis ruinam devitans Gallus, quum se desertam sub cavernam recepisset, vix absterferat imbrem comâ, quum vestigia ejus legens, taurorum helluo, leo profundum venit in tramitem. Gallus ergo ingens latumque corripit tympanum, quod ut tunsu manu replevit boatu totum antrum, non sustinuit sacrum Cybelæ musicum modulum sylvivagus ferus; sed cito gressu in nemorosum ruit montem, præ metu semiviri, deæ cultoris, qui vestes hæ flavosque cinctos Rheæ suspendit.

471. D I A S C O R I D I S.

In idem.

Sardes tendebat e Pessinunte Phrygiæ, amentiam permissâ ventis comâ prodens, castus Atys, lectistrator Cybeles; at feri illi spiritus, a sævo incubante numine exca-

* Forte hoc, et sequens, *junioris* sunt *Simonidis*. In illo, laudatur in verbis. In altero, *Gallorum* sit mentio.

lesacti,

lesacti, ut refrixerant sub vesperam ambulanti, subibat in profundo situm antrum, paulo seorsim a viâ. Cujus persecutum vestigia ibat leo, terror viris audacibus, at Gallo illi, vel nomine tenus, horrendus luctus. Quo igitur conspecto Gallus, præ metu mutus, afflatu tamen alicujus numinis, tympano suo injiciebat manus. Quo graviter mugiente, omnium audacissimus quadrupedum incitatus ipsis cervis currens aufugiebat, auribus haud ferens gravem strepitum. Gallus igitur, clarâ voce ad Sangarii ripam celebratâ Matris Deûm potentiâ, et sacrum pulvinar, et strepitaculum, quod ferum in fugam dederat, tibi, Mater, dedico, argumentum et redhostimentum servati spiritûs.

472. THEODORIDÆ.

In Scolopendram.

Millipedam scolopendram conturbatus ab Orione pontus ad Iapygas ejecerat scopulos. Cujus immanem hanc costam, horribilis pelagi foetum, suspenderunt diis *marinis* domini navigiorum viginti remis actilium, quæ graviter onerari solent.

472. ANTIPATRI.

In idem.

Reliquias has undecunque carptas scolopendræ undis circumactæ, litore porrectas arenoso, octo orgyarum^a, spumâ candentes, multumque contra marinam quandam

^a Intellige octo ulnas.

cavernam allifas et vexatas, ut tum invenit Hermonax, quum piscatoriam artem exercens extraheret e pelago capturam piscium divitem, suspendit Palæmoni puero, et ejus matri Inoni, diis marinis dedicans monstrum marinum.

474. THEODORIDÆ.

In Cocbleam marinam.

Marine labyrinthe*, dic tu mihi : quis te dedicavit, capturam e caño mari nactus, fortuito repertam? *Resp.* Dionysius Protarchi filius Nymphis me dedicavit, antrorum incolis, promontorii Pelorici sobolem et munus, unde curvi freti æstus in litus me exspuit; ut essem nitidarum antricularum oblectamentum.

475. NICÆNETI.

Heroinæ, quæ immensum montem Libyum incolitis, caprillâ succinctæ unde villi tortiles dependent, filix deorum, accipite Philetidis hos sacros manipulos, et virides e spicis coronas, quales offerri a vannatore solent. At vel sic, exilibus quamvis, gaudete tamen, O heroinæ, dominæ Libyum,

476. LEONIDÆ.

Hæc est exigua Clitonis villa, et agellus paucorum fulcorum, sementi recipiendæ utilis; et exilis, quam prope vides, vinea, et sylvula paucarum arborum, frondatui ser-

* Intelligitur Concha marina, pulchre turbinata.

viens.

viens. Et nihilominus tamen his contentus et utens, exegit Clito annos octoginta.

477. CRINAGORÆ.

Argenteum tibi tuum in natalem diem, Procle, lignum calamum recens tersum, et apud bene fissâ cornua scite politum, et qui deproperandæ paginæ facilem atramenti fluxum suggerit, eum, inquam, tibi mittit Crinagoras, exile quidem donum, at affectione magnâ, recens doctum docilitati tuæ sociâ operâ succurrere.

478. E J U S D E M.

Aquilæ curvirostri extremam pennam ferro in acumen rasam, intinctâque cyano ardentem, quæ miti aculeo emovere novit, si quæ sordidæ epularum reliquæ inter dentes lateant: hanc tibi, Lucî, exiguum, sed liberalis animi, munusculum, Crinagoras mittit; qualia tibi dona venire par est a domino curtæ suppellectilis.

480. PHILIPPI.

Aegypti domina, nigrâ glebâ gaudentis, lineas vestes amans numen, *O Isis*, ad oblationes pias et puras, (vel *venerandas*), respice. Tibi enim jacet super assulis exile libum, et canum par anserum aquatiliū, et gastrâ fragilis caricis onusta, quæ grana condunt milio similia, et uva passa, et suave spirans thus. Quod si autem Damin, ut pelago eripuisti, dea, ita quoque a paupertate vindices, sternet tibi auratam cornua hinnulum.

481. CRINA-

481. CRINAGORÆ.

Racemos uvarum vino maturo plenos, et facile ruptilis mali Punici frustra, et rubentes medullas e pineis nucibus extractas, et miseras ploratrices amygdalas, et apum ambrosiam, *mel*, et densas fuminales placentas, et ad potum invitantia aliorum capita, et aquosa pyra sylvestria, dapiles ventri vinipotarum cupedias accessorias, Pani baculum amanti, et Priapo bene hastato, offert Philoxenides, tenues dapes.

482. MÆCII.

Lupata ab illis maxillis crepitantia, et utrinque pertusum coërcitorem, fuscillam ferream, et genarum constrictorem bene sutum, *lorum*, et instigatricem remissi cursûs scuticam, et sævum mordax brachiale, et cruentos stimulos aculei cursum incitantis, et serratum instrumentum sculptorium strigilis ferrei; habes, donum a Stratio, O Neptune Isthmie, qui utriusque litoris strepitu gaudes.

483. ERYCII.

Gallus comatus recens castratus, ille Tmoli incola, Lydus saltator longum ululans, Matri, illi nempe, quæ apud Sangarium colitur; hic loci dedicavit hæc tympana, et nodosam bubalinis talis scuticam, et orichalco facta hæc tinnula cymbala, et unguentis delibutum cincinnum, furore modò valere iussu.

484. THALLI.

484. THALLI.

Occidentalibus juxta orientalibusque provinciis magnum gaudium, Cæsar, invictorum soboles Romulidarum, cælestem tuam nativitatem celebramus, et circum aras hilares fundimus libationes immortalibus. Tu itaque avitis insistens vestigiis, quod optamus, multos exigas annos.

486. APOLLONIDÆ.

Sophro, annosus ego, non sum agri multorum sulcorum, neque uvæ largum mustum fudentis colonus; sed aratro terram brevis glebæ radente sulco, et exiguus mihi est latex paucis de acinis stillans. Tibi igitur, ut de paucis, exiguum quidem venit donum, O numen: plura autem si des, nos quoque ampliores feremus primicias.

487. EJUSDEM.

Favo me exsectum, dulcem annonam quaquaversum ad pastum evolantium, vetustus Clito defudit, apum cultor, postquam ex ambrosiis vernis ceris multum mel emulisset, donum vagantis absque pastore et procul avolantis gregis. Fac igitur, O numen, coetum examina gignentem innumerablem, et flavo imple nectare cellas cerâ compactas.

488. CRINAGORÆ.

Fausto die multumque optato, facimus Pubertali Jovi et partus dolorum mitigatrici Dianæ. His enim vovebat
meus.

meus frater, nondum genas lanugine vestitus, ver malarum, quod adolescentes primum progerminant, positurum. Ergo admittite, O numina; et protinus ab hac deinceps primâ barbâ ducite Eucliden usque ad canam senectutem.

489. EJUSDEM.

Mater Elithyjarum, puellarum nutricula, pubertalis Juno, et tu Jupiter, communis natis omnibus pater; annuatis propitii Antonix venire partûs dolores mites, inter molles manus Epionæ; quo gaudeant ejus maritus, mater, et locus. Venter enim fert sanguinem magnorum patrum.

490. DIODORI.

Vento per noctem Carpathium pelagus evertente, quum videret Diogenes ab aquilonari procellâ fractam antennam, vovebat, superato periculo, me, hanc pannuciam, tibi, O domine Bœoti Cabire, monumentum factæ per sævam tempestatem navigationis, sanctæ tuæ in ædis atrio se suspensurum. Jam ergo paupertatem quoque a viro velim arceas.

491. ARGENTARII.

Jace sacrum Veneri, jace, iterum dico, donum, quod pedem temulentum titubare facis, soror nectarei calycis, Bacchi famula, argutum et delicatum sonans, convivii hilaris coëpulo; angusticollis filia convivalis calculi, mortilibus ministrare proprio marte docta, sacerdos amantium
suavissima,

suavissima, epularum instrumentum promptissimum. Esto donarium Marci splendidum, qui te, vini amica, dedicans laudabat ut vetustam coërronem.

492. ANTIPHILI.

Tenuis quidem ego sum, fortunas si spectes, domina, ajo tamen multos superare divitiis, quantum a voluntate pendet. Accipe igitur tepidum ardente purpurâ perfusum indumentum, tapeti simile, et roseas lanas, et pro nigrâ tuâ comâ nardum, cœruleo vitro inclusam. Vestis cutim tueatur, lanificia demonstrent artificium et sedulitatem manuum tuarum, et suaviter fragrans odor cincinnis tuis inhæreat.

493. PHILIPPI.

O qui Leucadis excelsum, e longinquo nautis conspicuum, collem tenes, Apollo, Ionico mari lotum, accipe a nautis mazam, ipsorum manibus pistas epulas, et vini tantillum, exiguo calici infusum, et micantis exile lychni lumen, bibens alimentum e stuppâ, quæ egregie servit parcendis sumtibus, ore semitemulento. Quorum in vicem propitius sis; et immittas velis ventum secundum, nostræ navigationi, quæ ad Actiacos portus tendit, succurrentem.

494. CRINAGORÆ.

Vos antra Nympharum fontibus scatentia, tantam aquæ copiam de curvo hoc scopulo defundentia, et tu, Panis pineam coronam gerere amantis sonorum (*a ventorum im-*

A a

petu)

petu) tugurium, quod sub Crissæ petrae radicibus nactus est, et sacer venatoribus stipes vetulae juniperi, et vos congesta lapidibus Mercurii sacraria: sitis simul propitii, et accipiatis spolia venaturæ, in quâ celeritas usu venit, cervorum exagitatricis, quam fortunatus in venando Sosander exercet.

495. DAMAGETI.

Diana, ad quam arcus et validæ (aut *inimicam vim arcen-tes*) sagittæ pertinent, tibi suæ comæ plexum hunc reliquit in suaviodoro tuo templo Arsinoë, Ptolemæi filia, virgo; quem sibi curavit ab amabili cincinno detonderi.

496. RHIANI.

Gorgus, Asclepiadæ filius, pulcro Apollini pulcrum dedicat de venusto capite munus. Tu igitur, O Apollo Delphice, puerum fac procedere in lætis omnibus usque ad canam ætatem.

497. EUPHORIONIS.

Primas cum poneret pulcras comas Eudoxus, Phœbo dicavit puerile decus. Consequatur, O Arcitenens, ut procincinnis illis pulcher maneat, ceu hedera e terrâ, magis magisque assurgens.

498. INCERTI.

Timareta ante nuptias, tympana, et amabilem pilam, (*ut puerilia ludicra*), et retinaculum comæ, tutulum, et cornu,

cornu, lacûsque filias, ut puellam decebat, dedicavit Dianæ, itemque indumenta puellaria. Tu ergo, Latonia proles, tenendo manum tuam super puellâ Timaretâ, serva sanctam sancte.

499. LEONIDÆ.

O Mater, quæ Dindyma et ambustæ Phrygiæ frequentas scopulos, parvam adhuc ætate Aristodicen Silenæ filiam, O admodum veneranda, vênustam et delicatam fac ad hymenæum, et ad conjugium, terminos virginitatis; in vicem officii, quo tuum in honorem sæpe, tam coram æde tuâ, quam ante aram, huc illuc quassavit virgineam comam.

500. THEODORIDÆ.

Tibi, Mercuri, petasum suspendit Calliteles, e bene carminatâ lanâ tundendo compilatum, et geminâ fibulam spinâ, et strigilem, et intendi natum arcum, et detritam fordibusque glutinosis mucidam chlamydem, et ligna fissa, et pilam procul projectilem. Accipe ergo, O numen, propitius imperii donâ bonum ordinem amantis.

501. INCERTI.

Clam cubans in Agamedis sinu Philænium furvam confecit tunicam, ipsa Venus lanifex: at nunc filum bene deglomerabile et colum, instrumenta mulierum, iners habet et frigans qualus.

502. LEONIDÆ.

502. LEONIDÆ.

Lycomedis filiæ, Atheno, et Melitea, et Phinto, et Glenis, textrinæ amantissimæ, opum opificio suo partarum decimam caram, nempe lanificio utilem fusum, et stamina discernentem radium, cantricem jugorum textoriorum, et rotundos lanâ obvolutos glomos, et riscos hosce undique ruptos, et spathas graves; vilia quidem omnia, at, ut pauperculæ, dedicamus minutorum minutam particulam.

503. EJUSDEM.

Autonoma et Melitea et Boiscium, Philolynthæ et Niconis filiæ, Cressæ, quisquis hæc legis, amice; Illa quidem fusum fili effectorem, semper tortilem; Ista vero fumosum lanarum servatorem qualum; Hæc tamen peplorum textorem bono filo circumvolutum, jugorum textoriorum radsum, pudicitia Penelopes conservatorem, donarunt, dedicarunt, hoc in templo, Minervæ lanifici, imposito laboribus Minervinis fine.

504. MYRINI.

Mollem Veneris arborem, Statullium, virum muliebria patientem, quum minaretur ætas in orcum detrahare; cocco tincta hysginoque subtilia palliola, et nardo delibutos fictitios crines, et phæcades super malleolis bene tarsatis ridentes, et cistulam pannuciarum bombycinarum repositorium, et tibias suavisonoras in comestationibus meretriciis, dedicavit in atrio ædis Priapi.

505. ERYCII.

505. ERYCII.

Sao, bubulcus Ambraciota, bicubitale hoc mutilum cornu tauro gregis desertori fregit, quem inter præruptas densasque sylvis voragines conspiciebat de monte, in litore sibi artus lumbosque refrigerare. Bubulco quidem ille adversum ibat advolans: at clavâ iste curvum capite decutiebat cornu bubalum, quod ex hâc sylvestri pyro suspendit apud stabulum mugitu late resonans.

506. ANTIPHILI.

Quis me, amphoram Baccho fictam, quis me nectarei Adriatici vini promum condum, Cerere implevit? Unde mihi Bacchum invident? Procul dubio pænuria vasis condendis frugibus idonei et hunc et illam ludibrio prostituit. Baccho enim suos honores ademere sacrilegi. Ceres autem temulentiam in contubernium haud admittit.

507. ADÆI.

Ovim tibi, Ceres messis præses, et nondum cornutam vitulam, et rotundam in canistro placentam, super hâc areâ, super quâ sæpe ingentes, *frugum*, acervos ventilavit Critho, pinguemque vidit terræ proventum, ipse dedicat. Tu igitur, quæ grandes frugum cumulos largiris, in Crithonis campos nullum deinceps annum immittito non feracem hordei et tritici.

508. CRINAGORÆ.

508. CRINAGORÆ.

Æneam me ampullam oleo condendo, argenteæ prorsus similem, opus Indicum, pro munusculo, suavissimo sodali, tibi, fili Simonis, est enim hic dies tibi tuæ nativitatis natalis, mittit hilari animo Crinagoras^a.

509. INCERTI.

Pascua stabulaque boum et ipsos bubsequas affligentem, *leonem*, et latratus canum haud paventem, occidit Eualces, Cretensis, de nocte pascens oves, et, *exuvias ejus*, hæc de pinu suspendit.

510. MNASALCÆ.

Clypeus Alexandri Phyllensis, ego sacrum donum Apollini auricomo dicatus sum. Vetus quidem est ambitus meus a bellis, vetus item umbo. Sed virtutis laude, quam consecutus sum, splendo. In prælio præsto fui viro fortissimo, qui me dedicavit; ex quo exstiti semper invictus.

511. NOSSIDIS.

Juno veneranda, quæ ad Lacinium thure fragrans sæpe cœlo delapsa invisis; accipe byssinum indumentum, quod tibi, cum præclarâ filiâ Nosside, texuit Theophila, Cleochâ nata.

^a Sed *Leonidæ* tribuit hoc carmen Kusterus ad Snidam, voc. *Βόρεως*.

512. HEGESIPPI.

512. HEGESIPPI.

Dianam hanc in trivio Ageloche, adhuc virgo in paternis ædibus hærens, filia Demareti, dedicavit. Apparuit enim ipsi textorium apud jugum velut ardens lucida flamma.

513. DIOTIMI.

O hospitatrix Diana, superveni multo cum lumine agro Pollidis, et gratiosam lucem tuam, tam ipsi huic viro tribue, quam ejus soboli præsta facilem. Non enim perfuntorie novit pondera et bilancem justitiæ, a Jove doctus. Contingatque operâ tuâ, O Diana, ut Gratiæ per hunc lucum discurrentes, injiciant levia sui vestigia florum areis.

514. MNASALCÆ.

Hanc tibi imaginem, divina Diana, statuit Cleonymus. Cujus in vicem, O domina, præsta ipsi vitam et victum capturis abundantem. Tu es enim illa, quæ montem, in quo tremunt quassata ventis arborum folia, pedibus calcas, acres truci canes voce accendens.

515. f. SAPPHUS.

Puella quamvis muta sim, dico tamen, si quis interroget, vocem nunquam sopiendam ante pedes deponens: Aethopiæ, Latonæ filiæ, me dedicavit Aristo, filia Hermoclyti,

moclyti, qui nunc infra est apud Plutonem, tuus olim famulus, domina foeminarum. Quâ acquiescens, fac gentem nostram, pro tuâ erga nos curâ, præclaram.

516. NICIÆ.

Ampharatræ vittæ, et undans (vel *molle*) capitis tegmen, jacent, O Ilithya, tuo super capite, in quibus olim ea te precibus implorabat, ut velles ipsi luctuosa fata a doloribus partûs procul arcere.

517. PHÆDIMI.

Diana, tibi, *Leo*, Cichesiæ filius dedicabat ocreas has, et Themistodice peplum minutum corpori circumvolutilem; propterea quod, quâ es indulgentiâ, ambas tuas manus super ipsius partu laborantis capite, tenuisti, adveniens, O dea, absque arcu. O Diana, fac igitur ut videamus Leonis filium, qui nunc admodum infans est, puerum suaviter pubescentem.

518. INCERTI.

Zonam tibi, O Latona, et floridum cypassin, et mitram mammis strictè inhærentem, dedicabat Timonassa, postquam foetûs, acutos dolores cientis, ærumnosum onus, decimo gestationis mense, abjecisset.

519. f. NOSSIDIS.

Diana, Delum tenens Ortygiamque amabilem, deposito casto arcu in Gratiarum sinu, lotoque Inopi undis puro corpore,

corpore, perge in ædes Alcetidis, ut eam ex acutis partûs doloribus eripias.

520. PERSÆ.

Veneranda infantum servatrix, nympham hanc pulcris oculis præditam et coronam capitis e nitido unguentis gallericulo factam, O beata Ilithya, serva tibi donata ab optimâ Tifide; acceptaque habe munera pro sospitatione e partu debitâ.

521. NOSSIDIS.

Fieri nequit quin serenâ fronte turratum hoc capitis tegmen, a comâ Samythæ detractum, et dicatum sibi, Venus acceptet. Est enim affabre, et suave spirat, tanquam illud nectar, quo et illa ipsa formosum suum Adonin perungit.

522. ANTIPATRI.

Comata virgo Hippe dedicabat crispas comas, quas sibi curaverat demi, delibutis unguento temporibus, suaviter fragrantēs. Jam enim ipsi imminebat initiis nuptiarum suscipiendis maturum tempus. Quæ autem illi cæsariei incumbimus, tæniæ, virginitatis gratias laudamus, vel *significamus virginales eas comas fuisse, aut pulcræ virginis.*

523. DIOSCORIDIS.

Flabellum ob ventos, quos molles lenesque excitat, semper mite Parmenis, jucundissimam apud Vraniam, posuit.

ex voto donum, gravem solis æstus lenibus suis zephyris
arcens.

525. LEONIDÆ.

Baculus et hæc sandalia, O veneranda Venus, tibi hic
jacent, spolia Cynico Posochari adempta, item ampulla
scortea olei spurca, et multis pertusæ locis peræ reliquum,
antiquâ turgens sapientiâ. Hæc tibi pulcher Rhodo, quum
perquam sapientem senem venatus esset, frequentato tuo
in atrio dedicavit.

526. PHANII.

Baculum, qui pedem ulterius et ulterius producit, et
lorum, et ambustam ferulam, quæ tempora puerorum pe-
tulantium ferit, et annulum amplæ fenestræ, curvum, et
unius solæ foccum, et tegmen capitis crinibus nudati,
Callo Mercurio regi dedicavit, insignia regiminis Puerilis,
membra domitus cano labore.

527. EJUSDEM.

Akestondas cultellum, scriptoriorum calamorum sculp-
torem, et, quam pro mercede tractabat, spongiam, Cni-
diorum calamorum abstersorem, et regulam, rectas in pa-
ginâ lineas ducere amantem, et opus palustris cubilis nodis
nexum, atramento merfile, et membranas voluminosas, et
lævigatorem pumicem, et nitidum jucundumque adspectu
laterculum cœruleum, dedicavit Musis Pieridibus, pau-
pertatis

pertatis supellectilem, postquam placentam nactus est pinguem e vectigalium redemptione, cupediarum avidis gratam.

528. LEONIDÆ.

Haud ruptilem pedicam, arundines retentores, et fetia, et curvum hoc feriendis leporibus telum, pharetram item, et hanc pertusam, capiendis perdicibus, tibiam, et bene plexum rete piscarium, Mercurio dedicat Sossippus, quia emensus plurimam ætatis partem infirmitate senili vincitur.

529. PHANII.

Alcimus rastellum hiantibus dentibus, et una cum eo amans strepitus (*ligneum flagelli trituratorii*) frustum, sed manubrio defectum oleagineo, et funem artus boum vincere aptum, rigidum et indomitum, et destruentem concretas agri glebas malleum, et soli fossorem maucronem, et pectines tractores, et consutas scortecas scaphas egerendæ terræ, reposuit in atrio ædis Minervæ, quum in thesaurum incidisset. Alias, proculdubio valde curva dorsi spina prona migrasset ad Orcum.

530. LEONIDÆ.

Peram, et exuvias caprillas crudas, sed sole tantum et vento induratas, (*quibus Cynicus se amiciebat,*) et baculum decorticatum, et oleariam ampullam, cui sordes strigil non deterisit, et æris expers crumena, et pileus, piacularis capitis tegmen, hæc, inquam, spolia Posocharis, ut is periit, suspendit Fames e virgulto myriceo.

531. PHANII.

531. PHANII.

Calathus hic vimineus uvis maturis plenus tibi, Mercuri vialis, in promptu hic situs est, et fragmentum pinguis placenta in furno coctum, et ficus nigra esui apta, et alliciens ad se gustandam druppa, et fragmenta orbium casei, et oblatio hordeacea, et levi operâ ruptilis mali punici acervus, et vini haustus pastui subjungendus, quibus etiam acquiescat Venus, meum numen. Vos autem jubeo, sodales, in litore hirsutâ capellâ litare.

532. LEONIDÆ.

O Lathria (seu *Latibula dea*), certa statio exilii, accipe a mendico et paryæ farinacæ areæ domino, Leonida, hæc pingua liba, et bene servatam (aut *asservatu facilem*) olivam, et delectas hæc virides ficus, et de uvâ, unde bonum vinum paratur, revulsum, quinque baccis divitem trunculum, O veneranda dea, libationemque hanc ab ipso pæne cadi fundo depromptam. Quod si me, ut morbo eripuisti, ita quoque ab inimicis et egestate liberares, exspecta me capræ sanguine tuam aram tincturum.

534. EJUSDEM.

Deæ Intemperantiæ, et labia exercere (aut *carnes contruncare et discerpere*) amanti deo Helluo, dedicavit Disozus, Doricâ de gente oriundus, Larissæos ventricosos coctores, *cacabos*, et ollas, et vastæ capacitatis calycem, et æneam

æneam curvam fuscina culinarem, et casei radulam, et haurire jura natum cochlear. Tu ergo, dea Intemperantia, mala dona malo a donatore admittens, indulge ipsi nunquam temperantiam.

535. PHANII.

Eugathius Lapithanus speculum, et amicam comis sindonem, et pandi radendoque mento supponi solitam pannuciam, et rastrum arundineum despuebat, (seu *abjiciebat*,) et sectores pinguedinis cultellos, et demtores unguium mucrones. Despuebat quoque cultros rasorios, et sellam, facile gestatiles atque complicatiles; et, desertâ tabernâ barbatoriâ, irruebat saltu in scholam Epicuri, in horto docentis. Quem ita audiebat ut asinus lyram. Et periisset profecto fame, nisi nolens volens amplexus fuisset recursum ad pristinum vitæ genus.

538. BACCHYLIDÆ.

Multis clara nominibus filia Pallantis, veneranda Victoria, provida Atheniensium amabilem cœtum semper observes, multasque in Musarum deliciis coronas impone Bacchylidæ Ceo.

539. ÆSCHINIS *Rhetoris*.

Desperatis hominum arteque vique, rejectâ in deum spe fiduciaque omni meâ, excessi Athenis, pulcrorum civium matre; tuumque ad lucum delatus, Æsculapi, sanatus fui tribus mensibus ab ulcere capitis, quod per annum alueram.

540. ADRIANI.

540. ADRIANI.

In Donariis Trajani Caesaris.

Jovi Casio Trajanus, Æneæ soboles, hoc oblectamentum, dominus hominum domino deorum, dedicavit; duo puta retia texta faberrime, et uri bovia ornatum auro late splendente cornu, superiore de prædâ delecta præclara munera, quum invictus laceravit suâ hastâ Getas feroces. Tu ergo, qui nubes percellere vales, indulge ipsi gloriosam belli Perfici, quod præ manibus habet, confectionem; quò tibi coram in oculis posita demulceant animum gemina, hinc Getarum, illinc Arfacidarum, spolia.

541. INCERTI.

Causia, parabilis et commoda quondam Macedonibus supellex, tam tegmen adversus nivem, quam galea in bello, tuum bibere sudorem sitiens ego, fortissime Piso, veni, Emathica, Ausonia in tempora. Amice igitur me excipe. Forte lanæ, quæ olim Persas in fugam dabant, eadem tibi quoque sternent et subjicient Thraces.

542. CRINAGORÆ.

Olim quidem vere tantum florebant rosæ; nunc autem mediâ hieme purpureos rupimus calyces, tibi tuo hoc natali die lubenter arridentes, geniali thoro tam vicino. Pulcherrimæ mulieris tempora cingere melius sibi reputant, quam vernum expectare solem.

543. ANA-

543. ANACREONTIS.

Tellæ præsta vitam jucundam, O nate Majâ, tuam ipsi gratiam renumerationem amabilium, quæ ab ipso accepta coram vides, donorum rependens. Fac in Euonymeorum tribu habitet, rectum justumque tuentium, ætatis peragens sortem bonam.

545. DIODORI.

Me nœniam insculptam huic saxo esse, super puerperâ fato præmaturo raptâ, testatur hoc elogium, a Diodori sapientiâ conditum. Ea nempe dum puerum parit, perit. Ille vero, quam nactus in matrimonium fuit, florentem annis Athenaidem luget, Melonis matris filiam, quæ Lesbî fœminis omnibus, et patri Jasoni, dolorem post se reliquit. Tibi interea, O Diana, canes curæ erant, ferarum confectores.

546. PHILODEMI.

O Inonis fili, Melicerta, et tu, cœrulei ponti potens, Leucothea, malorum averruncans numen, et vos Nereidum chori, et undæ, et tu Neptune, ac tu placidissime ventorum, Thrax Zephyre: feratis me propitii per vastos fluctus volantem, sospitemque collocate in jucundo Piraëi litore.

547. CRINA-

547. CRINAGORÆ.

Sæpe quidem ætas tuâ superior, O Demosthenes, habuit audivitque claram et penetrantem vocem tubæ Tyrrenæ, super Pisæis campis terrifico boatu binas ab Eodem partas victorias significantis. At si tu Miletum patriam ternis coronis, victoriæ indicibus, ornares, non sonuisset unquam tuba ore pleniore.

549. ERINNES.

Admitte, optime Prometheu, pulcrarum manuum has literas: sunt enim, hominum quoque, qui tuam æquent sapientiam. Hanc certe puellam quisquis pinxerit, si addidisset sermonem, dedisset ipsam Agatharchidem.

550. NOSSIDIS.

Ipsa Melinna hic formata coram adstat. Vide modo, ut illex vultus! quo me clementer adspectare videtur. Quam vere et exacte filia matrem in omnibus refert! Est sane res pulcra liberos parentibus similes esse.

551. EJUSDEM.

Hanc Samythidis imaginem, quisquis ipsam quidem norit, statim vel e longinquo agnoscet a formâ et lineamentis, adumbratâ animi celsitudine. Vide modo, amice, sapientem; at neque despero te protinus eandem serenam et gratiosam

gratiosam quoque spectaturum esse. Salve mihi multum,
foemina beata.

552. LEONIDÆ.

Filium suum Micythum in imagine rudi penicillo expressâ, mater ejus, ut paupercula, donat Baccho. Quem tu, Bacche, jubeasadolescere. Si donum est vile, fert talia simplex paupertas.

553. PANCRATIS.

Clionis duæ puellæ, Aristodice et Amino, Cretenses, Clionis, inquam, ejus, quæ tua est æditua, O veneranda Diana, quadrimæ; tibi consecratæ sunt, a matre. Fac ut ea mater bene liberis proveniat; fac tibi pro unâ ædituâ duas.

554. INCERTI.

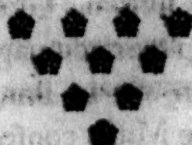
Beati sitis, O infantes: cujates estis? Ecquid vobis tam venustis venustum inhæret nomen? *Resp.* Nicanor ego quidem sum, patre natus Æpioreto et matre Hegesone, gente Macedo; ego vero Phila sum, soror istius. Amboque hic stamus votivum parentum donarium.

Cc

555. INCERTI.

555. INCERTI.

Salve mihi, mollicule cypassis, qualem olim Omphale
 Lyda solvebat, Herculi in amplexus congregiendi. Beatus
 eras, et tunc temporis, et nunc es, quando Dianæ auream
 hanc ædem, *ibi dedicandus*, subis.

SEPUL.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

SEPULCHRALIA.

556. ANTIPATRI SIDONII.

In Sapphonem.

SAPPHONEM igitur occultas, Æolica terra, post
Musas immortales mortalem Musam decantatam, quam
Venus et Amor pariter educarunt, quicum Suada plexuit
semper vivum Pieridum sertum, Græciæ oblectamentum,
tibi gloriam. O quæ triplex circumagitis filum vestro colo,
Parcæ, quomodo factum est, ut immortalem ætatem non
attribueritis poetriæ, quæ Musis confecit dona immortalia?

557. DIOSCORIDIS.^a

In Anacreonta.

O Smerdiæ pueri Thracis amore vel ad ultimum usque
os liquefacte, comessationum et omnis tabernæ rex, ju-

^a Quod ad auctorem hujus carminis attinet, notandum est,
ejus quatuor primos tantum versiculos *Dioscoridi* solere tribui;
sex vero postremos, quasi separatim integrumque conficerent
epigramma, *Meleagro*. In Codice quidem Bodleiano, ut in
illo

cundissime Musis Anacreo ! O qui super Bathyllo, acerbis sæpe lacrymis miscuisti pocula : Ultro tibi fontes ebulliant merum ; et immissa a superis fluenta nectaris, tibi ferant immortalitatem : ferant tibi ultro horti violam, zephyris amicum florem, et myrta molli rore adulta : ut vel apud Cererem vino ebrius molliter saltas, manu in auream Eurypylam injectâ.

illo Leipsiensi, sex illi postremi distrahuntur a quatuor prioribus, hoc cum titulo. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ *eis τὸν αὐτὸν*. Sed cuius facile patet, quatuor illos priores invocationem tantum continere ; mancosque plane esse, et imperfectos, sine sequentibus. Aliquod etiam præcedens sequentia illa poscere sibi videntur. Quare recte, divisum carmen primus ad integritatem revocavit Reiskius, et in unum coalescere iussit. Porro ut id, occasione ultro oblata, non prorsus præteream, ubinam sunt odaria illa mollissima, quæ credibile est Anacreonta composuisse in Smerdiam puerum, quem scilicet adeo perditè deperibat ? Certe in poematiis illis, Anacreonti tributis hodie, nullum Smerdiæ vestigium. Anacreonta tamen hunc puerum, ut et alios, de quibus fere æque filetur in hodiernis ejus carminibus, prolixè decantavisse, vel constat, vel colligi possit, e crebris testimoniis. Antipater Sidonius, In Anacreont. Anthol. Planud. L. III. Cap. XXV. Car. 53.

Εὐδὲι καὶ Σμέρδιδι, τὸ πόθων ἔκρη· ὃ σὺ μολίζων
Βάρβιτ' ἀνιχνεύς νύκτωρ ἐναρμόνιον.

*Dormit et Smerdis, amorum ver : cui tu cantus
Barbite pulsabas nectar concordans.*

Idem in Eundem. Ibid. Car. 51.

558. THUCYDIDIS.

In Euripidem.

Artificiosis ignis impetibus correpta caro, mollicula et combusta, exhalavit humorem. Sola supersunt in sepulcro multum plorato surda ossa, et dolor viatoribus hac transfuentibus.

Ἡ πρὸς Εὐρυπύλῃν τετραμμένῃ, ἢ Μιγιστῇ,

Ἡ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίῃ πλόκαμον.

Sive ad Eurypylum conversus, sive Megistea,

Vel Ciconem Thracis Smerdia crinem.

Simonides in Eundem. Ibid. Car. 49.

Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίντα μετ' ἡϊόισι Μιγιστῇ,

Καὶ τὸν Σμερδίῃ Θρηκᾷ λάλειπε πόθον.

Sed quod gratiosum inter pueros Megisthea,

Et Smerdiae Thracis reliquerit amorem.

Denique, ne plures afferam, breviter, sed nec minus apposite, Maximus Tyrius, Diss. xxiv. §. ix. pag. 297. Edit. Davis.

1740. “Μισὰ δὲ αὐτῷ τὰ ὄσματα τῆς Σμερδίᾳ κόμης, καὶ τῶν

“Κλειοῦλας ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλης ὥρας.”—“*Plenæ illius Odæ*

“*et Smerdiae comarum, et Cleobuli oculorum, et Bathylli floris.*”

Anne adeo totus est in hisce rebus Anacreon, ut ipsarum prorsus plenæ sint ejusdem cantilenæ? Hoc quidem non hodie videmus. Quin et de aurea illa Eurypyla, quæ memoratur in hoc nostro, et in illo Antipatri, nullibi mentio fit in Ana-

creonticis

559. SIMÆTHÆ. [SIMONIDIS.]^a

Hic est sospitator Simonidæ Ceï, cui, tametsi mortuus, gratiam vivo rependit.

560. MELEAGRI.^b

In Heraclitum.

O mi homo, ego, Heraclitus, ajo solus invenisse instituta sapientia hæc erga patriam, omni potiora sapientiâ. Sublatâ enim voce latravi adversus cives quosdam novarum rerum studiosos, sævorum consiliorum fautores, O amice; quæ splendida mea fuit in nutritores meos gratia. Tune igitur jam te hinc non protinus tolles? Ne, quæso, huc accedas, nam fieri possit, ut ab hac meâ patriâ tu multo, quam ego, acerbiora experiaris. Atqui salvere te jubeo ex Epheso.

creonticis hodiernis: etsi nomen ejus occurrat in fragmento Anacreontis apud Athenæum servato, Lib. xii. fol. 533. Edit. Cas. Ex quibus omnibus suspicari saltem licet, spurium esse, qui nunc circumfertur et in manibus est, Anacreonta. Id quod compluribus præterea probari possit argumentis, et suo loco probabitur. Sed hæc obiter.

^a Vid. Notit. poet. Anth. p. 83. inf. Et Com. Reisk. p. 120. Sospitatorem suum, *Simætham*, laudat Simonides.

^b Mollitiem facilitatemque *Meleagri* parum sapit hoc carmen. Sed tenemus Titulum quem dant Codices.

561. *In Epicharmum.*

A Doricâ Musâ instructum Baccho et Satyris, Siculum Epicharmum hic teneo.

568. *In Marcellum Siditem qui quadraginta Libros scripsit Carmine heroico.*^a

Marcelli hoc est monumentum, medici inclyti, viri illustrissimi et diis immortalibus cari, cujus libros in publicâ bibliothecâ pulchræ Romæ dedicavit Adrianus, priorum præstantissimus Imperatorum, et filius Adriani, valde excellens Antoninus. Ut et ad posteros inclytum ejus nomen esset propter eloquentiam, quam ei dedit Phœbus Apollo. Carmine enim heroico cecinit remedia morborum, libris doctis, Chironiam artem tradentibus, quadraginta.

569. ANTIPATRI SIDONII.

In Prexo Samiam.

A. Ede, mulier, genus, nomen, patriam? B. Calilem habui patrem, nomen Prexo est, patria Samus. A. At vero sepulcrum hoc quis condidit? B. Theocritus, qui olim tacta nulli meæ solvit vincula virginitatis. A. Quomodo obiisti? B. Ex partûs doloribus. A. Ediffere porro,

^a Exemplar hujus Anthologiæ Kusterianum, quod profectum fuit ab illo regio Parisiano, præstat in hoc Titulo Σιδωνίου τοῦ ἱατροῦ. Apud Kusteri Suidam, v. Μάρκιος.

quam

quam ad ætatem perveneris? B. Ad bis undenos annos.
 A. Improlis ne? B. Non, amice; reliqui enim infantem
 Callitelem trimum adhuc puerulum. A. Veniat ille opto
 ad felicissimam pubertatem, (aut *f. senectutem.*) B. Tuam
 vero vitam, viator, prospero secundet fortuna successu re-
 bus in omnibus.

571. ANDRONICI.

In Damocrateam.

Miseranda igitur adiisti tenebrosas Plutonis sedes, De-
 mocratea, caræ tuæ matri relictis lamentis; quæ, te mor-
 tuâ, canos recens acuto ferro sibi detondi curavit cincin-
 nos de vetulo capite.

572. MNASALCÆ.

In Locustam Democriti.

Locustam Democriti, ex alis canentem, exanimatam,
 hæc argilla tenet apud longam viam, (seu *præter viam pub-
 licam,*) cujus a canorâ voce, si quando inciperet carmen,
 admodum serâ vespërâ (aut *totis noctibus continuatum*) ca-
 nere, tota domus resonabat.

573. MARCI ARGENTARIi.

Locustæ et cicadæ posuit hoc monumentum Myro, merâ
 super ambabus aggestâ arenâ, non absque lacrymis, desi-
 derium prodentibus, apud rogum profusis. Nam cantorem
 quidem Pluto, cantricem vero rapuit Proserpina.

574. ARCHIÆ.

574. ARCHIAE.

In Delphina ejectione e mari in litus.

Non amplius per falsi maris æstuans profundum rapide pervadens, O delphis, terrebis greges piscium; neque ad melodiam scite pertusæ tibis desultans, ejaculaberis in altum agilem subsultum apud naves. Te enim procudubio emotus fluctus, Maleæ promontorio immanitate par, in litus extrusit planctuosum. Neque deinceps, ut olim, Nereidas dorso tuo sublatas absque sensu vehes in regnum Tethydis.

575. ANYTES Poetrie.

In idem.

Non igitur amplius naves vehentibus in fluctibus memet delectans, in sublime ejaculabor cervicem, e fundo maris excitus; neque apud navis scalmis ornatae venustissima labia efflabo sonora vi undas, meis memet oblectans faucibus. Nam purpurea ponti adspargo me propulit in continentem, ubi jaceo hoc in litore undis attrito.

578. HEGESIPPI.

In Naufragum quem piscatores sepeliverunt.

E mari extrahebant reti piscatores semesum virum, lamentabile navigationis ejectionem. Neque tamen lucrum

crum injustum conſectabantur, ſed iſſis cum piſcibus eum hâc ſepeliebant exiguâ ſub arenâ. O terra, totum jam habes illum naufragum. Nam pro illâ, quæ iſſi deeſt, carne, tenes piſces, ejus helluones.

580. THEONIS ALEXANDRI.

In Lenæum naufragum.

Alcyonibus, O Lenæe, curæ nunc es proculdubio; tua autem mater incaffum luget, te cum luget ſuper infelici tuo cenotaphio.

582. NICHOMACHI.

Hæc eſt, hæc, inquam, Elatea. At quamnam ſignifico? Illam, urbem, quam olim derepente obruens terræ motus dejecit funditus, relicto ſuperſtite perexiguâ tantum ſobole. Nos autem, qui tum periimus, jacemus, amiſtam nobis habentes patriam pro cippo ſepulcrali.

583. INCERTI.

In Abrotonum matrem Themiftoclis.

Abrotonum eram, Threſſa. Nihilominus tamen ajo me magnum Themiftoclem Græcis peperiffe.

585. *In Mulierem ſapientem et univiram.*

Hoc mihi ſepulcrum maritus donavit, cuſtodiâ dignam noſtræ pietatis coronam. Linquo autem, in thalamis mariti,

riti, chorum celebrem liberorum, fidelem castitatis, quæ vitam meam ornavit, testem. Univira morior, quæ decem vixi annos marito juncta, fructumque prolis egregiæ percepi.

587. *In Proclum^a et Syrianum Philosophos.*

Proclus ego Lycius, quem Syrianus hic loci nutrit, successorem scholæ suæ. Ambos unus habet tumulus. Utinam unus quoque locus teneat amborum animas.

588. *In Paterium filium Miltiadis et Atticæ, Atheniensem.*

Paterium animi jucundum, amabilem, nactus est tumulus: Miltiadæ carum filium, et Atticæ gravi fortunâ usæ; Cecropiæ terræ germen, de celebri gente Æacidarum, plenum legum Romanarum et omnis omnino sapientiæ; quatuor virtutum splendores omnes gerentem; juvenem gratiosum: quem rapuit fatalis necessitas, velut ventus ramulum delectabilis formæ de solo abripit, quum excederet modò annum ætatis quartum ultra vigesimum: relinquens caris parentibus lamentationem et luctum intolerabilem.

589. *In Sabinum.*

Hoc tibi habe, optime Sabine, magnæ nostræ amicitiae monumentum, parvum lapidem. Ego quidem te nunquam

^a Auctorem carminis. Ut patet ex *Procli Vita*, apud Textum supra citata.

non desiderabo. Tu vero, si modò fas est et fieri potest, apud inferos ne illam haurias Lethææ undæ particulam, quæ tibi mei memoriam deleat.

590. *In Adimantum.*

Hic est illius Adimanti tumulus, cujus consiliis usa Græcia, libertatis coronam suo vertici imposuit.

591. SIMONIDIS.

Etiam si me, tuâ manu casum, terrâ abscondas, tanquam nemine vidente; at videt tamen, quæ contingunt, omnia justitiæ oculus.

592. INCERTI.

In Zenodotum Equitem Prætorianum Adriani.

Quicumque tandem fueris, spectator, hunc nosce tumulum marmore scite sculptum, herois magni exanimes oculere exuvias Zenodoti; anima enim ejus in cœlo versatur cum Orpheo. Erat eques prætorianus Imperatoris, strenuus, spectatus, sermonis sanus et integer, diis similis. In disputando præstabat Romæ Socratem alterum. Relictâ

* Græca habent, *Zenodotum filium Τερμινίου*. Ubi vides ineptias Græculi cujusdam grammaticastri. Qui cum reperiret in suo codice, carminis hujus initium, *τίς μιν ἄν ᾖς*, corrupte scriptum, confecit exinde, *Τερμινίου* nomen fuisse Matris Zenodoti.

liberis

liberis paternâ splendidâ hæreditate, obiit viridi senectâ;
relictæque immâni dolore cognatis, amicis, urbi, et ci-
vibus.

593. ZONÆ, sive DIODORI, SARDIANI.

O Aïdes, qui juncosæ hujus paludis per undas remo
agis, multâ cum ærumnâ, cymbam umbrarum; Cyniram
recipe, O atre Charon, porrectâ manu illi, qui jamjam
scalam, quâ e cymbâ descenditur, excessurus est. Vulnerant
enim puerilis umbræ pedes sandalia; caloem vero nudam
metuit ponere in litorali arenâ.

594. ANTISTII.

In Menestratur, Menandrum, et Dionysium, Athletas.

Aoï ostia, in Cypro, te, Menestrate, hauserunt, et pro-
cella apud Carpathum te, Menander, et fretum Siculum
te, Dionysi; hem tantum Græciæ dolorem, omnibus præ-
stantiores, gymnicos victores!

595. ANTIPATRI.

In sponsum quendam in thalamo extinctum.*

Egerii, Itali, me oportet cadaver appellare, cui sponsam
arcessenti spissâ oculos suffudit nubes, simulque cum luce

* In Bodleiano Codice, invicem tituli permutantur hujus
et sequentis epigrammatis. Id quod ejus in margine notave-
rat manus, ut puto, magni Bernardi. Idem etiam in Leip-
sienſe

spiritum exstinxit, conspectâ solummodo sponsâ. Poterasne, sol, tantam spectare cœlitus immixtam calamitatem? Malam in rem utinam abiisset illa tæda invida, seu Hymenæus eam invitus, seu Pluto avidus accenderit.

596. ANTIPHILI BYZANTII.

*In Fœminam gravidam, inter terræ motus collapsa
domo, parientem.*

Concussæ ædes super me corruerunt, recto perstante meo thalamo, parietibus, qui eum ambibant, recta concussis; sub quibus, velut in antro, latenti mihi superveniebant infelices partûs dolores: Unde fiebat, ut communi terrori ego alium privatim adderem. Obstetrix puerperii mei tum ipsa erat natura; et ambo nos, *mater et infans*, simul in dias luminis auras emergebamus, ambobus communes.

597. ERYCII.

In Parthenium Phoea, Homerum probris exagitantem.

In Parthenium, impurum os, etiamsi tumultatum, defundite nihilominus tamen picem, amici; propterea quod Musas conspurcavit abnormi illâ bile et illoti oris sordibus, elegis illis. Quid, quod eo excessit insaniz, ut appellaret

hense contigisse testatur Leichius, Carm. Sepulchral. ut supr. p. 23. Sed pudet referre, multo magis minute confectari, quæ cum librarii tum grammatici peccaverint, in hisce lemmatibus aut transcribendis aut affigendis.

Odyssæam

Odyſſeam cœnum, et Iliadem ſenticetum? Quapropter a Furiis tenebrarum incolis, in medio ſuſpenſus Cocyto, ab injecto collari ſtrangulatur.

598. ALIUD. [APOLLONIDÆ.]

Præceſſit Heliodorus, ſecuta eſt paulo poſt maritum cara uxor Diogenia. Ambo nunc ſepulcralibus carminibus, ut olim hymenæo, celebrantur a ſtantibus ſuper laminâ marmoreâ ipsis impoſitâ, communem amplexi tumulum, ut olim thalamum.

599. ANTIPHILI BYZANTII.

In Mare in Dicæarchia.

Dic, Dicæarchia, quam ob rem tantum projectum habes aggerem in mare, medii æſtûs experientem impetus? Cyclopumne manus condiderunt in pelago hæc moenia? Terra quouſque tandem vi producitur? (aut *per vim ſemet profert*?) *Reſp.* Terrarum orbis capio claſſem. Ecce tibi Romam in viciniâ. Habeo igitur portum ejus ſpatio parem.

600. CRINAGORÆ.

In Tumulum Eunidici.

Eſſi cippus Parii marmoris eſt, rectamque ad amuſſim lapidarii cæſus et politus, ſignum tamen non eſt viri probi. Noli e marmore, O bone, de ſepulto hoc judicium ducere. Brutum eſt marmor, quo cadaver tenebris merſum omne premitur.

premitur. Sub hoc quidem jacens, et putent ad favillas re-
ductas, viribus cassæ exuviae, et lacrimæ veluti, Eumidici.

601. PHILIPPI.

Heros Protefilæ, tu profecto primus Trojam initiaſti
experimentis animorum Græci macronis. Quotquot apud
tumulum tuum arbores in procerum adoleverunt, omnes
tuam adversus Trojam iram extrudere parturiunt. Quando
enim Trojam adſpiciant, a fummis inde germinibus exa-
rescunt, foliorum honore a se repudiatos. O quantos fer-
buisse tibi animos adversus Trojam necesse est, quum vel
ſtipites tuam erga hostes simultatem servant?

602. BASSI LOLLII.

En adsum ego Niobe, illa toties in saxum verſa, quoties
mater infelix candidum lac mammiſ eliquavi, (ſeu quoties
peperi.) Plutoniſ nunc eſt illa, quondam uteri mei beata
copia, cohortes liberorum enixi. O magni rogi reliquæ!

603. EJUSDEM.

In Germanicum Cæſariſ Nepotem, patrem Neroniſ.

Janitores inferorum, omnes ad Plutonem vias obſtruite,
et, O portæ, ſeras foraminibus habeatiſ inſertas. Ego
ipſe, Pluto id edico. Germanicus ad aſtra pertinet, non
ad me. Tantam navim, quantâ ille vehitur, Achero haud
capit.

604. DIOCLIS

604. DIOCLIS CARYSTII.

Non me oculatis pulvere. Quorsum enim? Neque ex alterâ parte hoc in litore terram mihi haud invidendam ex debito injiciatis. Sævit in me mare, et vel in ipsis desertis litoribus invenire me Orci civem novit. Et continenti mare mei causâ cedit, et de irâ suâ remittit. Adeoque apud fluctus maneo in perpetuum insepultus.

605. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Me, *lapidem molarem*, molitor, et, vitam dum ageret, habuit graviter streperum versatilemque lapidem, divitis frugum inventricis Cereris ministrum; et jussit post fata sua me sibi super hoc tumulto poni, artis insigne; quo semper haberet me sibi gravem, cum vivus in artis exercitio, tum mortuus super ossibus.

606. ANTIPHILI.

In Eteolcen et Polynicen.

Seorsim oportuerat filios Oedipi, et quam remotissime unum ab altero tumulari, quorum discordiæ ipsa mors finem non facit. Vel ad Acherontem eâdem pergere cymbâ renuunt: detestabilis pugna vel in mortuis ipsis vivit. Vide mihi modò hanc inæqualem rogi flammam, quæ æcensa uno e fundo geminum vergit in divergium.

E e

607. ANTI-

607. ANTIPATRI.

In Lyfidicen Anum, quam domus ruina oppressit.

Hibernâ nive circum fundamenta domus liquefactâ; corruit ipsa, et anum occidit Lyfidicam, cui monumentum humo aggestum æquales coloni non condidere, sed turrim, cujus ruinâ perierat, ejus esse tumulum siverunt.

608. THEODORIDÆ.

In Euphorionis Tumulum.

Euphorio, admirabilia carmina pangere doctus, hic jacet apud Piræei *Longa Crura*. Tu igitur sacerdoti punicum aut vulgare malum objecta, myrtumve. Nam adhuc vivus quoque amabat.

609. DIOSCORIDIS.

In Sapphonem.

O Sappho, sive te florens hederis Helicon cum Musis Pieridibus tenet, Ereffi Æolicæ Musam, suavissimum aliquid ad accedendos in amorem juvenes sonantem, quod Musarum cantui non concedat: sive Hymen Hymenæus, veniuste splendentem tædam manu tensens, tecum genialibus adstat thalamis: sive tandem cum Venere, tenellum Cinyræ ramulum excisum lugente, elegos tuos misces in sacro deorum luco: Quâcunque tandem ratione, tu mihi
salve,

salve, veneranda. Cantus enim tuos habemus adhuc filias
tuas, non minus, atque dii sunt, immortales.

610. EJUSDEM.

In Thespida Tragædum.

Hic est ille Thespis, qui tragicam poesin primus con-
finxit et instituit; novas excogitans hilaritates et antea in-
fuetas paganis hominibus, quoties Bacchus rusticanam tur-
bam in urbem reduceret, cui musti uter, et Atticis plena
ficibus fiscella, præmium adhuc erat. Recentiores quidem
homines aliam induerunt formam meo dramati; et adhuc
alia plura instituta introducet longum ævum. At reliqua
tamen mea sunt.

611. EJUSDEM.

Responsum ad præcedens.

Vera ais. Thespidis inventum omnino sunt hæcenus
dicta. Æschylus autem ludos illos per rusticanos lucos, et
subincultas adhuc illas atque rudiusculas comestationes
auxit, majestate eò, quòd non verba exaravit, calamo^a sub-

^a Quali sc. usus erat Euripides. Innuit certe Poeta lenem
limatumque, sive *rasum*, Euripidis stylum; et quasi obiter op-
ponit graviori illi et audaciori Æschyli. Aliter vidit hoc car-
men, lectione valde probabili, sed minus vera, deceptus, Cl.
Bentleius. Diff. Phal. Epist. p. 233. Egregie, ut crederes,
suoque charactere, v. *σμιλιότης* denotat et distinguit Euripidem.
At nec dubito, quin hic satyrico sensu vox adhibeatur illa.
Etenim vapulabat a Comicis Euripides, ob dicendi genus

σμιλιότης,

tiliter raso ingenii castigati, sed veluti torrente in chartas effudit, omnemque scenæ faciem novo induit habitu. O os antiquos inter omnes solertissimum! Eras proculdubio semideorum aliquis.

614. ALIUD.³

Meleagrum ego teneo, amice, Eucratis filium, qui cum Amore et Musis conjunxit suaviloquas Gratias.

σμειντὸν, quod interpreteris etiam, subtile, acutum, sententiis philosophicis frequentatum, ideoque a captu vulgi remotum. Recte notat Reiskius [Comm. ad Loc.] aliquid ultra populi sensum, subtilius et acutius excogitatum, Græcos per contemptum dixisse, *δυσμεινμένοι*, *tanquam cultro accisum et rasum*. — “*Longe aliter*, inquit epigrammatista noster, *Æschylus*, nobili quadam grandiloquentiâ, facundiæque liberioris venâ, “*notabilis, et qualis torrens effusus, &c.*” Porro, locus festivus Alexidis Comici, indicante Reiskio, servatus ab Athenæo, peropportune facit ad rem. Ed. Casaub. p. 161.

—— Πυθαγορισμοί, καὶ λόγοι

Λεπτοί, ΔΙΕΣΜΙΑΞΜΕΝΑΙ τὴ φροντίδι

Τρίψουσ' ἐκείνους. ——

“*Pythagoræ rationes, ac orationes subtiles, EXACUTÆQUE*
“*SCALPRO orationes, illos alunt.*”

³ Ipse *Meleagri* contendit esse Em. Martinus, Epist. I. 186. Sequens etiam *Meleagro* tributum video. Sane neutrum tanto artifice indignum.

615. ALIUD.

615. ALIUD.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit.
Venerabilis deinde me Tyrus excepit, et tenuit ad virilem
adultum ætatem. Ut senium adii, Cæs illa, quæ ipsum
aluit Jovem, me quoque Meropum civitati adscriptum a-
luit. Musæ autem, facilis venæ largitrices, me, Eucratis
filium Meleagrum, mellitis ornatum Gratiis, fecerunt
humani generis delicias,

616. ANTIPATRI,

Quæro, quam ob rem tuo in cippo, O Lyfidice, quis-
quis id fecerit, inciderit sculptam hanc sententiam, aut
hoc emblemata. Nempe lora, et capistrum, et, natum apud
Tanagram avibus fertilem, gallum, avem acrem, pugnas
ciere amantem? Quæ quidem neque delectare solent, ne-
que decent, scæminas domisèdas, quarum potius exercitium
sunt colus et juga textoria. *Resp.* Avis de nocte vigil et
canora loquitur me mature ad lanificia surgere consuevisse;
frena dicunt me familiam fuisse moderatam; capistrum
autem significat, me non fuisse garrulam, non dixisse com-
missa secreta, sed amabili abundasse taciturnitate,

617. EJUSDEM.

Ne mirere, amice, Myronis in cippo conspiciens flagel-
lum, noctuam, arcum, cæsum anserem, acrem canem.
Arcus quidem intentam moderatricem domûs indicat,
canis,

canis vero matrem sincero affectu et curâ salutis liberorum prospicientem; flagellum, non exitiosam familiæ, neque incuriam humani divinique juris heram, sed justitiæ observantem, castigatricem peccatorum; anser, custodiæ domûs invigilantem; noctua, cæliæ Minervæ, *lanifici numinis*, ministram. Talia me delectabant vivam opera. Maritus propterea meus Bito talia insignia meo cippo insculpi curavit.

618. EJUSDEM.

Dic leo, taurorum helluo, quam ob rem stas hoc super tumulo, divaricatis cruribus? Quis virtutis tuæ comparari dignus erat? *Resp.* Teleutias, Theodori filius, tanto reliquis viris præstantior, quanto ego feris præstare reputor. Non nullam ob rem hic adsto, sed strenuum viri animum significo, qui hostibus leo erat.

619. EJUSDEM.

Videamus, agedum, quinam premat hic cippus mortuum. Atqui video nullas insculptas saxo literas, earum vero loco novem talos jactatos, quorum quatuor quidem primi significant Alexandri jactum, alii vero Ephebum, quæ ætas juventutis ad maturitatem progressæ flos est. Unus Chium significat, seu *unionem*, nullius valoris. Ista voluntne id dicere? Tam sceptris qui superbus, quam qui juventute florens, eo tandem evadunt, ut nulli uspiam sint. Si minus hoc signant: isto videor mihi metam contigisse, tam recto telo, quam Cretensis aliquis sagittarius. Erat nempe sepultus Chio oriundus, Alexander nomine,

in

in ætatis flore extinctus. O quam bene significavit, quis ille fuit, per talos mutos juvenem indifcrete sublatum, et temere projectum spiritum.

620. MELEAGRI.

In Antipatrum Sidonium.

O cippe, cujus in rei significationem trux gallus exstat in te, gerens saxeâ sub alâ sceptrum; correpto pedibus ramo victoriæ indice, extremo autem super gradu vergit ad ruinam pronus talus? Proculdubio virum principem sceptri potentem, bellis victorem, oculis. At quid sibi vult ludicrum istud, talus? Et quorsum tumulus ornamentis nudus? Talis nempe ornat, ut decebat, virum paupertinum, cui opus est galli ad cantum surgere. Non puto, non enim hoc condicit sceptrum. Igitur abscondis victorem gymnicum, pedum velocitate palmam consecutum. Neque sic quidem rem acu tango. Nam quid celeri cursori cum talo commune? Intellego jam, in verum nunc tandem incidi. Phoenix non palmam significat, victoriæ præmium, sed patriam viri, superbam Phœnicum matrem, multis pueris abundantem, Tyrum; et gallus, fuisse humatum, quum viveret, sonorâ voce præditum, et cultorum Veneris primum, Musarumque artificiosum cantorem. Sceptrum, eloquentiæ, quod ille tenuit, regnum indicat; talus tamen, a casu eum exspirasse vino madidum. Indicia defuncti hæc quidem sunt; nomen ejus autem dicit basis lapidea, scilicet Antipatrum, fortibus natum majoribus.

621. DIOSCO-

621. DIOSCORIDIS.

Quis recens dereptos hâc suspendit e quercu clypeos?
 Cujusnam domini gerit inscriptum nomen Dorica pelta?
 Plenus est Thyrææ ager sanguine, et bellatores nos duo
 de copiis Argivis sumus hic superstites. Lustra prostratum
 ferro corpus omne Spartanorum; numquis adhuc spirans
 in arenâ Martis derelictus patriæ suæ claram gloriam fur-
 tim et nequiter comparaverit. At siste gradum. Læconum
 victoria hic super scuto se adesse proclamat in grumis cruo-
 ris Othryadæ, et facinoris auctor palpitat hic in proximo.
 O generis nostri auctor Jupiter, averfare, despue, perde
 odiosa indicia belli, cujus victricem fortunam nos non tu-
 limus.

626. *In Urbem Myrorum. Sc. Myram, Lyciæ.*

Hunc pulcræ urbis murum suscitavit Marcianus Impe-
 rator, suasu Præfecti Palladii, dirigente structuram solerte
 Artemione; quo factum, ut urbs postliminio recuperaret
 tandem aliquando antiquos suos terminos.

628. *Epitaphium, Nicææ exstans, prope Lacum. In obelisco.*

Specta, O Nicæa, tumulum vertice cælum ferientem,
 pyramidem soli vicinam, quæ clarum, dum viveret, Sacer-
 dotem premit, immenso abditum monumento. Tantum,
 quantum vides, monumentum est Sacerdotis, est Severæ,
 cœlo magis, quam Averno, propinquorum.

629. ALIUD.

629. ALIUD.

Cœlum feriens hoc est monumentum, et aureus radius
(veluti solaris, hoc est pyramis auro clusa,) viri, qui æqua-
 lem vitæ, astris contiguum, nactus est tumulum. Ille tu-
 mulus fert in se virum, cui alius non par, sacerdotem cœ-
 lestium initiorum; eum qui prostratam humo relevavit pa-
 triam, eum qui et sapientiæ et eloquentiæ summos tulit
 honores; eum denique, cujus de exuviis secum contende-
 runt, quæ ossa rogo imposuit, terra Attica, et, quæ recu-
 perata sinu suo condidit, patria.

632. ALIUD.

Unis ambo nuptiis celebratis, coluerunt communem vi-
 tam, neque, quippe vel post fata suum haud immemores,
 seorsum cubant; sed tuam quidem, Sacerdos, vitam, et
 initia, quibus vacasti, et reliqua opera viro digna, celebra-
 bunt ad novissimos usque soles: me vero, Severa sum, et
 maritus, et filius, et animi mores, et forma, reddent ve-
 tustâ Penelopâ celebratiorem.

633. CYRI Poetæ*.

Encomium in Theodosium Regem, juniorem.

Omnia refers præclara facta Ajacis, O rex, absque
 clandestinis furtivis amoribus. Arcu vales, ut Teucer,

* Ex hoc titulo patet, auctorem carminis illo de genere
 hominum fuisse, quales frequentes ea ætate vidit aula Con-
 stantinopolitana;

neque tamen tua origo est ignobilis. Æquas Agamemnonem spectabili formâ, vino tamen mentem non emovente. Quoad sapientiam Ulyssi te parem prorsus et æqualem judico, sed malis dolis vacuum. Cani Nestoris mellito eloquio non cedit illud, quod tuis a labiis manat, O rex, vel antequam tempus videris tertiæ hominum generationi contiguum.

634. ALIUD.

Testes in ponto unde inveniam, dicite scopuli, dicite vos immanes undæ, quantis conflictati fuerint procellis. Rupta navis, prostratus malus, mersa carina, sarcinæ perditæ.

635. *In Castro Lindi in Montis vertice.*

Es quidem, O Atrytone, *Minerva*, O tu antiquæ Lindi gloria, nacta sedes in cacuminibus cœlestibus; est tamen in terrâ amabili major fama virginis, quæ glauco dono abundat, aut *eam implevit*. Nunc enim te clarâ voce ciet

stantinopolitana; qui nempe Musas ad quæstum conferebant, et condendis carminibus, iisque imperatori festis præsertim diebus in publicum prodeunti porrigendis, operam locabant. De significatione et origine vocis *ωειντὴς*, sæculis illis sequioribus, docte egit Reiskius ad Constantin. Porphyr. Ceremon. p. 139. C. 1. et 159. B. 2. Solenne erat apud orientalium gentium principes, tum etiam ab antiquissimis Arabum Calipharum temporibus, Poetam assecclam, et quasi e quotidianis ministris, habere.

nitens

nitens jucunda regio Minervæ, videns fructíferas oleas, quas Minervæ præclarum donum dedit Nireus gratiofus largitor, tum, quum dotium suarum illi quasdam impertiret. Melius nempe in terrâ Celei et Icarii excolere pinguem oleam.

636. LEONTIS Philosophi, *vocati* GRÆCI^a.

In Seipsum.

Bene mihi facis, fortuna, eo quod dulcissimo, quale Epicurus laudat, a negotiis otio me foves, quod quiete me mulces. Quorsum enim mihi turbas hominûm negotiosas, curis offertas? Nolo divitias, amicum cœcum, ab hoc ad illum desultorem. Nolo honores, nugax, hominibus illudens, infomnium. Procul hinc caliginosum Circes antrum. Dedecori enim mihi duco, cœlestis qui sim, glandes tamen, ut porcus, edere. Odi Lotophagorum dulcem cibum, oblivionem patriæ facientem. Aversor inimicarum Sirenum cantus, quibus auscultantes ad se a recto tramite devertunt. Sed cupio habere divinitus datam herbam, quæ fervare mentem novit, moly, abactricem pravarum opinionum; et clausis accurate cerâ auribus, innatos animi affectus vitare. Hæc scriptis et ore profitens, attingam velim vitæ finem!

^a Sc. Ethnici, Græcorum ritibus addicti, a fide Christiana alieni. Patet, hoc a Christiano quodam homine appositum fuisse.

637. CONSTANTINI

637. CONSTANTINI SÆCULI.

In ejus Sedile.

Siquidem doctus homo es, licet, huc confide; quod si autem Musas vix extremis digitis attigeris, procul suadeo hinc abi, et alibi tibi quære sedem. Nam ego quidem super me non soleo ferre recubantes, nisi viros doctos.

638. THEOPHANIS.

Responsum ad præcedens.

Ecquid autem eximium habes, O gloriose, quapropter doctos ames, rudes autem arceas? Aurum quidem non geris, non argentum, non ebur; sed fabri te composuerunt eloquii rudes, et a Vulcano alieni; quò esses sufficiens tam doctis quam indoctis sedile.

645. *In Tabulam.*

Deberent, O Palamedes, ossa tua ferrâ secta formari in illius artis, quæ de bello nomen habet, instrumenta. In Martis enim arenâ bellum aliud tuo inventum ingenio monstrasti; bellum inquam amicū in campo ligneo.

647. PALLADÆ.

Tacite trans mitte vitam ærumnosam, ipsum tempus silentio imitans. Late, dum vivis, ni vivus feceris, post mortem tamen vel ingratis latebis.

648. *In*

648. *In Chio.*

Modò te, Protarche, florentem juvenilibus operibus a-
dolescentiæ in gymnasiis se exercentis, et gaudentem datis
a juvenum cœtu pulcherrimis coronis, pater tumulo con-
didit, super ossibus tuis aggesto; qui paullo ante te, gravi
maceratus dolore, brevis ævi filiam Iſiadem luxerat. At
idem pater, post immanes ejulatus, novum accepit vulnus,
uxore amiſſa. Vobis ille omnibus ſaxea hæc monumenta
exſtruxit. Per Orcum exutus ſpe ſenii veſtris ſolatiis olim
erigendi.

649. *In Creta.*

Taleorum montium inſpector familiaris, fili Majæ,
Mercuri, ſerenâ fronte admitte libationem vini hanc et
viſtimam, quorum liquõribus Salonius Menas te honorat,
ſancto de peculio paupertina dans munuſcula. Olim qui-
dem, Zoë uxore adhuc vivente, honorabat quotannis cum
eâ fundos tui juris. Verum, quod ultra terminum dilato
nomine, debitum hoc anno evoluto ſacrificium non reddi-
dit, caſtiſſimâ uxore viduatus, concepto inde gravi dolore,
gnarus habendos diis immortalibus honores eſſe, geminam
hanc tibi præſtat viſtimam. Quem tu igitur, potens rerum
omnium Eriuni, ſalvum et ſoſpitem conſerves, quò lucum
tuum totâ vitâ honoret.

651. *PHILODEMI.*

651. PHILODEMI.

In recessibus cordis geminum foveo amorem, Romanæ
unum, et Corinthiacæ alterum; quarum illa quidem ma-
tronæ mores et ingenium affectare novit a capite ad calcem.
Hæc vero effusim præbet suî copiam, omni Veneris genere
lubenter imitans figuras Elephantidis. Talium igitur al-
terutram si jussu tuo deberem optare, Piso, Corintho ad-
hærerem; Romanam Gallo permetterem.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

MISCELLANEA.

653. ANTIPATRI THESSALICI.

COHIBETE deinceps, O pistrinariæ puellæ, manum molæ versatricem : altum dormite, gallo frustra auroram nunciante. Puellares enim Ceres jam Nymphis curas injunxit, quæ in summam desultantes rotam, axin ejus circumagunt, qui cum radiis suis in orbem revolutus, quatuor lapidum molarium cava pondera circumtorquet. Gustamus igitur rursus antiqui sæculi voluptatem ; absque labore, Cereris opes consumere docti.

654. ANTIPATRI MACEDONIS.

Insulæ desertæ, frustra continentis, sonorâ zonâ maris Ægæi comprehensæ, imitatæ estis Siphnum et squalidam Pholegandrum, infelices, pristino splendore amisso. Fatum proculdubio suum vobis impertivit olim clara Delus, ut semel auspiciū fecit sortis solitudinem inducentis.

655. DIOSCO-

655. DIOSCORIDIS.

Tibiæ sumus, ab Hyagnide Phryge tunc factæ et in usum missæ, quum, deorum mater prima, sacra in Cybelis, Phrygiæ monte, ederet; et prima, nostram ad vocem, nodo solveret auris permittendam comtam comam vecors sacerdos, Idæi pulvinaris ministra. Non diffitemur, nobis abusum pastorem Celænitam olim cecinisse quod placeret, quamvis invitis Musis. At eum in artis leges peccasse monstravit initum cum Apolline certamen.

656. LEONIDÆ.

Aquæ Cutiliæ te, Cæsar, natales tuæ nativitatibus obeuntem, velut scaturiente obudent cumulo medicinæ et salutis; quò te totus terrarum orbis ter avum videat, ut ternæ vidit prolis patrem felici partu editæ.

657. E J U S D E M.

Scapos, rotulos, mihi chartarum sulcis inæquales, unà cum calamis misisti, Dionysi, donum ripæ illius, quam Nilus alluit. Atqui memineris, deinceps Musarum cultori instrumenta non mittere inutilia. Quis enim his usus sit absque atramento?

658. E J U S D E M.

658. E J U S D E M.

Nilus* festum agit diem apud ripam Tibridis, ex voto sacrificii ob servatum Cæsarem. Centum ergo taurorum præbitas ultro cervices cruentant secures, apud aras Jovis Capitolini.

659. E J U S D E M.

Et acre judicium tibi est, Pappæ, scientiâ rerum excultum. Et mores in amicitia constantes. Propterea tibi, natalem diem festâ cum hilaritate celebranti, donum hoc Niloticus poeta mittit.

661. M Æ C I I.

Huc ades, domine, inscende in lacum celeri saltu ad uvæ calcandas, opus auspicare de nocte peragendum; riga pedem agilem musto; accende hortationibus orbicularem per lacus desultationem, semicinctio levibus genibus præligato: liquidum deriva vinum, O bone, vacuas in serias, inter sacra celebrata cum libijs et setosâ capellâ.

662. A N T I P H A N I S.

Si quem tibiæ carmen non delectat, non suavis sonus cantiorum, non vetustus nectareus Bacchus, non leves

* Viri nomen est.

pineæ coronæ ; contra vero, macris victitans dapibus, in arcâ deponit curvis digitis clam proreptantes rosores usuras ; ille pænes me quidem vivis excessit, et transeo curis confectum cadaver, quod gulæ non suæ deparcit.

663. GEMINI.

Sum paliurus, hispidum lignum, ut par erat in sepi. Quis me vero dicat nullius frugis, quæ frugiferas arbores custodio ?

664. CRINAGORÆ.

Etiam si Hyrcanum ad finem, aut ad extremum Soloëntem et Libycarum Hesperidum fimbriam, seu *oram maritimam*, procedat Cæsar Augustus, ubique eum gloria comitatur. Pyrenæi testantur fontes. Nam quibus ne lignatores quidem olim lavabant, illi nunc erunt balnea utriusque continentis.

665. BIANORIS.

Quæ per æstatem in fruticetis loquacissima cicada resonabat carmen ore geminâ linguâ instructo, eam factâ juncis decipulâ Crito, cantorem, cepit, verno tempore exercens venaturam, in quâ nullæ suæ partes, sed visci, plumas avium involventis ; dignam impiâ venaturâ mercedem consecutus. Non enim deinceps fortunatas, ut ante, instruebat aliis avibus fraudes.

666. CRINA-

666. CRINAGORÆ.

Quales nacta es, O misera Corinthe, incolas pro quibus! O ingentem Græciæ calamitatem! Quæ hic jaces humilior Astypalæâ, jaces desertior arenis Libycis, talibus revenditis mancipiis nequam direptum permissa. Beata vos profecto, Bacchiadarum ossa!

667. ANTIPATRI THESSALICI.

Abi ad Euphratem Jovis, *Imperatoris*, fili. Nam ad te ultro confugit Parthorum equitatus. Abi, O domine Cæsar, videque detentos metu arcus, proferendique imperii facto initio ab ejus in orientem, qui nunc sunt, terminis, quales a majoribus, patrimonio accepisti; fac ipsi undecunque metam oceanum, eoque primus illud obsigna quasi et fini soli orienti.

668. ADÆI.^a

Tauro, horrendam Dobiri sylvam egresso, fortis Peucestes adversum ibat in equo; et, quamvis ruentem eâ vi, quâ scopulus avulsus, hastâ tamen Pæonicâ, quam nihil facile effugiat, trajectis temporibus stravit: detractoque de capite gemino cornu, et in vini poculum converso, quoties bibit, de inimico cæso gloriatur.

^a Putat esse *Callimachi* Reiskius, Com. p. 193.

669. CRINAGORÆ.*

O confines provinciæ, magnæ terrarum orbis particulæ, quas turgens undis Nilus a nigris Æthiopibus dirimit; reges ambæ vestros matrimoniis in communionem rerum implicuistis, et Ægyptum Lybiamque genus in unum confudistis. Contingat liberis a regiis parentibus prognatis firmum utrâque in continente imperium.

670. EJUSDEM.

Nos quinque libri lyrici, venusti, Gratiarum opera inimitabilium, hoc in volumine venimus ad Antoniam, doni nomine, sacro ipsi die natali, foeminam formâ et bonis moribus excellenter dotatam,

671. EVENI Grammatici.

Maxime exosa Musis, blatta, quæ chartas peredis et corrumpis obscuro in lustro, semper furtivis sapientiæ micis pasta; quare, O nigricolor, sacris excubas in libris, ubi infamem et odiosam illam pingis imaginem? Fuge, quæso, a Musis procul, neque in libris invidiosum ad spectui tuî argumentumingere.

* F. Macædonis.

672. LEONIDÆ

672. LEONIDÆ TARENTINI.

Neque magnâ neque parvâ navi securus vehere. Omni rati ventus ejusdem indolis imperat. Et Promachum ventus perdidit, fluctusque decumani nautas simul omnes in profundum mare deturbarunt. Non tamen ipsi fatum prorsus sævum obtigit. Nam terrâ in patriâ tumultum, et debita Manibus sacra nactus fuit, affinium officiosâ manu, aspero mari in litus ejectus late patens.

674. ERINNES.

Tu, mi cippe, et vos Sirenes meæ, et tu lugubris urna, quæ Plutoni servas exiguos cineres, jubete prætereuntes meum tumultum salvere, sive cives fuerint, sive alienigenæ; significateque me, cum sponsam agerem, (aut *adhuc virginem*,) a sepulcro abreptam fuisse, a patre Baucidis nomine donatam, genteque fuisse Iasidarum², et amicam æqualemque meam, Erinnam, hoc elogium meo monumento inscripsisse.

675. ANTIPATRI SIDONII.

Jam croceus lectus genialis sternebatur sponsæ, Pitana oriundæ, Clinaretæ, aureos intra thalamos; et sponsi pa-

² Ne lacuna relinqueretur in Latinis, hanc Reiskius ut-cunque commentus est Interpretationem.

rentes,

rentes, Demo atque Nicippus, jam sperabant se tædas pineas ardentes ambabus manibus sublaturus. Verum morbus abreptam virginem oblivionis vortice merfit. Quapropter dolore cruciatæ ejus æquales, non choream instituerunt, sed næniam Plutonis, apud quam pectora plangunt.

676. ERINNES.

Ego sum stela virginis Baucidis, multis digna lacrymis, quam quisquis præteris, imprecare hæc verba infero Plutoni: Invidus es, Pluto: (venusti quidem oculi significant adspicienti tibi fortunam Baucidis:) Cujus voluntate puellam, cui tantum non jam canebar Hymenæus, picea tæda uffit hic super rogo edaci. Tu quidem, Hymenæe, jucundam nuptiarum cantilenam in lugubrem sonum threnorum transmutaſti. * * *

677. INCERTI.

Najades, et vos jam frigida et neglecta bubilia, significate apibus tramitem vernum ineuntibus, senem Leucippum nocte brumali periisse quum se in insidias leporibus celeripedibus abdidisset, ideoque ipsi porro volupe haud esse examina curare, et promontorii accolam desiderare sylvas gregibus amicas.

678. NOSSIDIS.

O amice, si forte ad spatiosam Mitylenam navi pergis, ut Sapphonis Gratias ab ipso fonte haurias; dic velim illi,
carum

carum Musis caput eam esse, et Locriffam peperisse. Scias autem velim mihi nomen esse Nossis. I licet.

679. LEONIDÆ TARENTINI.

Tellenis hic est tumulus, tenens sub glebâ senem Tejum, qui primus novit docuitque ridicula canere.

680. CHARÆMONIS.

O Cleva, non tu mihi inglorius cecidisti, hastam pro Thyreâ vibrans, et Amphilochorum agnum undique carpens.

681. THEODORIDÆ.

Bello stratum oculo Timosthenem, filium Molossi, hospitem in Cecropiâ non patriâ extinctum.

682. ANYTES.

Ætatem tu quidem liberorum tuorum, patriæ dux, Phidia, caliginoso deposuisti in luctu: pulcrum tamen hoc elogium inscriptus canit cippus tibi impositus, te cecidisse pugnantem pro patriâ.

683. PHOTII

683. PHOTII Patriarchæ.

Acerbum amorem Clitophontis, at probos castosque mores; hîc velut pingit liber. Verum in stuporem omnes dat castissima Leucippa, quæ contrita sævis fustibus, comarum honore exuta, rupta, mutila, admota morti ter, tamen tenuit gradum. Quodsi ergo, amice, castitatem amas quoque, tabulam hancce contemplare vultu non vago; sed disce finem. Amare sobrie docet sancteque amantes hymenæum capeffere.

684. *In Ordinale Urbicii Viri Consularis, quod fuerat olim peculium et oblectamentum Adriani Imperatoris, aut, secundum alios, Trajani Imperatoris.*

Vide me robustis gravidum laboribus librum, quem olim Adrianus Imperator secum habebat in castris, usûs autem neglectus longo temporis spatio ad oblivionem pæne admovit. At sub Imp. Anastasio, cui potentes sunt manus, rursus in lucem rediit, salus exercitibus. Doceo enim labores belli, viros trucidantis; doceo, quomodo mecum et occidentalis oceani accolæ, et Persas perdas, et, qui atroci fato pereant velim, Saracenos, et pernix, equestre genus Hunnorum pugnacium, et Isauros, scopulorum persultores. Omnia sceptro Anastasii submitto, quem Oriens, (aut *sol*, vel *natalis dies*,) Trajano illustriorem prodidit.

685. MUCII

685. MUCII SCAEVOLÆ.

Capellæ, quare tandem relictis thymo et tithymalo, et viridi herbâ vestro victui consentaneâ, agilibus insultibus vos arietatis invicem, salientes circa pastorem filvivagum? Non desistetis a luctâ? Definite, vobis ajo, ne inimicum incurrat in vos pedum a manu caprimulgi.

686. INCERTI.

O Icaria, tumule acerbæ et infelicitis expeditionis Icarî, volatu aërem antea non tentatum adeuntis: O utinam neque ille te vidisset unquam, neque ipse Triton te fivisset undis emergere, et dorso Ægæi æstûs innatare. Tibi enim, quod naves tegat et tueatur, refugium nullum est, neque in borealem plagam, neque in australem. Male pereas, infeliciter et difficulter adeunda, mala hospita. Navigem a te tam procul, quam ipso ab inviso Orco.

687. DIODORI Grammatici.

Per noctis hujus æternæ, quæ me occultit, sedes hæc saxæ, et Cocyti undas planctibus resonantes, non me maritus occidit, quamvis vulgus id jactet, ad secunda vota respiciens; cui nomen erat Rufinus: sed me fatales Noxiæ abduxere. Non sola profecto Paula Tarentina cecidit præmature.

H h

688. ANTI-

688. ANTIPATRI, *f.* MACEDONIS.

Apud Strymonem et vassum Hellespontum, conditum et in urbis formam adauctum monumentum Edonæ Phyllidis, Amphipoli, reliqua tui vestigia supersunt Dianæ Brauronis templum, et unda fluvii multum olim disceptata; urbem ipsam, magnæ rixæ quondam Atheniensibus argumentum, ut purpurei panni laciniam, videmus in utrâque ripâ.

689. PERSIS.

O misera Mnasilis! ergone monumento tuo hæc quoque lugentis puellæ incisa conspicitur imago? Neotimæ, *filie tue*, cui animam ademerunt partus dolores. Unde jacet, palpebras caligine veluti redundans, sub caræ matris, *sinistrâ*, volâ. Eheu, pater Aristoteles, haud procul jacens, illi caput dextrâ mulcet. O admodum infelices, qui vel post fata vestra vestri luctus haud obliviscimini.

690. LEONIDÆ.

Egone vero, ut vitis imbecilla palo, ita me arido ligone fulciam? Vocat me mors ad Platonem. Surdum nolim similes, Gorge. Quid gratiæ, quid commodi, tres, quatuorve ætates plures paucioresve in vivis exigere? Hæc fatus ad se verba senex, non mendaci jactantiâ, posuit animam, et ad plurium migravit consortium.

691. THEO-

691. THEODORIDÆ.

Abiisti, nondum baculo indigens utensve, Cinefia, Mercurii sacerdos, debitum Plutoni nomen expunctum, in senio ferens adhuc sensus et membra omnia integra. Debitorem igitur justum quum te deprehenderit omnia cogens Acherō, amare et cupere te cœpit.

692. APOLLONIDÆ.

Non profecto, Timoclea, oculorum tuorum lucem tunc perdidisti, quum infelici masculæ prolis partu exspirares; sed nunc pluribus vides formosum solis currum, perfectior, quam olim esses.

696. DIODORI.

Ego Pharus sum turris super scopulo marino, commune cum insulâ meâ nomen habens, indicium stationis navalis.

697. CLAUDIANI.

Scortum in choreis, Euee proclamans, quæ crotalis perstreput, geminum æs tundit resultantibus vibrationibus. Cujus canitiem orco vicinam suffurans oculis pecten, plumbi filius, tingit; jamque hebesens vanis pigmentorum radiis linitur oculus. Mendacem ruborem ille vit pudor colore cassus, coronans absconditas spuria venustate malas.

698. EJUDEM.

698. E J U S D E M.

Sellam æneo pede instructam in atrio Heliconis correptam gerens aliquis stabat famulus, nolens eam mihi fessio, *inter recitandum*, poetæ suppeditare. Quapropter meum animum armavit necessitas consiliis dives.

699. EUNOMIANI, Sc. PHILOSTORGII.

Historiam absolvi, dei gratiâ, manibus artificiosis conflatum textum variorum casuum verorum.

700. E J U S D E M.

Duodecim literas habet Philostorgius, nomen pulcrum. Quapropter pro numero literarum totidem libros conscripsi, incipiens a primâ nominis literâ, et sic pergendo meum nomen scribens in librorum initiis.

701. I N C E R T I.

Constantini filius, Asclepiades, patriæ in honorem, scripsit antiquitates claræ Anazarbi,

702. D I O S C O R I D I S.

Quinque foemellas, totidemque mares enixa Bito Didymoni, nullius eorum usumfructum habuit; sed optima et
facilis

facilis partus Bito non a liberis, verum peregrinis manibus, humata fuit post sua fata.

703. SIMONIDIS.

Sane sæva rupes est Geranea excelsa. Utinam Istrum procul hinc vidisses et longum Tanain apud Scythas, non autem hic in viciniâ habitasses Scironicum sinum, O Ænea, circa insulas Methuriadas nivibus pressas. Jam vero tu quidem in ponto vagaris, miserum cadaver, hic vero vacuus tumulus clamat gravem navigationem.

704. DEMAGETI.

Funus plorans pater Thymocles haud speratum, Lyco filio vacuum hunc aggeffit tumulum. Illi enim ne peregrinam quidem humum subire contigit, sed aut terræ Nepiados, *Bithynia*, littus, aut insularum quædam Ponticarum eum habet, ubi funebribus ritibus omnibus defectus, nudus, ossa monstrat, in litore porrectus inhospitali.

705. SIMONIDIS.

Monumentum Theognidis Sinopensis sum, super quo me condidit Glaucus, in vicem diuturnæ familiaritatis.

706. EJUSDEM,

706. E J U S D E M.

Monumentum quidem tuum sepulcrale nostra tenet humus; te ipsum autem, O Cliftenes, errantem in Euxino mariprehendit fatalis necessitas; quo excidisti suavi, mentem mulcente, reditu in patriam. Non enim venisti in Chium mari clausam.

707. A G A T H I Æ Scholastici.

Hellanis ter beata, et gratiosa Amamaxis, erant duo lumina Lesbii, patriæ. Quum autem adductâ classe Atticâ Paches Mitylenen everteret, captus puellarum amore improbo, maritis earum occisis, ipsas per vim a se violandas mittebat domum, *Athenas*. Illæ autem emensæ mare Ægæum, et Athenas delatæ, populo nunciabant scelerati Pachetis facinora; quo eum in exitialem noxam compellebant. Quibus peractis, patriæ redditæ vitâ exutâ, tandem eodem in loco, *cum maritis*, humum subierunt, præmium laborum hoc nactæ, quod ambo mariti cum conjugibus in monumento præclaræ temperantiæ dormiant, omnesque celebrent concordēs heroinas, quæ patriæque conjugumque clades ultæ fuerint.

708. I N C E R T I.

Extremi Libyûm Nasamonum recessus, quorum tergora belluarum nationes innumerabiles non amplius premunt,
nolite

nolite porro ad rugitus leonum martem cientes exsternari, quam late patetis usque ultra Nomadum arenas. Nam innumerabilem eorum gentem pedicis captam coegit unam in caveam Cæsar bellator; et, quæ olim ferarum sub dio degentium erant stabula, illa ipsa juga nunc boves pascunt pro bubulcis.

709. INCERTI.

Unus omnium Nicandri liberorum hic est tumulus. Unus dies totam absumsit venerabilem Lyfidicæ sobolem.

710. ARISTODICI.

Demo et Methymna, ut audiverunt exspirasse heroem Euphronem, illum in sacris Bacchi trietericis furere solitum, repudiata vitâ, suspenderunt se e funibus, cervicum constrictoribus, quos e longis plexis vittis confecerant.

711. DIOTIMI.

Sponsum suum multum plorandum Euagoram Scyllis, Polyæni filia, progressa spatiosa in compita, ciebat sublatâ voce, filium Hegemachi, Ephesium: neque redibat deinceps patrias in ædes, orba marito, sed tertio mense post peribat infelix, illa divinitus immissos passâ mirabilesque casus, tabe consumpta, ex animi ægritudine contractâ. Ambobus igitur monumentum hoc flebile amicitiae stat, tritum prope trivium.

712. PHILETÆ

712. PHILETÆ SAMII.

Cippus hunc tumulum premens ait hæc: Brevis ævi puellam Orcus rapuit Theodotam. Puella vicissim patri hæc ait: Abstine te a tristitiâ, Theodote. Mortalibus ea scripta lex est, ut multis modis miseri sint.

713. INCERTI.

Nondum tibi ceciderat coma, nondum tertii anni orbitam Lunæ currus exegerat, O Cleodice, quum mater tua Nicasis tuam apud urnam sæpe: ---- O Miser: clamabat, super corollâ multiplici gemitu circumsonatâ, et pater item tuus, Periclitus. Jam apud obscurum Plutonium ages juventutem, O Cleodice, longe obscurissimam.

714. APOLLONIDÆ.

Inter Syrum et Delum interceptum procella Menœtium, Diophanis Samii filium, cum mercibus merfit, contententem quidem cum navi quanto posset cursu ad Asiam; sed inimico mari et morbis urgentibus exclusum.

715. SIMONIDIS.

Has Apollini manubias de Tyrrenis ferentes idem mare, eadem navis, idem tumulus condidit.

716. EUPHO-

716. EUPHORIONIS.

Illa tua quondam ossa non tegit detrita furva pannucia,
neque lapis nigris imbutus literis, sed illa quidem Icaria
unda rumpit et jactat apud litora longæ et sublimis Draca-
ni; ego vero pro Xenîâ infelici, vacua humus exaggerata
sum, in siticulosis Dryopum herbis.

717. ADÆI.

Indam beryllum me Trypho effecit in simulacrum ma-
ris tranquilli, et mollibus delicatisque suis digitis emisit e
me undas. Ecce tibi et labia udo innatantia fallo, et ma-
millas, quibus cieo ventorum silentium. Quod si vero
gemma hoc mihi gaudium invidens videatur mihi ventos
fuscitare, en paratus ego solvo portu super linguâ, quæ
jamjam natâre videtur.

718. ANTIPHILI.

Vel in puppi obtingat mihi aliquando cubile, *non fasti-*
diam, et ibi porrecti sonantesque illapsu guttarum pluvia-
rum rhenones, et ignis e sarmentis smilacis, vel ingratiis
ardere adactus, et super eo olla, et vanus bullientis aquæ
tumultus. Videam coram me ructantem puerum. Mensa
fit mihi primus quisque occurrens in navis tabulato asser.
Ludam ludum "da cape" dictum. Audiam balbutiem nau-
ticam. Jam nuper talis fortuna me deprehendebat, me
I i inquam,

inquam, omni rerum et hominum genere hilariter, et familiariter, uti gaudentem.

719. ANTIPHIL.

Vir Colchus infelicem in erodium ad inimici instar servit. Quare tandem proditor avis semper dicitur? Phœbus dicet. * * * interea dum ille vicinum in mare pede levi immisso ex acervis arenæ suum sibi cibum legeret, adoriebantur objectam sibi urbem hostes ex adverso solo, sero docti ab avi vadum in mari esse, transigendum pedibus. Ferite igitur malam avim, quæ gravem rependit incolatus mercedem, vastandis Colchis et Brio, avim proditorem.

720. *In Alcæum.*

Alcæi tumulus hic est, quem occidit latis conspicuus foliis, poena mœchorum, terræ filius, raphanus.

721. *In Sapphonem. A Mæsis.*

Non exiguum certe tibi decus et gloriam fatum tribuit illo die, quo primo lucem solis adspiciebas, O Sappho. Nam famam tibi nos dedimus immortalem esse, et tonans pater omnium nutu suo confirmavit. Celebraberis cantibus a mortalibus omnibus, neque carebis clarâ famâ.

* Ipse, ut conjicio, *Sapphonis*, ob elegantiam et simplicitatem singularem. Dijudicent illi qui sapiunt priscum leporem.

722. *In*

722. *In Homerum.*

Ilias, O magnum opus, et modestum Odyssea sapientiae exemplum, quod Ithacam Trojae fecit aequalem, me, senem quamvis Homerum, servate semper et alite juvenem. Homeri enim Siren nostro manat ex ore.

723. PALLADÆ.

Dii, Olympi incolæ, ut facti sunt Christiani, habitant hic innocui. Non enim eos testa metallis liquandis, follem producens vitæ necessaria præstantem, eos in ignem mittet.

726. *In Belluarum pugnatores a conto descendentes.*

Contum depangebat aliquis, jactoque in sublime corpore illinc propendebat demisso capite, et in leonem, qui subtus sese adversus contum et virum erigebat, desiliebat agilibus pedibus. Non tamen eum leo cepit, sed vir effugit, circensis plebis ingenti cum plausu et clamore.

727. CRINAGORÆ.

Aude vel quatuor personis, imo etiam pluribus, instructam fabulam exarare. Non enim te neque Philonidæ, neque Bathylli, deficient gratiæ; illius quidem in cantando, hujus autem in loquaci manuum gestificatione.

728. PHILIPPI.

728. PHILIPPI.

Theſſalorum virorum cœtus, equis potens et bubus exagitantis, inermi manu bellum parans belluis, copulat pullos equinos, tauris arbores proſternere gaudentibus nodum cervices ſtringentem a tergo injicere ſtudens. De tracto enim ad humum illo nodato fune, ad extrema tento et facillime mobili proſternitur et evertitur immanis illa feræ vis.

729. ANTIPATRI THESSALICI.

Ego, et quoad ferrum Macedonicus enſis, et non pavere doctus, ab Alexandri manu, tibi, Piſo, venio tuam deſiderans manum, et hæc dicens verba cum gaudio: Tandem inveni dextram mihi debitam.

730. EJUSDEM.

Læcadis, et Ambraciæ fertilis glebæ Thyreique et Anaſtorii, Argique, quæ de Amphilocho proprium nomen habet, et aliarum, quotquot inſultans furioſum bellum perdidit, urbium vicem geſturam me condidit Cæſar Nicopolin, et in acceptis habet Apollo, redhoſtimentum muneris ſui, victoriæ Actiacæ.

731. ARGEN-

731. ARGENTARIJ.

Heraclea, turpi et impudico ore tamen Formosos irretis. Has jam dudum tota urbs de te spargit voculas. Quâ ratione tantum valuisti facinus perficere? Fuitne adolescens, qui te, obtorto collo, injectâque nitidis comis manu ad morem sibi gerendum adigeret? Aut, quia bellum nomen de Hercule habes, fatale tibi fuit, scortum, ut Heben, *florem pubertatis*, sed juvenum, amares?

732. CRINAGORÆ.

Insulam quamvis me dicent spatii exiguam, qui me forte mensi fuerint, septem tantummodo stadia implentem, videbis tamen me gignentem e fœcundis arvis cremorem triticeæ farinæ, et omnigenos fructus arboreos ferentem, et a copiâ piscium divitem capturis, et, vel per ipsos dies caniculares, frigidas salutareque noctam auras, et portuum tranquillitate mitem, apud Corcyram, Phæacum sedes; at unde tamen derisui ut essem fatale mihi erat, inde nomen mihi adscivi.

733. EJUSDEM.

Ipsa quoque Mene, *nova luna*, primâ oriens vespërâ propterea lucebat caliginosum, luctum suum nocte velans, quod alteram sibi cognominem, *Selenen*, exanimem vidisset in Plutonis regnum delapsam. Illa enim formosæ suæ lucis consortem fecerat, ideoque mortem ejus significabat nebulâ, quâ se, velut peplo, occulebat.

734. EJUSDEM,

734. E J U S D E M.

Beate opilio, utinam ego quoque in monte curassem oves super hoc herboſo candido clivo, erga arietes gregis duces garriens balatum imitantia; potius, quam, ut tinxifſem clavos navium rectores ſalſo mari. Merito itaque merſus perii undis; et circa hunc arenaceum collem me undiquaque jactando eurus vim ſuam oſtentat.

735. E J U S D E M.

Ad permutatam filiorum mortem dicebat hæc miſeranda mater, ambos amplexa: Tuum quidem funus luſturam me hoc die haud ſperabam, te vero haud ſperabam videre vivos inter verſantem. Mutatæ igitur quidem in vobis ſunt mortis vices fatales; at mihi nihilominus, haud mendaci ſamâ ſignificata, venit lugendi neceſſitas.

736. A N T I P A T R I.

Horrendus eſt nautis hædorum occaſus. Verum Pyroni multo magis inimica erat maris tranquillitas, quam tempeſtas. Navim enim ventorum quiete velut alligatam ob-
ruebat actuaria piratica, gemino remorum ordine ad velocitatem impulſa. Quo fiebat ut illum, qui procellâ evaſerat, tranquillum interimeret mare atroci leto. O lugubrem tuam, miſelle, malamque ſtationem!

737. D I O S C O -

737. DIOSCORIDIS.

Ego sum Samiæ Philænidis monumentum. Nihilominus tamen alloqui me, et propius ad stelam accedere aude, amice. Non enim sum illa, quæ exosa mulieribus facinoræ scriptis mandaverit, quæ Pudorem pro reverendo numine non habuerit, sed fui amica verecundiæ, per meum tumultum. Si quis autem, nos quâ dehonestaret, confinxit impudentem fabulam, illius nomen revelet tempus: nostra vero ossa gaudeant, amotâ infami famâ.

739. ARISTONIS.

Ampelis, meri amans, jam labascens senium baculo fulciens viæ duce, clam ad lacum ibat, recens pressum vinum haurire e calyce ad summam oram impleto. Sed antequam hauriret anus, desertâ manu imbecillâ, et onus non sustinente, prolabebatur præceps, ut putris merfa navis, in vinosum mare. Huic eo fato extinctæ posuit Euterpe cippum faxeum super tumulo vicino vineæ.

740. CALLIMACHI.

Æschram Phrygiam bonus Miccus, inter bonos Galatas, et vivam vetulamque nutrit, et mortuam composuit; quò esset deinceps futuris conspicuum documentum, accepisse anum præbiti olim uberis mercedem.

741. JULIANI

741. JULIANI ÆGYPTII.

Imperator ipse succenset sonori maris fluctibus, quod Hypatii corpus merferint. Voluerat enim eum ultimum, ut mortuo debitum, honorem a se accipere. Sed liberalis et excelsi hujus sui animi gratiam delevit mare. Quocirca, in mitis pectoris magnum exemplum, illustrem Mortuum honoravit vacuo hocce sepulcro.

742. PAULI SILENTIARII.*

Atticus, in communem mortalibus omnibus spem fati omnis rapientis, animo securo et forti me jussit vivus sibi effodi, tumulum, quâ pollet virtute, ludens metum mortis. Diu tamen in vivis sole fruentibus maneat sol sapientiz!

* Non potest esse *Pauli Silentarii*, quem diu post Atticum, Constantinopoli scilicet episcopum, temporibus Justiniani claruisse, constat ex Agathiaz testimonio. Vales. ad Socrat. Hist. Eccles. p. 88. Edit. Mogunt. Evincit probabilibus argumentis Reiskius noster, Carminis hujusce Scriptorem fuisse Calliopium, amicum Attici; ipsumque scriptum fuisse A.D. 435. Vide Comm. in loc. p. 240. Vide sis etiam Socratis Hist. VII. 26. Ubi porro citavit hoc epigramma Valesius.

745. ANTIPATRI

745. ANTIPATRI SIDONII.*

Calligenis filium Diodorum, Olynthium, scito periisse in portu, de nocte prorâ effusum, dum epularum superflua revomit. O quantillum aquæ hâusit tantò potiozem, oceano in periculis spectatum.

746. SIMONIDIS.

Cippum sepulti Megacelis, *fili tui*, quando conspicio, subit me miseratio tui, Callia, quanta passi!

747. EJUSDEM.

Pudor etiam Cleodemum apud ripas Theæri jugiter currentis duxit in mortem lamentabilem, Thracicæ in turmæ insidias illapsum, quo fecit patris Diphili nomen clarum filius, fortis bellator.

749. ANTIPATRI THESSALICI.

Ipsa, quæ te peperit, mater tibi, indecenter paventi, letum dedit, Demetri, cava illa immerso ferro confodiens; tenensque manu, spurcum cruore sui filii, mucronem, spumanti ore, dentibus infrendens stridulis, et torvum, ut

* *f. Macedonis.* vid. Notit. Poet. p. 10.

Lacæna, tuens : Linque, ait, Eurotam, pete Tartarum ; quandoquidem pavere novisti. Post fugam non meus es, non Laco.

750. DIONYSII.

Me, et Jove Pluvio et Baccho madidum, labi in lubrico mirum non est ; et solum a duobus adversariis impulsus, et mortalem ab immortalibus.

751. INCERTI.

Narra Lamponi, ubi ad claram vitibus Phthiam et antiquam urbem Thaumaciam fortè veneris, amice, te, Maleæ dum scandis saltum, me vidisse, desertum hunc tumulum, super ejus filio Deroxia aggestum ; quem deprehensum aliquando solum, dolis, non enim apertâ vi, latrones peremerunt, dum divinam ad Spartam contendit.

755. LEONIS Philosophi.

Codex hic Theonis et Procli, virorum sapientissimorum, tenet spatia cœli et terræ, hoc quidem hanc, illo illum metante, ambobus pariter gloriam meritis. Ambo vos alter alteri disputando præstitistis compensationem. Theo quidem, assumtis Procli sapientibus positionibus, ostendit domos astrorum. Proclus autem, assumtis Theonis demonstrationibus, earum ope resolvit in problemata positiones. Sapiens igitur tu Par, salvere te iterum iterumque jubeo.

jubeo. Salve, optime Theo, sapientissimum caput, qui nunc doctrinis urbem Alexandri acuis. Salve mihi tu quoque, Procle, Sarpedonis nepotum, qui omnibus celebrare, optime.

756. INCERTI.

Quare subfiliis, *venator ait aviculae*, ab uno ramo ad alterum transvolans? Novi aliam quoque, quæ idem, atque tu, faceret, et nihilo magis effugit onustos visco calamos nostros; sed potius eò spisse lita et implicita pennas, vel invita, devenit ad virum dolis potentem.

757. ASCLEPIADÆ.

Lyda appellor, et sum, omnium de Codri sobole puellarum spectatissima, beneficio Antimachi. Quotus enim quisque me non habeat in ore, me non legerit, *LYDAM*, poema commune Antimacho cum Musis?

759. ARCHIÆ junioris.^a

Mercuri, qui Corycum inhabitas, O domine Mercuri, salve, et hilari vultu tenuem hanc victimam accipe.

^a Sc. Junioris illo *Archia* Tulliano, cujus Carmina sunt, 450, 452, 461, 572. Plurima etiam in Planudea.

760. ALPHEI

760. ALPHEI MITYLENÆI.

Equestre numen, qui navium velocium imperium tenes,
et utrinque Eubœæ impendentem scopulum, secundos da
ventos, quod te oramus, qui nos ferant ad Martis urbem,
usque a Syriâ inde, portu evectos.

761. STATILII FLACCI.

Ambo Oedipi, et Electra gravi fremens irâ, et Atrei
epulis cœlo depulsus sol, et aliæ tuæ fabulæ circa tyrannos
valde calamitosos, dignæ choris Bacchicis, fecerunt te
principem tragici gregis, O Sophocles, ipso heroum ore
sonantem.

762. DIOTIMI.

Clari nominis æquales ætate fuimus anus, Anaxo et
Clino, filiæ gemellæ Epicratis. Clino quidem Charitum,
Anaxo autem Cereris, dum viveremus, sacerdotes. Octo-
ginta annos, minus novem dies, implevimus, antequam
hoc in fatum deferremur. Haud improbanda annorum æ-
qualitas. Dileximus maritos et liberos, ante quos, ut æ-
tate provectiores decebat, mite letum suscepimus.

763. INCERTI.

Amice viator. *Viator.* Quid est rei? *Cippus.* Interro-
gas adhuc? Ecce mortuum, cui olim præstantium libero-
rum

rum grex erat, Archigerontem senem. *Viator*. Imo vero, amice senex, contingat tibi liberos tuos fausto pede pervenire in stadium canæ ætatis.

764. LEONIDÆ TARENTINI.

Mœrore nolis te macerare, mi homo, propterea quod, erraticam vitam trahenti, ex unâ terrâ in alteram identidem transmigrandum tibi est. Ne quæso, luge, si vacuum tugurium te ambiens calefaciat exiguo igni, aut non uncta maza, non flore farinæ facta, tibi adsit, in cavo lapide tuis manibus subacta, aut pulegium, thymusve, aut alica, saporis amari dulcedine remixti, tibi pro opsonio sint.

765. PHÆDIMI.

Viator, deploro Polyanthum, quem conjux Aristagora maritum in tumulto hoc deposuit, nacta ejus cineres et ossa. Ipsum autem exanimavit infelici aurâ excita unda maris Ægæi, circa Sciathum; manequæ ad opus surgentes piscatores extraxerunt miserum, in portum Toronæum.

766. APOLLONIDÆ.

Ego lapis ripensis teneo sub me Glenin, *a vento*, in æcerbum undæ vorticem detractum e scopulo, in quo pisces venabatur. Me aggrefferunt quotquot ei operæ socii solebant esse: quos tu, Neptune, salvos præsta, et litus tranquillum cum arundine piscantibus.

767. ADDÆI.

767. ADDÆI.

Quando prætereas Heroëm, nomine Philopragmonem, coram Potidæâ in trivio conditum, dic ipsi quidnam peractum eas; et protinus ea, quâ ille pollet, tibi succurret negotii conficiendi facilis ratio.

768. CHRISTODORI.

Præclarus Joannes Epidamnus hic jacet, late splendidus ornatus consulum valde illustrium, qui super me expandit Musarum lumen, qui plus quam alii explicuit late numinis hospitalis munificentiam; habens quippe dextram omnes pascentem, quâ in solâ non norat ipse largitionibus suis præscriptum modum. Celsissimam auxit et ornavit carrucham legibus patriis, amabilia præstans opera castæ justitiæ. Amice, non vixit diu, sed annis quadraginta duobus solis exactis abiit ad plures, relicto sui desiderio apud Musarum cultores omnes, quos magis, quam patres veri, amabat.

769. THALLI MILESII.

Vide, quomodo virens platanus amantium occultet sacra clandestina, hinc spectabili comâ prætensa, et illinc de ramis suis dependentibus uvis dulcis vitis, quas caritate suâ Horæ amplectuntur. Ita velim, ut diu vireas vigeasque, et coma tua semper occultet Veneris alumnos.

770. ONES-

770. O N E S T Æ.

Asopia et Pegasia scaturigo, fontes gemelli, alati equi munera, rupto pedibus ejus elicita solo, quorum unus quidem Heliconis, alter Acrocorinthei venas percussit et fidit. O feriendi felicitas utrâque in calce æqualis.

772. B I A N O R I S.

Ripense in arenâ videbat piscator perspicuâ sub undâ polypum piscem, quem natantem persecutus, correptum celeriter manu projecit in terram, prævertens prædæ adstrictionem. Excussus igitur ille sublimi jactu, sed peroportuno, incidebat in pavidum leporem, crassi supercilii animal, somno porrectum, totumque circumfusus innectebat suis vinculis. Occurrebat igitur illi viro captura terrestris aquaticæ.

773. C A L L I M A C H I.

Ecce, tunc quoque, Menecrates, hic es, Astypalæâ oriunde? Nostine, amice, quis te peremerit? *Resp.* Etiam Centaurum cepit et perdidit idem ille, qui mihi fatalis venit, somnus. Dirum autem et diris devovendum vinum ejus causa erat.

774. L E O N I D Æ.

774. LEONIDÆ.

Vespertinum et matutinum somnum sæpe abigebat anus
Platthis metu egestatis; et ad colum, laborisque collegam
fufum, canebat, jam in foribus stante cano senio, ad noc-
tem usque ab aurorâ: inde reciprocans longum illud Mi-
nervæ stadium, quod telæ solent decurrere.

775. EJUSDEM.

Rugosa Platthis, vetustum circa genu sufficientem jugo
textorio tramam manu torquendo, exigebat diem. Octo-
ginta annorum autem ætate exactâ, spectabat undam A-
cherontis, pulcras lanas pulcre texere docta.

776. THEÆTETI.

Phileas nemini cedere sapientiâ videbatur. Ringat, si
quem hæc sententia pungat, invidus, donec rumpatur.
Nihilominus tamen vana est ea gloriæ voluptas. Nam a-
pud Plutonem Minoi nihil cedit Therfites^a.

777. INCERTI.

Hic ego ter miser latronis ense stratus jaceo, nemini plo-
ratus.

^a Sc. homo Stolidus, de gente *Therfitarum*.

778. DIOSCO-

778. DIOSCORIDIS.

Ego, Scirtus barbâ rufus, curo vitâ functum Sositheum, tantum, quantum alterum in urbe nostrâ indigenamque Sophoclem. Gestabat enim hederam ille vir digne, per choros Satyrorum Philiasiorum. Et me jam novis innutritum institutis, reficiendo in antiquam formam, meminisse patriæ jussit. Quò factum, ut me Doricæ musæ rursus ad rhythmum masculum, et vocem grandisonam, pertractus applicuerim. * * * *

779. EJUSDEM.

Machoni, comœdiæ auctori, levis sis, terra ; et semper vivam feras hederam, certaminibus poeticis amicam, super ejus tumulo. Non enim habes sub te fucum recoctorem, *plagiarium*, sed reliquias arte vetustâ dignas amplexa es. O urbs Cecropia, sic jam dicat velim senex, *Macho* ; Interdum vel apud Nilum quoque crescit acer Musarum thymus.

780. ALEXANDRI.

Sardes antiquæ, majorum meorum sedes, si apud vos adolevissem, essem opifex mercenarius, aut ligonem exercerem, auro indutus, venusta tympana quatiens. Jam

* Supremum Distichum obscurius fatetur interpres, quam quod Latine verti posset.

verò mihi nomen est Alcman, et Spartæ sum civis multis
focis instructæ; et Musas percepi Heliconidas, quæ me
tyrannis Dascyla et Gige fecerunt potiozem.

782. PALLADÆ.

Quærendo invenisti vitæ finem et felicitatis initium, in
vitâ ad finem delatâ. Nactus tamen es honorem, O Gessi,
vel post fata insignia honoris ultima adeptus.

785. ANTIPATRI THESSALICI.

Alii PHILIPPI.

In Glyconem Athletam.

Glyco, decus Asiæ, Pergamo oriundum, quinquertio-
num fulmen, latipes, novus Atlas, invictæ manûs, hæc
omnia perierunt. Talem neque in Italia olim, neque ante
Italos in Græciâ, neque in Asiâ evertit quemquam, vin-
cens omnia Orcus.

786. ANTIPHANIS.

Videbatur mihi dimidium meî velut intermortuum de-
nuo reviviscere, malum unicum, *unius arboris hoc anno pro-*
ventum reliquum, in ramo summi culminis adhuc oculis
cernenti. At mala bestia, arborum pestis, dorso pilosa e-
ruca vel unicum illud malum absumpsit invida. Ad hæc
Invidia: Ego equidem, ait, magnam lædere oculis tur-
bam

bam soleo; at qui pauca corrumpit, illius ossa libens equidem spargerem.

787. APOLLONIDÆ. *Alii PHILIPPI.*

Summis in ramis fruticeti sedens aliquando cicada, sole ardente, motâ artificiose flagellans alâ medium ventrem, personabat desertos campos carmine, cujus ipse solus effector erat, nullo alio instrumento adjutus. Quem structis dolis capiebat Crito, artis omnis, quæ visco aves capit, peritus. Sed is haud impune; nam a fortunâ, retium familiarium deinceps destitutus, oberrat ne plumam quidem adipiscens.

788. ANTIPATRI THESSALICI.

Cressa canis, Gorge, persequebatur cervi vestigia, prægnans, et utramque Dianam invocans. Voti facta compos pariebat interea dum cervam conficeret, citâ Ilythiâ utrumque donum largiente, felicitis et capturæ et partûs. Novem hinc ea nunc foetibus præbet uber. Fugite vos, Cressæ cervæ, catulos, quæ jam a parturientibus artem vos capiendi docentur.

789. BIANORIS.

Arens siti minister Phœbi, *corvus*, quum videret super cippo alicujus scœminæ sculptam saxo urnam, aquæ pluviae nonnihil tenentem, clangebat præ gaudio, urnæ oræ summa

mæ insistent; non tamen valebat rostro vasis fundum attingere. Monstrasti tunc, Phœbe, te recto judicio ingeniosam avem pro sorte tuâ tulisse; globosum enim saxum immittens corvus in aquam, rapaci rostro valde desideratum ad humorem pertigit.

790. LEONIDÆ.

Pan, Mercurio fate, caprimulgis amice, collem hunc nocte marathri et scandicis fœcundum; propitius esto et herbilego, et caprimulgo. Feres enim sic et olerum et lactis portionem.

791. PHILOXENI.

Tlepolemus, Myrensis, filius Polycratæ, posuit Mercurium, terminum carceralem, a quo in cursum emittantur certaturi de pedum velocitate sacris in ludis, ad spatium viginti stadiorum, in quo virium et dexteritatis periculum faciant. Igitur intendite nervos, excusso de genubus molli torpore.

792. INCERTI.

Olim quidem ego, *corallium*, hærebam in radicibus scopuli undis proluti, læte proveniente marinâ algâ obsitum; nunc autem in sinu meo dormit, *insculptus mihi*, minister sc̄ptis formosæ Veneris, mollis Amor.

793. LEONIDÆ

793. LEONIDÆ TARENTINI.

Tereti de petrâ desultans frigide fons, salve! Et vos Nympharum pastoralibus sculptæ manibus imagines salvete, et vos scopuli, vosque Nymphæ, quæ fontium undis abluitis vestra hæc casta femora, salvete! Aristocles ego viator hoc, quo merso sitim depuli, *haustram*, honorarium vobis dedico.

794. DEMOSTRATI.*

Nymphæ Najades, quæ pulcherrimum hunc fontem de scopulo perpetuò defunditis, cujus vertex cælum ferit, vobis Demonstratus Antilai filius donat hæc venabula, et duorum aprorum setosas exuvias.

795. LEONIDÆ.

Cœli hoc imitamentum, *Sphæram*, tempore tui natalis, a Niligenâ Leonida accipe, Poppea, Jovis, *Neronis*, conjux, Augusta: placent enim tibi dona, et cubiculo, et eadem sapientiæ congrua.

* Incertum est an hoc sit nomen auctoris Carminis. Adhibetur ex sola auctoritate Dorvillii, Charit. Aphrodif. pag. 185. Certe non ex eo peti possit argumentum, quod ista Demonstratus quidam dedicaverit.

799. NOSSIDIS

799. NOSSIDIS LESBIÆ.

Eamus ad templum Veneris, spectemusque simulacrum,
auro exornatum, quod Poliarchis dedicavit, adepta mag-
nas opes a sui corporis venustate.

800. NICHARCHI.

Apud liquores abundantis bonis aquis fontis, et apud
Nymphas statuit me Simo, Panem capripedem. Quorsum
autem? Tibi dicam. Quantum cupis de fonte et bibe, et
cavâ situlâ, bonâ pace, hauri. Pedibus autem noli crystal-
lina Nympharum lavacra inquinare, huc ad me respiciens,
Panem nequam. * *

801. PERSIS.

Me, Felicionem, exiguum numen minoribus in diis, si
invoces quâ par est, nanciscere cupita. At magna nolim
cupias. Nam eorum quidem, quæ hominum plebejorum
numen viro pauperculo donet, compos ego sum, Felicio.

802. LEONIDÆ.

Felix capturâ sis, leporari; aut si forte aves persequens,
cum visco venias hunc sub glabrum montem, me quoque
invoca inspectorem sylvæ Panem, e præcipitio. Adero tibi
venanti, five canum ope, five visci.

803. CRINA-

803. CRINAGORÆ.^a

Speculatorem Eubœæ, undis verberatæ, canebat Aristo,
Nauplium. Ego verò audax e carmine flagrabam. Men-
dax tæda, de nocte e rupe Caphareâ protensa, meum in-
felix transiit in pectus.

804. ANTIPATRI.

Amici, virgo sum, quæ arbor, *Laurus*, esse videor.
Imperate igitur manibus ancillarum vestrarum vellere
promptis, ut Daphnæ parcant. Meî autem vice, de arbuto
aut terebintho viator carpat sibi, in stratum humile quod
faciat. Non enim procul hinc amborum est copia. Abest
hinc rivus tria fere jugera, et ab ejus fontibus, duo alia,
abest sylva arboribus omnigenis virens.

^a In commentariis suis, affert interpretationem longe lucu-
lentiorem Carminis hujus obscuri Reiskius. "Ait poeta se in-
"terfuisse Dramati, in quo meretrix quædam Nauplii personam
"gerebat. Ut sibi redditus, de nocte imaginem illam reco-
"luit, vigil an somnians, accensum ejus amore se fuisse."
pag. 265. Nota fraus Nauplii, qui speculatoris vicem gerens,
facem nocturnam Græcis e Troja revertentibus, ubi rupes e-
rant periculosa, protendebat. Quo dolo magna vis homi-
num navigiorumque consumpta.

805. CRINA-

805. CRINAGORÆ.

Genus illud, *pecudum*, quod describam, est quidem ovillum, Agarris familiare; unde Araxes oritur, potus Armenis piligeris. At coma non est densa, crispa, mollis, qualis esse solet ovibus delicatis; sed aspera, rigida, rara, et horrida magis, quam ferarum caprarum. Uterus ter in anno foeturit. Lacte pingui semper turget uber. Balatus proxime accedit ad tenelli vituli mugitum. Alia omnia nempe ferunt aliz terræ.

NOTITIA

NOTITIA POETARUM,

QUORUM

NOMINA ET FRAGMENTA

IN

ANTHOLOGIA CONSTANTINI

CEPHALAE EXSTANT.

AΓΑΘΙΑΣ, aut secundum alios ΑΓΑΘΙΟΥ, AGATHIAS *Myrinaeus*, e Myrina Aeolis civitate, Scholasticus, sub Justiniano Imp. clarus. Scripsit, praeter alia, de quibus Fabric. Vol. VI. Bibl. Gr. dixit, epigrammata, & aliorum vetustiora sua aetate collegit. De quo ejus instituto diximus in praefatione, quantum noviet satis est. Solummodo versus illos ex ejus praefatione excerptos,

2 NOTITIA POETARUM

cerptos, quibus ordinem suae Anthologiae exposuit, e Vavassore, seu, quod idem est, e Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 692. repetam, quo docti lectores ipsi statuunt utrum rectius sit quod p. 115. Commentariorum nostrorum tradidi, primum Anthologiae ab Agathia conditae librum dedicatoria, secundum πὲρ ἐκφρασιγῶν tenuisse, an quod p. 13. praefationis nostrae ad hoc opusculum asseveravi, primum illius Anthologiae librum laudes deorum, secundum dedicatoria complexum fuisse. Verba haec sunt:

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι παλαιανείων ἐρίων,
 Ὅσα περ ἐγράψαντο νῆς γενεαίης ἀοιδῆς,
 Ὡς ὠστέροις μεμνημένοι ἀντιμύνα. Καὶ γὰρ ἴσκει
 Γράμμαθ' ἀρχαίοιο σφδὸν μίμημα φυλάξαι.
 Ἀλλὰ πάλιν μετεκῶνα πηλαίτερον εὖχος αἶρεο,
 Ὅσα περ ἢ γεκφίδωσι χαρταῖα καὶ πρὶ χώρῃ,
 Εἴτε κῆ εὐπείηται ἐπὶ βρείας, εἴτε καὶ ἄλλης
 Τίχης ἐρροπύσιο πολυαγρίσιοι αἰδολοί.
 Καὶ τριπέτην βαλκοῖδα νήνιδος ἱδρυχὲ βίβλου
 Ὅσα θύμῳ τῶνδε στίχοις, πῆ περ θύοις ὅν μιν ἀοιδῆ
 Ἐκτελείν νύσσῳ, ὅν ἀσπίδι δὲ δύνανται.
 Ὅσα δὲ κῆ βιότιο πολυαγρίσιοι κελύβοις
 Γράψαμι ἀσπίδος τε τύχης σφαλεροῖσι πελάντοις,
 Δίεξι μὲν βίβλοιο παρὰ κρηπίδα τιπύρης.
 Καὶ πῆχα κῆ πέμπλοιο χείρας θάλλουσιν αἰδολοί,
 Ὅππῃτι κερτομέλιος ἐπιστόλοι ἤσαν ἀοιδῆς
 Γράψαμι. Ἐκταῖον δὲ μέλιθ' ἀλπίστον Κυθήρη
 Εἰς ἄλγος ἐλίσσοι παρὰ τριπύρας παρῶν,
 Καὶ γλυκερὸς ἐς ἔρωτα. Ἐν ἑσθέρῳ δὲ μάλιστα
 Εὐφροσύνης Βάκχοιο, φιλακέρῳ τε χερσὶ,
 Καὶ μινθῷ, κῆ κρητῆρῳ, κῆ ἄλλοις δύνανται νύσσῳ.

“Et primum colligam, æmulatus antiquos, quæ scripserunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis consecrata. Etenim conveniebat veterum scriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcunque poeta stilo incidit quovis loco, sive in statuis affabre factis, sive in alterius artis laboriosæ diversis monumentis. Ac tertium spatium novi sortita sunt libri quæcunque posuimus in sepulcris, quæ quidem Apollo tum versibus perficere annuerit, tum ex vero persequi. Quæ verò & de vitæ multiplici ratione ac via scripsimus, & de inconstantis fortunæ fallacibus momentis, aspice, libri circa sedem quartam. Ac delectare potest forsitan quinti venustas libri, ubi irridentes convitia & probrosum carmen scripsimus. Sextum volumen surripiens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio sive apiario gaudia Bacchi, & amicas meri choreas, & vinum, & pocula, & lauta convivium cogitabis.”

ΑΔΑΙΟΣ. ADAEVS, vel *Addæus Macedo*, videtur diversus esse ab *Addæo Mitylenæo*. Nudum *Addæi* nomen præscriptum ostendit epigramma, quod Anthol. Henr. Stephani p. 49. exstat. *Macedonem* appellat p. 421. *Mitylenæum* p. 247. nisi credere malis eundem hominem diversa gessisse gentilitia nomina, unum a patria, alterum à sede habitationis. Cujus rei similia exempla et hoc ipso in indice plura occurrent, et collecta non exiguo numero fuerunt a Jonsio de Scriptor. hist. Philos. I. 2. p. 14. Ita Galenus aliquem *Asclepiadem* memorat Κλαύδιος Βοηθὸς, τὸν καὶ Περσὶς ἰπικλῆστρα. Menippus modo Sinopenfis, modo Phoenix audit, quia Sinopæ natus ipse, majores Gadareni fuerant. V. Menage ad Diogen. Laert. VI. 99. Sic Rhintho aliis Tarentinus, aliis Syracusanus est. Pluribus exemplis

4 NOTITIA POETARUM

in re obvia parcam. Vid. dicenda de Apollonida & Dionysio. Addaeum Macedonem fuisse, videtur carmen Iensianum 17. prodere, ubi Dobirum et Peucestam venatorem uri, memorat. *Adaeus* quoque nomen est Macedonicum, uti e Polybii L. XV. p. 994. 4. apparet. Quando vixerit non constat; neque colligi potest ex ejus fragmentis. E Carm. 767. id apparet aut origine, aut civitate Macedonem fuisse, quia Potidaee meminit. Quum destructa a Philippo rege Potidaea deinceps a Cassandro restituta fuerit, nequit etiam ex hoc loco argumentum de ipsius aetate peti. Gentilem omnes ejus reliquiae produnt. Quum liquido non constet, Macedo & Mitylaenaeus Adaeus idemne sit, & porro idemne Mitylaenaeus Addaeus epigrammatarius, cum Addaeo Mitylaeao illo sit, cui librum *αὐτὸς ἀλυσίων* tribuit Athenaeus p. 471. & 606. nequit etiam hinc aetas hominis definiri, Quod si tamen idem homo sit Athenaeo et Anthologiae laudatus, et idem porro, ad quem Polemo periegetes libros scripsit de donariis, inscriptionibus, antiquitatibus et rebus memorabilibus urbium Graecarum, jam constat de ipsius aetate. Vixit enim aequalis illi Polemoni, hoc est, regi Antigono, suppar Alexandro M. Et sane mentio Potidaee ab ipso facta satis suadet eum bellis successorum Alexandri M. intestinis interfuisse. Nomen enim illius urbis sub Romanis prorsus flet. Carmen Jens. 67. propter prodigiosum tumorem non huic vetusto, sed recentiori alicui Adaeo tribuere malim. Nomen hoc enim saeculo IV. adhuc in usu fuisse apparet e Cod. Theodosian. L. 8. ubi Addaeus Comes et Magister utriusque militiae per orientem appellatur.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ADRIANVS *Imperator* quando vixerit notum; scilicet saeculo post C. N. secundo non multum profecto

profecto. De cuius eruditione et egregia vena poetica cum Graeca tum Latina, dixi quaedam ad C. 540. post Jo. Jonfium III. 7. de scriptor. histor. philos. & viros doctos, qui Spartiani Adrianum exposuerunt. Unicum superstes carmen ejus reliquorum, quae periere, desiderium movet.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ. AESCHINES *rhetor*, dubium sitne aequalis et adversarius Demosthenis, an, quod verius existimo, Aeschines ille rhetor, aequalis Straboni, ut ex ejus Geogr. XIV. p. 942. patet.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ALEXANDER *Aetolus* vixit aetate Ptolemaei Evergetae, unus illius celebris Plejadis. Quae de eo reperiuntur, omnia dedit Fabricius B. Gr. T. I. p. 665. Carmen ejus unicum habemus in collectione nostra n. 780. quamvis enim non Aetolus ibi, sed nude Alexander appelletur, nullus tamen dubito ad Aetolum referre celebre carmen, & Plutarcho quoque citatum. Meminit ejus quoque Meleager in Coronae praefatione, versu 39.

ΑΛΚΑΙΟΣ. ALCAEUS non est ille vetus Mitylenaeus, sed recentior, Messenicus, aequalis Philippi, penultimi regis Macedoniae, patris Persei, circa Olymp. 141. & 145. Conf. de illo Fabr. B. Gr. T. I. p. 565. Antholog. p. 200. cui editio Wecheliana sola aliud subjungit Philippi in Alcaeum, e Plutarchi Flaminio desumptum. Nihil impedit quominus idem sit cum illo Alcaeio Epicureo, quem Aelianus Variar. IX. 12. ob Epicureae sectae professionem Roma ejectum perhibet, quod A. V. C. 580. seu Olymp. 149. contigit. Potest quoque idem esse cum illo Alcaeio, qui Polybio aequalis vixit. V. Excerpt. Legat. 122. p. 1323. 10.

ΑΛΦΕΙΟΣ. ALPHIUS *Mitylenaeus*. Romanorum jam adulta potentia terra marique ipsum vixisse constat ex Anthologiae editae p. 14. ubi Macrinum aliquem Romanum alloqui-

6 NOTITIA POETARUM

alloquitur. E nostrae collectionis C. 760. constat eum in Syria vixisse, & inde Romam petiisse. Quod si mecum reputo, facile iudicor, ut Fabricio credam Macrinum Imperatorem significari, qui post Caracallam A. C. 217. tyrannidem in Syria invasit. Si certo constaret Antipatrum illum, cujus ad carmen αἰγιμί (p. 81. Antholog. H. St.) subiectum Alphaei Mitylenaei λητῆς ὠδίνων respicit, esse Antipatrum Thessalonicensem, non Sidonium, propius ad certitudinem accederet illa conjectura. Nam Antipater ille tempore Tiberii vixit, ut deinceps demonstrabitur. Videtur illam sententiam carmen, quod diximus, αἰγιμί Thessali Antipatri esse, confirmare aliud ejusdem argumenti quod n. 3. in Jenfianis legitur et Antipatro Macedoni tribuitur. Atqui Thessalia metropolis et caput Macedoniae appellatur ab Antipatro Thessalo pag. 35. ubi Pisonem alloquitur;

Σοί μιν, Θεσσαλὴς σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη
Ἡ πάσης μητρε πέμψι Μακεδονίης.

Ergo *Macedo* dictus ibi Antipater diversus ab illo Thessalo non est; at diversus est ab Antipatro Macedone, de quo post dicemus. *Alphius* vel *Alpheus* quoque nomen Romanum, non Graecum, est. In Catalectis habetur nomen Alphei Aviti, item apud Priscianum Alphei Aviti et Alphei philologi (idem homo est) laudantur *Excellentes*, seu de laudibus illustrium virorum illis locis, quos Fabric. Bibl. Lat. T. II. p. 477. citat; qui cum nostro Alpheo videtur idem esse. Haud enim rarum hominem Latinum Graeca condidisse carmina, quorum exempla numero plura in hac ipsa Anthologia superant, et deinceps per hanc nostram notitiam observabimus. Exstat in Musa Stratonis n. 22. carmen Alphei, quod Menagium in observationibus suis ad
Amin-

Amintam Taffi, sermone Italico scriptis, protulisse, e schedis La Crofii mihi constitit. Quae observationes quum neque mihi oculis unquam usurpatae fuerint, neque facile in tabernis librariis proffent, non inutile duco, carmen illud Alphei hoc loco repetere.

Τλήμωνις, εἰς ἀνέστης ἴφου βίῃ, ὅτι γὰρ ἔρχαι
 Εὐμαρῆς, ὅτ' αἰπῶν ἐπὶ π νόσφι πόθων.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ νῦν αἰμὶ λίην βραδύς. Εἰ δ' ἐσίδδωμι
 Ζηνοφίλον, τρεπῆς πλίσσεται ὀξύτερος.
 Τένικαις ἢ φύγειν γλυκὺν ἴμερον, ἀλλὰ δάκνει
 Πᾶσι λίγῳ. Φυχῆς ἐπὶ ἔως ἀχρή.

*Miseri sunt, quibus amore caret vita. Nam neque facere
 Neque dicere, facile est absque Cupidinibus. [quidquam,
 Ipse ego valde aliàs sum tardus; at si videro
 Zenophilum, volem fulmina rapidius.
 Quare non fugere suavem amorem, sed persequi,
 Suaserim omnibus. Animi cos est amor.*

ΑΝΑΚΡΕΩΝ. ANACREO. Visus aliquando mihi fuit hic Anacreo non ille Tejus, celeberrimus a poësi lyrica, cujus princeps habetur, sed recentior aliquis epigrammatarius esse; idque in notis ad C. 428. significavi; nifus eo potissimum fundamento, quod Anacreontem maxime lyrica scripsisse nossem, elegos condidisse non nossem. Verum retracto nunc et muto sententiam ob auctoritatem Meleagri, qui praefationis suae, versu 35. 36. omnino celebrem illum Anacreontem lyricum, non alium ignobiliorem, significare videtur. Ait enim:

Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεονταίῳ γλυκὺν καὶ νόστον μέλισμα
 Νέκταρος, εἰς δ' ἐλίζους ὑμῶν ἀντίμιον.

Sane

8 NOTITIA POETARUM

Sane illud ~~an~~ nobilem celebrem poetam significat, ipso-
 que illo disticho Anacreonti eidem tribuit & ~~alia~~ cantica,
 & ~~aliquas~~ elegias pangendi dexteritatem. Conjecturam Fa-
 bricii, perquam speciosam, ~~arguit~~ in fine citati distichi
 non esse floris, sed poetae nomen, hoc non admittere vide-
 tur, quod Meleager singulis, quos laudat, poetis, flores
 singulos tribuit, quorum suo carendum esset Anacreonti, si
 Fabricii conjecturam optares. Sunt quidem characteres
 temporis, illis carminibus, quae sub Anacreontis nomine
 in nostra Anthologia exstant, impressi, subobscuri. Sunt
 tamen vel in illis quidam satis luculenti, ut auctorem vete-
 rem illum Tejum prodant. E. c. epigramma in equum
 Phidolae, nobis 424. in quo interpretando passus aliquid
 humani fui, significat auctorem aequalem fuisse Phidolae &
 celebri ejus equo. Vixit autem Phidolas circa Olympia-
 dem 64. Nam ejus filium Lycum celete Isthmia vicisse
 circa Olympiad. 68. ait cl. Corfini in dissert. Agonisticis
 pag. 225. *ed. Lips.* Floruisse Anacreontem Tejum sub Cyro
 seniore constat. Cyrus Olymp. 62. obiit. Ergo tempora
 bene congruunt. Admodum diu vixit Anacreon, et nona-
 gesimum aetatis annum prope attigit. Quare fieri potuit,
 ut bellum Persicum vivendo attingeret, aut superaret. Quod
 ut credam facit nomen Anaxagorae statuarii, quem C. 428.
 laudat, et quem eundem existimo esse cum illo statuario,
 cujus esse signum Jovis a Graecis urbibus post profligatos
 cum Mardonio Persas apud Plataeas dedicatum in Olympia
 perhibet Pausanias p. 437. Echekratides quoque, quem
 C. 431. laudat, videtur idem cum illo esse, quem memo-
 rat Pausanias p. 836. e cujus verbis apparet hominem pe-
 rantiquum fuisse. Ait enim *Ἐχέκρατις ἀντὶ Δελφῶν τὸν μινεῖν, καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων
 τεχνῶν*

τῆς αἰῶνος τῶν ἀνθολογῶν τούτων φασὶν αἱ Δελφοί. Ergo Croesum aetate nonnihil antecesserit Echecratides necesse est; potest tamen nihilominus hunc ipsum Anacreon Tejus attigisse, idemque Xerxen quoque et Mardonium.

ΑΝΑΦΟΝΙΚΟΣ. ANDRONICUS, cujas fuerit, et quando vixerit, non liquet. Anthologia Planudea nihil ejus habet: unicum carmen nostra, sed temporis indiciiis destitutum.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. ANTIPATER. Utinam ubique librarii Antipatros diligenter distinxissent. Plerumque autem omitunt in talibus gentile poetae. Interdum quoque alium pro alio nominant, ut Antipatrum Sidonium pro Thessalonicense, aut hunc pro illo. Tres in Anthologia reperio Antipatros diversos, Macedonium antiquissimum, medium Sidonium aut Tyrium, tertium novissimum Thessalum aut Thessalonicensem. Vixit Macedonius aetate Philippi; aut patris Alexandri M. aut penultimi regis Macedoniae, patris Persei, hoc est circa Olymp. 140. usque ad 150. Sidonius aequalis Meleagro fuit, hoc est, vixit circa Olymp. 170, tertius aetate D. Augusti Caesaris, Tiberii & Caii Caligulae Imperatorum, hoc est ab Olymp. 190, prope modum usque ad Ol. 204. Argumentis haec demonstranda sunt ex ipsorum reliquiis depromendis.

Antipatri Macedonii ergo carmen est proculdubio illud, quod p. 435. Anth. St. legitur τὸ πρὸς τὸν ὄρειον. Eo enim Philippi, quem τὸν ἀνταρῆν φέροντες appellat, fortitudinem celebrat, qua taurum, vel urum, Macedoniae vastatorem, prostraverit. Quod in alium Philippum, quam aut Alex. M. aut Persei, patrem, cadere posse non videtur. Huic Macedonico tribuo quoque, quamvis levi admodum con-

jectura, Carmina in Jenfianis n. 37. et 94. quorum in illo mentio fit Amphipoleos, in hoc Olynti.

Antipatrum Sidonium aequalem Meleagro fuisse, et ante eum fato suo decessisse, apparet e carm. 620. quod est a Meleagro in tumulum ejus aut inscriptum, aut saltem conditum, unde discimus et aetatem ejus, et veram patriam. Fuit enim proprie Tyrius, sed forte ob vicinitatem amborum urbium, Tyri et Sidonis, aut quod in hac posteriore plurimam aetatis partem consumisset, dictus fuit Sidonius, non Tyrius. Sunt etiam alia luculenta indicia aetatem Sidonii prodentia per Anthologiam sparsa; ut est illud p. 100. quo excidium Corinthi, ut casum recentem, memorat. Contigit illa clades Olymp. 158. anno quarto V. C. 608. Meleager autem circa Olymp. 170. claruit. Porro p. 219. est epicedium in regem aliquem Ptolemaeum, quo ait eum ante patrem non nominatum obiisse, & nutritorem ejus Andromachum appellat. Unde colligas illum Ptolemaeum in pueritia extinctum filium Ptolemaei Epiphanis, regis Aegyptii, et fratrem Ptolemaeorum Philometoris et Physconis fuisse. Nam Polibius p. 961. edit. Wechel. a Ptolemaeo Physcone legatos Romam missos fuisse Nicolaidam et Andromachum ait, quod Olymp. 156. anno secundo, V. C. 599. videtur contigisse. In Syria eum vixisse credibile est, et quidem circa tempora Seleuci, a quo dedicatam Apollini aram cornubus structam celebrat C. 398. qui Seleucus alius esse nequit, quam Seleucus VI. Syriae rex, qui Olymp. 171. iniit, & sub quo Meleager floruit. Sane hanc Olympiadem Antipatrum attigisse nihil prohibet. Ab Olymp. 156. ad Olymp. 171. sunt anni sexaginta. Et Plinius VII. 51. Antipatrum (si noster est; nam Plinium ipsum ad manus non habeo, sed locum ejus ab Almelovento ad

ad Quintil. X. 7. p. 955. ed. Burmann. citatum), *satis longa senectū confectum fuisse* perhibet. In Aeolide quoque eum vixisse colligo e carm. Ieniano 24. Romaene vixerit non constat, neque enim id e verbis Ciceronis aeque effici potest, atque aetas hominis constitui. Verba insignia exstant Orator. L. III. c. 50. quae non suo Tullius ore, sed L. Licinii Crassi ad Catulum loquitur, qui ambo aetate Marii et Sullae vixerunt, hoc est circa Olymp. 169. A. V. 650. Sunt itaque Crassi apud Ciceronem verba haec: *Quod si Antipater ille Sidonius, quem tu, Catule, probe meministi, solitus est versus hexametros aliosque variis modis atque numeris fundere ex tempore, tantumque hominis ingeniosi ac memoris valuit exercitatio, ut, cum se mente ac voluntate conjecisset in versum, verba sequerentur.* Ergo quamvis non male vulgo dicatur ille Sidonius a Ciceronis aetate non multum abesse, tamen rectius et pressius eum L. Crassi et M. Antonii orationis aequalem, hoc est saeculo ab Urbe condita septimo ineunte et medio floruisse dicemus, quum Cicero eo exeunte, et octavo ineunte celeberrimus esset. v. Jons. I. 13. p. 71. ubi sitne idem Antipater Tarsensis, philosophus stoicus, cum Sidonio, disputat, quod, eodem Jonsio iudice, Vossii haud improbabilis fuit sententia; demonstrat quoque Tyrium hunc Antipatrum ab illo altero itidem Tyrio diversum fuisse, quem Cicero *Officior. II. nuper Athenis clarum scribat.* Male igitur p. 327. Anth. St. nostro Sidonio tribuitur carmen, quod Thessali esse ex eo liquidum est, quod ad L. Calpurnium Pisone, qui sub Tiberio Caes. claruit, missum fuit. Quod protinus demonstrabitur.

Thessalum enim Antipatrum, aetates & imperia Augusti, Tiberii & Caji Caligulae attigisse, multa demonstrant. Sub

12 NOTITIA POETARUM

Augusto Caesare se vixisse ipse prodit carmine Janseniorum 79. ubi recens conditam ab Augusto Nicopolin celebrat. Item secundo eorundem carminum Janseniorum, quo recens inventum molarum ab aqua versatilium praedicat. Quod in aetatem Augusti cadit. Carm. Jans. 134. praedicat, ut casum recentem, mortem *invicti Glyconis*, ut eum appellat aequalis ejus Horatius Ep. I. 1. 30. Non tamen tuto licet illo argumento uti, quia juxta alios carmen illud ad Philippum pertinet, Augusti quoque aequalem. Patet idem quoque ex carmine Anth. St. p. 363, quo statuam Pyladae, celebri histrioni, quem Augustus amabat, positam laudat. Vid. Fabric. ad Dion. Cass. p. 747. Carm. 283. alloquitur illum Nestorem, de quo infra dicemus, philosophum Academicum, Tarsensem, praeceptorem Marcelli, Augusti ex Octavia sorore nepotis, teste Strabone p. 992. Tandem illud quoque insigne carmen, quod p. 35. Anth. St. legitur, luculentissime aetatem ejus definit, et quis ille Piso sit, quem tot carminibus compellavit, demonstrat. Eo igitur carmine aliquem absque nomine alloquitur in hunc modum.

Σοὶ μὲν θεοῖσιν σκυληφῆρι θρασυκλονίῃ

Ἡ πόλις μάτηρ πέμψει Μακεδονίης,

Ἀλὶδὼ δ' ὅπῃ σὺ διδάσκειν ἄριστ' ἐβίωσας.

Fuit ergo carmen hoc dedicatio alius majoris, quo illi non nominato victoriam de Bessis comparatam gratulatur. E Dionis Cassii p. 764. et auctoribus ibidem a Fabricio citatis, constat victorem Bessorum fuisse L. Calpurnium Pisonem qui Cos. A. V. 739. ante C. N. 15. fuit, & A. V. C. 743. ortam seditionem Bessorum aliarumque nationum Thracicarum triennali bello composuit. Carmen illud igitur

tur A. V. C. 746. exhibitum Pisoni ab Antipatro Thessalo fuit, qui se legatum ad eum nomine patriae Thessalonicae ait, ipsi victoriam insignem gratulatum. Id autem ideo factum, quia Piso praefectus Macedoniae tunc erat. Contigerunt haec octavo ante Christum natum anno, ex quo Augustus imperare coeperat, anno decimo quarto. Hic est ille Piso cujus clientem et amicum toties se prodit Antipater, & quem Romam comitatum se fuisse haud obscure prodit. Conf. Anthol. St. p. 39. ubi non tantum Graecum, forte Macedonicum, aliquod scortum in Italiam migrasse ait, ut studia Romanae juventutis a bellis civilibus ad voluptates et pacis artes converteret, sed etiam eadem pagina alio carmine Pisoni offert aliud carmen, quo diem ipsi natalem gratulatus fuerat, quod carmen una nocte elaborasse ait. Pag. 67. est aliud Antipatri carmen, in duo pocula, vel cymbia, quae composita unam integram sphaeram efficiebant, signis astrorum caelatam, a Diogene quodam Pisoni dono missa. Pag. 261. memorat Pompeiam, quae forte illa Pompeja Macrina est, cujus Tacitus Annal. VI. 18. ad A. U. 786. seu Tiberii vigesimum a C. N. 33. meminit. Pag. 327. tribuitur Antipatro Sidonio carmen, quo Bacchus titularis in larario Pisonis dedicatus celebratur. Unde liquet, non Sidonii, sed Thessali carmen hoc esse. Pag. 362. legitur aliud carmen Antipatri hujus, p. 444. iteratum, in galeam Pisonis antiquitatis fama celebrem & spectabilem. Carminum Jenseianorum decimo sexto tandem alloquitur Germanicum in orientem expeditioni adversus Parthos sese accingentem, quod factum A. U. 770. A. C. 17. Boivinus, qui carmen illud in Commentar. Acad. Inscript. T. III. p. 387. edidit, aliter temporum, ad quae respicere carmen illud vult, rationes disponit, refertque ad
iter

54 NOTITIA POETARUM

iter Augusti in orientem adversus Phraatem, et A. U. 735. Tandem vero Antipatrum Theſſalum Caji Caligulae quoque imperium attigisse, videor mihi e duobus Anth. St. carminibus p. 71. & 300. conjicere. Illud est in quatuor victorias stantes super tecto domus alicujus Caji, quem *patriae Romae praesidium* appellat, ὁ πάρος γὰρ πάρος ἔγνων. Non dubito hunc Cajum Caligulam esse. Altero carmine Cotyn Thraciae regem appellat, qui videri queat ille esse, quem Dio Cassius p. 915. aut A. V. 792. a Caligula Armeniae minori praefectum fuisse. Quamvis nihil obftet, quominus Antipatro Sidonio carmen hoc tribuatur, et ad illum dicatur Cotyn respici, de quo narrat Polybius p. 927.

ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ. ANTISTILIUS, quis fuerit, & quando vixerit, e tribus illis, quae supersunt ejus fragmentis, nostrae Collectionis n. 485. & 594. item tertio Anth. St. p. 339. colligi nequit; illud inde posse colligi puto, Romanum hominem fuisse. Non solum nomen Antistii id prodit, verum etiam carmen Anth. St. modo citatum in Priapum; quod numen hortense magis Romani, quam Graeci, coluisse et sermone celebrasse deprehenduntur. Si constaret, quando tres illi athletae c. 485. laudati vixerint, et mari perierint, Menestratus, Menander, et Dionysius, constaret etiam de hujus Antistii aetate. Corsinius de illis nihil habet. Antistium Veterem Cos. esse horum carminum auctorem, si auderem conjicere, absque causa facerem, mera quadam specie probabilitatis inductus, de quo Antistio Vetere dicemus ad artic. *Laureae*. Forte videantur majore probabilitate haec carmina illi Antistio Sossiano tribui, quem factitatis in Neronem probrosis carminibus exilio fuisse multatum, Tacitus perhibet Ann. XVI. 14.

ANTI-

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ. ANTIPHANES *Macedo* quando vixerit, e nullo fragmentorum ejus, quæ in Anthologia H. St. exstant, in quibus p. 427. etiam est illud ipsum, quod nostra Constantiniana dat n. 402. colligi potest. Id solum novimus, cum Philippo Thessalo aut antiquiorem aut aequalem fuisse. Nam in præfatione ad suam Coronam Philippus eum laudat. Patriam e titulo unici carminis, quod Anthologia Constantini tenet, discimus. Nam in Planudeana *Macedonis* nomen abest.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ. ANTIPHILUS, mude, & interdum quoque *Byzantius*. Non enim puto diversos esse. Satis constat de ipsius ætate ex illo carmine, quod habetur pag. 82. Anth. St. quo restitutam Rhodo libertatem a Nerone gratulatur et prædicat, quod factum ait Tacitus Ann. XII. 58. A. U. C. 806. Christi 53. Produxisse ipsum ætatem ad Domitianum usque, dubio caret, et liquet ex Carmine Anth. St. p. 55. quo caedem Agricolaë deplorat, aitque fontem, (fortassis unum aliquem in Agricolaë villæ) ejus desiderio cruciatum exaruisse, quæ hyperbolica & frigida sententia sæculum sequius prodit. Verum hoc nunc non agimus, ut carminis pretium aestimemus. Id omnino cum Brodaeo statuo, Agricolaë non alium eo carmine significari, quam Taciti historici socerum, A. V. 846. sublatum a Domitiano. Ergo carmen illud eo anno conditum ab Antiphilo Romæ agente fuit. De Sabino a quo repertas et in usum vocatas naves scorteas laudat p. 80. Anth. St. non constat quis fuerit. Videatur quidem ex eo, quod Antiphilus Byzantius fuit, ad illum Poppaeum Sabinum pertinere, qui procos. utriusque Mysiæ et Macedoniaë, ad quam Byzantium spectabat, per totum paene Tiberii regnum fuit, et A. V. 788. obiit. Verum tempora obstare videntur; nisi dicamus

dicamus carmen hoc in Sabinum ab Antiphilo admodum juvene, alterum autem in Agrippam ab eodem admodum fene fuisse conditum. Posset quoque ex aetate Timomachi pictoris argumentum ad aetatem Antiphili duci, si constaret quando ille artifex vixerit. vid. Anth. St. p. 317. Parum abest quin statuam duos Antiphilos fuisse, unum Augusti aequalem atque Tiberii, alterum Neronis et Domitiani. Carmen enim collectionis nostrae 599. praedicat molem sinus Puteolani ab Agrigga A. V. 717. conditam (v. Dion. Cass. p. 565.) tanquam novum opus, et novitate sua non minus quam praestantia et amplitudine spectabile atque admirabile. Posses quoque in suspicionem venire fuisse tertium Antiphilum ruentis saeculi p. C. N. tertii ex illo epigrammate, quod Du Cange Add. ad CPlin. Christ. p. 192. et emendatius Salmas. Exerc. Plin. p. 449. edidit in horologium aquatile, ab Athenaeo mechanico, qui sub Gallieno Imp. vixit, teste Trebellio Pollione c. 13. factum. Aut si cum Salmasio atque Fabricio statuas, eo carmine illum Athenaeum mechanicum significari, qui circa tempora Alexandri M. vixisse videtur (v. Fabr. B. G. T. II. pag. 588.) necesse est Antiphilum quoque aliquem ipsi aequalem, ab hoc nostro Romano diversum statuere.

ANYTH. ANYTEN viri docti, Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 571. & Olearius dissert. de poetriis Graecis p. 129. *ed. Wolff.* recte vixisse circa Olymp. 120. conjecerunt e loco quodam Tatiani p. 114. *edit. Worth.* ubi ait statuum ejus ab Euthycrate & Cephisidoto factam fuisse; quos statuarios illa aetate floruisse Plinius Hist. Nat. L. XXXIV. c. 8. perhibet. Id ipsum ipsa luculento indicio suae aetatis confirmat, quod in carmine illo, quod in fragmentis poetriarum Graecarum Wolfianis p. 112. n. 23. legitur, deposuit.

fuit. Carmen illud Olearius tanquam ineditum protulit,
 et ex eo repetiit Wolff. Exstat tamen jam in Anthologia
 Stephani p. 263. et quidem disticho auctius. Laudatur eo
 carmine fortitudo trium puellarum Milefiarum, quae, ut in-
 juriam Galatarum patriam suam vastantium effugerent, se
 vita privabant. Contigit autem invasio Galatarum in Asiam
 anno secundo Olymp. 125. A. V. 475. Sed forte duae
 fuerunt poëtriae cognomines, Anytae; una Tegeatis, al-
 tera Mitylenaea. Hanc quidem credibilis est a cura et sci-
 entia rerum Milefiacarum propiorem fuisse, quam Tegeati-
 dem; contra vero hanc, eadem de causa, hoc est e loco-
 rum vicinia, versificatricis in templo Aesculapii Epidaurii
 munus obiisse, quam Mitylenaeam. Quamvis porro nil im-
 pediat, quominus Anyta illa, Olympiadi 125. aequalis,
 per aliquot tempus Aesculapii ad Epidaurum sacris vacave-
 rit, etiam si sacra illa A. V. 461. jam Romam translata es-
 sent, seu anno secundo Olymp. 122. Sunt tamen alia quae-
 dam argumenta, quae mihi persuadere volunt, Tegeatidem
 Ayntam esse multo antiquiorem. E. c. p. 205. memoratur
 aliquis Damis, qui si ille sit, quem Pausanias p. 312. lau-
 dat Messeniorum imperatorem in bello Messenico, quod
 Anno primo Olymp. 24. finiit, multo erit antiquissima haec
 poëtria. Et sane mirum non est in vicinitate locorum Te-
 geatidem hominum Messeniorum virtutem celebrare. Ve-
 rum est aliud carmen p. 203. Anth. St. quo memoratur
 Amyntas Philippi filius; qui celebris Philippi Macedonis
 pater, et Alexandri M. avus videri queat, adeoque poëtriae
 aetas ad Olympiadem centesimam ferme deprimenda. Ve-
 rum Amyntas ille Macedoniae rex, Thucydidae et Diodoro
 Siculo memoratus, non in Lydia, neque in bello, sed in
 regno suo placida morte extinctus est, anno tertio Olympia-

dis 102. Et deinde quoque carmen hoc in hominem Lydum, videtur potius a Mitylenaea Anyta, quam a Tegeatide, profectum fuisse.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ. *Apollonidam Smyrnaeum* appellat Fabricius B. Gr. T. II. p. 711. et D. Augusti Caesaris aetate floruisse ait, juxta Casaubon. ad Sueton. c. 14. Et sunt sane ejus rei quaedam indicia in carminibus ipsi tributis in Anthologia. Sunt tamen eorundem carminum quaedam indicia illis signata, quae prodant poetam aetate Hadriani maxime vixisse. Quapropter necesse est duos Apollonidas statuere, a librariis in unum confusos. Indicabo nunc utriusque aetatis, cum Augustae, tum Hadrianae notas. Illius quidem unicum luculentum exstat documentum, hujus autem duo illustria, aliquot obscuriora. Carmine igitur illo in aquilam in insula Rhodo conspectam, quo tempore Tiberius ibi secessum, aut exilium agebat, et quod carmen p. 83. *sine* Anthol. St. legitur, conditum illo ipso tempore fuit, et extremis verbis *ἔνθα τὸν ἰαρίστου*, satis indicat Tiberium, (is Nero est ibi nominatus) nondum imperio tum fuisse admotum, sed futuri spem aluisse, ejusque omen aquilae prodigium fuisse habitum. Quapropter nullus dubito Apolloniden hunc Smyrnaeum eundem fuisse cum Apollonida Niceno, quem Diogenes Laertius libro nono perhibet in Timonis Sillos edidisse commentarios, Tiberio Caesari dedicatos vid. Ions. de Scr. Hist. Philos. III. 3. Obscurius hoc est Augustaei saeculi indicium, quod p. 35. ejusdem Anth. Cajo alicui, filio, et ejus patri, Lucio, positam à juvene barbam gratulatur. Forte Cajus Caligula Imp. et pater ejus Lucius est celeberrimus ille Germanicus. Possit tamen ille Lucius, etiam Lucius Aelius Verus, ab Hadriano adoptatus, esse. Hadrianae aetatis duo haec luculentissima

culentissima reliquit Apollonides; unum p. 107. ubi Aelii (is Hadrianus Imp. est) in Graeciam ad Spartam adventum, et erga literas amorem praedicat; alterum p. 197. ubi Aelium ait semet interfecisse. Quod in se fecisse, et saepius tentasse Adrianum Imp. constat. Vid. Script. Hist. Aug. et Dion. Cass. In obscurioribus ejus aetatis indiculis est nomen Heliodori p. 207. quem esse illum suspicor Heliodorum, qui Hadriano Imp. ab epistolis, et deinceps Aegypti praefectus, illiusque Cassii pater fuit, qui adversus M. Antoninum philosophum Imp. in Syria rebellavit et ab eo oppressus fuit. De quo Heliodoro vid. Reimar. ad Xiphilin. pag. 1152. et 1190. Saeculum a Christo nato secundum prodit carmen, quod in Jensonianis n. 42. legitur, non obscure ad sacra Orphica alludens, quibus ipse poeta forte addictus fuit, et quae eo certe tempore valde celebria erant. Prodit quoque verbum *νεμεζαλισ* Carm. 136. Jensonianorum recentius saeculum. Nam ante tempore Augusti neque organa musica in usu fuerunt, neque vocabulum *νεμεζαλισ*, pro tibia fuit frequentatum, unde deinceps *νεμεζαλισ*, sono tibiae afflare, et circumstrepere. Vid. quae dixi ad Constant. Porphy. Comment. p. 44.

ΑΡΑΤΟΣ. *Aratus Solensis* floruit fama et amicitia regis Antigoni Gonatae, qui regnavit ab Olymp. 125. usque ad Olymp. 135. Satis notus poeta, ut non opus sit plura de illo adferre.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΣ. *Marcus Argentarius* quando vixerit, non constat. Quae supersunt ejus carmina omnia certum et clarum aetatis documentum nullum praestant. Apparet tamen cum ex nomine utroque Romano, tum e dictionis, qua ille usus fuit, indole, serioris aetatis eum esse. Carmina ejus non optimi quidem commatis sunt, & dithyram-

bisimi, qui deinceps in nervum erupit, molimina surgentia fatis produnt; olent tamen eadem nihilominus antiquum leporem; ut tuto eum in classem epigrammatariorum mediam, quae cum aetate Latinae lingua argentea ferme convenit, referre queamus. Praeterea jurisjurandi formula *per Serapin* facit ut ad primum aut secundum post N. C. saeculum pertinere queat videri, quibus saeculis Aegyptiaca superstitio Romae maxime vigeat. Quidsi ergo ille Argentarius rhetor Graecus fuerit, cujus Seneca in Suasoriis toties meminit; aut ille Marcus Byzantius, qui sub Ael. Adriano Imp. floruit, teste Philostrato? Vit. Soph. p. 527.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ. ARISTONICI unicum carmen servavit collectio Jensoniana n. 60, unde de ipsius aetate iudicium ferri nequit. Forte fuerit ille Aristonicus grammaticus, Ptolemaei filius, qui Romae vixit, Straboni aequalis, qui eum de Musaeo Alexandrino scripsisse tradit. V. Jons. I. c. III. 2.

ΑΡΤΕΜΩΝ. De ARTEMONE id idem dicendum habemus. Antiquum esse & dictio et argumentum arguit. Forte est idem cum Artemone τῷ μιλοποισίῳ, de quo v. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 575. sed de cujus aetate pariter non constat.

ΑΡΧΙΑΣ. De ARCHIA poeta, quem Cicero celebri oratione defendit aequalem et familiarem suum, nota omnia sunt. Quare nihil amplius de illo dicam, praesertim cum carmina, quae ejus exstant, nota temporis nulla signata sint. Carmen Jensonian. 108. *Archiae recentiori* inscriptum est, unde colligas alium poetam illo Tulliano posteriorem claruisse. Nisi malimus illud ναπίε Graeculo inepto imputare, aut conjicere Ἀρχύτῃ legendum esse pro Ἀρχίῃ.

ΑΡΧΙΔΟΧΟΣ celebratio poeta, quam ut mea indicina indigeat. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 582. floruit circa Olymp. XV.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ. In Musa Stratonis, semel legitur ASCLEPIADES, *Adramyttenus*. Deinde ubique recurat hoc nomen, nude *Asclepiades* absque gentili nominatur. Sat multa supersunt sub hoc nomine carmina cum in Musa Stratonis, tum in Anthologia utraque, tam Constantiniana, quam Planudea. Sed non sunt omnia ejusdem, ut recte observavit Fabricius B. Gr. T. I. p. 576. ubi inter alios cognomines etiam tres poetas memorat, Asclepiadem Lyricum, Asclepiaden Aegyptium, Asclepiaden Samium. Horum duos videor mihi in Anthologia nostra deprehendisse.

Antiquissimus ille est, sive cum Lyrico, sive cum Adramytteno, sive cum ambobus idem fuerit, illum volo, qui Carmine 345. se Phrynae significat aequalem, hoc est circa Olympiadem 106. vixisse. Si modo illa Phryne, quam ibi compellat, eadem cum celebri illo Hyperidae scorto fuit. Forte fuit idem cum Asclepiade tragico, qui Demostheni aequalis fuit. Fueritne hic antiquissimus Asclepiades auctor illius carminis, quo Lyde, pellex et carmen Antimachi, qui circa Olymp. 93. claruit, celebratur, an recentiorum unus, non liquet. Juvat unum et alterum Asclepiadae hujus carmen nondum editum e Musa Stratonis apponere. Ejus igitur est, quod n. 126. legitur hoc:

Οἶνος ἔρωτος ἔλιγχε. Ἐγὼν ἀρετὴν ἡμῖν

* Ἡστῶν δὲ πολλοῖς Νικαῖαν ἐπέποιε. †

* Cod. Bodl. ἦν δὲ.

† Cod. Bodl. ἐπέποιε.

Καὶ

Καὶ γὰρ ἰδύκρουσι, † καὶ νόταξι, [τὸ δ' ὄμμα] κρητῆρις
Ἐόλαπι, καὶ ὁ σφυγγθεὶς σὺν ἔμιν τέφανος.

Vinum est amoris proditor. Amoris sui pertinacem dissimulatorem

Coram multis coarguit Nicagoram compotatio.

Nam et lacrymabat, et supinum hebetemque se dabat, et oculus triste tuebatur,

Et adstricta fronti corona loco suo non manebat.

Ejusdem est numero 55. hoc.

Πῖν', Ἀγκληπιάδῃ. Τὶ τὰ δάκρυα ταῦτα; Τί πύχρεις;

Οὐ σὲ μέγιστον χαλεπὴ Κύπρις ἐληϊσαίῳ.

Οὐδ' ἐπὶ σοὶ μέγιστον κρητῆρῳ τόξα καὶ ἰὺς

Πικρὸς ἔρως πὶ ζῶν ἐν σποδῇ πῆισται;

Πίνωμεν Βουκχῦ ζῶρον πόμα. Δάκτυλῳ ἥως.

Ἡ πάλι κρημίσαν λύχρον ἰδεῖν μένομεν.

Πίνωμεν. Καὶ γὰρ μετὰ τοὺς χρόνους σὺν ἔπι πυλὺν,

Σχέτλια, τὴν μακρὴν νύκτ' ἀναπαινώμεθα.

Non dubitavi carmen hoc recinere, quamvis vulgaris Anthologiae p. 485. jam legatur. Ibi enim et nomen auctoris, et ultimum distichon deest; forte propterea omissum a Planude, quod non videret, quomodo verba πίνωμεν αὐτὰρ ἔρως, pro quibus margo C. L. πίνωμεν γλυκερῶς suadet, emendari debeant. E secundo libro, seu carminibus diversorum metrorum, dabo hoc numero 268. signatum quale reperii.

Ἰὰ περιέρπων, μικρὸν, εἴ τι κλέγει ἡς, ἄκυστον

Τὰ Βοτρυῶν ἀφροσύνη δῆται κύνῃ.

† Cod. Bodl. ἐνύσταξι κρητ. — Apponitur in Marg. ex incertâ manu, καὶ ἐνύστασι καὶ τὸ κρητ. —

Ὅς ἀείσους ὑγδύκειτ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἔθνη.

Ἦδη π' ἵχθη καὶ σέφον λίγυρε.

Φῦ τὸν τικόνει, φύ ἧ καὶ σὺ, βότρυες φίλος πῦ,

Ὅσταν ἄμμιος ἡδονῶν ἐπύλλιο.

Brevitatis ergo, et chartae parsimonia, superfedebo nunc operae Latine vertendi carmina haec non admodum difficilia.

Asclepiades Samius recentior est, & vixit Theocrito aequalis, cujus etiam magister exstitit. Theocritus eum nomine Sicelidae laudat Idyllio VII. unde, et e scholiasta ad illum locum, constat *Siceliadae* nomine non alium, quam hunc Asclepiaden Samium, significari versu 46. praefationis Meleagri ad suam Coronam. Constat inde quoque Berenicen, quam Asclepiades hic Anth. St. pag. 298. laudat non aliam esse ab illa, quam Theocritus laudat, Ptolemaei Philadelphi filiam. Nam sororem hujus junioris Berenicae Cleopatram memorat pag. 379. Carmina haec ad foeminas Aegypti principes, ut Asclepiadae Aegyptio, quem Suidas verb. *Ἡραίοσης* memorat, non tribuam, facit et studiorum diversitas, et forte quoque temporum. Mnafalcam hoc Samio posteriorem esse, et parodia carmen illud, quod p. 237. et 498. Anth. St. legitur, αὐτὸν δ' ἐγὼ αὐτὸν τλάμην ἀρετῇ imitatum fuisse, vult Fabricius. Verum quum fuerint paene aequales Mnafalcas, et Asclepiades, dici nequit, sitne illud originale, quod Fabricius vult, Asclepiadae carmen, an illud Mnafalcae, quod Athenaeus p. 163. praestat. Potius crederem contrarium, quum Mnafalcas paulo antiquior videatur fuisse, quam Samius noster.

Videtur adhuc alius Asclepiades junior fuisse a quo carmen illud in discum affabre factum, p. 379. Anth. St. legitur.

gitur. Nam satis clare prodit poeta se Romae vixisse. Ait enim se discum illum vel scutum potius a Vulcano factum, eique a Venere surreptum, et corruptori suo Marti datum, apud Aeneae nepotes reperisse, hoc est Romae.

ΑΥΤΟΜΕΔΩΝ. AUTOMEDONTIS aetas certo indicio colligi nequit ex iis, quae supersunt fragmentis. Conjicio tamen ex eo, quod Philippus Theffalonicensis ejus carmina suae Coronae intexuit, eum floruisse saeculo primo aut secundo post Christum natum. Non officit quod nomen ejus in Musa Stratonis occurrit. Nam illum Stratonem non esse tam antiquum atque vulgo existimatur, deinceps demonstrabitur suo loco. Ex Automedontis reliquiis satis apparet eum in Italia, aut saltem sub Romanorum imperio vixisse. P. 56. meminit exercitationum oratoriarum, quae quamvis ante Ciceronem quoque in Graecia usitatae essent, tamen Quintiliani et Philostrati aetate maxime fervebant. P. 129. nominat aliquem Arrium. Quod nomen Romanum est. Multi tamen Romanorum commercii, aut aliorum negotiorum causa in Graeciam et Asiam migrabant, et consuetudinem cum ipsis contrahebant.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ. De BACCHYLIDE quod dicam post Fabricium Bibl. Gr. T. I. p. 577. non habeo. Fuit Pindari aequalis et aemulus; Simonidae ex fratre aut sorore nepos et civis.

ΒΑΣΣΟΣ. BASSI, et BASSIOLLII ut alias appellatur, clara supersunt aetatis indicia in duobus ejus carminibus, quorum unum Anthologia Planudea p. 6. alterum nostra Carm. 603. dat. Illud in victorias Germanici a Celtis seu Germanis partas, hoc in ejus obitum, quae ipsi accidit A. V. 772. Christi 19. Pag. 69. habetur Carmen, quo Bassus mediocris fortis felicitatem extollit. Ex eo putat
Fabri-

Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 712. expressum fuisse Horatianum illud *Auream quisquis mediocritatem*. Crederem potius contrarium, quum Bassus sub Tiberio, Horatius sub Augusto floruerit. Possunt tamen ambo eundem locum communem absque suspitione plagii, aut imitationis tractasse, aut ex antiquiore Graeco poeta pariter fuisse mutuati.

BIANQF. BIANORIS aetatem nulla produnt ejus carmina, praeter illud unicum p. 101. Anth. St. quo haustam terrae motu urbem Asiae capitalem, Sardes, deplorat. Quae calamitas ipsi contigit anno Tiberii quarto, hoc est V. C. 770. Ni hoc esset, crederes antiquiorem. Numerat tamen eum Philippus quoque in suis poetis.

ΓΑΙΤΥΛΛΙΟΣ. GETULIUS, aut GAETULICUS, quando vixerit certo non constat. Apparet tamen e Plinii Epistol. V. 3. ipsum tum, quum Plinius eam epistolam exararet, in vivis amplius non fuisse; quo autem saeculo vixisset, illone, an Virgilio aequalis, non prodit. Ex illis versibus, quos ex eo Probus Comm. in L. I. Georg. Virgilii servavit (v. H. Stephani fragmenta vet. poetar. p. 414.) et ex ipso nomine, apparet hominem Latinum fuisse. Plinius eum ait Sotadica scripsisse.

ΓΑΛΛΟΣ. Carmen 293. τὸ Ἀγέλης Γάλλου perhibetur esse. Ego non dubito *Aelii Galli* reponendum esse. Sic appellant aliqui celebrem illum poetam, Augusto aequalem & carum, primum Romanorum Aegypto praefectum, quem alii *Cornelium Gallum* appellant. Sane si omissa litera tertia scribas ΔΙΑΙΟΥ, simillimum id est voci ΑΙΑΙΟΥ. Possis quoque de *Didio Gallo* cogitare. Sane ΔΙΑΙΟΥ a ΔΙΑΙΟΥ perparum abit. Sed non novi aliunde illum hominem quam e Quintiliano.

ΓΕΜΙΝΟΣ. Etiam GEMINUS Romanus fuit, quod nomen prodit. Quando vixerit non constat. Vix videtur Geminus ille celebr Astronomus esse, qui in insula Rhodo vixit suppar, ut videtur, Ciceroni; neque est Geminus Tyrius, onirocrita, Artemidoro laudatus. Nescio sitne Varius Geminus Senecae patri memoratus. Equidem quare *Tullium Geminum* appellet Fabricius, & Geminum esse dicat eundem cum *Tullio*, quem Philippus se Coronae suae ait intexuisse, non perspicio. Nam potest ille Tullius Philippo memoratus idem esse cum *Tullio Laurea*.

ΓΛΑΥΚΟΣ. Quando GLAUCUS vixerit non constat. Non satis certum aetatis indicium est hoc, quod unum carminum ejus in Musa Stratonis legatur. Apparet tamen e reliquis ejus per Anth. St. sparsis eum satis antiquum esse. Eundem puto Glaucum nude, et Glaucum Atheniensem dictum. Fabricio idem videtur esse cum Glaucō sophista, quem laudat Philostratus in *Vitis Sophistar.* p. 601. init. ut aequalem Severi. Forte quibusdam obstare huic conjecturae videtur hoc, quod Glauci nomen in Musa Stratonis comparet. Mihi quoque hoc dubium movet, quod Philostratus illum Glaucum suum non Sophistam, sed hierophantam appellat. Verum inferius demonstrabo falsam esse illam vulgarem de antiquitate Stratonis opinionem, eumque sub Severo Imp. aut post eum vixisse. Unicum Glauci, quod in Musa Stratonis, n. 49, exstat, carmen hoc est, sane elegans.

Ἦν ὅτι παῖδας ἔπειθε πύλας ποτὶ δῖα φιλοῦντας
 Ὅρνε, καὶ ῥαπτοὶ σφαῖρα, καὶ ἀράχαι.
 Νῦν δ' ἀποπείθε καὶ κέρμα. Τὰ παλγυῖα δ' ἔδδεν οὐκ ἔτι
 ἔχον. Ζητῶντ' ἄλλοι π, παιδοφίλων.

Erat

*Erat olim aliquando tempus, quo pueros ad obsequium
amantium flecebant*

Cornix, & scortea pila, & tali.*

*Nunc autem id efficiunt argenteae scutellae & nummi. In-
efficacibus jam illis frigidisque nugis,*

*Alias deinceps quaerite, quas admoveatis, machinas, quot-
quot pueros amatis.*

ΔΑΜΑΓΗΤΑΣ, an Δαμῆγιτος, scribatur rectius, certo non dixerim. Ubique nominis hujus genitivus tantum legitur, qui ab utroque nominativo pariter formari potest. Antiquiorem Meleagro esse, apparet e versu 21. praefationis ad hujus Coronam. Videtur Theocriti aequalis fuisse ex illo carmine, quod in nostra editione n. 495. legitur, ubi Arfinoën, Ptolemaei filiam laudat. Forte ea est eadem cum Arfinoë Theocrito laudata, filia Philadelphi. Aut forte rectius hanc Arfinoën dicas esse filiam Ptolemaei Euergetae, et sororem atque uxorem Ptolemaei Philopatoris. Quod ut magis probem, facit carminum par, quod Anth. St. p. 202. in Machatam, & Chaeronidam, ambo Achivos, pro patria adversus Aetolos pugnando peremptos, legitur. Bel-
larunt Aetoli cum Achivis maxime sub initia regni Philippi, penultimi regis Macedoniae; qui regnare coepit anno primo Olymp. 140. & altero post Ptolemaeus Philopator in Aegypto. Μαχητή in uno illorum carminum non est nomen appellativum, sed proprium. Machetam Aetolum circa haec ipsa tempora memorat Polybius p. 302. et 304. ed. Wechel. Parum abest, quin ea carmina mihi persuadeant Damage-
tum Achivum fuisse.

* Vid. Interpret. ad Petron. c. 86.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ. Id dedi ad exemplum Dorvillii pro Δαμοστράτου, quod in editione Jensiāna n. 143. bis legitur. Quando vixerit hic Damostratus non liquet. Forte fuit idem cum Demostrato Apameense, senatore Romano, cujus Halieutica, seu de piscatione opus passim laudat Aelianus per Hist. Anim. libros, item Plinius, et Plutarchus de fluminibus. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. XIII. p. 138. unde constat eum, aut ad saeculum a Christo nato primum pertinere, aut eo certe juniorem non esse.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. De DIOGENE LAERTIO, scriptore factis noto, quod dicam post Fabricium B. Gr. T. III. p. 600. nil habeo, neque de ipsius aetate magis mihi quam aliis viris doctis constat. Carmina ejus omnia tam in hanc nostram, quam in Planudeam Collectionem illata, desumpta fuerunt ex ejus Pammetro, quam toties crepat in vitis suis philosophorum. Ego equidem miror, non ipsi solum inepto auctori, quod mirum non est, sed aliis putida plerumque et frigida carmina placere potuisse.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ. Tres reperio *Diodoros* diversos. Diodorum nude sic dictum, dein Diodorum Zonam, alias Sardianum; tandem et Grammaticum dictum. Carminis 593. titulus est Ζωνᾶ τῆ Σαρδανῶς ὃ καὶ Διοδόρου. Ergo Diodorus et Zonas unus homo est, et quae Zonae tribuuntur carmina, sunt eadem quoque Diodori. Sed ob stare videtur Philippus, qui in praefatione ad suam Coronam in poetis suis tanquam diversos Zonam et Diodorum nominat. Sed facile est dubium hoc eximere. Zonae nomine intellexit Diodorum Sardianum rhetorem seniore, Mithridatico bello clarum, Diodori autem nudo nomine designavit, aut Diodorum Sardianum rhetorem juniorem, aut Diodorum grammaticum Tarfensem. Crederem tamen potius juniorem Sardianum

num rhetorem, Tiberii et Strabonis aequalem significari. De utroque Sardonio rhetore Diodoro seniore, Zona cognominato, et juniore, insignis est locus Strabonis pag. 931. ubi de claris Sardonis sic ait: "ἄνδρες ἀξιόλογοι γινώσκοντες τοὺς αὐτοὺς γένους, Διοδώρου δύο, οἱ ῥητορεῖς, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐκαλεῖτο Ζωνίης, ἀνὴρ πολλὰς ἀγῶνας ἡγωνισμένος ὑπὲρ τῆς Ἀσίας. Κατὰ δὲ τὴν Μηδιδάτου τοῦ βασιλέως ἔφοδον αἰτίαν ἐρχόμενος, ὡς ἀφιστὸς παρὰ αὐτὸν τὰς πόλεις, ἀπελύσας τὰς ἀπολογησάμενους. Τῷ δὲ νεώτερου φίλων ἡμῖν γινόμενον καὶ ἰσοεὶς συζητάμεναι ἐστὶν, ὅτι μέλη, καὶ ἄλλα ποιήματα τῇ ἀρχαίᾳ γραφῇ ἐμφαίνοντα ἰκανῶς." De Grammatici aetate nihil quidem certi novi; colligitur tamen id e carmine Jensonio 36. eum in Italia, Romae, aut in Campania, faeculo secundo, aut tertio p. C. N. vixisse. Si quidem Diodorus hic grammaticus cum Diodoro grammatico Tarsense idem est, ut esse videtur, fuit aut antiquior Strabone, aut potius ei aequalis. Citatur enim ab ipso p. 992. *fin.* Latinae linguae eum gnarum, et cum Latinis versatum fuisse, id quoque testatur, quod, teste Athenaeo *glossas Italicas* scripsit, hoc est expositionem graecam vocabulorum Latinorum in scriptis Graecis occurrentium.

ΔΙΟΚΛΗΣ. Eundem puto hominem esse, qui modo Diocles nude, modo *Diocles Carystius*, modo praenomine *Julii*, modo *Juliani* ornatus legitur. Carm. 40. Musae Stratonis est Diocles nude. Carmine 604. est additum gentile. In Anth. H. St. p. 72. audit Julius, p. 433. Julianus. Utrumque recte mea sententia. Solebant enim Graeci, sive Romae, sive domi agerent, in familiae alicujus illustri Romanae clientelam se dare, ejusque nomen adsciscere. Hinc factum, ut qui in Juliae gentis clientelam se daret, is non minus *Julianus* (quasi Julii addictus) quam *Julius* audiret. Apparet hinc Dioclem Carystium epigrammatarium diversum ab illo celebri

celebri medico Diocle Carystio esse, qui tempore Antigoni Gonatae, regis Macedoniae, vixit, & ad eum celebrem de conservandae sanitatis ratione epistolam dedit, quam Paulus Aegineta servavit. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. XII. p. 583. sqq. Ex ipso nomine *Julii*, aut *Juliani*, agnoscas hominem Graecum Romana civitate donatum, et illis Macedonicis temporibus juniorem. Fuit ergo, ni fallor, Julius Diocles Carystius ille rhetor, de quo Seneca in *Suasoriis* et *Controuersis*.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Quare Boivinus in indice poetarum Anthologiae, quem T. III. Commentar. Acad. Inscr. p. 351. ed. Amst. dedit, hunc Dionysium *Andrium* appellavit, non exputo. Quod ut ab ejus conjectura profectum nullaque nixum codicis manu exarati auctoritate credam, facit id, quod vocem *Andrius* praeter morem in caeteris poetarum nominibus observatum uncinulis inclusit. Semel in Anth. St. p. 285. *b.* appellatur Κολωνάτης, ubique alias absque patriae mentione. Etiam in Florentina editione ibi loci, *Cyziceni* nomen abest. Ut dicere nequeam quam bene maleve, et quo auctore, et unde additum fuerit illud gentile. Equidem putem reliqua Dionysio tributa carmina esse illius Dionysii, qui cognomen *Musici* et *Sophistae* tulit, et sub Hadriano Imp. floruit, et Halicarnassensis a Suida dicitur. Vid. Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 794. Idem Fabricius Dionysium nude sic dictum a Cycozeno diversum statuit, et illum eundem conjicit fuisse cum Dionysio Antiocheno Sophista, cujus epistolae in collectione epistolarum Aldina et vulgo Cujaciana dicta extant. v. T. I. Bibl. Gr. p. 428. ubi conjicit eum Christianum & Aeneae Gazaei aequalem, hoc est saeculi IV. post C. N. scriptorem fuisse. Me quidem haec non movent, ut a superiore sententia mea decedam. Forte quoque

que Dionysius noster Sophista (sic enim p. 478. Anth. St. appellatur) idem est cum Dionysio Milesio Sophista, Isaei Assyrii auditore, quem Adriano Imp. carum, et ab eo populis quibusdam haud obscuris praefectum, et in Museum Alexandrinum allectum fuisse, narrat Philostratus V. Soph. II. p. 522. Neque obesse hoc debet Aelium Dionysium, Musicum vel Sophistam cognominatum, Halicarnassensem appellari, et hunc Philostrato laudatum Milesium. Saepe iidem alter a patria, a mansione citantur, praesertim si urbes vicinae fuerint. Sic Antipater homo Tyrius, tamen plerumque Sidonius appellatur. Pari modo potuit Dionysius idem modo Milesius, modo Halicarnassensis dici, quod una urbs ei natales, altera sedes dedisset.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΑΗΣ. DIOSCORIDAM ante Meleagrum vixisse, patet ex ejus ad suam Coronam praefatione vs. 24. Quando autem vixerit, non certo constat. Videtur in Aegypto vixisse imperantibus Ptolemaeis, inter Olympiad. 120. et 170. Colligitur illud multis e rebus. In Aegypto enim eum haesisse, patet ex ejus carminibus, quae Anth. St. p. 106. 206 et 224. leguntur. In nostrae collectionis carmine 295. appellat Arsinoen, quod nomen in Aegypto maxime et sub Lagidis celebre erat. Porro quum regna Syriae et Aegypti adhuc florerent, eum quoque floruisse, colligitur e frequente mentione, quam facit, sacrorum Adonis, vel Adoniafsmorum. v. Carm. 296. 362. et 609. item sacrorum Deae Matris a Gallis tunc temporis post Olymp. 125. introductorum. vid. C. 471. et 655. carmen 418. post carmen 417. seu Anytae scriptum fuisse, prodit vocabulum ἄνις. Vixit ergo Dioscorides post Anytam, quae circa Olymp. 120. floruit. Forte fuit idem sum Dioscoride Cyprio, lusco, discipulo Timonis, qui sub Pto-

Ptolemæo Philadelpho vixit. v. Diogen. Laert. fine L. IX.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ. DIOTIMUS qua vixerit ætate, nullis indicibus comperio. Id unum novi, a Meleagro in poetis Coronæ suæ eum nominari. v. 27. Nihil, quod norim, impedit quo minus hic Diotimus Anthologiae ille Diotimus rhetor sit, quem cum aliis decem collegis Antipater Macedoniae rex sibi ad supplicium dedi flagitavit, teste Suida v. Ἀντίπατος. Sane pag. 208. memoratus βασιλεὺς hic nude est aliquis aut rex Persiæ, aut Macedoniae; forte Alexander M. Diotimos complures recenset Jonf. II. 15. fin.

ΔΙΟΦΑΝΗΣ. DIOPHANES MYRINAEUS, quis fuerit et quando vixerit non novi. Parum tamen abssum, interea dum liquidiora cognovero, quin credam Diophanem hunc *Myrinaeum* eundem esse cum Diophane *Mitylenæo*, quem magistrum Tib. Gracchi, et disertissimum sua ætate Græcorum, laudat Cicero Bruti c. 27. Forte in alterutra lectione vitium est, forte quoque ambæ probæ sunt, et simul consistunt, sic, ut una urbium illarum hominis patria, altera civitas et sedes certa fuerit. Quum non nisi semel nomen hoc Anthologia tota occurrat, venia danda est conjecturis nostris. Diophanem Bithynum Varro L. I. Rei Rusticæ, inter scriptores rerum rusticarum recenset, cujus libros Pollio in compendium misit. Qui quin idem cum poeta nostro sit, nihil impedit.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ. IRENAEUS *Referendarius* quando vixerit nullum superest indicium, præter illud non satis clarum in ejus titulo *Referendarius*, qui CPlī condita et sæculo Theodos. posterior est. Male in Anth. St. Ἀγναῖος appellatur.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ. ERATOSTHENES SCHOLASTICUS, quando vixerit, pariter non licet, nisi conjecturae eadem ratione assequi. *Scholastici* saeculo quinto et sexto appellabantur patroni caussarum. Prodit igitur hoc elogium Eratosthenem hunc Agathiae, etiam Scholastici, aequalem fuisse. Idem quoque indicat nomen *Anastasiae*, quod in ejus carmine p. 259. Anth. St. legitur. Nullam reperiō Anastasiam in gente Anastasii Dicori, neque in gente Justiniani imp. in quam convenient ea, quae Eratosthenes ibi dixit. Videtur igitur ea foemina privatae conditionis fuisse.

ΕΡΥΚΙΟΣ, aut *Ερυκίας*, *Erycium*, aut *Eryciam*, ut eum Boivinus appellat, aut hominem Romanum sermone Graeco, aut Graecum Romano nomine usum fuisse, et sub imperio Roman. floruisse, nomen ipsum demonstrat. *Erucius* Romanum non Graecum nomen est. Cycizenus appellatur inscriptione carminis 577. quod etiam carmen ejus p. 233. Anth. St. quo Cycizi mentionem facit, et carmen alterum p. 339. quo Lampfacum et Hellepontum nominat, confirmare videtur. Post Olympiadem 125. eum vixisse, constat e Carm. 483. quo cultus Gallorum erga Matrem Deorum meminit. Florente Romanorum imperio illum vixisse, constat ex ejus carmine p. 233. Anth. St. Optime et aptissime aetatem ejus definit carmen in Parthenium, Homeri obtrectatorem, quod collectionis nostrae n. 597. exstat. Parthenius Phocensis fuit discipulus Dionysii Alexandrini, qui sub Nerone et Trajano claruit. Ergo quum Parthenius Trajano suppar fuerit, necesse est Erucium Parthenio, aut aequalem, aut supparem fuisse.

ΕΥΗΝΟΣ. Mihi non videtur ille Euenus elegiographus esse, Philisti discipulus, Platonis aequalis, de quo vid. Fabric.

34 NOTITIA POETARUM

bric. Bibl. Gr. T. I. p. 449. sed nostrum recentiore
existimo esse grammaticum, ut in titulo carminis Jensiani
20. appellatur, forte eundem cum illo, qui Amatoria scrip-
sit Arriano Epieteteo IV. 9. memoratum. Quod si appel-
latio Grammatici eo sensu deberet accipi, quo frequenta-
batur sequioribus saeculis, et *scribam publicum, notarium*,
significabat, (v. Du Cange Glossar. utrumque.) deprimen-
dus hic Euenus ad aetatem Agathiae esset. Quod tamen
non patitur hoc, quod Philippus Thessalonicensis eum in
Catalogo suorum poetarum nominat. Eueno huic etiam
tribuo Carm. 446. nostrae collectionis, quod ΘΥΗΑΑΟΥ
prave inscribitur.

EYNOMIANOΣ. non est nomen proprium hominis, sed
sectae. Carminis Jensiani 40. titulus significat auctorem
ejus carminis fuisse Eunomii haeretici sectae addictum. Ex
altero addito ejusdem auctoris carmine apparet Eunomia-
num illum hominem Philostorgium, et historiam, de qua
loquitur, historiam ejus ecclesiasticam esse, cujus excerpta
Photiana adhuc hodie supersunt. Floruit ille Philostorgius
exitu saeculi quarti p. C. N. v. Fabr. B. Gr. T. VI. p.
314.

EΥΦΟΡΙΩΝ. EUPHORIO *Chalcidensis* hic est, qui vixit
circa Olymp. 126. teste Suida, qui plura de eo narrat, et
cujus locum tractavimus ad Carm. 497. Alia plura de illo
habet Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 678. Meleager eum in
poetis suis nominat. Esset hic locus illud Carmen Cratetis,
quod Salmasius T. I. Scriptor. Hist. Aug. p. 154. edidit,
de Euphorione, Choerili studiosissimo, exponendi. Sed
quum hic illum unum agam, ut aetates poetarum definiam,
quae circa Euphorionem dubia non est, difficilis ille locus
nos non morabitur. Id solummodo in transitu dicam, me
Salmasio

Salmasio in eandem interpretandae dictionis *κατάλογον ποιή-
ματα* rationem non assentiri, sed mihi videri sic dicta poe-
mata ea esse, quae glossis, hoc est vocabulis rari usus et
poeticis, scateant.

ΖΩΝΑΣ. Est idem cum Diodoro Sardonio rhetore seniore,
qui in bello Mithridatico claruit, de quo supra diximus
Sub DIODOR.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ. Nihil potui certi de hujus HEGESIPPI
patria, aetate et rebus expiscari. Forte fuit idem cum He-
gesippo Tarentino, Crobylo dicto, comoediae mediae
scriptore, de quo Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 764. Si
fuit idem, necesse est eum aequalem Epicuro philosopho,
quem in comoediis exagitavit, et Olympiadi 120. atque
sequentibus fuisse. Nominat eum Meleager in poetis co-
ronae suae versu 25. ubi ejus poesi *μανάδα βίτην*, hoc est
suavitatem simul et ignem, seu calidos affectus, tribuit.

ΗΔΥΛΟΣ. Etiam inter poetas Meleagri est. Vid. vers.
45. unde pastoralia eum scripsisse fere colligas ex epitheto
ἀγροία ἀρούρης ἀνήρ. Siculum eum appellat Fabricius Bibl. Gr.
T. II. p. 718. forte a versu Meleagri modo dicto inductus.
Sed *Sicilidas* non ad Hedylum pertinet, sed est nomen per
se positum, diversusque Sicilidas ab Hedylo. Hedylus A-
theniensis, an Samius fuerit, dubitat Athenaeus p. 297.
Aetatis, qua vixit, aliqua indicia dat carmen illud, quod
Anth. St. p. 521. ex Athenaeo praestat, in quo Ctesibii
mechanici, et Arsinoes, reginae Aegypti, de gente Lagi-
darum, mentio fit. Vid. de hoc epigrammate Fabric. T.
II. Bibl. Graec. p. 592. Unde conficitur eum aetate Pto-
lemaei Philadelphii vixisse. In titulo Carminis nostri 355.
schedae La Crocii dabant *Παύλῳ*. Sane pro ΗΔΥΛΟΥ facilli-
me potuit ΠΑΥΛΟΥ exarari. Et in dictione est aliquid si-

mile ingenio Pauli Silentarii. Crederem tamen nihilominus Hedyli esse dictum carmen, quia nomen illud insolentius est, quam Pauli, adeoque non facile a Pauli nomine ad nomen Hedyli librarii potuerunt deferri, nisi hoc in vetustis libris invenissent.

HPINNH. Erinnam Sapphonis aequalem fuisse, hoc est circa Olymp. 44. vixisse aiunt, et fortasse recte. Potuerunt enim plures Erinnae fuisse. Et sane circa patriam Erinnae discrepant auctores; alii Lesbiam, alii Tejam, alii Teniam perhibent; quod videtur ex eo natum, quod plures Erinnae essent. Potest tamen ex vitiosa lectione nata fuisse opinio, Erinnam Sapphus aequalem et familiarem fuisse. Nam Maximus quidem Tyrius Sapphus familiarem appellat *Ἑρρινήν*, Ovidius autem *Pyrinonem*. Sane inter HP et PYP atque PYP non multum discriminis interest. Id certum est illam odam Sapphicam, quam sub Erinnae nomine servavit Stobaeus *ἡ Πάμνη*, in urbis Romae laudes esse scriptam, non in Fortitudinem. Cujus rei qui certus fieri cupit, lectione tantum opus habet; eaque oda non potest saltem ante Olympiad. 158. id est ante subactam a Romanis Graeciam fuisse condita. E carminibus nostrae Anthologiae nullum de aetate ipsius argumentum duci potest. Si autem revera Erinnas est illud carmen, quod cl. Wolff. sub ejus nomine edidit, et quod in Anth. St. p. 265. Anytae, aut juxta alios Leonidae tribuitur, et si illa Myro eadem est cum Myrone poetria, Byzantia, matre Homeri junioris, qui circa Olymp. 140. floruit, aliqualem speciem accipit Eusebii traditio Erinnam floruisse circa Olymp. 107. Sed forte pro $\epsilon\zeta^2$ legendum est apud Eusebium $\epsilon\zeta$, hoc est 160. Id certum est a Meleagro eam in catalogo poetarum suorum laudari. In pronuntiando secutus fui morem usu receptum.

Nam

Nam *Herinna* debuerat potius efferri. Ab *Heron* masculino sit foemininum *Herinna*, ut a *Philon*, *Philinna*.

ΘΑΛΗΣ, vel potius ΘΑΛΛΟΣ, *Milesius*. Duobus quidem carminibus, 403. et 769. praescriptum est nomen Θαλλ. Sed rectius tertio, 484. Θαλλ. *Thallus* enim nomen est aetate florentis imperii Romani frequentissimum, qua auctorem illum vixisse ex eodem c. 484. constat, quo Caesarem, procul dubio Germanicum, Boivinus Tiberium vult designari, alloquitur, et vestigiis, aut si malis, tribunalibus avertis, hoc est D. Augusti, eum insistere jubet. *Thallus* quoque appellatur in titulo illius Carminis, quod p. 192. Anth. St. legitur, unde et Miletum ipsi patriam fuisse, et aetatem sub Romanis actam patet. Ego non dubito eum, qui p. 76. Anth. St. Σάτυρος Θύλλος appellatur, et p. 226. nude Θύλλος, eundem esse cum hoc Θαλλο, et hanc scriptiorem meliorem esse quam alteram. Forte additum *Satyri* nomen distinguit eum a *Thallo* illo, cujus meminere Lactantius et Tertullianus, ut historici. Forte quoque idem est cum *Satyro* illo, quem nominat Plin. in Hist. Nat. Lib. XXXII.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ. THEAETETUS nude, et agnomine *Scholasticus*, dictus, idem procul dubio homo est. Quamvis enim carmen p. 249. Anth. St. antiquitatis notas praeferre videatur, notum tamen est recentiores poetas imitatos fuisse veteres, et ab iis argumenta desumpsisse. Caetera Theaeteti serius saeculum produnt, cum dictio ampullosa, qualem saeculum Justinianum affectabat, tum nomina quaedam, et ipse titulus Scholastici, pro Advocato, non ante saeculum idem Justinianum usurpatus. P. 291. Anth. St. laudat aliquem Julianum, qui videatur idem cum Juliano Exconsule et Patricio, auctore Epitomes Novellarum
Justi-

Justiniani esse. Vid. Fabricii Bibl. Gr. T. VII. p. 94. et Latin. T. II. p. 550. Pagina 360. Anth. St. laudat Theaetetus Domnini in administranda iustitia severitatem; quem Domnum praefectum Urbi sub Justino seniore fuisse e praecedente carmine Pauli Silentarii patet.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑΣ. Invenio exaratum, et Θεόδωριδας et Θεωριδας. Dabat Codex Lipsiensis in carminum 266. et 472. titulo hoc, illud c. 474. et 608. Carmini 30, et 41, Jensianno tituli quoque Θεόδωριδας appellant, et aliorum multorum in Anth. St. prostantium, et ipse Meleager in Catalogo poetarum suorum, ubi e metro patet Θεόδωριδας huic viro nomen proprium fuisse. Alias posset ex Θεωριδας effici Θεωριδας, quod nomen Graecum quoque fuit. Vid. Anthol. St. p. 435. Puto quoque Θεόδωριδου legendum esse, pro Θεόδωρι in titulo C. 500. Nam etiam in Anth. St. haec nomina permutantur. Sic carmen quod in Anth. St. p. 214. Θεόδωριδου inscriptum est, id in Florentina prima editione audit Θεόδωρι. Non tamen putem illum Theodorum, cujus carmina duo Anth. St. p. 140. et 220. leguntur, et hoc quidem titulo *Theodori Anthi*, cum hoc *Theodorida* eundem esse. Confunduntur quoque nomina Θεόδωριδου et Θεόδωρι, vel potius Θεόδωρι. Recte editio Florent. Θεόδωριδου exhibet in titulo illius carminis, quod p. 235. Anth. St. sub nomine Θεόδωρι legitur. Verum diversus a nostro est *Theodoritus*, aut *Theodoretus grammaticus* p. 291. Anth. St. Haec de nomine viri. De patria altum silentium. Videtur Aeoliae civis fuisse et aliquamdiu in Thessalia vixisse. Prius conjicio e carm. p. 214. Anth. St. Posterius e p. 206. et 235. Si constaret de vera lectione et sensu verborum Meleagri, quibus hunc poetam praedicat, posset priori sententiae, de Aeolide patria poetae ex illis argumentum duci.

Ait

Ait enim Meleager τῷ τε φαλακράϊον Θεοδωρίδῃ μεγάλῃ ἑρπυλλῶν. Potuisset Meleager missio facto illo obscuro, longe arcessito, coacto et saepe frigido per metaphoras a floribus petitas sermone, clarius mentem suam exposuisse et poetas suos laudasse. Verum quandoquidem ipsi nugari et griphos loqui placuit, conjiciendum nobis est, quid eo dicto sibi voluerit. Si de probitate lectionis φαλακράϊον constaret, allegarem hoc pro argumento, quod evinceret Theodoridam ex Aeolide fuisse oriundum. Nam inter alias Phalacras Stephanus Byzantinus verticem, aut promontorium Idae sic dictum fuisse perhibet, unde nomen poetate potuit adhaesisse, et a Meleagro tributum fuisse. Verum editio Martiana praefationis Meleagreae ad Coronam suam ibi exhibet φαλάκρητον, unde patet legendum esse φιλάκρητον, *amantem vini*. *Qui amat vino misceri*. Quando vixerit Theodorides non certe constat. Id solum potest dici eum inter Heraclitum philosophum et Meleagrum, hoc est Olymp. 69. et 170. vixisse. Strictius determinare aetatem non valeo. Si constaret, eum fuisse illum Theodoridam Sicyonium, qui anno Ol. 148. 1. cum Lycorta Polybii patre, a Philopemene ad Ptolemaeum Epiphanem Alexandriam legationis obeundae causa missus fuit, teste Polybio Excerpto 37. Legat. constaret de ipsius patria et aetate. Verum hoc non majore affirmari jure, quam negari, potest. Meminit Mnafalcae Plataeensis, quem imitatore Simonidis fuisse ait. Sed quando vixerit ille Mnafalcas, et an secum, non significat. Si certum esset, quod perhibet Strabo, Sotadem primum de eo sic dictos λόγους συντάξας scripsisse, constaret de nostri Theodoridae aetate. Nam Suidas Θεωδωρῶν etiam inter scriptores Sotadicos refert. v. Σωτάδης. Quod nomen e Θεωδωρίδης aut contractum, aut potius corruptum est. Ille Sotades

40 NOTITIA POETARUM

des sub Ptolemaeo Philadelpho vixit, qui eum iussit cistae plumbeae inclusum mari mergi. Athenaeus tamen etiam ante Sotadem scripsisse alios Sotadica ait. Vid. Leopard. Emend. XIII. 10. et Fabric. T. I. B. Gr. p. 789.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ. Est ille THEOPHANES, cujus Chronographiam habemus, scriptor Saeculi IX. post C. N. monachalis quidem et barbarus, hoc est superstitiosus et dictione sordidus, permagni tamen faciendus ob argumentum. De quo vid. Fabricii Bibl. Graec. T. IV. pag. 152.

ΘΕΩΝ. THEONEM *Alexandrinum* philosophum Hypatiae celebris ab eruditione foeminae, sed quae tristem vitae exitum sortita fuit, patrem claruisse circa finem saeculi a C. N. quarti notum est. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 451. et I. A. Schmidii Diff. de Hipparcho, Theonibus, et Hypatia Ienae anno 1691. editam.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. Thucydides historicus quando vixerit, nemini latet, qui quidem rerum Graecarum et belli Peloponnesiaci notitiam ullam habeat. Nomen celeberrimum inscriptum video carmini 558. Sed non invenio verba, quibus exprimam indignationem meam, et quibus increpem illum nebulonem, qui tanto nomini tantam maculam adspersit, et tam inficetum sequioris aetatis, et ingenii foetum tribuit. Forte est Thucydidae alicujus; non est tam nobilis scriptoris atque ille fuit, cujus nomen mentitur.

ΘΥΗΛΛΟΣ. Hoc nomen praescriptum est Carmini 446. nostrae Collectionis. Verum in notis ad h. l. jam dixi me non dubitare, quin corrupta ea vox sit, et ejus loco restituenda ΘΥΗΝΟΣ. Posset quidem ei patrocinari videri nomen Θυιάς, quod Anth. St. p. 76. bis et p. 229. legitur. Sed illud quoque corruptum est, et pro eo legendum Θυιάς. Quod idem si quis titulo carminis nostri 446. restituere malit, ego
non

non intercedam. De Thallo paullo ante dixi. Pro Θυηλάε corruptius fuit in Codice Guieti Θυηλάε. *Thnelaum* certe nominat index Boivini Comm. Acad. Inscript. T. III. pag. 353. Unde patet mendam hanc omnes codices permansisse.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ. Quis fuerit et quando vixerit, cujus unicum carmen Musa Stratonis praestat, editum a Dorvillio, non dixerim. Rarius nomen. Observavi tamen in Anthol. Planudea. Frequentius occurrit Τιμοκλῆς. Sitne igitur noster Θυμοκλῆς idem cum Timocle Comico, de quo vid. Fabr. Bibl. Gr. T. I. pag. 793. non dixerim. Si fuerit, liquet eum aetate Demosthenis et Hyperidae vixisse, quos exagitat. Vid. Excerpta Tragic. Grotiana p. 689.

ΙΑΙΟΣ. Ἰαίω Λιονίδου inscriptum erat in C. L. carmine 26. Musae Stratonicae. Ubi Schedae La Crozii dabant Ἰαλίω, notato tamen in margine, codicem Palatinum Ἰαίω praestare. V. quae dicemus sub Λιονίδης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. In JULIANI *Aegyptii*, cui carmen 741. tribuitur, aetatem inquisivi in notis ad eum locum, quo lectores ablego. Videtur homo saeculi Theodosiaci fuisse.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. De CALLIMACHI *Cyrenaeici* aetate satis superque constat, ut opus non sit multa de ea disputare. Vixit, ut paucis dicam, sub Ptolemaeo Philadelpho, id est circa Olymp. 130. Vid. Fabr. Bibl. Graec. T. II. pag. 480.

ΚΙΛΛΙΑΚΤΩΡ. Boivinus l. c. *Celliaestorem* appellat. Nomen Κιλιάκτωρ praescriptum Carmini 290. significavi, nota ad eum locum, mihi suspectum videri. Incidi deinceps in suspicionem legendum esse Κιλία τῷ ῥήτωρ. Sane si statuas librarium, lacuna omissa, extrema ambo conjunxisse, facile ex KINEA — ΗΤΟΡΟΣ, (id est Κιλία τῷ ῥήτωρ) efficias Κιλ-

Λιάντορ. Quando vixerit Cineas rhetor, non liquet. Memoratur tamen a Stephano Byzantino et Scholiaste Pindari. Volunt quoque viri docti pro Καρινός apud Laertium IV. 2. Κινίας legendum esse. In quo si rectum viderint, apparet Cineam rhetorem, quem conjicio carminis dicti auctorem esse, post Isocratem et Speusippum, forte non multo tempore post ambos, vixisse. Lambec. in Prodrōmo p. 221. *ed. Fabr.* Cineam in seculum ante aeram Christianam tertium, hoc est illud, quo Theocritus et Callimachus vixere, collocat.

ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ. Sitne CLAUDIANUS, cui Graeca aliquot Anthologiae utriusque carmina inscribuntur, idem cum claro poeta Latino saeculi Theodosiani, neque novi, neque definitum a viris doctis video. Caussam tamen nullam video, eidem homini, qui Latina poesi polluit, Graecam abjudicandi, quum pater ejus fuerit Graecus, ut existimant viri docti, et ipse natus fuerit Alexandriae, qua in urbe Graecus sermo obtinebat, et ipse alia quoque Graeca, nemine dubitante, scripserit, ut Gigantomachiam. vid. Fabr. Bibl. Lat. T. II. pag. 120. seqq. Tandem in utroque dithyrambicum, tumidum, dicendi genus deprehenditur.

ΚΟΙΝΤΟΣ. Difficile est dicere quis fuerit et quando vixerit hic. *Quintus* sic nude designatus in unico carmine, e quo ne id quidem tuto licet colligere, hominem in Bithynia vixisse. Videri queat idem cum Quinto Calabro, aliis Smyrnaeo dicto, esse. Sed neque hujus aetas cognita est, neminique nuper de ea in erudita Corfinii ad Herculem Farnesianum dissertatione disputatum legisse. Hominem Romanum, hoc est aut gente Romanum, aut saltem civitate donatum Romana Graecum hunc poetam fuisse, adeoque sub Impp. Romanis, primo aut secundo post C. N. saeculo floruisse, ex ipso

ipſo nomine conſtat. Commemorat Fulgentius in Libro de priſco ſermone, 2. *Fabium Lucullum in epico carmine*, qui forte idem eſt cum hoc et Q. Calabro. Sed auctoris illius fides in laudandis auctoribus ſuſpecta eſt. Pag. 415. Anth. St. habetur carmen *Καίρις Μαιρίς* 2. *Μετίι*, qui ſitne idem cum noſtro hoc, non novi.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑΣ. Utinam omnes poetae Anthologiae, pariter atque Crinagoras, ſtuduiffent impreſſa ſuis carminibus aetatis ſuae ſigna relinquere, et non tantopere ſibi in ludicris, leviffimi momenti rebus, unde nihil diſcas, placuiſſent. In carminibus Crinagorae nomine inſcriptis non unius aetatis hominem, ſed duarum valde diverſarum duo diverſos homines reperio. Plurima quidem ſignificant indicia, Crinagoram aetatem D. Auguſti Caefaris, et nonnullos Tiberii Caef. annos exegiffe. Sunt tamen etiam alia quae Crinagoram ſub Philadelpho Ptolemaeo quoque vixiſſe ſuadent. Quae cum in unum eundemque hominem non cadant, neceſſe eſt ſtatueri duo Crinagoras fuiſſe, unum antiquiorem, forte in Aegypto commoratum; alterum recentiorem, qui Romae vixit, Auguſto et ejus genti familiaris, forte idem cum illo, quem Strabo p. 918. inter doctos Mitylenaeos numerat aetate ſua claros.

Antiquiorem igitur illum Aegyptium haec ſigna produnt; primum, Carmen 669. quo nuptias Berenices, filiae Magae, regis Cyrenarum, cum Ptolemaeo Euergeta, filio Ptolemaei Philadelphi, gratulatur; quod ferme in Olympiad. 133. incidit: ut ad eum locum demonſtravi. Huic antiquiori Crinagorae etiam tribuo carmen in Praxagoram. Nam ſic alloquitur hunc celebrem medicum p. 346. Anth. H. St. ut ad vivum, non diu defunctum, ſermonem eſſe liquido appareat. Fuit autem Praxagoras ſuppar Ariſtoteli,

magister Herophili; unde facile juvenis Crinagoras eum videre, et de eo audire, potuit.

Illius autem junioris Crinagorae, in carminibus, multo plura et luculentiora supersunt signa saeculi Augustei, quae demonstrant hominem Augusti genti familiarem clientem fuisse. Disponam illa secundum ordinem temporum, quae quidem certis annis adstringi possint; vaga ad finem reiecturus. Carmen igitur Crinagorae, quod Anth. St. p. 38. legitur, et illi, ad quem scriptum est suadet, ut se curet sacris Eleusiniis initiari, ad Augustum et A. V. 723. pertinet, quo Augustus illis sacris se sinebat initiari, teste Dione p. 635 *. Carmen, quod in Collectione Jensianna n. 15. legitur, in fontes Pyraeneos Augusto salubres, ad A. V. 729. pertinet, quo Augustus expeditione in Cantabros suscepta, cui Marcellus aderat, gravissimum in morbum incidebat, a quo restituebat eum usus fontium illorum et Antonii Musae cura. Carmen pag. 95. Anth. St. quo Crinagoras Marcello, Augusti ex Octavia sorore nepoti, Callimachum offert, et optat hortaturque ut aliquando Callimachi heroem, Theseum, referat, paulo ante illam expeditionem scriptum est. Paulo post eandem expeditionem, hoc est A. V. 730. gra-

* Graeci olim, penes quos celebriora et insigni cum pompa peragenda sacra essent, missitatis longe lateque legatis et navibus, (*θωπεὺς* et *θωπῆλας* appellabant) reges et res publicas, ad frequentanda et participanda sua sacra invitabant. Sic narrat Polybius Excerpt. legat. 81. ab Atheniensibus duas *θωπῆλας* Alexandriae fuisse, *μίαν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἄλλην περὶ τῶν μυσηίων*. Ibi dem memorat aliam Achaeorum legationem *ἑπὶ τῇ ἀνταγωνιστῇ ἁγῶνῃ*, quod certamen apud Achaecos etiam sacrum fuit. Hodie in Jubilacis idem facimus. Amant omnes sua, et plaudunt sibi in multitudine consentientium. Fomentum illud superbiae est.

tulatur

tulatur Crinagoras carmine, quod p.440. Anth. St. legitur, eidem Marcello reditum ex Hispania, et edita ibi virtutis specimina. Marcellus haud multo post, hoc est A. V. 731. obiit. Hujus Marcelli uxorem, Juliam, Augusti filiam, ducebat eo mortuo in matrimonium M. Vipsanius Agrippa; unde nati Caius et Lucius, nepotes Augusti ex filia; quorum posteriorem, Lucium, videtur Crinagoras alloqui illo carmine, quod in nostra collectione n. 478. est, adeoque inter annum V. 737. quo natus fuit Lucius Agrippa, et A. V. 755. quo obiit, conditum fuit. Carmen 542. est gratulatio ad foeminam illustrem non nominatam, ob diem ejus genialem, quem Crinagoras proximum esse ait nuptiis ejus celebrandis. Conjicio hanc esse Antoniam minorem, Octaviae, Augusti sororis, ex M. Antonio triumviro filiam, circa A. V. C. 716. aut 717. natum, et Liviae filio, Druso, Augusti privigno, desponsatam A. V. 746. circiter. Ad eandem Antoniam pertinere carmen 670. (Jensian. 19.) quo Crinagoras ipsi Anacreontis carmina dono mittit, docuit cl. Dorvillius Vanno Critica, ut ad eum locum monstravi. Sed Romae id factum, non Athenis, quod existimavit V. Cl. Eidem Antoniae instantem partum gratulatur, illum forte, quo ea celebrem heroem Germanicum A. V. 748. edidit carmine 487. Ad eundem Germanicum Germanos domantem pertinet carmen, quod Anth. St. p.6. legitur, adeoque ante A. V. 770. quo in Asiam e Germania transiit Germanicus, conditum fuit. Eiusdem Germanici partas in oriente de Parthis victorias praedicat carmine, quod A. V. 771. aut 772, quo insidiis Tiberii Germanicus periit, ante mortem ejus tamen, conditum fuit, et pag. 297. Anth. St. exstat. Haec sunt carmina Crinagorae, quae ad D. Augustum ejusque gentem pertinent. Ad eundem

46 NOTITIA POETARUM

dem quoque Augustum refero carmen illud Crinagorae, quod p. 46. Anth. St. legitur de capra a Caesare ductitata, ejus lacte ufo.

Vaga haec sunt ejusdem carmina, hoc est non satis claris indiciis illustrata, ut ad certos annos referri queant; satis tamen produnt, auctorem et inter Romanos, et Augusteo aevo vixisse. Carmine 727. meminit Bathylli gratiarum in saltando, quem celebrem sua aetate carumque Augusto et Maecenati histrionem e Dione Cassio novimus. Carmine 477. alloquitur aliquem Proclum, forte illum, qui A. V. 790. seu extremo Tiberii, Cos. fuit, sed tunc temporis, quum Crinagoras una cum illo carmine instrumenta scribendi ad eum mitteret, admodum adhuc puerum, elementa literarum docendum. Pag. 213. memorat aliquem Philostratum regibus (Aegypti puta) familiarem, mortuum, amicitia regia magnas opes adeptum; quem viri docti existimant Philostratum philosophum esse, Cleopatrae, ab Augusto victae, carum, quam Cleopatram, ejusque fratrem atque maritum Ptolemaeum ultimum Aegypti regem, Crinagoras proculdubio significat τῷ βασιλεῖ nomine. Vid. Fabric. B. Gr. T. IV. p. 54. Eadem p. 213. Anth. St. legitur aliud Crinagorae carmen in aliquem Seleucum extremis in Iberis bello absumtum; qui videtur unus fuisse militum, quos Augustus adversus Cantabros secum in Hispaniam et Lusitaniam ducebat A. V. 729. Libertos domus Augustae sub Tiberio, forte quoque Claudio, si Crinagoras eo aetatis excedere potuit, libertati Graeciae, et praecipue urbis olim clarissimae Corinthi insultantes, videtur Carmine 666. exagitare. Quinam sint Gemilla p. 480. Anth. St. et Crispus p. 292. memorati, non dixerim. Crispus Salustius historicus equidem non videtur esse. Sed satis de Crina-

Crinagora, qui qua aetate inter homines fuerit, satis superque constat.

ΚΥΡΟΣ ὁ ποιητής. Fuisse Cyrum poetam aetate Theodosii junioris clarum, patet e carmine 633. nostrae collectionis. Quare, quum Anth. St. p. 362. domum alicujus Maximini laudet, necesse est, non eum esse Maximinum, praefectum praetorio Italiae, sub Justiniano Imp. cujus meminit Procopius L. II. de bello Gothico c. 39. quod existimavit cl. Du Cange Constantin. Christ. p. I. II. p. 174. sed potius illum Maximinum significari, qui sub Theodosio juniore quaestor palatii fuit, in Cod. Justin. memoratus. Vid. Fabricium B. Gr. T. XII. p. 341. De significatione et origine vocis ποιητής illis posterioribus saeculis egi ad Constantin. Porphy. Ceremon. p. 139. C. 1. et 159. B. 2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. CONSTANTINUS Rhodius et alter Siculus hac in Anthologia nostra occurrunt. Rhodius mihi videtur idem esse atque Constantinus Cephalas auctor nostrae Collectionis. Aetatem ipsum suam prodidit, et parentes patriamque in Carmine 638. quo ait se, filium Joannis et Eudociae regnante Leone et ejus fratre Alexandro filioque Constantino, Lindo oriundum, Rhodi oppido, crucem in patria dedicasse. Vixit ergo saeculo decimo p. C. N. ineunte, et scripsit illud carmen circa A. C. 906. 911. nam illo natus fuit celeberrime ille tot libris relictis Constantinus, hoc a studiis literarum quoque clarus Leo, pater ejus, obiit.

Siculus Constantinus videtur hujus Rhodii magister fuisse. Quod conjicio e titulo τῷ μαθητῇ qui ipsi tribuitur c. 637. Videtur circa eadem tempora vixisse; quandoquidem carmen scripsit, ad quod Theophanes historicus saeculi IX. respondit. Vid. C. 636. et 637. Forte est idem ille Constantinus

48 NOTITIA POETARUM

stantinus Sículus philosophus, cujus carmen graecum alphabeticum Anacreonticum super periculo parentum et fratrum suorum in mari, MStum in bibliotheca Cesarea memorat Lambecius, indice Fabricio Bibl. Graec. T. X. pag. 282.

ΛΑΚΩΝ. LACONI tribuunt aliqui carmen 458. quod alii Philippo Thessalonicensi. De Lacone poeta altum apud omnes silentium, neque reperio in ipso illo unico carmine, quod aetatem ejus demonstret. Viderint doctiores erremne si dicam Laconem hunc eundem esse cum illo *Lacone*, quem Tacitus VI. ad annum V. 786. *Pompejæ Macrinae* socerum, et inter primores Achaeorum ait a Tiberio afflictum fuisse.

ΛΑΥΡΕΑΣ. Est proculdubio idem atque Τύλλιος Λαυρέας *Tullius Laureas*, cujus unicum carmen in Anth. St. p. 279. legitur. Carmen unum ejus aliud legitur in Musa Stratonis n. 28. nempe hoc, quod sic ponam ut legendum existimo:

Εἰ μοι χαρτόστινος Πολέμων ἢ σῶ· ἀνέλθοι,
 Οἷος ἀπῆρει, νῶν κοίρανε, πρμπόμινθ·,
 Ρίξιν σὸν ἀπόφημι τὰν ἐρηροῦσαν παρὰ βωμοῖς
 Ὅρειν, δι' εὐχολαῖς ἀμολόγησα τιαῖς.
 Εἰ δὲ π τῶν ὄντων τότε ἢ πλείον ἢ ἢ ἔλασσον
 Ἐλθοι ἔχων, λίλυται τὲ μὲν ὑποχρίσεις.

Tullium hunc Lauream libertum M. Tullii Ciceronis fuisse, de quo nomen etiam habuit, novimus e Plinii L. XXXI. 2. ubi carmen ejus Latinum in thermas Ciceronianas conservavit. Unde de ipsius aetate constat. Sunt, qui libros ad Herennium celebri Tullio, patri patriae, abjudicato, huic ejus liberto cognomini tribuunt. Vid. Fabric. Bibl. Lat. T. I. p. 105.

ΔΕΩΝ.

ΛΕΩΝ. LEO *philosophus*, cujus in Anthologia nostra carmina quaedam leguntur, et unum p. 1. Anth. St. non est ille sic dictus Leo philosophus Imperator CPTanus, qui A. C. 911. obiit, neque alter Leo philosophus ei aequalis, de quo v. Allatius de Psellis p. 2. sqq. sed est Leontius Ἰων, pater Eudoxiae, quae ejurata patria, hoc est pagana, religione, Theodosio juniore nupsit. Quod ad carmen 636. et satis clare ni fallor demonstravi. Saepe confunduntur haec nomina, Λίον, Λιονος, et Λιονίδης. Ita carmen 364. codex Lipsiensis *Leoni* tribuit, male, Dorvillio iudice, qui *Leonidae* tribuendum ait. Et sane in Catalogo Symmicton Leonis Allatii, libro VII. tribuitur Leonidae Tarentino, cujus etiam proculdubio est. vid. Fabric. Bibl. Gr. T. XIV. p. 14. Quis ille Leo philosophus, discipulus Constantini sit, quis Constantinus ejus magister, quorum ἀμφοτέρω carmina se editurum Allatius ibidem promittit, equidem nescio. Leo, seu Leontius noster, cognomine philosophus, item Ἰων, seu gentilis dictus, bene distinguendus est a Leontio Scholastico Anthologiae Plafudeae.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ. Duo LEONIDAE nobis occurrunt in Anthologia, unus *Tarentinus* cognominatus, alteri praenomen est Julius. Ille antiquior, hic recentior. Verum illius antiquioris poesis adeo in rebus levibus occupata, et tam cassâ doctrinae historicae est, ut in octoginta ferme carminibus ejus, quae supersunt, vix unicum supersit, e quo constet eum Pyrrhi Epirotae aetate, hoc est circa Olympiad. 126. vixisse. Et esset absque Pausania, e sola certe Anthologia ne illud ipsum quidem tuto posset colligi, sed dubium superasset, celebraveritne victoriam aetate sua partam, an luserit in casum veterem, quod multi poetae Anthologiae fecerunt. Verum tamen quum Pausanias p. 31. illud

illud ipsum epigramma absque auctoris nomine referat, quod Anth. St. 443. Leonidae tribuitur, eoque constet, non lusum ingenii id esse, sed ipso in opere et eo conditum tempore, quum illa victoria Pyrrho contigisset, quam celebrat; praetereaque ibidem loci Leonidae duo alia carmina legantur ad bellum Tarentinum spectantia, dubium nullum superest de poetae aetate. Historiam illius carminis referre parcam; narrat Pausanias l. c. spectat ad victoriam, quam Pyrrhus ab Antigono Gonata, rege Macedoniae, et iunctis illi Gallis aut Celtis, anno Olymp. 125. tertio reportavit. In reliquis Leonidae carminibus aut nulla sunt aetatis indicia, aut perobscura, aut ea denique, quae significant, post quos Leonidas Tarentinus vixerit, non quibuscum. Bellum Tarentinum videtur eum patrio solo abstraxisse in exilium, quod e carminibus 530. et 764. nostrae collectionis colligo.

Leonides alter junior, Alexandrinus Julius, aut potius Aelius dictus, floruit sub Nerone, Vespasiano et Hadriano, hoc est a A. V. 812. ferme usque ad 880. seu Christi 59--127. Passim se nominat *Niligenam*, seu Aegyptium. Ut C. 659. et 795. Titulus carminis p. 428. Anth. St. cum claris verbis Alexandrinum appellat. p. 96. aliquamdiu se studiis operam dedisse ait, antequam nobilibus Italis innotesceret. Unde patet eum Romae in familiaritate procerum vixisse. Carm. 656. Caesari aquarum Cutiliarum, quae in Sabinis haud procul Reate sunt, usum salutarem gratulatur. Qui Caesar, aut Titus est, qui A. V. 833. in illis extinctus est, aut potius pater ejus Vespasianus, qui anno proxime praegresso ibidem vitae finem invenit. v. cl. V. Petri Wesselingi epist. ad Herm. Venema, et Reimar. not. ad Dion. Cass. p. 1090. Quem Caesarem alloquatur carmine

carmine 658. non bene novi. Sub Nerone eum vixisse, non tantum ex eo liquet, quod p. 429. Anth. St. Agrippinam Neronis matrem alloquitur, (quamvis enim illud carmen ei non tribuatur, est tamen ejus proculdubio cum omnibus reliquis illo titulo comprehensis:) verum etiam e carmine Jensiāno 144. quo Poppaeam alloquitur, Neronis uxorem, quem more adulantium levium Graeculorum *Δία* appellat. Quum igitur C. 658. dicat Nilum aliquem, hominem, ut videtur Alexandrinum, Romae incolam, hecatombam ex voto sacrificasse ob felicem Caesaris reditum, dubium est Neronemne e Graecia, an Vespasianum, an denique Hadrianum, ambos ex Aegypto, reduces significaverit. Nam sub Hadriano eum vixisse non tantum carmen pag. 289. in Epictetum, celebrem philosophum, sed etiam alia probant, in quibus Caesaris ad ornandas literas propensionem animi laudat, quae carmina singula annotare oblitus fui, quum legerem. Illum Dionysium, quem C. 657. alloquitur, non dubito esse Dionysium Sophistam, Musicum dictum ideo, aut quod historiam Musicam scripsit, aut quod ab Adriano Imp. in Museo alebatur, vid. supra dicta v. *Dionysius*. Pappus, quem C. 659. laudat, videtur quoque celeberrimus Mathematicus Alexandrinus esse, quem quamvis Suidas ad tempora Theodosii rejiciat, ego tamen nihil reperio, quod impediāt, quin dicamus, eum sub Hadriano Imp. vixisse, et Suidam falsa tradidisse. Nullum enim scriptorem in iis, quos citavit Pappus, reperio, quorum indicem dedit Fabricius B. Gr. T. VIII. p. 206. saeculo post C. N. secundo juniorem.

ΜΑΙΚΙΟΣ. MAECIUS vel METIUS quando vixerit, e paucis ejus, quae in utraque Anthologia supersunt, fragmentis intelligi nequit. Hominem Romanum fuisse appa-

ret ex ipso nomine *Metii*, et e nomine *Cernelii*, quem laudat Anth. St. pag. 479. P. 415. *Quintus* appellatur. Credit Fabricius B. G. T. II. p. 720. eum Etrusci Messenii aequalem fuisse, propterea quod Hieroclidem piscatorem uterque carmine celebrant; non satis firmo argumento. Nam potest nomen illud fictum esse, aut unus alterum imitatus fuisse. Et quando tandem vixit ille Etruscus Messenius? Ipse quidem non dicit, neque aliunde constat. Metium hunc illum Metium Tarpam esse, auditorem criticum poetarum in aede Apollinis, Horatii aequalem, eique memoratum Satyr. I. 10. 38. aut Metium hunc eundem esse cum Metio Pomposiano, Vespasiani aequale, et deinceps a Domitiano sublato, de quo v. Dio Cass. p. 1110. aequo jure affirmatur atque negatur. In titulo carminis 661. appellatur *Marcus*, quod in *Maecii* nomen nomen refingendum esse nullus dubito.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ. MACEDONIUM ὠκιστοῖ et δὲν ὠκιστοῖ Cos. et Excos. plerumque dictum, Agathiae et Pauli Silentarii, hoc est Justiniani M. aequalem fuisse, Suidas et dictio poetae testantur; in cujus tamen reliquis carminibus bene multis temporum certae et conspicuae notae nullae exstant. Illi quoque tribuo carmen quod p. 96. Anth. St. sub titulo *Μακεδόνος* legitur. Pro quo *Μακεδόνι* reponendum esse videtur. Nam dictio *Macedonia* potius, quam *Antipatro Macedoni*, aut alii cuidam *Macedoni* cognominato, convenit.

ΜΑΡΚΟΣ, v. Ἀρμενιάς.

ΜΑΡΙΝΟΣ. Marinus hic est ille Neapolitanus Syrus, qui Procli magistri vitam, a Fabricio editam scripsit, saeculo quinto post C. N. adolescente. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. VIII. pag. 463. quem tamen in constituenda Procli Mar-
nique

atque aetate humanum quid passum fuisse demonstravi ad C. 755.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ. Cēleberrimum in Anthologia Graeca nomen MELEAGER, primus auctor hujus instituti, paucis tamen temporis sui notis illustravit ingenii sui monumenta, quae satis multa in utraque Anthologia supersunt. Ego equidem nullum inveni luculentius indicium aetatis, quam in illo carmine quod collectionis nostrae n. 620. exstat, et laudes Antipatri canit, Sidonii puta, seu Tyrrii, quem supra demonstravi circa Olymp. 160. floruisse. Deinde testatur de ipsius aetate catalogus poetarum, quos coronae suae intexuit, quem Salmasius *coronae pancarpiae* nomine citare solet, et paulo post recitabimus, in quo sunt quidam illa aetate non multum antiquiores. Diogenes Laertius VI. 99. eum Menippo aequalem vixisse ait, et eodem atque ille genere dicendi usum fuisse, hoc est ludicro, iocoso, sannarum pleno, in rebus non magni momenti versante, animi magis delectandi gratia, quam erudiendi. Levia certe multa, pleraque etiam pudenda sunt, quae supersunt Meleagri. Et ipse fatetur Menippeis gratiis lusisse. Verum qua aetate in hominibus fuerit Menippus non constat. Si Diogenis Cynici discipulus fuit, quod existimat cl. Fabricius T. II. Bibl. Gr. p. 364. fuerit Meleager aequalis temporibus regulorum Alexandri M. provincias lacerantium, hoc est Olymp. 118. ferme. Verum vulgo, nescio quo auctore, eum sub Seleuco VI. Syriae rege vixisse aiunt, hoc est circa Olymp. 170. et recte quidem. Parentem patriasque diversas et vitae fata ipse non uno carmine curavit celebrari, ut p. 208. Anth. St. ubi ait *insulam Tyrum fuisse nutriculam suam, at se genuisse Atthidem in Assyriis Gadaris habitatam*; quod sic accipio, ut dicat poeta se ortum e populo

pulo ex Attica oriundo in urbe Syriae Gadara habitante, quacunque demum de causa illuc migraverit. Ἀτθίς penes me non est nomen proprium vici, pro quo tamen aliis habetur. Aut si coactius et circumductius hoc videatur, potest *Atthis* pro matris nomine accipi. Ibidem ait patrem fuisse *Eucratam*, et gratiis Menidpeis συναρχαίῳ, hoc est sese exercuisse, similitudine ab illa gymnastica τερχλασία vel αρχιγλασία defumta. Vult dicere Menippeas facetias ita versasse et exercuisse frequenti varioque usu in dicendo et scribendo, ut pueri rotas in gymnasiis. Deprecatur porro gentis infamiam. Syrum se esse, verum pares nascendi conditione omnes homines esse; sapientiam et virtutes penes unum populum non residere. Male nempe audiebant Syri, ut proditores, dolosi, timidi, levisque animi homines, pigri, salaces, et superstitiosi. Annis valde se profectum sibi condidisse vivum adhuc tumuli sui inscriptionem. Hinc patet recte illi ab editione Florentina prima Anthologiae tribui carmen illud quod p. 280. ed. St. εἰς Μελίεργον tantum inscribitur, non Μελιάρῳ ut est in Flor. tanquam si alterius esset. Verum est ipsius Meleagri, eademque paene iterat. Conf. quoque C. 614. et 615. item Vavassor. de epigrammat. apud Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 682. Martinum in Epistol. p. 185. et ipse Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 360. et p. 720. Corona, seu Anthologia carminum Graecorum a Meleagro condita fuit gemina; una in amores puerorum; quam Strato deinceps auxit, eo successu ut ea, oblitterato Meleagri nomine, de solo Stratone nomen acciperet; hanc Agathias, item Planudes, a suis collectionibus arcuerunt; altera in amores puellarum et omnes humanae vitae casus atque instituta, quam Agathias, Cephalas et Planudes, ad ingenium quisque suum, refinxerunt.

Quod

Quod argumentis deinceps afferendis probatum dabo. Praeter hanc geminam Coronam seu Anthologiam scripsit quoque *χάριτας* et *αὐτὴ δὲ δὲ*, nec non Symposium et *σύνεργον* *λεξιῶν καὶ φακῶν*; ut ex Athenaeo et aliis auctoribus viri docti ad Laertii l. c. et modo laudati. Praefationem illam, quam dixi, Coronae praemissam, nominaque poetarum edentem, quorum floribus fertum hoc contextum a Meleagro fuit, quamvis ter jam editam, a Vavassore primo, cap. XVI. libri de epigrammate, tum a Marino in Epistolis, tandem a Fabricio in secundo vol. Bibl. Graecae, illo, quo dixi, loco: tamen facere non possum, quin eam hoc loco iterum, praesertim quum in serie praeterita fuerit. Excipit autem in C. L. Anthologiae Constantinianae carmen 621. Sic autem illa praefatio habet.

Μῦθε φίλα, ἥνι πάνδε φίλεις πᾶνγερον αἰδὼν;

Ἄ ἦς ὃ καὶ τούτῃς ὁμοθῆται τίφασιν;

Ἄνυσι μὲν Μελίσσῳ, ἀριζάτω δὲ Διοκλῆϊ

Μεταμέσσειν ταύταις ἱεσπόμεναι χάριν;

1 De appellatione hujus collectionis, *πᾶνγερος αἰδὼν* sub finem hujus prae loqui dicetur pluribus.

2 Id effeci e lectione Martini *ὁμοθῆται*, quae forte non paucis placebit. Est Dorice pro *ὁμοθῆται* poetarum. Quum Vavassori librum ipsum ad manum non habeamus, non possumus, neque hoc loco, neque deinceps dicere, quid ubique ille lectionum dederit. Confidimus tamen exemplum Fabricianum e Vavassoriano expressum fideliter ubique primigenium reddere. Quare hoc solo citando contenti erimus. Habet igitur exemplum Fabric. *ὁμοθῆται*. Notanda quoque trajectio ὃ καὶ τούτῃς pro καὶ ὃ τούτῃς metri causa facta.

3 De illo Diocle deinceps dicetur in fine hujus de Meleagro disputationis.

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας 'Ανύτης κρίνει, πολλὰ δ' Μοῦσας

Λείπει, καὶ Σαπφῶς, βασιὰ μὲν, ἀπὸ ράδας.

Νάκχοιότι π' ἔχον Μελανιππίδα ἔγκυον ὕμνον,

Καὶ ἴσον εἰσάγης κλῆμα Σιμωνίδειω,

Ἐν δ' ἀναμῆξ' ἀλλέως μυρίπτονι εὐάνθημον ἔχει

Νόσιδες ἢς δέλτοις κερὶν ἔστην ἔρω.

Τῇ δ' ἄμει καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπτοῖο Ρισοῦ,

Καὶ γλυκὺν Ηρότης παρ' ἐνὶ χρωτὶ κρήνην.

5 Pro Μοῦσας, ut E. F. habet E. M. (sic designo exemplum Martini) Μοῖσας obvio errore, aut more potius librariorum, quibus *as* et *o* idem valet.

7 Hunc versum non expedio, in quo lectionum varietatem deprehendi nullam. Forte pro *ἔχον* leg. est *περὶν* penetrantium, *sopororum*, et *ὕμνον* in fine versus. Martinus Melanippidae *ὕμνον* ἔγκυον hic notat appellari ob dithyrambos, quos ille poeta scripsit, quorum proprium sit τὸ ἔγκυον.

10 Id est *cū* ἢς δέλτοις ὁ ἔρω *ἔστην* τὸν κερὶν. Vult dicere: *cujus* scripta paene diffuunt tenerrimis amoris significationibus. Δέλτοις effeci e δέλτος, quod Martinus ait in membranis Palatinis se reperisse, idemque damnat. * Quid in C. L. sit, nequeo referre, quandoquidem tum temporis, quum eum codicem exscriberem, de edenda Anthologia nondum cogitans, praefationem hanc Meleagri, quam sciebam dudum semel iterumque editam, praetermisi, neque nunc vacat illum codicem rursus inspicere. E. F. dat *ἡλιωτός*, e mente Vavassoris, qui vertit: *cujus blaudus ceram molliuit amor*. Quomodo Martinus hunc locum Latine reddiderit, omisi tum, quum ejus liber ad manum esset, enotare. Hoc tenco eum in texto suo δέλτω edi curasse. Si cui superior nostra conjectura displiceat, ille videat, quomodo altera haec sapiat: ἢς δέλτος κῆρ συνίτηξεν ἔρω *cujus cor lugubris amor colliquefecit*.

* *vos* in Text. *sic* Marg. Cod. Bodl.

Ἀλκμῶν

Ἀλαῆς τε λάληρον ἐν ὑμετέροις ὑκνήθην,

Καὶ Σαμία δάφνης κλῶνα μαλαμπήταλον.

Ἐν δὲ Λιονίδῳ θηλαρὺς κίσσος ἡγερέμευς,

15

Μισοσίλῳ τε πόρτος ἔξοτρες πίπτε.

Βλασηνί τε πλωπίνῃσι ἀπιδρασι Πάμφιλῳ, ὕγροϊς

Σύμπλεκτῃ κρεβας ἱερῇσι Πάγκροτῃ.

Τύμνῳ τ' ἐπίταλῳ λυύκῃ, χλοερῇ τε σίσυμβρῳ

Νικίῳ, Εὐφίμῳ τ' ἀμρότρεφον πέταλον.

20

Ἐν δ' ἄλλῳ Δαμασκήτῳ ἰδίῳ μίλων, ἡδὺν τε μύρτῳ

Καλλιμάχῳ, σφιλιῷ μισὴν ἀπὸ μίλιτῳ.

Λυχιίδῳ τ' Εὐφροσίωνος, ἰδ' ἱνὶ Μύσσαισι ἁμάνῳ

Ὅς Διὸς ἐν κέρῳ νοῖχεν ἱπποσύνην.

13 Λάληρον est in E. M. λάληρον in E. F.

14 De Samio, vel Samo, v. quae dico infra sub *Phileta*.

16 E. M. sic habet E. F. ἔξοτρες. Utrumque defendi potest.

17 Vel ὕγρῳ. Ambo exempla, tam F. quam M. dant ὄντης. in quo latere vitium notat Martinus.

22 Monet Martinus Callimacho acerbum vel acre mel tribui, ob poema in Ibin editum. Videtur poeta illuc respexisse; sed potest quoque simul ad copiam vocum rariorum et enunciationum obscurarum, crebrasque allusiones ad ignotas vetustate fabulas respexisse, ob quae dudum est quod Callimachus grammaticorum crux audiret.

23 Ad hunc versum queritur Martinus de latente menda, et narrat quaedam paucula de Euphorione. Ejusdem lectionem reddidi; non quod eam magis perspicierem, quam Vavassorianam: δ' ἐν Μύσσαισι ἁμάνῳ, sed quod illa non discedere a fide membranarum, haec eo confecta a doctissimo Jesuita videretur, quo Latinae suae interpretationi sua ratio constaret. In ἁμάνῳ latere nomen floris aut rami tenelli, necesse est. Vide num He-

Τῇσι δ' ἄμ' Ἠγασίππῃ διέπλεκε ματαιάδῃ βότρυι,
 Πίρστου δ' ἐνώδῃ χῖνοι ἀμνηστέμηνον.
 Σὺν δ' ἄρ' αὖ καὶ γλυκὺ μέλιον ἀπ' ἀκριμῶν Διοτήμου,
 Καὶ ροῆς ἄνθη σέθεν Μυικροτίθ.
 Σμυρναῖος τε κλάδου Νικαυίτη, ἡδὲ Φαίωνα
 Τέρμινθου, βρωτὴν τ' ἀχαρίδῃ Συμμίῃ.
 Ἐν ᾧ καὶ οὐ λαμπρὸς ἀμνηστέμηνος σέλινα,
 Βασιὰ δ' καὶ κριζὼν ἄνθη Παρθενίδος.
 Λέψαια τ' ἐνκαρπύοντα μελισπέκτων δ' ἀπὸ Μουσῶν
 Ξανθοῦς οὐ καλῆς Βακχυλίδου σάχνας.
 Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρέοντα, τὸ μὲν γλυκὺ καὶ μέλιον
 Νέκταρος, ἃς δ' ἐλίζους εὐσπεροι ἀνθήμιον.

25

30

35

sychii et Etymologi M. Ἀμάνισις, ἡδύμην huc faciat. Aut fort.
 leg. ἄλμην. Florem non vulgarem, sed musetum, significari mo-
 net additum οὐ Μύταισιν. Caeterum significatur ambagibus versus
 24. nomen Dioscordiae. Ante δὲ subintell. τέτυ.

26 Meum est χῖνον *lentifolium*. Ambo exempla dant χεῖνον.

29 Martinus monet membranas Μυρριναῖος habere; earumque
 contra fidem Salmasium. Συρναῖος τε κλάδου edidisse. Ipse Marti-
 nus Μυρριναῖος exhibuit, E. F. Σμυρναῖος.

31 Videtur Amometus poeta fuisse. Quod si nolis, dicen-
 dum toto hoc disticho Parthenidis poetriae carmina sola cele-
 brari.

32 Hoc effeci e lectione E. M. βασιὰ ἀγριζὼν ἄνθη. E. F.
 βασιὰ ἀγριζὼν τ' ἄνθη. Si de duobus distichon loquitur, tribuit
 Amometo poetae apium, Parthenidi poetriae urticae flores. Si
 de hac sola, tribuit ipsi et apium et urticae flores, quo significat,
 quamvis illius dictio humilis sit, inesse tamen ipsi aliquid urens
 et pungens atque movens, neque destitui eam nervis et aculeis.

35 Valde dubitavi quomodo distichon hoc recte constituerem,
 quod neque E. M. neque E. F. sic exhibet, ut satisfaciatur. Ut-
 cunque

Ἐν ᾧ καὶ οὐ φοβερῆς σκληρότερος ἄνθρωπος ἀκρίτης
 Ἀρχαλόχου, μικρῆς πράξης ἀπ' ὀκτανῶ.

cunque illud versum, manet semper durum et inficetum. Nam sive de duobus poetis sermo in eo fiat, Anacreonte et Anthemio, quod suspicantur Martinus et Fabricius, quorum ille etiam Ἀνθήμειον excudi curavit, prima vocabuli litera majuscula; sive Vavaffori favens mecum, ultimam distichi vocem pro flore anthemio accipienti, neutra caret ratio difficultatibus. E. F. versum 35. sic exhibet. Ἐκ δ' ἔρ' Ἀνακρεοντίαν γλυκὺ καὶνο. Quae lectio quamvis haud paullo molliorem dictionem atque sensum aptiorem praestet, nimium tamen a fide membranarum abit, et versum duritie atque longitudine vocabuli Ἀνακρεοντίαν scabrum auribusque ingratum efficit. Τὸ μὲν videtur etiam sequens δὲ requirere; ut adeo satis tutum non sit τὸ μὲν delere. Contra parum cum more Meleagri congruit dictio Ἀνακρεόντι ἐμπλῖκειν τῷ τιφάνῳ. v. tamen vl. 44. porro durum μίλισμα νίκτης pro νικτηρίον. Etiam flos requiritur. At neque νίκτης flos est, neque μίλισμα. Tandem non consentiunt exempla, Martinianum et Fabricianum puta, circa penultimam versus 36. vocem, illo ἄσπερον, hoc εὐσπερον dante. Unde dubius sis, scripseritne Anacreon, si de eo solo sermonem hoc toto disticho esse reputes, elegos, nec ne. Nam si Anthemium poetam elegiographum admittas, dubium non est εὐσπερον legendum esse. Aeterna criticorum lis est, et perpetuus error librariorum circa αὐ et σὺ, quae in membranis vetustis tam dubie solent exarari ut saepe nequeas discernere. Sed scripsit Anacreo elegos omnino.

37 Recte dat E. F. φοβερῆς, prave contra E. M. φοβρῆς. Acerbitas Satyrae Archilochae nota est.

38 Recte tuetur μικρῆς cl. Dorvill. ad Chariton. p. 711. contra V. Cl. πικρῆς tentantem.

60 NOTITIA POETARUM

Τὸς δ' ἔμ' Ἀλεξάνδρῳ νῆες ἔρπηγες ἰλαίης,

Ἡδὲ Πολυκλάτῃ παρφυρίῃ κύμασιν.

40

Ἐν δ' ἄρ' ἀμφόρῳ ἦκε Πολυστράτῃ, ἄγρης αἰοδῶν,

Φοίνισσάν τι νῆαν κύμασιν ἀπ' Ἀσιππύτης.

Καὶ μὴν καὶ συρίαν περὶ πύργου γήκετο γάρδον,

Ἵμνοσίταν, Ερμῦ δῶρον αἰνέδρῳ.

Ἐν δὲ Ποσειδίππῳ τι καὶ Ἡδύλῳ, ἄγρῃ ἀγέρῃ

45

Σικελίδῳ τ' ἀνίμῳ ἄγρῃ φούρῳ.

40 Ἐν δὲ est in E. F. ἡδὲ reddidi ex E. M.

41 Πολυστράτῃ assumpsi e E. F. Nam M. dat παρφυρίαν. Ex hoc contra αἰοδῶν optavi, repudiata E. F. lectione αἰοδῶν.

43 In hoc versu recte legendo et interpretando parum profpere cessit Vavassori, et cum secuto Fabricio; qui, cum in exemplis suis αἰοδῶν pro συρίαν reperirent, inde *Arium* poetam excuderunt. Saepe α et οὐ et ου tam perplexe et dubie in vetustis libris exatata conspiciuntur, ut nisi a perito et acri oculo discerni nequeant. Quod hic etiam contigit. E. M. certe, et Salmasius quoque, ni fallor, in Exerc. Plin. loco quodam, Συρίαν clare exhibent. Ludit poeta in *Syria nardo*, et in significanda patria poetae, qui Syrus fuit. Ut nomen *Heliodori* in viris et *Heliodorae* in foeminis Syris frequens erat, quod ab Ἡλῶν *deus* videtur derivandum esse, ita quoque in iisdem frequens erat *Hermodori* et *Hermodorae*, quod parum absim quin ab Ἡρᾶν *Aram*, Syrorum patre et auctore generis repetam. Hermodori nomen acute hic observavit et e latebris protraxit Em. Martinus.

45 Distio ἄγρῃ ἀγέρῃ ἄγρῃ satis indicat Posidippum, Hedy-lum et Sicelidam fuisse Bucolicorum scriptores, quibus *agrestes campi flores* (hoc est *agrostides*) tribuuntur.

46 Sicelidae nomine sibi videri Theocritum significari monet Martinus. Mihi autem, si recte habet exhibita lectio, potius videtur Asclepiades designari, de quo vide, quae supra dixi. Incidit

Καὶ μὴν καὶ χρυσεῖον ἀπὸ θεοῖο Πλάτωνος,

Κλῶνα τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπρόμενον.

Ἄσπρον τ' ἴδρυν Ἄσπρον ὁμῶς βάλλει, ἑρανομήκεος

Φρίνιος κείρας πρωτογένους ἑλικος.

50

Λωτὸν τ' εὐχράτη Χαλκήμενος, ἐν φλογὶ μίξας

cidit tamen haec scribenti conjectura poetam dedisse ἀνέμωνες Σικελιδῶν ἀνέμοις flores agri Sicelidarum, h. e. Siculorum, ventis factos, h. e. anemonas. Ut tantum de duobus, Posidippo et Hedylo, ambobus Siculis sermo sit. De caetero recte Martinus ad hunc locum Dioscordiae illum e L. II. 207. affert, quo anemones dicuntur δὲ τῶν ἀνέμων dictae, quia flante vento expandantur.

50 Videtur Aratum Phoenicem facere. Forte quod Cilicia Syriam contingeret. Quod Aratus de astris, re sublimi, celebre poema condidit, et inter astra ἑλίκαι, seu ursae nobis dictae, duae sunt, et palma inter arbores procerissima est: hinc est, quod Meleager Aratum cum palma comparavit, ut quem argumenti dignitas a rebus humilibus, circa quas alii poetae versari solent, in sublime extulerit. Per ἑλικος intelligit racemos dactylorum. Forte dactylos propterea ἑλικος appellat, quod ad cylindrorum formam accedant, et spiras seu cincinnos ad verticem dependentes referant; seu coloris ergo, quod flaveant, et ex flavedine ad nigrum colorem vergant. Πρωτογένους videtur ideo dicere, quod Aratus prima sua aetate scripserit epigrammata, a quibus adultus magis ad graviora transiit argumenta.

51 Φλὸξ est herba quaedam sic dicta, de qua consulendi Botanici, interpretes librorum Theophrasti de plantis. Nam enodandis intricatis sententiis Meleagri, definiendis florum et herbarum, quas ille nominat, discriminibus, examinandisque Vavassoris et Martini interpretationibus hujus praefationis Melcagreae, neque animus, neque otium, neque locus hic sufficit; neque, ut verum

62 NOTITIA POETARUM

Φαιδίμου Ἀντιγόρου τ' ἐντραφον ὄμμα βοῖς.

Τόν τι φιλάκρητον Θεοδωρίδην νοσηλῇ

Ἐρπυλλον, κυάνων τ' ἄγρια Φαλίαν.

Ἄλλων τ' ἔγνια πάλαι νιόδοποι, τῆς δ' ἄμμο Μύσης

55

Καὶ σφετέρης ἔπ' πυρρῶν λινυγῆα.

Ἀλλὰ φίλοις μ' ἐμοῖσι φίρην χάριν, ἐπὶ δ' ὀνόματι

Κοινὸς ὁ τῶν Μουσῶν ἡδυπαῆς τίφασθε.

verum fatear, rei par scientia vetustae Botanices, qua instructus sit oportet, quisquis ad interpretandum hoc carmen accedere velit.

52 Τὶ δεest E. F. non item exemplo Martini, cujus ad h. l. observationem hanc accipe. * [ὄμμα βοῖς *oculus vertere* possumus. Alias dicitur *cotyla* et *chamaemelum*, Hispanice *manzanilla* et *ojo de buci*. Sed ea non est coronaria.] *

53 Φαλάκρητον dedit E. M. φαλακροῖον E. F. vide quae supra de Theodorida disputavi, p. 216. Veteres consuevisse vino suo fragrantibus herbas, in quibus et serpillum, addere notum est.

54 Miror Phaniae cyanum quoque tribui, qua jam coronatum Polycliti caput fuit versu 40.

55 Νιόδοποι dedi, novo exemplo. Neque enim novi, qui eo vocabulo veterum usus fuerit, quemquam, videbatur tamen res ipsa id flagitare. Ut a *τέρας* composita definunt in *τέρας*, ut *ἀγρος* ἐπίτερος &c. sic a *δρέπω*, *δρίπομαι*, *carpo*, decerpo flores et fructus, sunt composita in *δρίπω* definitia, ut *νιόδοπος recens carpus*. E. M. & F. pariter dant *νιόδοπος*.

56 Significat hoc versu Meleager se coronae suae ingenii sui primitias intexuisse. Atqui tota vita eum non deseruisse nugas constat.

Musa

"Musa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum?
 aut quis poeta coronam texuit? Consecit Meleager, ac prae-
 claro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expolivit
 munus. Multa innexuit Ayntes lilia. Multa Myrus liria.
 Sapphus vero perpauca quidem, sed rosas. Narcissumque hym-
 num Melanippidae choreis fertilem. Et novum oenantes pal-
 mitem Simonidis. Ac plexuit simul odoratam et suavem irin
 Noffidis, cujus blandus ceram mollivit amor. Una cum ista
 sampsuchum a suavissimo Riano, et dulcem Herinnae crocum,
 puellis colore similem. Et Alcaeï inter lyricos loquacem byacin-
 thum, et Samiae ramum lauri nigricantibus foliis. Praeterea
 Leonidae teneros hederae corymbos, et Mnasalci comas acutae
 pinus, flexilemque platanum defregit ex Pamphili vite, ramis
 implexam nucis, quae Pancratis est. Et Tymnae frondosam
 populum albam, et viride sisymbrium Niciae, et Euphemi li-
 toralem paralum. Ac Damageti violam nigram, suavemque
 myrtum Callimachi, plenam semper densati mellis. Et hybin-
 dem Euphorionis. Hic vero inter Musas eximius, qui Jovis
 ex puellis nomen habuit. Atque his Hegesippi implicuit race-
 mum, qui agat in furorem, et Persei lentiscum odoratum ex-
 cerpsit. Una cum his etiam dulce malum e ramis Diotimi, et
 punicae flores primos Menecratis. Myrrhaeque ramos Nicae-
 neti, Phaenni terebinthum, et vescam achrada Simiae. Tum
 ex prato fertili apia, exiguos carpens flores Parthenidos. Tum
 reliquias frugiferas a Musis mel stillantibus, flavas e culmo
 Bacchylidis spicas. Inde Anacreontici cantionem illam dul-
 cem nectaris, et foecundam elegis, anthemium. Atque etiam ex
 horribili crispaque acantho florem Archilochi, parvas ex O-
 ceano guttas. Et Alexandri novos furculos oleae, et Polycleti
 purpuream cyanum. Tum vero amaracum immisit, Polystrati
 florem poetae, et phoenicium novum ligustrum ab Antipatro.
 Nec

Nec non Ariam spicam nardi posuit, Poetam Mercurii donum canentem. Posidippumque, Hedylumque, raphanos sylvestres terrae, Sicelidaeque anemonas. Quin et chryseum semper divini Platonis, stirpem vi sua ex omni parte fulgentem. Qui astrorum scientem Aratum eodem coniecit, et procerae palmae totondit cauliculus primos. Qui lotum comantem Chaeremonis, flammeae admiscuit Phaedimi, Antagorae tortilem bupthalmum. Ac Phalacraeum Theodori recens natum serpillum, et cyanorum flores Phaniae. Multaque aliorum germina nova addidit, simul et cum iis, Musae suae, quae cito oriantur, leucoia. Cum autem hoc amicis defero munus, tum poeticae cultoribus communis haec Musarum suavis corona."

Appellat igitur Meleager Collectionem suam *στέφανον*, coronam; eam maxime ob causam, quod Graecis solenne esset, quidquid ex cuiusque consilio atque delectu numeris omnibus absolutum esset et perfectum opus, *στέφανον*, *κύκλον* appellare, (circulus et corona pariter orbes sunt) ut hos *systemata* solemus crepare: tum quoque potest videri quodammodo ad illum morem Graecorum in eo edendo nomine respexisse, quo Graeci convivantes coronari, atque veterum poetarum carmina cantu recitare solebant. Non enim exiguus huic corpori Meleagreo inest numerus eorum carminum, quae ad pocula solebant recini. De illo usu vocabulorum *στέφανος*, et *κύκλος*, quo corpus integrum cuiuscunque argumenti aut instituti significat, quod ita perfectum est, ut orbis, ut corona: quum satis copiose Salmasius in Exerc. Plin. et Heinsius ad Horatii Od. 7. libri Carminum primi exposuerint, non opus est ut ei rei declarandae diutius inhaeream. Locum tamen Horatii, quem dixi, rei nostrae

nostrae praesenti illustrandae peraptum, non possum facere, quin proferam et vicissim illustrem. Ex eo enim intelligitur mos Graecorum poetarum, quo suas carminum à diversis auctoribus conditorum in corpora diversa collectiones coronas appellabant, et ipsos poetas, quorum fragmenta in ejusmodi collectiones relata essent, floribus, herbis, ramis arborum comparabant. Verba poetae sunt :

*Sunt quibus unum opus est intactae Palladis urbem
Carminē perpetuo celebrare, et
Undique decerptae frondi praeponere olivam.*

Quibus verbis hoc significare vult Flaccus : esse quosdam, qui Athenas ubique crepent, et aliis omnibus urbibus anteponant. Ut ab olea celebres erant Athenae, sic ab aliis arboribus, herbis, floribus, aliae urbes clarebant, velut ab insignibus quaeque suis. Ut igitur urbes istiusmodi rebus naturalibus comparari solebant, una olivae, altera palmae, tertia quercui, quarta lauro, et sic porro : sic quoque solebant poetae ; prout quisque vi quadam peculiari polleret, mollis, tener, remissus, suavis, aut acer, strictus, nervosus, igneus esset ; quae dotes illis floribus et fruticibus comparari solebant, quae cuique congruere viderentur. Pari modo Meleager, ut in hac praefatione aut si mavis, dedicatione sua, ad Dioclem scripta (nam utroque munere defungitur) poetas floribus comparat ; ita in carmine, quo Musam suam puerilem, aut orsus fuit, aut claudit, illos ipsos, quorum formas in ea cecinerat, pueros floribus comparat, Diodorum, Asclepiadem, Heraclitum, Dionem, The-

ronem, Udiaden et Muiscum*. En illud Libri primi, seu Musae Stratonicae, carmen. numero 243. est,

Παγκρατὸν σοὶ Κύπρι, κηθήμεσσι χεῖρ' ἀνγέτας

Παίδων ἄνθος ἔρως ψυχαιότης τί φανον.

Ἐν μὲν γὰρ ἔλινον ἠδὲ κητέπλεξεν, Διοδώρον,

Ἐν δ' Ἀσκληπιάδην, τὸ γλυκὺ λευκσίον.

Καὶ μὲν Ἡράκλειον ἐπέπλεκεν, ὡς ἀπ' ἀκαίνης

† Εἰς ῥόδον, οἰάνθη δ' ὡς τις ἔμαλλε Δίων.

Χρυσοῦν γ' ἡμίαιον κρέκει, Θήρωνα, συνῆψεν,

Ἐν δ' Ἰόαν' ἐκρύβη κλωνίον, Οὐδιδάδην.

Ἀφροδίτη γ' Μυῖσκου, ἀειδυλὴς ἔργος ἐλαίας,

Ἰμμερτὸς ἀριτῆς κλῶνας ἀπεδρίπτει.

Ὀλοίστη νόσων ἰσχυρὸν Τύρος, ὃ τὸ πυρόπινον

Ἄλσας ἔχει παίδων Κύπριδος ἀνθοφόρον.

“ Amor mentem decipiens tibi, O Venus, coronam, omni fructibus genere instructam, composuit, manu decerpens, florem puerorum. Ubi implicuit suave lilium Diodorum; ubi Asclepiaden, dulcem albam violam. Implicuit etiam Heraclitum, — qualem rosam; et qualis uva germinans [vel oenanthe

* Maxime frequens in pueris Meleagri, *Muisci* nomen. Quod frequens in vernarum nominibus, praesertim nondum adultorum, fuisse constat e Polybio pag. 424. C. 9. edit. *Wachel.* et Horatii II. 9. 10. ubi vulgo prave editum circumfertur *Mysten.* sed *Muiscum* restituendum est.

Tu semper urges flebilibus modis

Muiscum ademptum.

[Edidit Pierson. Verosim. L. 2. C. 1. pag. 147. Epig. Meleagri. De Muisco puero. Et Dorvill. Chariton. pag. 528.]

† Ω; Cod. Bod. in marg.

herba]

berba] floruit Dio. Adjunxit et Theronem, qualem crocum auricomum, et subjecit serpylli furculum, Udiaden: et mollibus comis Muiscum, semper florens germen olivae, decerpfit amabiles ramulos virtutis [pulchritudinis.] Felicissima insularum est sacra Tyros, quae veneris ignem spirantem lucum puerorum habet florigerum."

Primum hujus carminis distichum produxit Salmasius ad Scriptores Histor. Aug. T. II. p. 81. Dixi paulo ante Meleagrum geminam condidisse Anthologiam, unam solis puerorum laudibus cantandis destinata; cui carmen hoc, quod modo prodidimus, aut praemissum, aut subjectum fuit; alteram majoris ambitus in omne genus argumentorum, quod Diocli dedicavit in illa, quam paulo ante post Vavassorem, Martinum et Fabricium iteravimus, praefatione eademque dedicatione satis longa. Huic posteriori ampliori Anthologiae subjunxit hoc carmen, quo rursus testatur, se collectionem illam suam ad Dioclem misisse, ejusque nomini inscripsisse. En illud ἐπιφώνημα, quod in Musa Stratonis numero 246. habetur.

Ἄ σὺ μυχτοὶ καμπτήρ κατὰ γράμματα κερωνίς
Οἰκυρὸς γραπταῖς πισυπύτῃ σιλίσι,
Φαμί τ' οἱ πάντων ἡρωισμῶν εἰς ἓνα μέχθον
Ἵμνοῦνται βύβλα τὰ δ' ἐνελιζάμενοι,
Ἐκτελίσσῃ Μελίαντρον, αἰάμενται δ' Διοκλῆ
Ἄνθεσιν ἀμπλίζῃ μυσσοπόλων σέφανον.
Οὐλα δ' ἐγὼ καμφοῦνται δρακονταῖς ἀνὰ νώτοις
Σύνθηρες ἰδρυμαί τετρασιν εὐμφοῖας.

Non est hic locus penultimi praecipue versus reconditos sensus explicare; quod aliis permitto. Addam potius, ut

mantissam, sed non inutilem, Stratonis carmen illi Meleagro protinus subjunctum, quo suam Musam puerilem absolvit; unde constare poterit eum, solum non condidisse Musam puerilem, sed a Meleagro coeptam suis et aliorum poetarum Meleagro juniorum carminibus auxisse. Est autem hoc numero 247. signatum.

Ἡ πέχαι πες μετόπισθε κλύων ἐμὲ παύρηνα ταῦτα

Πάντας ἐμὸς δόξει τὺς ἐν ἔρωτι πόνης.

Ἄλλα δ' ἐγὼν ἄλλοισιν αἰεὶ φιλόποισι χαρίζομαι

Γερόμμετ', ἐπεὶ τίς μοι τῶτ' ἀνίδωκε θεός.

Gratias habeamus fortunae, quae reliquas turpes nugas, quibus propudium illud literas obundasse gloriatur, suppressit. Satis dedecoris in illis, quae ad nostram aetatem pestilentis illius frugis evicerunt.

MIXAHA. Ita interpretor, auctore viro docto, qui marginem C. L. emendationibus suis illustravit, siglam in titulo carminis 642. scriptam. Forte *Michaelem Pfellum* seniore signficat, doctorem Leonis imperatoris, filii Basilii, Macedonis, sub quo Leone vixit Constantinus Cephalas, nostrae Anthologiae conditor. v. L. Allatium de Pfellis p. 2. *ed Fabr.* T. X. Bibl. Gr. Diversum profecto hunc Michaelem existimo a Michaele grammatico illo, qui carmen in Agathiam p. 376. Anth. St. fecit ejus aetate proculdubio, statumque subscriptum, quam urbs CPtana dedicavit.

MΝΑΣΑΛΚΑΣ, aut *Μνησαλκας* ut alibi legitur. MNASALCAM *Sicyonium* fuisse constat ex Athenaei p. 163. ubi (uti etiam Anth. St. p. 525.) carmen legitur paucis mutatis idem cum carmine Asclepiadae Sami, quod Anth. St. pag. 237. et 498 legitur. Dubium non est alterum ho-

rum

rum carminum alterius parodiam esse. Sed quodnam primigenium exemplum, et quodnam ejus simulacrum sit, de eo ambigitur. Tetigi hanc litem supra in Asclepiada, p. 199. et sententiam meam, seu conjecturam potius, protuli, Mnafalcam antiquiorem esse, supparem scilicet Alexandro M. id quod quod mihi visum fuit e C. 420. colligi posse. Profecto vix alius ibi intelligitur, quam celeberrimus ille Macedoniae et Orientis rex. Nam si Alexander Phylleus significaretur (vid. C. 510.) quod probabile quibusdam videbitur, deberet non *ἄλλος*, sed *ἡμεῖς* dictum esse, et ad scutum non fieri sermo, sed scutum ipsum loquens fingi. Attamen non propterea tuto confici, eadem aetate vixisse poetam, qua dedicatum fuit scutum, quod in castris Alexandri M. militaverat, ipse sponte agnosco; quia dubium est fueritne carmen illud scuto dedicato reapse subscriptum et simul cum ipso dedicatum, indeque depromptum, an fuerit potius lusus poetae illo facto multum posterioris. Quidquid ejus rei sit, Meleager Mnafalcam in pancarpae suae coronae praefatione recenset.

ΜΟΥΚΙΟΣ. MUTIUS SCAEVOLA celebre nomen in ICTis Romanis, qui pontifex Max. et A. V. 620. Cos. fuit v. Ernesti clavis Ciceroni. h. v. et Fabr. B. G. T. XII. p. 336. et qui de ICTis veterum tradiderunt. Forte quoque hujus Mucii est, quod p. 11. A. St. *Μουκίος* inscribitur. Non possum tamen dissimulare me valde mirari, qui factum ut Mucius Scaevola Graece non tantum noverit, sed etiam ita ut carmina ludicra pangeret non absurda, homo in re tam seria, atque est scientia juris totus occupatus, idque ea aetate quum Graeci Romae exosi essent, et contemtae ipsorum artes, eoque neglectae et ignoratae. Nemo quoque, quod sciam, de Mucii Scaevolae peritia Graecarum

rum literarum memorat. Quidni ergo in titulo error contigerit? Sane dudum jam questi fuerunt viri docti, turbatum ab Anthologiae librariis in dispensandis auctorum nominibus fuisse. Aut forte recentior aliquis Mucius Scaevola significatur.

ΜΥΡΩ. De MYRONE poetria *Byzantina* non habeo quod dicam post Olearium diss. de poetr. Graecis p. 166. Fabr. B. G. T. II. p. 586, et Wolff. in fragm. poetr. Gr. p. 26. sqq. Frustra dubitatum fuit essetne eadem *Μοῖρα* et *Μυρά*. Est omnino. Graci omni tempore, vel antiquissimo, consueverunt promiscue *μ* et *ν* in scribendo habere. Myronem hanc circa Olymp. 120. floruisse colligunt viri docti ex eo, quod mater perhibetur fuisse Homeri junioris seu tragici, filii Andromachi philologi, qui junior Homerus, origine Byzantius, sub Ptolemaeo Philadelpho floruit. Dubium est hancce Myronem Erinna significaverit in carmine in cicadam Myronis. vid. Wolfii fragm. poetr. Gr. p. 10. Si hanc omnino respexerit, necesse est aequalem Erinnae Myronem fuisse. Quod per temporum rationes omnino licet. Nam Erinnam (si duae fuerunt, juniorem) Olymp. 106. circa Alexandri M. tempora vixisse, supra ex Eusebio notavimus. Vel potius Olympiadem 125. attigisse demonstravimus. Opus *ἀγνόν* seu *διῆς* inscriptum, si profaico sermone exaratum fuit, quod colligas e Parthenii Erotici c. 27. (nisi Parthenius satis habuit soluto sermone historiam carmine traditam reddere) malletm Myroni, viro, Byzantio, quam foeminae huic, tribuere. Miror equidem viros doctos ad locum Pausaniae p. 721. offendere, et pro poeta Myrone Byzantio poetriam hanc substitutum ire, nullo satis certo argumento.

ΜΥΡΙΝΑΣ. Existimo enim genitivi *Μυρίνα*, qui quatuor in titulis Anthologiae legitur, duobus Planudae, et totidem nostrae, nominativum non *Μυρίνα*, sed *Μυρίνας* esse, idque idem valere atque *Μυρίνας* quomodo apud Dionem Cassium et Strabonem exaratum reperio nomen *Murenæ*; conjicioque Murenam hunc epigrammaticarium eundem esse cum L. Licinio Varrone Murena, M. Terentii Varronis filio adoptato, rhetore; de cujus fati narrat Suetonius, Vellejus, Strabo p. 987. et Dio Cassius p. 731, 732. ad quos locos vid. Caufabon. et Fabricius. E Strabone apparet ei Murenæ cum Graecis hominibus familiaritatem fuisse, unde facile potuit Graecos versus condere. Perijt circa A. V. 732. jussu Augusti, in cujus vitam conspirasse dicebatur.

ΝΕΣΤΩΡ. Assentior omnino cl. Fabr. T. I. B. G. p. 721. existimanti, *Nestorem*, cujus duo fragmenta in Anthol. Planudea exstant, Larandensem esse, poetam sub Imp. Severo clarum; quem necesse est hominem difficulter nugacis et ridiculi ingenii fuisse, si quidem talia carmina scripsit, qualia eum condidisse narrat Suidas v. Fabric. B. G. T. I. p. 336. Neque dubitare ea de re nos finit inscriptio carminis 797. quae auctorem illius carminis *Nestorem Larandensem* claris verbis appellat; quod carmen si conferas cum illis paucis versibus in Anthologia vulgari servatis, reperiess ovum ovo non similis, atque hoc carmen illis versibus est. Ille igitur Nestor, quem Antipater Thessalus carm. 283. alloquitur, non hic est, sed videtur potius ille Nestor Stoicus Tarsensis esse, de quo Strabo narrat p. 992.

ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΣ. NICAENETUM *Smyrnaeum* fuisse, et ante Meleagrum, aut huic aequalem fuisse, patet e praefatione ad coronam vs. 29. ubi vid. dicta. Ergo aut diversus hic est, ab eo, cujus carmen Athenaeus p. 672. profert,
nam

nam ejus auctor se aut Samium esse, aut in insula Samo versari satis clare significat: aut necesse est Nicaenetum nostrum e patria Smyrna Samum migrasse ibique sedes fixisse. Quo auctore Fabricius T. II. Bibl. Gr. p. 721. eum Abderitam faciat, non novi.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ. Faceti homo ingenii, et facilis venae meliorisque aevi NICARCHUS, quem Samium fuisse, et saeculo post C. N. primo aut secundo vixisse conjicio; cum ex eo, quod sordibus et deformitate posteriorum saeculorum careat, tum e voco *miliarium*, quae p. 161. Anth. St. legitur, et significat caldarium aes, aquae calefaciendae, formae seu rotundae conicae, seu pyramidalis quatuor laterum, cum tubo intus cavo, per quem exhalare et respirare ignis suppositus poterat; quod vas a forma miliarii aurei, in foro Romano positi, sic appellatum fuit. Porro de Bubasti loquitur p. 104. quae sacra tantum Romae, non item in Graecia, et tantum primo atque secundo post C. N. saeculo nota fuerunt. Neque officere debet argumentum, e quo Fabricius colligit hunc Nicharchum sub Imp. CPtanis floruisse. P. 191. scilicet habetur inscriptum Nicarchi nomen epigrammati, in quo Dulcitius Procos. memoratur. Verum in editione Anth. omnium prima, Florentina Lascarena, carmen illud est *ἀδ Νάρον*. Recte vero. Samium fuisse Nicharchum, aut Sami saltim vixisse, possis quodammodo e Carm. 289. elicere.

ΝΙΚΙΑΣ. Quandoquidem Meleager NICIAM in poetis suis recenset, conjicio eum cum illo Nicia Milesio, medico, eundem esse, ad quem Theocritus Idyllium suum undecimum, seu Cyclopem, scripsit. In ipsis quidem Niciae carminibus nihil reperio, quod ejus aetatem arguat. Nam nomen Romanum *Maenii*, quod C. 416. legitur, non im-

pedit

pedit quominus ad Theocriti aetatem referri debeat. Vid. Fabr. B. G. T. II. p. 432.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ. Quis hic fuerit NICHOMACHUS cui quod unicum ejus superest c. 582. inscribitur, et quando vixerit, non constat, quum casus, alias memorabilis, quem illud carmen attingit, Plateae scilicet, aut Plateae a terrae motu everfio, ad quam aetatem pertineat, pariter ignoretur.

ΝΟΞΙΣ. Duas fuisse NOSSIDES poetrias, *Locridem* et *Lesbiam*, prima nos docuit collectio Jenfiana, cujus carmini 148. inscriptum est *Νόσσις Λοκίας*. Hinc resolves nodum alias nulla arte expediendum circa aetatem Noffidis Rhinthonem Tarentinum laudantis Anth. St. p. 208. vixit Rhintho circa Olymp. 116. aetate Ptolemaei Lagidae. Fuisset ergo Rhinthonis nisi posterior aut suppar, saltem aequalis haec Noffis. Atqui carmine Jenfiano 27. aequalis Sapphoni ea se perhibet, quam circa Olymp. 42. aut 46. floruisse satis constat. Alia igitur nulla ratione solvi nodus hic chronologicus potest, quam duas Noffides statuendo, unam antiquiorem Locriffam, ut ipsa sese appellat, alteram recentiorem Rhinthonis praedicatricem, forte Lesbiam, si quid fidei meretur illa carminis Jenfiani 148. inscriptio, quae fides quare ipsi deroganda sit, nullam causam video. Matrem ipsa suam appellat carmine 511. Theophilam, Cleochae filiam. Carm. 421. Bruttiorum et Locrorum certamina commemorat. E quo carmine Bentlejus argumentum ducit, quo probet Noffidem post Olymp. 106. et circa eandem vixisse; quia illius Olympiadis anno primo demum inceperint Bruttii sibi rempublicam propriam constituere, teste Diodoro Siculo XVI. 15. et Strabone L. VI. p. 392. Bene sentio valide hoc argumentum strin-

gere, nec invenio quomodo nervum ejus incidam, nisi conjiciendo, Bruttios non eo demum tempore nomen accepisse, quo dixi, Dionis puta et Dionysii junioris, sed dudum ante jam habuisse; neque dum incepisse primum servitutis jugum sibi a Locris impositum, excutere, sed antea saepius idem tentasse, impari successu. Quod suggerere mihi videtur ipsum Nossidis carmen, Bruttios a Locris fuisse victos significans. Et e Strabone videor mihi colligere, Bruttiorum cum Locris eandem antiquis temporibus fuisse conditionem, atque Helotarum cum Spartanis. Ut illi horum agrum colebant tanquam servi, pro certa frugum provenientium portione, et durius habitati ab heris saepius in eos consurgebant: sic quoque et laborabant Bruttii Locris, et libertatem affectabant, atque ad se trahere tentabant. Et sane Polybius L. II. c. 39. ait barbaros magnae Graeciae Graecis vicinis suis noxae vexationumque multum intulisse tempore Dionysii senioris. Ni hoc admittatur, tres erunt Nossides fingendae, duae Locrisae, una Sapphoni aequalis, altera Rhinthoni et Bruttiorum originibus, tertia Lesbica collectioni Jansenianae memorata. Quod vereor ut multis probetur. Forte quoque non fuit nisi unica Nossis, at diversae Sapphones, aut potius fuit Sappho nomen fictum, jactari tum solitum, quum foeminae haud vulgari dexteritate praeditae speciem subjicere vellent; unde natae tot diversae secum et cum temporum rationibus pugnantes traditiones; quas componere aequè irritò coneris labore, atque fabulas de Rolando, aut Eulenspiegelio nostrate. Vera Sappho autem reapse vixerit circa tempora Nossidis, hoc est Dionysii junioris.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ. NUMENIUS *Tarsensis* quis fuerit et quae aetate, mihi prorsus est incompertum. Ad sequius aevum

Theodo-

Theodosiacum, aut Justinianicum eum pertinere, vult mihi persuadere frigida illa in voce κύρος ad κύριος allusio, quam continet unicum ei tributum in Musa Stratonis distichon n. 38. ubi notatum reperii in C. L. margine, distichon illud κύρος κύριος ἐν in Anthol. Planudea sub alius auctoris nomine extare. Recte vero. Exstat p. 484. cum elogio αλλο. Quod elogium aut auctorem nullum indicat, aut proxime praecedenti carmini adscriptum Julianum expraesectum, cujus aetatem profecto quoque multo melius carmen illud decet, quam hominum saeculorum meliorum, quae Strato attigit, aut excepit. Ut verum tamen fatear reperii quoque apud Horatium, non succurrit nunc qua in Oda, allusionem illam ad nomen Cyri. Numenius varios recenset Jonsius III. 10. p. 264, 265. quorum ad quemnam pertineat noster, viderint alii.

ΟΝΕΣΤΗΣ. *Onestes* quando vixerit mihi pariter non constat. Nullum fragmentorum ejus indicat. Corinthium fuisse loquuntur tituli, et quodammodo quoque carmen Jensonianum 114. Praeterea tam rarum hoc nomen et ferme peregrinum est, ut ni toties recurreret per Anthologiam, librariis constantes eundem tenorem servantibus, facile mendam latentem suspicarer. Nihil certe facilius efficitur quam ΟΝΕΣΤΟΥ ex ΟΝΕΣΙΟΥ. *Onesias* nomen vulgare.

ΠΑΓΚΡΑΤΗΣ. Ita formandum esse nominativum, monstrat versus 18. coronae Pancarpae, ubi Meleager inter flores a se contextos κρύψας ἔγραψε Παγκράτιος recenset, unde de ipsius aetate judicium aliquale fiat. Παγκράτιος inscribuntur in Anth. St. duo ejus epigrammata, tanquam si nominativus esset Παγκράτιος. Sane usitatius hoc quam illud. Verum omnes tales terminationes in ος possunt, et saepe solent in υς contrahi, quod ad Constantini Ceremon. de-

monstravi. Plura de hoc non novi. Nam tria, quae supersunt, carmina pertinent ad illa, quae καφὰς τῶν καλῶν, cassas bona fruge aristas appellare soleo, quia nil docent. Fuit etiam Pancratius poeta, in Museum Alexandrinum ab Adriano Imp. receptus, teste Athenaeo XV. 6. Quorum ad quemnam, veterem, ad recentiorem pertineant carmina hoc nomine insignita, non equidem dixerim.

ΠΑΛΛΑΔΑΣ. PALLADAS, id est *Palladius*, quando vixerit, clarum est, ut bene observavit, Fabricius, ex illo epigrammate p. 188. Auth. St. quo Themistii philosophi vanitatem perstringit, qui valere iussa philosophia ambitu carrucham hoc est praefecturam urbicam CPtanam invaserat; quod factum A. C. 368. Ex aliis quoque argumentis conjicitur eum circa illa tempora vixisse; ut non dubitem eum esse illum Palladium, ad quem et de quo non paucae exstant epistolae in Libanii illis a Wolffio editis. E quibus apparet eum fuisse rhetorem, hoc est juvenum in agendis causis forensibus magistrum. Neque multum diversum est illud vitae genus, quod ipse sibi tribuit in carminibus, grammatici, seu ludi magistri, juventuti carmina Homeri praelegentis. Patricium judicem iniquum carpit p. 65. A. St. qui fortassis ille Patricius est, qui e A. 390. quaestor CPLi fuit; et Justiniano laudatur apud Fabr. B. G. T. XII. p. 357. Congruit huic aevo quoque nomen Gessii aliis aetatibus incognitum; at illo saeculo non infrequens. Ille Gessius, quem Palladius tot carminibus exagitat, ut p. 181. 210. 376. c. Jens. 131. et alibi forte ille est, cujus aliquoties meminit Libanius in epistolis, ut epist. 867. 1032. et 1149. Suppar iisdem temporibus erat Gessius, filius Leontii philosophi Atheniensis, frater Eudociae Imperatricis, Theodosii junioris conjugis Memorat quoque, seu potius

potius exagitat Palladius p. 188. Anth. St. aliquem indoctum philosophum, eundemque supercilii plenum, Nicostratum, qui fortassis idem est cum illo, quem Libanius nominat Epist. collect. Wolff. p. 785. Adulto jam Christianismo eum vixisse liquet ex eo carmine, quo vitam monasticam et coenobiorum multitudinem atque amplitudinem exagitat p. 189. A. St. quod non potest nisi ad saeculum Theodosiacum referri. Meminit quoque τῆς φιλοχρήστου πόλεως p. 357. *urbis Christum amantis*, hoc est Constantinopoleos. Sic enim ibi exhibent membranae Reimariae, ubi vulgo φιλοχρήστου editum exstat. Non tamen ex eo consequitur hominem hunc Christianum fuisse, quem indicia nonnulla produnt satis clare, paganus fuisse et mansisse. Non allegabo in argumentum Palladii cum Libanio familiaritatem; quandoquidem extra controversiam positum non est, eundem fuisse Palladium hunc epigrammatarium cum illo Libaniano; denique Libanius tam infestus Christianis non erat, quin eorum consuetudine uteretur et virtutes laudaret atque commendaret. Neque carmen illud p. 57. A. St. excitabo, in Herculem, quod Palladius ex aliena persona, aut ad imitationem veteris alicujus poetae et carminis, posset dici confinxisse. Neque utar illo argumento, quod Scepticus fuisse videatur, et res post hanc vitam futuras aut ignorasse, aut potius inficiatus fuisse, quod satis apparet e pag. 87. 178. et aliis A. St. Nam fuerunt inter Christianos quoque, ut de Synesio episcopo Cyrenaeo constat, qui de mortuorum ad vitam reditu dubitarent. Verum illud argumentum exceptione ex controversia omni majus esse mihi videtur, quo suos Ἕλληνας desperare jubet p. 115. conclamatum esse de ipsorum fortuna et religione patria. Quod procul omni dubio ad illud
 Theo-

Theodosii M. edictum respicit, quo templa et idola paganae superstitionis omnia deleri jubebat, teste Theophane p. 61. a. Nam Ἕλληνες non sunt Graeci, gens Peloponnesum et Helladem sic proprie dictam incolens, sed omnes ubicunque terrarum tum essent gentilismo addicti. E carmine Jenfiano 73. videor mihi colligere posse, Palladium id carmen condidisse in simulacra deorum aenea, quae metu Christianarum legum, idola in publico et propatulo conspici vetantium et fisco atque officinae monetariae conspecta addicentium, in arcam abdiderit. Si qui sint, qui lectionem τῆ φιλοχρείας πόλει in carmine p. 357. A. St. urgeant, ut probent Palladium Christianum fuisse, illis responderi potest, eam lectionem a librariis profectam fuisse, non ipso Palladio, qui φιλοχρέω per η exarando, quod pronunciando idem olim sonabat atque φιλοχρείω per Jota, neque Christianismi reum se fecerit, et paganismi invidiam eluserit. Finge tandem Palladium ipsum illud, quod vis, φιλοχρεῖς dedisse; dici poterit, dedisse aliquid usui illorum temporum, et retulisse titulum urbis, qualem usus vulgaris jactabat; quemadmodum e. c. nostratium multi *terram sanctam* appellant, qui neque hodie illam esse, neque unquam fuisse sanctam existimant; sed referunt usu tritas appellationes. Graecum hunc hominem, non Latinum, fuisse apparet e. p. 60. et 65. ubi negat Latine nosse. Unde autem constiterit Fabricio Chalcidensem fuisse, mihi latet. Fortassis collegit illud vir summus e p. 146. A. St. verum ibi non se ipsum, sed Demonicum praefectum urbi, qui quando magistratum illum gesserit, mihi non constat, Chalcide oriundum ait, urbemque χαλκίς numis expilasse queritur. Saepe quoque de sua Andromacha queritur ut p. 137. e quo carmine duo haec colligas; unum, Zenonis nomine
non

non alium, sed semet ipsum, designasse Palladium c. 306. nostrae collectionis; alterum, ipsum vixisse, eo tempore, quum lex ab Imp. Romana edita esset, qua repudia levein ob causam vetarentur. Quae lex quando et a quo imperatore lata fuerit, Juris consultis permitto ut edicant.

ΠΑΡΜΕΝΩΝ. Non dubito eundem esse qui PARME-
NON et PARMENION appellatur. Hoc quidem ubi-
que in Anth. Planudea audit, addito ter quoque Μαιζώνιος,
quam ejus patriam et ipsum nomen prodit, et carmen in
Thermopylas p. 7. et aliud in tumultum Alexandri M. per
paginas 203. et 239. discriptum, suadere videntur; et ipse
quoque Philippus in praefatione ad suam coronam sic ap-
pellabat, juxta lectionem Martini Vavassoris a Fabricio re-
praesentatum T. II. B. G. p. 687. ult. (Nam C. L. ibi
Παρμενίων dat.) Unde conjectura quodammodo de Parme-
nionis aetate fiat. Contra Parmenontem appellat Stephanus
Byzantinus bis, v. Βυζάντιοι et Θεσσαλον, ubi Byzantium eum
vocat, (non enim dubito eundem cum nostro esse, qui vi-
detur in Macedonia natus apud Byzantium aetatem egisse)
tum quoque titulus carminis 263. et ipse se eodem carmine
Parmenontem vocat. En illud ipsum carmen, e secundo li-
bro collectionis Constantini Cephalae.

ΠΑΡΜΕΝΟΝΤΟΣ. ἐπὶ ἐξαμίτρῳ ἑνδεκάσυλλαοικῷ.

Χαλκίᾳ ἔρξα λίγριτι θοῆς ἐπινίκια πάλαι

Ἦ περ κινετορροῦν βαλῶσι παῖδες

Ψιλὴ λυγρὴν ἔθυσσε πρὸς δρόμον, οὐ δ' ἄρ' ἐκάνε

Παρμενῶν χροσίνης κύρησε νίκης.

Φάραξι, σὺ δ' ἄρα παῖδι τῇ Υαμίδει βασιλῆς

Πατρῶν ἔδωκε λαχρὴν αἰδῶνι.

Verum si recte conjicio et interpretor hoc carmen, aut non
pertinet ille Parmenon in ipso carmine memoratus ad Par-
menontem

menontem poetam in titulo nominatum, aut si auctor carminis cum victore laudato idem est, diversus sit necesse est a Parmenonte Macedone aut Byzantino. Non obscure enim significat id, quod produximus, carmen ad hominem Phocensem pertinere, cujus equus, abjecto quamvis infessore sub cursus initium, tamen cursum absolverit et victoriam adeptus fuerit, herumque suum, Parmenontem, Phocriti filium, palma bearit, praemia distribuentibus Hyamidis, hoc est Phocidis magistratibus. Vid. Pausan. p. 811. c. fin. Sic enim existimo legendum esse pro χαλιδαι, quod est in codice Lipsiense. Similis ergo fuerit ille equus Parmenontis equo celebri Phidolae, de quo v. Pausan. p. 484. et quae in addendis ad c. 424. Casus hic quando contigerit, obscurum est. Et si vel maxime de ipsius aetate constaret, non tamen ideo dubium omne de aetate poetae foret expeditum. Sit ne idem cum Parmenonte aut Parmenione πάριον, cui tribuitur in schedis La Crofii carmen, quod hic subijciam, non novi, neque dixerim probane sit ea scriptio. Est autem hoc,

Παρμενίδης.

Λιμὴ καὶ γεραίης χαλιπῆς κρείσς. ἀρραλίον μιν
 Παιῆν, καὶ κείτη δ' ἐς ὀδυνηροτέρην.
 Παιῶν εὐχεται γεαῦν, ποιμάντιος εὐχέσθαι λιμὸν
 Φυλάς. ἴδ' ἀκλήρεα παῖδες ἀνωμελίην.

*Difficilis inter famem et anum optio. durum quidem
 Esurire, at multo acerbius cum anu dormire.*

*Quum adhuc esuriret Phyllus, optabat sibi conjugium
 divitis anus contingere, cui ex quo accubat, optat
 pristinam egestatem.*

Vide mihi quaeso infelicis juvenis inaequalitatem.

Dubium

Dubium tamen utrum hic titulus ad versum praefationis ad Coronam Meleagri 32. ubi *παρθένος*, debeat refingi, potius illo versu reponi *παρδρίδος* ad hoc exemplum, an tandem *Parmenis* et *Parthenis* diversi sint.

ΠΑΥΛΟΣ. PAULLUS *Silentarius* quando vixerit, satis et titulus dignitatis, quem gerit, *Silentiarius*, et *ἱεροποιός*, vel descriptio templi S. Sophiae a Justiniano M. conditi, ab ipso scripta et a Dn. Cangio pone Cinnamum edita, declarant; ut pluribus demonstrare opus non sit, hominem saeculo VI. p. C. N. adolescente floruisse, aequalem Agathiae et Procopio.

ΠΕΡΣΗΣ. PERSES vel PERSIUS quando vixerit, e nullo fragmentorum ejus constat. Id unum novimus ante Meleagrum, aut cum eo vixisse; quippe qui Persen inter poetas suos v. 26. numeravit. Conjicere Persium hunc eundem fuisse cum illo Perseo Stoico, Zenonis famulo et discipulo, qui circa Olymp. 130. fuit, de quo v. Jons. II. 11. p. 171. id esset conjecturam nullo fundamento nixam periclitari.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ. Et hunc quoque ibidem loci versu 41. Meleager in poetis suis recenset. Unde quodammodo de ipsius aetate conjectura fiat. Sed certius et strictius argumentum ipse Polystratus illo carmine pag. 203. Anth. St. praebet, quo recentem, ut videtur, L. Mummii victoriam in Graecos, et destructam Corinthum praedicat. Forte igitur fuit homo magnae Graeciae, qui tum temporis, hoc est circa Olymp. 158. 3. V. C. 608. aut Romae aut in Italia vivebat.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ. POSIDIPPUM ante Meleagrum vixisse, aut ei aequalem, necesse est. Nam in coronae praefatione memoratur v. 45. Post Zenonem quoque Citicium,
1 patrem

patrem Stoicorum, vixisse eum liquet e carmine 322. Igitur incidit ejus aetas inter Olymp. 136. et 170. Fabricius Siculum eum perhibet fuisse, forte Meleagri loco dicto non satis recte percepto. Certe si alium nullum idoneum auctorem habuit, falsus fuit. Nam Σικελίδης ibi loci non ad Ποσειδώνου redit, sed est nomen auctoris per se, de quo sub Asclepiada jam dictum fuit. Conf. quoque p. 239. Memorat Posidippus in fragmentis statuarium celebrem, Phylomachum aut Phyromachum, quem aetate regum Attali et Prusiae, item Antiochi M. et Persei, inter bellum secundum et tertium Punicum vixisse, constat e nota cl. Wesselingi ad Diodor. Sic. T. II. pag. 589. Circa multa ejus epigrammata controvertitur, alia enim Crateti, alia Asclepiadae, alia Meleagro tribuuntur ab aliis. Mihi quidem videntur carmina 350. et 351. non ejus, sed Meleagri esse. Ni ambo sint, extra dubium est, saltem posterius ad Meleagrum auctorem pertinere.

ΠΡΟΚΛΟΣ. PROCLUS LYCIUS celebet philosophus, quem exeunte Saeculo IV. post C. N. floruisse ad C. 755. demonstravi. Non nominatur quidem in Anthologia, neque nostra, neque Planudea. Ejus tamen esse carmen 587. e Marini vita Procli constat.

ΡΗΙΑΝΟΣ. RHIANUS indicio nullo certo suam aetatem prodidit. Id tantum ex ejus fragmentis intelligas, eum post Olympiad. 125. vixisse. Nam carmine 447. meminit cultus, quem Galli matri deum exhibebant. Igitur aut antiquior aut aequalis Meleagro fuit, qui eum in suis poetis numerat versu 11. Suidas eum Cretensem perhibet fuisse, aequalem Eratostheni, adeoque Olympiadi 134-140.

ΡΟΥΦΙΝΟΣ. RUFINI aetatem nullis indiciiis potui deprehendere. Consumsit omnem suam poesin, quae quidem

dem hodie exstat, in amatoriiis nugis. Forte idem est cum illo Rufino, cujus Pasiphaë in appendice Petronii Pithoeana legitur. v. Fabric. B. Lat. T. II. p. 219. Graeco-Latinum hominem fuisse hunc Rufinum ipsum nomen prodit.

ΣΑΠΦΩ. De SAPPHONE celeberrima poetria non habeo, quod dicam post Fabric. B. G. T. I. p. 589. et Wolffium, qui fragmentis ejus a se recensitis uberrime de vita ejusdem exposuit. Conf. quae supra de *Nosside* protuli. Consentiunt scriptores in id, circa Olymp. 42. eam floruisse.

ΣΙΜΑΙΘΑΣ. Carmini 559. inscriptum inveni ἐς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. Unde Σιμωνίδου effeci, re non satis perpenſa. Nam deprehendi deinceps auctorem carminis esse Simonidem ipsum. Ergo delendum hoc nomen e numero poetarum epigrammaticorum.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. Celeberrimus poeta SIMONIDES, ut a me praedicetur opus non est. Adeat, qui de illo scire cupit, Fabric. B. G. T. I. Mihi datum hic loci existimo, ut in ejus aetatem inquiram. Ait Fabricius, vir clarissimus, eum nonagenario majorem Olymp. 78. obiisse. Verum tamen exstant Simonidae duo carmina, unum in nostra collectione n. 581. alterum in Anth. St. p. 201. quibus celebrat felicem Atheniensium duce Cimone contra Persas ad Cyprum et in Cilicia pugnam, quae contigit anno tertio Olymp. 82. Neque tribui haec carmina juniore Simonidae possunt, quippe quem post Olymp. 125. vixisse constat e carm. 460. quo sacra Gallorum, quae demum post illud tempus in Graeciam cum barbaris illi immigrarunt, memorat. Saepe confunduntur illi duo Simonidae. Vetustus ille carmina sua sat multis aetatis suae notis illustravit. Ut Anth. St. p. 442. et 512. Persici belli

meminit p. 438. arae libertatis, quam commune Graecorum post profligatum apud Plataeas Mardonium erigebat. pag. 205. celebrat Leonidam, carmine nostro 453. Pausaniam, et c. 446. Hieronem Syracusanum vetustiore. c. 259. quod Allatius etiam habet, Dandin Argivum stadiodromum Olympicum, qui Olymp. 77. vicit teste Julio Africano. pag. 212. vexat Timocreontem, qui se atque Themistoclem convitiis prosciderat. Illud quod p. 276. Anth. St. legitur in Anacreontem e dictione agnoscitur junioris Simonidae esse. Ad eundem juniorem pertinere haec, quae mox dicam, aetas arguit; nempe pag. 274. in Sophoclem, p. 296. in Scopam sculptorem, p. 302. in Iphionem Corinthium, p. 331. in Praxitelem et Phrynen meretricem, p. 373. in Xenoclem architectum.

De ΣΚΥΘΙΟΥ et ΣΚΥΝΘΙΝΟΥ rebus et aetate mihi prorsus nihil compertum est, Sintne ambo nomina ejusdem hominis, an diversorum; illene forte *Dionysius Scythius*, de quo Fabricius B. G. T. II. p. 801. hiccine *Secundus* aut *Secundianus*? De patrio quoque nomine nil statuo. Videtur tamen *Scythius* a *Scythopoli*; urbe Palaestinae apud Jordanem dictus fuisse. Boivinus in suo codice, hoc est regio Parifino, quondam Guyetano, non videtur nisi unum Σκυθίης nomen reperisse, quia *Scythiam* solum, absque *Scythino* memorat T. III. Commentar. Acad. Inscript. p. 353. in indice poetarum Anthologiae.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΣ. STATILIUS FLACCUS (male carmini 30. Στρατύλλιος inscriptum est in C. L.) nomen est Romanum. Sed quando vixerit ille Statilius Flaccus, non apparet ex ejus fragmentis, quae omnia rebus levibus, partim quoque turpibus, versantur.

ΣΤΡΑΤΩΝ. STRATONIS tam obscurae sunt patria, aetas et res, quam celebris vel potius famosa est ejus Musa puerilis, opus miserandum magis, an detestandum, dicam nescio. Certe est dedecus humani ingenii, quamvis, si quam auctor in eo monstravit pangendorum versuum dexteritatem et praeclaras dotes, ad melius argumentum transfulisset, egregie fuisset de literis promeritus. Dictio elegans, tersa, facilis, exquisita; argumentum leve, foedum et pudendum. Valde antiquum hunc Stratonem esse viri docti haecenus existimarunt. Verum et e silentio tam Meleagri quam Philippi Thessalonicensis, quam e multis nominibus poetarum, Augusto, Tiberio, Hadriano, quid quod etiam Severo Augustis aequalium, quae in Musa Stratonis leguntur, constat, hunc hominem aevo Severi Imp. hoc est tertio post C. N. ineunte vixisse. Non enim probabile est tot poetarum tot carmina post Stratonem, ab alio fuisse addita, quae Musae illius partem haud contemnendam efficiunt. Insunt autem illi Musae horum auctorum; qui omnes saeculis a C. N. duobus primis in vivis fuerunt, carmina, *Tullii Laureae*, *Julii Leonidae*, *Frontonis*, *Statilii*, *Flacci*, *Julii Dioclis*, *Dionysii Sophistae*. Ipse Strato *Agrippam*, c. 181. et *Lucinum* c. 183. nomina Romana, citat. Qui Lucinus, si idem sit cum Luciano, celebri scriptore, et certum praeterea sit, Stratonem sub Severo vixisse, ingens pondus accedit ad Henrici Dodwelli sententiam, differt. de Isidoro Characeno, §. 5. p. 63. T. II. Geograph. Graec. minor. Hudsoni propositam, Lucianum sub Severo vixisse. Non pertinet ad rem nostram litem taediosam de Luciani aetate movere. Caeterum falluntur, qui existimant Stratoni soli Musam de ipso dictam deberi, quam ille primus non condidit, sed a Meleagro conditam auxit, ut
supra

86 NOTITIA POETARUM

supra, quum de Meleagro dicerem, p. 244. demonstravi. Ponam hic aliquot Stratonis carmina ex iis, quae salvo pudore legi possunt, praesertim si commoda interpretatione invidiosae vocis *παῖς* de puella, et crassae turpisque amicitiae de honesta philosophica molliantur. Carmen protinus secundum Musae puerilis vide quam sit lepidum et venustum.

Μὴ ζῆται δόλτοις ἐμοῖς Πείραμον παρὰ βωμοῖς,
Μηδὲ πὲρ Μεδάης πύργῳ καὶ Νιόβης.
Μηδ' ἴππῳ ἐν θαλάμοις, ἢ ἀνδρῶν ἐν πίπλοις.
Ταῦτα γὰρ οἱ πατέρες πάντα χόδῳ ἔγραφον.
Ἄλλ' ἱλαραῖς χαρίεσσιν ἐμμεγάρῃσι ἡδὺν ἔρωτα
Καὶ βρόμιον. τύτοις δ' ὄφρως σὺν ἔπειπιν.

*Meis in libris ne quaeras velim Priamum aris advo-
lutum,*

*Neque Medene Niobesve lugubres casus,
Neque Ityn in thalamis, neque Philomelas inter frondes
arborum.*

*Majores haec ad taedium usque ubere pertractarunt
copia.*

Sed hilaribus junctum Gratiis jucundum Amorem

*Et Bacchum hic quaere. Illos autem supercilium et
tetricus vultus haud decet.*

Carmen 26. hoc est.

Κλίψομεν ἄχαρ πῖνος τὰ φιλήματα, ἢ τὰ λαγῆαια
Νεύσομεν ἀλόχοις νύμφαι φειδομένοισι;
Μίχεται πῖνος δ' ἀπέλεγε λαλήσομεν ἀμφοτέρωσι
Ζεύξαίης κινῆς ἡμπαλιν ἀμφοτέρωσι;
Μίλωντες τὸ κελὸν διαπαινήσομεν. ἀλλὰ, πρὶν ἐλθεῖν
Τὰς φθονεῖς, Φιδῶν, ᾧ μιν ἐπ' ἔργα λόγους.

Quous-

*Quousque furabimur oscula, et clandestinos
Rarosque jactabimus in vicem nictus oculorum?*

*Quousque condicemus nobis nunquam in effectum euntia,
Qui quidem vanas procrastinationes alias aliis copu-
lamus?*

Cessitando formam consumimus et amittimus. Igitur,
priusquam adveniant*

Invidae †, verba in effectum mittamus.

Carmen 180. accipe.

Οὐδὲ Σμυρναῖα Νιμίσεις ὅτι σοὶ γὰρ λήθουσιν,
Ἀρτεμίδωρε, τοῖς μὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἀλλ' ὅτως ὑπεροπία, καὶ ἄγρια, καὶ ἐδὲ πείποντα
Κωμῶδῳ, φθίγῃ πάντ' ὑπεκλειόμενος.
Μνηοθήσῃ τέτων, ὑπερήφανε. καὶ σὺ φιλήσεις,
Καὶ κωμῳδήσεις τῇ ἀποκλειομένην.

*Haud curas et pili non facis monitum, etiamsi vel ipsae
Smyrnaeae Nemeses tibi illud,*

*O Artemidore, dictarent, nulla in re modum exceden-
dum esse,*

*Sed summi contemptus et scaevitatis plena jactas verba,
ne in comoedo quidem mimum agente toleranda,*

Mimum per omnia agens.

*Recordaberis olim aliquando hos meos sermones. Nam tu
quoque amabis,*

Et exhibebis in temet fabulam de scorto excluso.

* Aut si quis ad honestiorem sensum detorquere velit id, quod
ab auctore dictum sensu non honestissimo fuisse constat, potest ille
quoque vertere "occasionem praeclari facinoris edendi."

† Canas comas malumus accipere.

Quaeren-

88 NOTITIA POETARUM

Quaerendum jam quis in comoediae mediae poetis fabulam titulo τῆς ἀσπικαιομένης inscriptam ediderit. Verum id ab instituto nostro alienum est. Placebit quoque carmen 186.

Ἄρκιον ἤδη μοι πίσιος μέτρον. εὐπεδίη γὰρ
 Λύεται, ἢ τι φρενῶν, ἢ τι λυγρὸς τῆμοςτος.
 Χ' ὡς λυχνος ἔχισται διδυμῶν φλόγα, καὶ δις ἀριθμῶν
 Πολλὰ κε πειρᾶζων τὰς ἀνακικλιρῶντες.
 Ἦδη δ' οὐκ ἐπὶ μένον ἐπ' οἶνοχόον σισυόημα,
 Ἀλλὰ πάρεσθαι βλέπω καὶ πὶ τὸν ὑδροχόον.

*Jam satis bibi. nam constantia
 Et mentis et linguae labascere incipit.
 Lychnus gemina flamma ardet, et iterum iterumque mumerare
 Convivas tentans, semper tamen bis tot, quot sunt,
 numero;
 Neque solum erga pincernam mihi surgit praeceps impetus,
 Sed prava tuens etiam in ipsum ruo aquigerulum.*

Qui deinceps Petronium edent, non omittent hoc carmen allegare. Pergo ad Carm. 201.

Μίχεται πῖνος σε γελῶντι μοῖνον, μηδὲν δὲ λαλῶντα
 Οἶσθαι; ἀπὸν ἀπλῶς ταῦτί σου πᾶσι φίλοις;
 Αἰτῶ, καὶ σὺ γελᾷς. πάλιν αἰτῶ, καὶ σὺ ἀπακρίνη.
 Δακρύω, σὺ γελᾷς. βάζεσθαι, τῦτο γέλωτος;

*Quousque feremus te ridentem tantummodo, nec loquentem?
 Dic quaesio absque dissimulatione: itane cum omnibus
 tuis amicis agis, ut mecum?
 Rogo, et tu rides. iterum rogo. tu non respondes.
 Ploro. tu rides. barbaramente, illene risus sit?*

Potest

Potest elegantissimum carmen ad illos transferri, qui blandis mendaciis et vanis pollicitationibus, quibus fidem facere ne per somnium quidem cogitant, inopum quiritationes eludunt. Carmen 217. non male illis codicum manuscriptorum faevis possessoribus applices, qui neque ipsi suis opibus utuntur, aut uti sciunt, neque alios, qui illis uti possent, admittunt.

Εὐνῆχος τις ἔχει καὶ παῖδες ὥς τινα χρῆται;

Καὶ τέτοιαι βλάβην ἔχ' ὅσην παρέχει.

Ὅτως ὡς ὁ κύων φάτιν ῥέδω, μῶρος δ' ὑλακτῶν

Οὐδ' αὐτῷ παρέχει πύργον, ἢ ἐπίρρ.

Enunchus aliquis possidet formosas puellas, cui bono?

*Quid? quod, praeter quam quod ipse illis non utatur,
noxam illis infert impiam neque expiandam.*

Prorsus ut canis in praesepe rosas custodit,

Qui boni sui neque sibi copiam facit, neque aliis.

TIMOKPEON. TIMOCREO RHODIUS fuit aequalis Themistocli et Simonidae, quos ambos carminibus exagitationavit. Unde de ipsius aetate constat. v. Fabric. B. G. T. I. 794. et 599. ubi ex Allatio distichon producit, Timocreontis hujus, quod in fine libri secundi nostrae Anthologiae, n. 277. legitur.

TYMNEΣ. Quis fuerit **TYMNES** et quando vixerit, non novi, neque significavit ipse in fragmentis, quae pauca ejus supersunt. Videtur aequalis, non antiquior Meleagro fuisse, qui eum in corona sua pancarpo nominat v. 19. id quod ex eo conficio, quod Tymnes Anth. St. pag. 337. Priapum celebrat, cujus numinis cultus non videtur in Graeciam pervenisse antequam res Ponti cum rebus Romanorum

norum implicarentur, hoc est ante Olymp. 164. Colligo quoque e p. 229. A. St. ubi Tymnes Eleuthernam oppidum Cretae memorat, eum Cretensem fuisse, aut in Creta vixisse.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ. De PHAEDIMO pariter nihilo plus novimus, quam in Meleagri poetis eum vs. 52. recenseri, et juxta quosdam Bisanthenum fuisse. (nam alii aliam ejus patriam perhibent) teste Stephano Byzantino, qui eum *ἰλίου ποιητὴν* appellat.

ΦΑΛΑΙΚΟΣ. Id idem querelarum nobis repetendum de PHALAECO est, de cujus rebus et aetate aequae parum novimus. Id solum constat e carm. 445. eum post Olymp. 125. vixisse, quia Gallorum meminit.

ΦΑΝΙΑΣ. Sic, aut Φανίας (quod nomen habet Polyb. init. Excerptor. L. XVII.) rectius scribitur, quam Φανίας, quod aliquoties in C. L. offendi. Vixit post Epicurum, ut e carm. 535. et ante Meleagrum aut cum eo, ut e vs. 52. praefationis ejus constat.

ΦΕΙΔΙΑΣ. PHIDIAE nullum prorsus vestigium reperio. Unicum ejus carmen hoc nostra dat Anthologia, libri secundi initio n. 249.

Καλλίστρεον σὺν, Ζηνὸς δ' Ἀλκιτέρου,
Ἐγὼ καὶ μερῶς ἔτι δὲ ἄλλους τύπον,
Κηφισιοῦς δ' ἑοῦρος. ὃ χάρις ἀναξ
Ἀπολλοδώρου παῖδου καὶ πύσσαν οἶον.

Callistratus, Apollodori filius, Cephissiensis juvenis, Jovis legate, (Mercuri)

Tuae imaginis statuam, ad suae modum aetatis effictam, dedicat;

Quo tu signo gavisus

Eumque patriamque serva.

ΦΙΛΗΤΑΣ.

ΦΙΑΗΤΑΣ. Inscriptio carminis 712. PHILETAM *Samium* facit. Scholiaſtes Theocriti Idyll. VII. 50. ait eum aliis *Coum*, aliis *Rhodium* audire, et Telephi filium, atque Theocriti, celebris Bucoliaſtae, familiarem fuiſſe, qui eum laudato Idyllio nominat. Titulus carminis 712. induxit me aliquando ut crederem *Samium* verſu 14. praefationis ad coronam Meleagri memoratum cum Phileta eundem fuiſſe. Nunc tamen in eam opinionem propendeo magis, Meleagri *Samium* cum Polybii *Samo*, Chryſogopi filio, Macedone ut videtur, eundem fuiſſe; quamvis pronunciare nequeam, ſitne Meleager e Polybio, an hic viciffim ex illo emendandus, ſitne Σάμιος, an Σάμιος rectius: Illum ſive *Samum*, ſive *Samium*, ait Polybius ob dexteritatem poeticam circa Olymp. 104. inclareſcere coepiſſe, et fuiſſe regis Macedoniae penultimi, Philippi, juvenis tum, ſodalem, eoque carmina ipſius tam celebrata Macedonibus fuiſſe, ut Thermo, Aetoliae urbi, a ſe expugnatae et compilatae verſum Sami hunc inſcripſerint

Ὅρῳς τὸ δῖον ἔβριλος κατέπαιλο.

Viden' joviale telum quo pertingat?

Sed illi ambigua voce δῖον ludebant, quam poeta poſuerat ad Jovis fulmina reſpiciens, Macedones autem repetebant ad urbem Dion, ab Aetolis antea deſtructam, nunc ipſorum deſolatione vindicatam, digitum intendentes. Eundem *Samum* a Philippo eodem deinceps ſublato fuiſſe e Polyb. XXV. p. 1437. 3. intelligitur.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. PHILIPPUS *Theſſalonicenſis*, celebre in Anthologiae hiſtoria nomen. Nam poſt Meleagrum hic ſecundus fuit veterum epigrammatum collector, cui praefationem

tionem hanc praeposuit, quam post Vavassorem et Fabricium, itemque Martinum iterabo.

Ἐπεὶ σέφανος Φιλίππου Θεσσαλονικίης, ὃν ἱπταίησι κατὰ μίμησιν
Μελιάρου. συνῆξε δὲ καὶ αὐτὸς διὰ τῶν ἑμφερειῶν ποιητῶν.

Ἀγχιέσσι δρέψας Εὐκωνίᾳ καὶ κλυτοδίνδρου
Πισένης κάρως πρῶτον φύττας κύλικας,
Καὶ σιλίδος νικῆς θέρους τῆχυν αὐτὸν ἔπλαξε
Τοῖς Μελιάρχοις ὡς ἔκαλον σιφάνοις.
Ἀλλὰ πύλαισι τῶν ἀδῶς κλῖος, ἰοδλὲ Κάμειλλε,
Γινώθι καὶ ὀπλοτέρων τῇν ὀλιγοπλήν.
Ἀντίπατρος πρίψει σιφάνῃ τῆχυν, ὡς ᾗ κέρυμνος
Κριναγῆρος, λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος.
Τύχλιος ὡς μιλίλων, ἀμφερειῶν ὡς Φιλόδημος.
Μύρτα δ' ὡς Παρθενίων, ὡς ρόδον Ἀντιφάνης.
Κιστὸς δ' Αὐτομίδων, Ζωνῆς κρένα, δρὺς ᾗ Βιάνωρ.
Ἀντήριος δ' ἰλιάη καὶ Διόδωρος ἴφου.
Εὐήνη ᾗ δάφνη συνιππλίζει. τὺς ᾗ περιούσιος
Εἴχασιν οἷς ἱγίλεις ἀγχοῖσι ἀρρηφύτοις.

Versu 3. Νικῆς est e C. L. νικῆς in E. M. et F. In fine
versus αὐτὸν ἔπλαξε debetur C. L. in E. F. est ἀντι
ἔπλαξε, in
E. M. ἀντιανέπλαξε.

4. Τοῖς Μελιάρχοις est in E. F. et C. L. verum E. M. dat
τοῖς Μελιάρχοις.

9. Τύχλιος habent C. L. et E. F. Τύχλιος E. M.

10. C. L. Μύρτα δ' ὡς Παρθενίων. E. F. et M. μύρτα δ' ὡς Παρ-
θενίων.

12. Ἰλιάη C. L. et E. F. ἰλιάη B. M.

13. Δὲ post Εὐήνη adest in C. L. deest editis ambobus ex-
emplis.

“Cum flores tibi excerpserim Heliconios, et inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim spicas; nexui quoque Meleagri simile quiddam coronæ. Qui verò antiquorum nosti decus, optime Camille: nosce et recentiorum in eâ arte tenuitatem. Antipater aptabitur coronæ pro spica: ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus. Tullius, ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion, pro rosa Antiphanes. Hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit. Reliquos poetas confer cum floribus quibuslibet novis.”

Jam in aetatem poetæ inquirendum. Existimat Vavassor, evincitque validis, ut vult, argumentis, Philippum æqualem D. Augusti Caesaris fuisse. Inter quinquaginta, quæ supersint ejus carmina, tria omnino illud, aliud alio clarius, demonstrare. Primum illorum, quæ Vavassor allegat carminum, est illud quod pag. 26. Anth. St. legitur, et Caesari sponte enatam ex ejus ara faxea laurum gratulatur. Perhibent auctores non quidem lauri, at palmae ramum alii e Julii Caesaris, alii ex Octavii Augusti ara erupisse. Discrimine temporis perexiguo, si quidem hic illi successit, atque discrepantia circa ramum arboris non est tanti. Contigit illi fabulae id idem, quod aliis talibus, disensus auctorum in referendo. Nemini certe imperatorum adeo studuerunt Romani adulari, opinione divinitatis et divinorum prodigiorum, atque Augusto, quem sciebant istiusmodi ridiculis somniis infatuatum, ut vellet pro numine et ab Apolline natus haberi, et vivus aris atque templis coli. Propterea talia prodigia post Augustum non contigerunt, quod urbes nullae jactandis talibus commentis sci-

rent

rent gratiam Augustorum se inituras. Alterum argumentum Vavassoris petatum est a carmine quod p. 84. A. St. legitur in psittacum, qui doctus *salve domine* dicere, evolarit dimissus in silvam, eandemque formulam reliquas aves docuerit. Refert nempe Macrobius, psittacum Augustum ab Actiaca victoria reducem formula *Ave Caesar victor imperator*, consalutasse. Verum debile mihi quidem hoc argumentum videtur. Neque firmitus tertium e carmine illo petatum, quod p. 97. A. St. exstat, et elephantos praedicat currum Caesaris triumphalem agentes. Nam et alii Imperatores in curru elephantis juncto triumpharunt post Augustum; et ni fallor, Domitianus quoque loquaces corvos aut psittacos, *salve domine*, dicere doctos, habuit. Convenientia tamen dictionis, qua conceptum est carmen illud in elephantos, cum dictione carminis, quod legitur pag. 444. A. St. in apes mel in rostris Actiacis facientes, et quod alio, quam Augusto, imperante conditum esse nequit, satis monstrat, etiam superius illud ad D. Augustum pertinere. Sunt praeter hoc de apibus in rostris Actiacis carmen Vavassori non observatum adhuc alia Philippi, eidem viri docto praeterita, quae, si ex iis effici nequit, Philippum Augusto posteriorem non fuisse, saltem probant eum illo principe non fuisse antiquiorem. Quo pertinet illud carmen in Heram, hoc est Herodotum, aut Herodorum, Laodicensem athletam, qui praeter multas alias victorias ex aliis ludis partas etiam in Actiacis et Pergamenis vicisse dicitur A. St. p. 295. Ambo autem illi ludi partim instituti, partim in majus aucti fuerunt et in claritatem adducti ab Augusto, teste Dione Cassio p. 49. et 652. Carmen illud, quod pag. 426. A. St. ait auctorem pro aegrotante

tante Caesare vota et sacra fecisse, vix de alio, quam de Augusto potest accipi, pro quo vota publica facta fuerunt tam in Hispania, quam apud Nolam decumbente, qui ultimus illi morbus fuit. Si certo constaret illud carmen, quod in Jensonianis n. 134. legitur in Glyconem Pergamenum athletam, Philippi esse (nam alii huic, alii Antipatro tribuunt) uter eo ut argumento, quo luculenter constaret eum Augusti aetate vixisse. Nam Glyco ille Horatio Epist. I. 1. 30. celebratur. Sed certius et omni dubio potius est totamque rem conficit illud carmen quod p. 321. A. St. legitur, et molem in sinu Puteolano ab Agrippa conditam A. V. 717. praedicat. Etiam colligi videtur posse e pag. 13. ejusdem Anthologiae, illum Antipatro Thessalonicensi aequalem fuisse, quia eundem Glaphyrum tibicinem, aut choraulam, de quo Juvenalis VI. 77. celebrat. Valde enim probabile est eum hominem tum viventem, non dudum denatum, laudasse. Atqui Antipatrum Thessalonicensem, qui pag. 14. A. St. eundem Glaphyrum praedicat, Augusto aequalem fuisse, supra demonstravimus.

Constat igitur satis clare Philippum D. Augusti Caesaris Octaviani aetate claruisse. At quid faciemus illi dubio, quod ex illis poetarum nominibus oritur, quos ille suam in coronam recipisse ait, Vespasiano et Adriano posteriores. Qualis est e. c. *Antiphilus*? Quid ad hoc dubium, et alia plura argumenta, quae clare demonstrant Philippum post Caligulam, post Neronem, post Vespasianum, post Adrianum denique vixisse, respondeam, equidem non habeo nisi hoc unum, fuisse duos Philippos, unum antiquiorem C. Julii Caesaris Dictatoris et Augusti Octaviani aequalem; alterum sesquisaeculo ferme juniorem, cui Anthologiam debe-

debemus. Demonstranda mihi nunc sunt argumenta recentioris Augusti aetatis per Philippi carmina sparsa. Sunt ea igitur haec. Et quidem capitale in his, carmen est illud p. 199. quo mortem violentam sponte susceptam Aelii Hadriani Imperatoris praedicat. Debilius hoc est, quod carmine nostrae collectionis 480. Isis sacra commemorat, quae maxime primo et secundo post C. N. saeculo Romae florebant. Nam Romae Philippum egisse, dubium non est. Tandem hoc quoque declinantis ad sordes aevi indicium est, vocabulum *νέγης* pro *ὀφθαλμός* ab eo positum, quo sequiorum temporum tumida et male sana ingenia abusa fuerunt.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΣ. De PHILODEMI aetate satis constat. Meminit ejus Cicero in oratione contra L. Pisonem ut sui aequalis et Pisonis familiaris. Quae de hoc Philodemo apud veteres exstant omnia collegit Menage ad Diog. Laert. X. 3. Jons. II. 18. et Fabricius B. G. T. II. p. 814. Ipse suae aetatis haec, sed subobscura, indicia dedit in carminibus, quae, quum certiora et clariora in promptu sint, paene supervacaneum est allegare. Graecum origine se non esse, sed in Asia natum, (Gadareus fuit) quodammodo significat carmine illo, quod p. A. St. exstat, et precibus a Neptuno secundam navigationem flagitat, qua in portum Piraeum devchatur. Deinde e Graecia Romam se commigrasse significat illo carmine quod p. 41. legitur. Inter Romanos eum vixisse eo quoque carmine colligitur, quod pag. 337. exstat. Nam non solebant Graeci numina diversa in unam massam sic confundere ut Romani; unde deinceps natae illae statuae, quas *Groppos* Itali appellare solent.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ. PHILOXENI nomen, neque Meleagri, neque Philippi praefationes, neque index Anthologiae vulgatae habet. Sola collectio Jemsiana n. 140. carmen hoc titulo unicum exhibet, unde de auctoris aetate nihil colligas. Videtur ille Philoxenus tragicus esse, qui, teste Aeliano et Ammiano Marcellino, linguae suae intemperantia graves sibi poenas a Dionysio seniore, Siciliae tyranno, contraxit.

ΦΛΑΚΚΟΣ. Est idem, ni fallor, qui *Sentilius Flaccus*, de quo supra dictum.

ΦΡΟΝΤΩΝ. FRONTONIS hujus duo exstant in Musaei Stratonis carmina. Videtur ille *Fronto Emesenus* rhetor, tempore Severi Aug. esse, de quo v. Suid. v. *Φρόντων*, ejus e sorore nepos fuit ille celeberrimus Longinus, qui de Sublimi libellum aureum condidit.

ΦΩΤΙΟΣ. PHOTII Patriarchae CPtani, cujus unicum carmen Collectio Jemsiana praestat, nomen et res et aetas, quae in finem saeculi p. C. N. noni incidunt, satis nota sunt, ut non opus sit plura de illo dicere. v. Fabric. B. G. Vol. X.

ΧΑΙΡΗΜΩΝ. CHAEREMO, si quidem bellis Lacedaemoniorum et Argivorum ob et apud Thyream, quae carminibus duobus superstitibus canit, aequalis fuit, est admodum antiquus, et bello Xerxico antiquior. Recentior alius ergo sit ille, necesse est, cujus in Eubulum Athenagorae filium rhetorem carmen conditum habet Du Cange Add. ad CPlin. Christian. p. 193. Suidas aliquem Eubulum *ἑνὶ τῶν ἐπιφανέστατων* memorat, forte illum, cujus nomen *παῖς* in collectione Wolffiana epistolarum Libanii occurrit. Unde de de hujus recentioris Chaeremonis aetate

98 NOTITIA POETARUM

constet. Forte tamen unus idemque Chaeremo, homo, quarti p. c. N. saeculi, omnia illa tria carmina condidit.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣ. CHRISTODORUS *Thebanus* aetatem ipse suam satis clare significavit illo carmine in statuum Pompeii M. p. 397. A. St. qua ait Imperatorem suum, Anastasium, Isaurorum domitorem, a Pompeio, ejusdem gentis victore, genus trahere, et in studiorum similitudine generis sinceritatem probatam dedisse. Anastasium Dicorum significat, qui quantam in Isauros cladem ediderit, A. C. 493. narrat Theophanes p. 118. Aliud aliquidum argumentum, Christodorum hunc sub Anastasio Dicoro floruisse, Carmen 768. dat, quod mortem Joannis Epidamnii praedicat, qui gener Anastasii Dicori fuit.

INDEX

INDEX POETARUM

Quorum Carmina in *Constantini Cephalæ* collectione
prostant.

Asterisco notati non sunt in Planudea.

A.

- Α Γαΐος 278 — 280, 387, 389, 390, 393, 554, 707.
 Αδαΐο 507, 668, 717, 767.
 Αδριανός ὁ βασιλεύς 540.
 * Αἰχίνης ὁ ῥήτωρ 539.
 Αλῆξανδρο 780.
 Αλκαῖο 34, 35, 68.
 Αλφειός ὁ Μιτυληναῖο 22, 760.
 Ανacreῖον 250, 423, 424 — 434, 543.
 * Ανδρόνικο 571.
 Αντίπατρο 224, 314, 398, 462, 473, 522, 524, 595, 607, 612,
 616 — 619, 653, 667, 675, 688, 729, 730, 736, 785,
 804.
 — ὁ Θεσσαλονικεύς 283, 654, 749, 788.
 — ὁ Σιδωνίο 406, 442, 460, 556, 570, 694, 745.
 Αντίο 485, 594.
 Αντιφάνης ὁ Μακεδόν 402, 662, 786.
 Αντίφοιο 407, 492, 506, 606, 652, 718, 719.
 — ὁ Βολωνίο 454, 596, 599.
 Ανύτα 417, 441, 575, 576, 681.
 Απολλωνίδης 468, 487, 693, 714, 766, 787.
 * Αρσένος 120.

n 2

Αρσένιος

Αργυπίρις (Μάριος) 284, 304, 312, 315, 320, 456, 491, 573,
731.

* Αρσιπιδης 710.

Αρσιπ 739.

* Αρσιπών 60, 115.

Αρχας 300, 450, 452, 461, 574.

Αρχίας ὁ πύργος 759.

* Αρχιλοχ 422.

Ασκληπιάδης ὁ Αδραμυττίνος 41, in reliquis nuda Asclepiades
51, 55, 79, 81, 126, 142, 148, 149, 150, 153, 268, 329,
330, 333, 335, 336, 339, 345, 349, 359, 757, 758.

Αυτορίδαν 39, 328.

B.

Βακχολίδης 273. (Dubie) 538.

Βάσος Δίκης 602, 603.

Βιάνας 665, 772, 789.

Γ.

Γαυτάριος 282.

* Γάδος ὁ Δίκης 293.

Γίμων 663.

Γλαύκος 49.

Δ.

Δαμάργος 495, 704.

* Δαμώργος 794.

Διογένης ὁ Λαίριος 563 — 568.

Διόδωρος 317, 490, 545, 697.

—— ὁ γραμματικός 687.

Διοκλῆς 40.

* ——— ὁ Καρύσιος 604.

Διονύσιος 102, 397, 750.

Διοπορίδης 18, 42, 47, 156, 157, 158, 205, 206, 297, 298,
326, 352, 418, 471, 523, 557, 609, 610, 611, 621,
655, 702, 737, 778, 779.

Διόπμος 513, 711, 762.

* Διοφάνης ὁ Μηρινάιος 395.

Εἰσὶν αἱ

E.

- Εἰρήνωϊς ὁ ῥιφιγενιδίσιος 375, 378.
 Ἐρεπτοδίνης ὁ χαλαστικός 370, 401.
 Ερύκιος 408, 483, 505, 577, 597, 598.
 Εὐλῶς ὁ γραμμωτικός 446, 671.
 * Εὐνομίανος 699, 700. vero nomine Philostorgius.
 * Εὐφορέων 497, 716.

Z.

- Ζωνῆς 409, 593, 771.

H.

- Ηγήσιππος 257, 449, 512, 578.
 Ηδύλος 355.
 Ηρίνη 549, 674, 678.

Θ.

- Θάλλος (vel Θάλος aut Θαλῆς) ὁ Μαλήσιος 404, 484, 769.
 Θεωρίτης 776.
 Θεοδωρίδης (vel Θεωρίδης) 266, 472, 474, 608, 680, 692.
 * Θεοφάνης 638.
 Θίαν ὁ Αλεξανδρίου 580.
 * Θεκυδίδης ὁ ἰσχυρὸς 558.
 Θυήλαος 446. nomen corruptum v. Εὐλῶς.
 * Θυμοκλῆς 37.

I.

- Ιελλίανος ὁ Αἰγύπτιος 741.
 Ιελλίος (v. Λεωνίδης.)

K.

- Κακίμαχος 48, 56, 75, 77, 98, 109, 125, 129, 138, 139, 140,
 211, 253, 254, 255, 269, 270, 273, 328, 435—439,
 533, 536, 537, 544, 548, 579, 613, 738, 740, 748, 773.
 * Κισιάκτωρ 290.
 Κλαυδιανὸς 311, 697, 698.
 * Κόιντος 479.
 Κρηναγόρας 313, 411, 477, 478, 481, 488, 489, 490, 508, 542,
 547, 600, 604, 666, 669, 670, 727, 732, 733, 734, 735, 803, 805.
 Κῦρος

Κῦρος ὁ ποιητής 633.

* Κωνσταντῖνος ὁ Ρόδιος 638, 639, 640.

* ——— ὁ Σικελὸς 637.

Δ.

* Λάκων 458.

Λαυρίας 28.

Δίαν ὁ φιλόσοφος 636, 753, 754, 755, 796.

Διανίδας 476, 656—659, 691, 774, 775, 790, 795, 802.

————— Ἰάλιος 25.

————— ὁ Ταρραντῖνος 362, 455, 457, 459, 464, 499, 502, 503,
525, 528, 530, 532, 534, 552, 672, 679, 764, 793.

Μ.

Μαίκετος 482, 661.

Μακεδόνιος ὑπατος aut ὑπατικός 367, 368, 369, 371, 384.

Μάρκος (v. Αργυρόπριος.)

* Μαρίνος 752.

Μελίσσος 24, 27, 38, 46, 52, 53, 54, 57, 58, 59, 61, 62, 64,
65, 67, 69, 72, 74, 76, 78, 80, 82, 84—90, 97, 100,
103, 104, 108, 110, 113, 116, 117, 118, 119, 123, 124,
127, 131, 134, 137, 143, 145, 146, 151, 152, 154, 219,
221, 222, 245, 246, 299, 324, 325, 327, 331, 332, 334,
337, 338, 341, 342, 343, 344, 346, 348, 350, 351,
353, 354, 360, 363, 365, 443, 560, 614, 615, 620.

Μισοσίλκας 128, 420, 510, 514, 572.

Μισσάλ 642.

* Μυκίος Σκαυκαλός 685.

Μυρτῖνος 413, 504.

Μυρτὶ ἢ Βοζαντικα 415.

Ν.

Νίτωρ 797.

Νικαννίτος 275, 475.

Νίκαρχος 287, 288, 289, 800.

Νικίας 416, 419, 516.

* Νικίνορχος 582.

Νίσιος 34, 421, 511, 521, 550, 551, 678, 799.

ὡς Νίσιδος 519.

Νυμφαίος

INDEX

103

* Νεμελκίος Ταρσός 33.

O.

* Οίσις 770.

Π.

Παγκράτης 553.

Παλλαδῆς 306, 307, 308, 309, 647, 695, 723, 781.

Παρυμίων 263.

Παῦλος ὁ σιληπάριος 366, 372, 373, 374, 376, 377, 379, 380, 381, 382, 383, 385, 386, 388, 391, 392, 445, 742.

Πέρσης 414, 520, 690, 801.

Πολύεργος 95.

Ποσειδίππος 50, 81, 111, 122, 155, 225, 322, 347, 358, 364.

P.

Ρεανός 43, 63, 112, 136, 220, 399, 447, 496.

ὡς Ρεανῶ 132.

Ρυφίτος 285, 286, 292, 301, 302, 303, 305.

Σ.

ὡς Σκπφῶς 515.

Σιμωνίδης 256, 259, 264, 265, 271, 273, 276, 453, 465—470, 559, 581, 591, 703, 705, 706, 715, 746, 747.

* Σκυθίος 29.

* Σκυθίνος 213.

Σπυτιύχιος Φλακκός 30, 31, 32, 281, 761.

Στράτων ὁ Καρδιανός 1—15, 17, 19, 20, 26, 161—210, 212, 216, 217, 218, 227—244, 247.

T.

* Τιμοκρίων ὁ Ράδιος 277.

Τύμνης 440.

Φ.

* Φαίδρος 267, 517, 765.

Φάλακκος 251, 252, 272, 444.

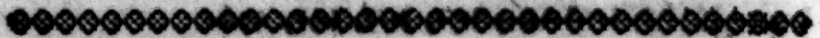
Φανίας 36, 526, 527, 529, 531, 535.

* Φαίδας 349.

Φαίδας

- * Φαλκῆς ὁ Σάμιος 712.
- Φαίδιμος 159, 291, 316, 318, 319, 546, 651.
- Φίλιππος Θεσσαλονικὴς 248, 403, 405, 410, 412, 458, 480, 493, 601, 605, 623, 728, 785, 787.
- * Φιλόξενος 791.
- Φλάκκος (v. Σπιντόλλιος.)
- * Φρόντων 160, 215.
- * Φωπὸς 683.

Χ.
 Χαλκίδης 680.
 Χερσίδης 768.

INDEX POETARUM,

Quos Meleager in Præfatione ad suam Coronam
 laudat, et quorum Carmina illi intexuit.

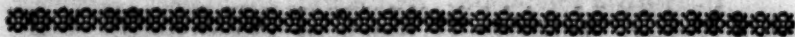
Asterisco notati defunt Anthologiæ Cephalæ.

A lexus, versu præfatio- nis	13	Archilochus	38
Alexander Aetolus	39	Bacchylides	34
Anacreon	35	Callimachus	22
* Antagoras	52	Chæremo	51
Antipater Tyrius	42	Damagetus	21
Anyte	5	Dioscorides	24
Aratus	49	Diotimus	27
		Erinna	12
		Euphe-	

INDEX,

105

* Euphemus	—	20	Perfes	—	26
Euphorio	—	23	Phædimus	—	52
Hedylus	—	45	* Phaënnus	—	29
Hegesippus	—	25	Phanias	—	54
* Hermodorus Syrus	—	44	* Plato	—	47
Leónidas	—	15	* Polyclitus	—	40
* Melanippides	—	7	Polystratus	—	41
* Menecrates	—	28	Pofidippus	—	45
Mnasalcas	—	16	Rhianus	—	11
Myro	—	5	* Samius	—	14
Nicenætus	—	29	Sappho	—	6
* Nicias	—	20	* Sicelides	—	46
Noffis	—	10	* Simmias	—	30
* Pamphilus	—	17	Simonides	—	8
Pancrates	—	18	Theodoridas	—	53
* Parthenis, aut Parmenis	—	32	Tymnes	—	19.

INDEX POETARUM,

Quos Philippus Theſſalonicenſis ad Coronam ſuam
texendam adhibuit, ejuſque in Præfatione nomi-
navit. Utraſque Coronas, tum Meleagri tum
Philippi, vid. ſupr. p.55.92. Notit. Poet. Anth.

A Ntigonus.
Antipater.
Antiphilus.
Antiphanes.
Automedon.
Bianor.

Crinagoras.
Diodorus.
Euenus.
Parmenion.
Philodemus.
Tullius.
Zonas.

o

INDEX

INDEX ΠΑΙΔΙΚΩΝ,
Sive Carminum Libri PRIMI ANTHOLOGICÆ
CEPHALÆÆ, vel partim vel integre, a Viris
doctis editorum.

1. ἐν Διὶ ἀρχόμεθα. Majus Obs. Sacr. T. IV. p. 1.
3. τῶν παίδων. Pierfon. Verosimil. p. 170.
4. ἀκμῇ. Menag. ad Diogen. Laert. p. 101.
5. τὸς λευκὸς. Wolf. Fragm. Sapph. p. 236.
11. εὐτυχὲς. Salmaf. Ex. Plin. p. 278. Majus Bibl. Uffenb. p. 578. Dorvill. Charit. p. 348.
12. Distichon medium citat Salmaf. T. I. Scr. Hist. Aug. p. 146.
16. ἄρτι. Dorvill. Charit. p. 30. Pierfon. p. 85.
17. Distichon primum, ἡτρὸς, Salmaf. Ex. Pl. p. 740.
22. τλήμονες. Menag. in Observ. Italic. ad *Amyntam* Taffi, p. 184. Ut didici indicio schedarum La Crozii. Et Nos in Notitia Poëtarum. ALCÆUS.
23. ἐ δύναιμαι. Antholog. H. Steph. p. 484.
24. λίσσομαι. Ibidem. p. 452.
30. σῶον. Dorv. Vann. Crit. p. 147. primum distichon citat.
33. κῦρος. Anthol. H. Stephani, p. 484.
36. καὶ Θέμιν. Dorvill. Charit. p. 310.
37. Μίμνη. Dorv. Char. 602. Pierfon, p. 92.
45. Distichon primum citat Salmaf. ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 343.
46. ἐκίτι. Valckenar. ad Ammon. p. 41. Al' erti ad Hesych. v. Θυστήνους. Dorvill. Charit. p. 40.
48. ἐχθαίρω. Callimach. Græv. p. 204. Salmaf. Ex. Plin. p. 601. Heinfius not. ad Horat. p. 11.
49. ἦν ὅτι. Nos in Notitia Poet. Anth. GLAUCUS.
52. ματρός. Anthol. H. Steph. p. 484.
55. πῖν' ἀσκληπιάδῃ. Anth. Steph. p. 485. v. supr. p. 198.
[Sc. Comm. Reisk.]
56. ἔγχει. Callimach. Bentl. n. 31.
57. ἔριθ. Wolf. Fragm. poetr. p. 20.
60. λητοῖδῃ. Dorvill. Char. p. 196.
61. ἀκίτῃ. Idem, p. 512.
63. ἡ προῖζῃν.

63. ἡ πρῶτη. Wolf. Fragm. Sapph. p. 251.
 66. ἄδρει. Dorvill. Charit. p. 199.
 67. σιγῶν. Idem, ib. p. 529.
 71. τὸν καλὸν. Idem, ib. p. 24.
 75. ἡσυχίᾳ. Callimach. n. 32. p. 206.
 76. ἡδὴ. Alberti ad Hesych. v. διακρυφίσαν.
 77. ἡμῖν. Callimach. Græv. n. 43. p. 214.
 84. ψυχῇ. Dorvill. Charit. p. 201.
 86. ἱασιππῶν. Antholog. H. Steph. p. 485.
 88. ἀνδρωπύ. Dorvill. Charit. p. 98. Conf. Alberti ad Hesych.
 v. βωθῶν.
 92. διόσοι. Dorvill. Charit. p. 709.
 93. Κύπρι. Anth. p. 485.
 94. ἕκ ἐτ' ἐρῶ. Wolf. Fragm. poetr. p. 35.
 96. ἐς οἶον. Dorvill. Vann. Crit. p. 155.
 97. τὸν μὲν. Idem, Charit. p. 526. Pierfon, p. 147.
 98. ὁ γρηυτής. Callimach. n. 33. p. 209. Heinsf. ad Horat.
 p. 54. Conf. Tanaquill. Fabri Epistolæ.
 101. τὸν καλὸν. Heinsf. in notis ad Horat. p. 21.
 102. εἰ μὲν. Wolf. Fr. Sapph. p. 237.
 103. ὁ περὶ φέρους. Idem, ibid. p. 232.
 104. ἱερῶν. Pierfon, p. 85.
 106. ἀκρητον. Dorvill. Charit. p. 109.
 107. καμμάσσομα. Dorv. eodem loco. Wolf. Fr. Sapph. p. 253.
 108. ἐπὶ λήθω. Dorvill. Char. p. 88.
 109. εἰ μὲν ἐκὼν. Callim. p. 216.
 113. ὁ χάριτες. Albert. ad Hesych. v. γλυκυδιεκέις.
 116. ἡδὺ τι. Distichon ultimum citat Valken. ad Amm. p. 136.
 125. ἔλκους. Callimach. n. 45. Dorvill. Char. p. 328.
 126. οἶνον. Nos in Notitia P. A. ASCLEPIADES.
 129. ἐπὶ π. Callimachi p. 218. n. 46. et apud Heinsf. ad Horat.
 carm. II. p. 1. 7.
 130. τὸν καλὸν. Callimach. n. 47. Dorvill. Charit. p. 332.
 Pierfon. Verosim. p. 82.
 131. ἐφ' ἡγῶ. Pierfon, p. 85.
 136. ἀγριύσαις. Dorvill. Charit. p. 30.
 138. Apud Callimach. n. 34.—139. ibid. n. 48.—140. n. 49.
 p. 220.
 144. καὶ ποτι. Wolf. Fr. Sapph. p. 153.
 147. θαρσαλέως. Dorv. Char. p. 332. 148. Bernard.

148. Bernard. ad Thom. Mag. p. 61.
 152. λούκανθης. Wolf. Fr. Sapph. p. 137.
 155. Νανῆς. Nos ad C. 757. [Sc. Comm. Reisk.]
 159. Δημο. Heinsf. de Satyr. Horat. p. 136. Conf. Petit.
 Observ. I. q. p. 94.
 160. μέγας. Dorvill. Charit. p. 615.
 161. ἢ μὴ ζυλοτύπει. Wolf. Fr. Sapph. p. 246.
 167. ψεύδεια. Pierfon, p. 96.
 171. τὰς σφαιροῦς. Idem, p. 168.
 179. ἢ τρεπταί. Wasse ad Thucydidem, p. 7.
 181. εἰ ζῆς. Dorvill. Char. p. 338. Salmaf. Ex. Plin. p. 23.
 182. ἀνδρῶν. Wolf. Fr. Sapph. p. 241.
 183, et 184. Pro uno edidit Majus, Observ. Sacr. T. IV. p. 65.
 Illud ab ὀφθαλμοῖς, hoc a καυρὸν incipit.
 187. μισῶ. Dorv. Char. p. 455. Conf. Salmaf. ad Scr. H.
 Aug. T. I. p. 187.
 189. πηλὸς ἰσως. Wolf. Fr. Poetr. Gr. p. 105.
 191. χουσία. Dorvill. Char. p. 505.
 194. ἐχθῆς. Pierfon Verosim. p. 93.
 204. εὐκαίρως. Posterius tetrastichum citat Salmaf. Scr. Hist.
 Aug. T. I. p. 520.
 210. ὡς ἀγαθῇ. Dorvill. Char. p. 197.
 211. Apud Callimach. n. 56. p. 228.
 222. Posterum distichum citat Salm. ad Tertull. p. 432.
 228. ἦδη μοι. Majus, Bib. Vff. p. 578. Alberti ad Hes. v. ἔπειρα.
 230. πρῶτον. Wolf. Fr. Sapphus, p. 227.
 234. ζῆνυς. Nos ad C. 649. [Sc. Comm. Reisk.]
 235. αἰοί. Reich. Carm. Sepulcral. p. 5. in notis.
 245. Distichon primum πείνησπον, citat Salmaf. ad Scr. H.
 A. T. II. p. 81. Nos Not. Poet. MELEAGER.

Præterea, quod Cl. Reiskium fugerat, eruditus valde vir D. Rhunkenius, Epist. Crit. I. supra citat, pag. 35. edidit totum Carmen 17, Ἰατρὺς, &c. Cujus primum distichon edidisse Salmaf. Exerc. Plin. p. 740. supra notatum est. Idem etiam totum Carm. 204, Εὐκαίρως, &c. accurate emendatum protulit. Cujus duo priores versiculi habentur insuper apud Salmaf. ad Lamprid. Heliogab. p. 179. edit. Paris. Carmen etiam 113, edidit Pierfon. Verosimil. p. 84. Necnon Carmen 84, edidit et emendavit, p. 91. Quin et aliorum fortasse nonnullorum latibula possint, vel adhuc, exeuere docti.

INDEX ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ,

Sive Carminum Libri SECUNDI ANTHOLOGIÆ
CEPHALÆÆ, a Viris doctis editorum.

253. ὁ λύκη. Callimachi n. 39. Conf. Salmaf. Ex. Plin.
p. 264.
254. ἔρχεται πολὺς. Callimach. Fr. Bentr. p. 364.
255. αἰ γαῦς. Eodem Loco.
256. τίς εἰκόντα. Allatius de Simeonibus, p. 216.
257. ἔρρεται. Holsten. ad Stephan. Byz. p. 289.
259. Ἀργεῖ. Allat. de Simeonibus, p. 216.
260. εἰμὶ Δίκων. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 14.
262. ἰφίων. Wolff. Fr. Sapph. p. 232.
264. ἀνθηκιν. Allat. l. c.
265. κωαυγόν. Ibid.
268. Nos in Notitia P. A. ASCLEPIADES.
269. τί δῶρε. Callimachi, n. 40.
270. Δέμητρε. Ejusdem, n. 41.
271. μνησσομαι. Allat. l. c.
273. Præscribitur quidem Callimachi nomen, sed est Bacchylidæ aut Simonidæ, et exstat in Callimacheis, n. 50.
p. 222. ed. Græv.
275. οἶνον τῷ χαρίντι. Antholog. H. St. p. 83.
276. μῦσά μοι. Allat. l. c. p. 216.
277. Κηρία μς. Idem, p. 213.

INDEX VOCUM,

Unde Carmina singula ANTHOLOGIÆ CEPHALÆÆ,
suis distincta numeris, ordiuntur.

Ἀ κύπερις	—	90	—	μάτηρ	—	552
— κύπερον		122	—	γαῦς		255
						αἰ πάρε.

ἀ παρθ.	442	ἀκρίδα	572
— πατρε	631	ἀκρίδι	573
— πύματον	246	ἀκρίτα φοῖβον	479
— πύλα βαρίθυρα	712	ἀκταίω	772
— πύλα, σωθήματα	620	ἀκτῇ ἐπὶ	798
— πύλα, φῖρ ἴδω	619	ἀλκαίη	720
— φίλιμος	331	ἀλκαίῳ	422
— χλοερῶ	769	ἀλκιμος	529
ἀσρότερον	583	ἀλκίμων	250
ἀσρὺς	64	ἀλκυόσιν	579
ἀγγειλον	346	ἀμπλε	128
ἀγκιστρον	229	ἀμπλῆς	739
ἀγκύραν	403	ἀμπιλο	690
ἀγνὸς Ἄτρε	470	ἀμφαρότης	516
ἀρρώσας	136	ἀνδρὸς σφόν	743
ἀγχάλω ῥημίτῳ	282	ἀνθια	623
ἀγχυροί	670	ἀνθιας	443
ἀδ' ἐγώ	602	ἀνθισιν	182
ἀδ' ἐδ' ἀδ' Ἐλ.	582	ἀνθηκειν	264
ἀδων ἐδὲν	340	ἀνθι	773
ἀθναίοισι	752	ἀντιζῶν	304
ἀδρει	66	ἀπαν μὲν ἔρπον	640
αἰ αἰ μοι	15	ἀρπείχειρα	405
αἰ Λυκυμήδης	502	αργαῖο Δάνδης	259
— πτελίαι	446	αργαῖο φιλοκλῆς	120
— τρισται	353	αργυρίον πυχίων	281
— χίμαροι	685	— σοι τόνδε	477
αἰκίζω	765	ἄρειον	186
αἰγυπῆς	480	ἀριεῖται	59
αἶδη	593	ἀρκαδίων	406
αἰδώς	747	ἀρκασιῇ	137
αἰῖτα	476	ἄρτιμι Δᾶλον	519
αἰλιον	545	— σοι πὲ πείδλα	517
αἰνόορον	586	— πν τὸδ' ἄγαλμα	544
αἰπολικαί	119	— τῆς	495
αἶρε τὰ δίκτυα	312	ἄρτι γαιναίζον	16
ἀκμῇ δουκίτης	4	— χαλός	7
ἄκρας ἦν σε	695	— σε	648
ἄκρητον μανίω	106	ἀρχυλῆς	447

ἀσκληπιάδης

INDEX.

III

ἀσκληπαίδης	646	βυχανδής	441
ἀσπίδα	404	βωμὸς τέσσε	434
ἀσπίς	510	Γάλα	483
ἀστημφῆ	528	γῆραι	400
ἄστρο	351	γλῶκων	408
ἀστυπὶς	770	γλῆνιν	766
ἀττικὸς	742	γλύκων	785
αὐγῆσιν	628	γνωπὶ	551
αὐραὶς	724	γομφιδύπα	482
αὐδοίσεις	577	γράμματα	700
αὐχλον	368	Δαιδαλίοισι	558
αὐσον	595	δαίμονες	308
αὐλοὶ	655	δάκρυα μοι	388
αὐτὰ τοι	749	δαμῶ	710
αὐτῇ	758	δάφνης	448
αὐτῇ σοι	402	δειλινῶ	386
— τικῆς	642	δειλαίᾳ	689
αὐτομέτη	557	δειλαίᾳ, τί σι	613
αὐτομίλινικ	550	διέση	449
αὐτονόμα	503	διέξο	549
αὐτὸς ἀναξ ἡμέτερος	741	διξιτιρῶ	241
αὐτὸς, ἀναξ, ἡμέτερος	662	Δημόφιλον	18
αὐτὸς ἰωάννης	768	Δημὸν λόκην πᾶραις	334
αὐτὸς ἡ τικίσι	576	— με	158
ἄρρι πίν	172	Δηοὶ λιχμαίῃ	409
ἄσας πτοχῶν	594	δηρίφαιον	681
Βακχυλὶς	522	δινδύμα	499
βαττιάδων	613	δισοὶ	92
βιολήσθων κύβη	108	διατὸς ἔρας	95
βίβλιν Θίαν	755	διψῶν	124
— μηχανικῇ	753	δερκίον	148
βίβλιν	671	δὸς μοι	197
βιδυλὶς	462	δραχμῆς	314
βλίσσοντες	47	δωμάτια	596
βότρυν	382	δωρίδα	298
βότρυν	481	δωρίδα	561
βοτρυών	445	ἔργον	348
βυποίησι	237	ἔργον, ἡ πάλιν εἰπὶ, Διοκλῆς	56
βυποφον	407	— ἡ πάλιν εἰπὶ, πάλιν	324

ἔργον

ἴδω	698	εἶπά σε	121
αἱ ὄνεται	771	εἶπὶ γυναι	570
— ἵ	315	— Δικαιοκρχεα	599
— ζῆς τῆ γαίης	181	— λίων	618
— ζῆς κοῖν	69	— μοι	725
— ζαχαρεῖν	641	— ποτὶ φθίλω	751
— κωθουρη	81	εἰρημίνη	389
— κῶ σοι	9	εἰς ἀγαθὴν	205
— κῶ τὸ σῆμα	600	— ἀγαθὴν	349
— ἐ γὰρ χροῖ	597	— ῥιων	96
— κῶλοι	246	εἰς γάμο	632
— με τὸ	231	— ὅδε	709
— μὲν ἔκων	109	οὐκ Διδς	1
— μὲν ἐμὲ	102	— ποῖς	242
— μὲν ἔφες	14	— τόκ	455
— μὲν τις σφὸς	637	ἐλδοῖσιν	799
— μὴ γυν	188	ἐλκῶ ἔχων	125
— μὴ τῶον	80	ἐλκῶς	707
— μοι σωζόμειν	31	ἐλκῶν δὲ χαγὸς	453
αἱ μοι χαρτος	28	ἐμπήσω	240
— σίρω	79	ἐνδύκ	485
— σε πύρι	222	ἐνθάδε πλείον	565
— σε φίλων	174	— σῶμα	783
— πῶς μὴ	663	ἐνθάδ' ἐγὼ	777
— τινὲ πῶ	141	ἐν πύλιν οἶδα	100
— τοῖλω	309	ἐν σοι τ' αἶμα	146
— τῶσι	293	ἐνταῦθα βρίντιοι	421
— χλαμύδα	82	ἐν τῶδε παμμήτωρ	337
εἶπω	542	ἐξ ἀλὸς ἡμῶντων	578
εἶδον ἐγὼ παδίουας	379	ἐξ ἐπὶ πιντήρηας	466
— ἐγὼ τῶα	7	ἐξελίγλω	164
εἶδε ρόδοι	310	ἐξίφωρον	166
εἶκον ἐμοὶ	391	ἐξ ὁριος χωρῶσι	423
εἶπὼς μὲν	61	ἐξ α' γ' Εὐρώπας	581
εἶμὲ Δίκων	260	ἐπὶ με καὶ δίκη	627
εἶπάλοι	474	ἐρμῆ Κορυκίς	759
εἶνὲ μυχοῖς	651	— τοξινδῶς	133
εἶπὼς	454	ἐρμῶν	333
εἶπὼς	118	ἐρρίτω	257

INDEX.

113

ἐρχεται	254	Ζεύς	234
ἐρωπε	683	Ζεῦ πρότερον	73
ἐσθίομαι	44	Ζεὺς πίσις	68
ἐσπερίην	163	Ζηνί	540
ἐσπερίαν	774	Ζῆμα	518
ἐσπερίαις	484	Ζωότητος	625
ἐσπερίαν	86	Ζωοπάται	54
ἐστί μιν δρχαίης	635	Ἡδῶ	682
ἐσπερί	417	ὁ Ζεὺς ἡ ἀριστερή	390
ἐστὶ π	129	— ἡ φθιμένη	393
ἐσπερίαν	708	ἡ Ζεὺς ἡ ἀριστερή	27
ἐσπερίαν	801	— ὅτι ἐρωτῶ	390
ἐσπερίαν	445	ὁ Ζεὺς ἡ ἀριστερή	458
ἐσπερίαν	636	ἡ ἀριστερή	337
ἐσπερίαν	535	ἡδὲ ἐπὶ τρεπῆς	200
ἐσπερίαν	343	— μιν γλυκὺς	76
ἐσπερίαν Ζώνην	457	— κραδίης	675
ἐσπερίαν	204	ἡδὲ μοι	228
ἐσπερίαν	212	ἡδὲ μοι	609
ἐσπερίαν	614	ἡδὲ μοι	567
ἐσπερίαν	536	ἡδὲ μοι	327
ἐσπερίαν	790	ἡδὲ μοι ἀκρότης	151
ἐσπερίαν	287	— μιν ἐπὶ	376
ἐσπερίαν	217	ἡδὲ ὁ πᾶς	143
ἐσπερίαν	111	ἡδὲ τι μοι	116
ἐσπερίαν	224	ἡδὲ μοι νικήσεν	661
ἐσπερίαν	150	— πυροῖνται	566
ἐσπερίαν (ὁ φθιμένη)	1	ἡδὲ μοι	703
ἐσπερίαν Τιμόνακτι	432	ἡ καλὸς	38
ἐσπερίαν τοῖς δόξοις	465	ἡ κνήμη	35
ἐσπερίαν	608	ἡ λαμυρή	335
ἐσπερίαν πᾶς	58	ἡλθὲν μοι	29
ἐσπερίαν ὁ πᾶς	484	ἡλθες ἐμοὶ	369
ἐσπερίαν Ἡλίοδορον	598	ἡ λῆθος ἀτράπτει	396
ἐσπερίαν, καὶ Κύπριον	131	ἡλικίης φίλῳ	185
ἐσπερίαν τὸ	48	ἡμετέρας τευχῶσιν	367
ἐσπερίαν ἔχον	10	ἡ μὴ ζηλοτύποι	161
— λαοῖσιν	194	ἡ μὴ	652
ἐσπερίαν	672	ἡμῶν μιν ζώειν	786
		P	— μοι

— μοι ψυχῆς	—	77	ινδῆν	—	717
ἢ δ' ἰσίδω	—	65	ινῆς, ὧ Μελίκερτα	—	546
ἢ ὅτι παῖδας	—	49	ἰξῶ Διεξιόνικος	—	132
ἢ παρ' αἵης	—	767	ἰκποι Ἀθήνιον	—	326
ἢ τινά	—	208	ἰσθρίην	—	699
ἢ τι παῖδω	—	78	ἰσω	—	687
ἢ τῷ συμφωνίῃς	—	193	ἰχίτι	—	653
ἢ οἱ ἐκ' ἐκταίῃ	—	488	ἰυγῆ	—	361
ἢ παλίμερος	—	664	ἰφίων	—	262
ἢ πηληνῆ	—	296	Καὶ αὐτῇ	—	733
ἢ πολυδράξ	—	522	— Διί	—	750
Ἡρακλῆς τετραχῖτα	—	397	— λόγῳ	—	660
Ἡρα ἢ πω	—	112	— μεσιδών	—	729
Ἡρα τμήματα	—	511	— νικτὸς	—	316
Ἡρα Εἰλαθυῖαν	—	489	— ὁ τῶν	—	554
Ἡρικὴ	—	775	— πάλιν	—	435
Ἡεκται μοι	—	117	— ποτι Θυμωκλῆς	—	704
Ἡρῶτα, Λυδίων	—	475	— ποτι μὲν	—	144
Ἡρως Πρωτισίλαα	—	601	— τί γὰρ σῆμα	—	638
Ἡστ κατ' ἡρώθειον	—	420	Ἡρακλῆνιος	—	745
Ἡραψι γλυκὺ	—	104	Ἡρακλῆρος	—	626
Ἡ τὰ χα τῆς	—	247	Ἡραμὲ τὸν	—	801
Ἡ Τροίην ἀρωγή	—	63	Ἡρ μὲ Ἡρακρύπτης	—	591
Ἡ τευφίη	—	352	Ἡρακλῆν	—	490
Θάμιν	—	787	Ἡρακλῆος	—	789
Θερταλῖος	—	147	Ἡρῶ μ' ἔχει	—	166
Θέρσει	—	727	Ἡρῶντος	—	666
Θεσπιδος εὐρεμῶ	—	611	Ἡρυσίη	—	541
Θεσπιδος ὅδε	—	610	Ἡρμα	—	53
Θεσπιδος	—	728	Ἡρμα δὴ	—	415
Θεσπιδικὴ	—	75	Ἡρακρῶ	—	322
Θεσφίη	—	754	Ἡρῶ Σωσίη	—	778
Θητῶν	—	539	Ἡρῶ	—	277
Ἰντῶς εὐρον	—	17	Ἡρ μύχον	—	665
Ἰντῶν	—	686	— στυμῆ	—	718
Ἰντῶν	—	657	Ἡρακρῶς	—	394
Ἰντῶν μοι φίλι	—	311	Ἡρακρῶς	—	679
Ἰντῶς	—	722	Ἡρακρῶν	—	603
Ἰντῶς	—	439	Ἡρακρῶν	—	762

κλειῶς

κλιῶς αἱ δύο	553
κλίψομεν ἄχρι τίνος	26
κλίψομεν, Ροδόπη	366
κνωσίς Ἰδομηνῆος	584
κράχες	719
κρίλος	726
κρύβει πάλαστος	538
κρύψας ἐν φρυγῇ	410
κρύψας	800
κρύπτει	788
κρύπτει ἔρωτες	70
κύπριδι κῆρυ	491
κύπρις ἐρωί	145
κύπρις, τί μοι	93
κωνσταντῖνιάδης	701
κωνσταντῖνος	639
Λαορροσύνη πῖδι	534
λάτρη χρημηθείστα	501
— παπταίνονται	115
λατρήν ἐν πλάτης	532
λαυροίς	731
λαμπάδα	411
λάτρυον	473
λάμειον	289
λευκάδος αἰπὺν	493
— ἀντί	730
λευκανοῦς	152
λητιδίη	60
ληφθήσεται	139
λίστορι ἔρωτες	24
λίστες ἐγὼ πᾶς τύχης	492
λυδῆς	757
λυσιδίῃ σι	359
Μαζὺς χρυσὸν ἔχω	385
μυκρὸ φίλῃ	372
μυλῶν μιν	373
μυκρὸς Ἐνυαλίῃ	416
μυκρὸν ἔχω	568
μυκρὸς	634

μυκρὸν	616
μυκρὸς ἐν τῷ	52
μυκρὸς	697
μύκρον ἔρω	419
μύκρον του	37
μύκρον τίνος πολυμῆς	160
— τίνος σι	201
μὴ ζῆται	2
— θάμνοι	617
— κρύψας	45
— κρύψας	20
μυλὸν καὶ σιτύρη	362
μὴ μοι δοκεῖ	350
μὴ μοι κρύβει	604
μὴ ποτε γαστροδωρῇ	297
μὴ σωθῆς	170
μὴ σὺ γε	317
μὴ φθέρειν	764
μῆτι λίην	12
— μύκρον	673
— ἔχον	286
μῆτις ἐμὴ	796
μικρὸς ὁ Παλαιανῶς	440
μικρὸς ἔρω	99
μίσω δύστην ἄλκην	187
Μυαταλκίος	266
μνήστωμαι ἔρω	271
μῦθος μοι	276
μῦθος φίλῃ	622
μυλῶν γάτας	605
μυλῶν σκαλοπενδρῶν	472
Ναὶ Θίμης	36
ναὶ, ναὶ βάλλεται	50
ναὶνῶς, καὶ Λύδης	155
ναὶλος ἐρωτῶν	659
ναὶλος ἀνάπλων	280
ναὶλός	678
ναὶπὶ ἔρω	300
ναὶπὶ ἐρωτῶν	654

ἦσαν τὴν	732	ὁ σκήπτρον	525
τῶν ἀκνύρων	760	ὅστις σου Παλάμηδες	645
τιμωρίτης το	330	ὅταν βλέπω	643
νικῶ Δύσολον	251	ὁ πρυφίρος Διόδωρος	103
συκτερινὴ δίκρις	318	ἔγδ' σὺ γ' ἐλίζον	721
συκτερινὴ ἐπίκωμος	238	ἔδ' αὐτὴ σ'	243
τυμφαί ναιάδες	794	ἔδ' ἡνίων	784
τυμφας βαυκίδες	677	ἔδ' ἔπειτ' ἡλίω	206
τυμφαί	711	ἔδ' Σμυρναίᾳ	180
τὺν αἰτῆς	41	σὺν ἐξέλονται	100
τὺν ἱερῆς	198	σὺν ἐξέλω χειρίδαμον	72
τὺν ἐρῆς κρητάρη	199	σὺν εἰμ' ἔδ'	51
τὺς, σι γὰρ	336	σὺν ἐτ' ἐρῶ	94
ἔωνοι, παρτίους	806	ἔκίπ δὲ πλωτῶσιν	575
Ὁ Ζεὺς Ἀιδιόπων	25	— μοι Θέων	46
εἶδ' ὅπ' μοι κενός	344	— παφλάζοντα	574
— ὅπ' μοι πλάττω	138	— Τιμωρίᾳ	692
οἰδιπόδες	761	σὺν ἐχθρῆς παις	178
οἰκτῆς δὲ διαφύρον	571	ἔ μ' ἐρωσιν	87
οἰοπόττω δὲ καὶ δα	89	ἔ μοι ἦλυν	21
οἶνος ἔρωτος	126	ἔ μοι παιδεύμανης	363
οἶνος καὶ πρὸς ποσειδ	355	ἔ πλοῦμας Τιμωρῆς	354
οἶον ἐπὶ Τροίην	235	ἔ πω σε τὸ	303
οἶος ἀνθ' οἶον	66	— τοι πλοῦμας	713
οἱ παῖδες	220	— τοξοφῶν	149
οἶσω νῆμ' μοι	110	ἔρῶσιον μίμημα	795
οἱ τινες αἰόιοι	748	— τὸ μῦθος	629
ὁ κρύος, οἱ	356	ἔρῶσι Ταλίοις	649
ἄλκις τέκνα	554	ἔρῶσι ἐμπνεύσας	57
ἄλκιος ὁ γράψας	176	ἔ σὺ ταῦτα	123
ἔ λυκπός	253	ἔ τέρπουσι	179
ἔμμοι πωλυπτοίηλον	392	ἔτος Ἀδριανῶντα	590
ἔμμοι πωλυπτοίηλον	381	ἔτος ὁ τῷ κείῳ	559
— Φύλλης	383	ἔτος Φιδάλα	424
ἔρῶσι τὸν ἔρῶσι	213	ἔλ' βαρυσίλων	612
ἔρῶσι τὸν τὸν	342	— μῦθος Στυατοῖσι	223
ἔρῶσι ἔτι μοι	344	— ἔρῶσι σίω	716
ἔρῶσι δὲ δούκωντι	127	— τὸ πῦρ	203
ἔρῶσι κρητάρη	295	ἔρῶσι καὶ	194

ὀφθαλμοῖς ἀσπιδήρας	183
Πάγκραπει σοι	245
παιδὶ ἄφρωνος	515
παιδὶ φιλοσφάνε	429
παίδων ἀδικαχρήντι	735
παῖς Ἀσκληπιάδω	496
παῖς τις αἰαλλός	192
πῦν ἄλορον	233
πάννυχα μυδαλοῖντα	207
πάντα μὲν Ἀιακίδα	633
παρθένη καὶ κέρω	290
παρθένης ἀργυρόπιζος	301
πατέρειον	588
πατρίδα κυδαίνων	265
παῖτι παιδοφίλα	135
πίνε αἰτεῖς	227
πίντε δίδωσι ἐνός	319
— κέρως	702
πινυκονταίτης καὶ	463
πίττης	793
πῆρην καὶ ἀδύψητον	530
πῖν Ἀσκληπιάδῃ	55
πληρώσεις	781
πλῆτε	744
ποιεῖς πάντα	284
ποιμὴν	734
ποδάκι δὴ	273
ποδάκις ἡρκατέμην	292
πορφυρέην μάστιγα	358
ποτνια κερσάω	520
πράξαζέρας	428
πράξιπέλης	62
πράξιδικη	425
πρίην αἰγαλίτι	451
πρίν μὲν ἀλικύστου	792
— μὲν Κελαιτέλης	427
πρόκλος	587
πρόκρατος, ἐπὶ	380
πρόδε μὲν	239

— μὲν	142
πρὸς τὸν παιδαγρέον	39
πρόφρων ἀργυρόπιζι	426
πρώην τῆς σαυρα	230
πρώτη μὲν Γαδάρων	615
πρώταις ὀπύοι	497
πρώταρχος κελός	34
Πρωτομάρχου πατρός	306
πρωτός ἔρως	105
πρηνός ἔρως	189
πυγὰς αὐτός	285
πυγὴν σωσέριον	42
πύδι ἀγωνοθετῶ	244
πυθιάς, εἰ μὲν	364
πύργος	696
πῶς ἀναγκάσκειν	173
Ριγλή	736
ρίπιδα	523
ρίψωμιν	377
ῥυσταμύα Πύθωνα	430
Σαῖς ἱκελον	32
σάμει τοι	418
σάινδαλα καὶ μίτην	456
— μὲν τὰ	460
— ταῦτα	461
σάν τι χάρι	431
σαπφῶ	556
σάρις ἀρχαῖα	780
σάρις πασιπύκτος	471
σημα Θιόγνιδος	705
— κρηταφθιμύοιο	746
— μὲν ἀμφοδι	706
σιγὴν ἡρκακλῆος	67
— παρέρου	647
σκήπων	526
σμερδίη	557
σμηνας	585
σμίλαν Ἀκίσωνιδος	527
σὺ τόδε τὸ κρήδεμνον	387
— τῇ	

— τὸν πληθέντα	506	πένταρες αἱ χεῖρες	328
πένταρας μὲν	261	— οἱ πίνοντες	347
πέντασι	146	τῇ κυανοβλεφάρῃ	302
πένταγγες θυμῶν	494	πλοσάτω	606
πέντη καὶ λισάνωις	187	τῇ ἄδινῃ	562
πῆδι τῆδε κρανία	417	τῇ ἀκμῇ	215
πῆλαι καὶ σαρρήεις	675	— ἄλιν	533
πῆλαι	668	— δὸν τῆς Ἀσίης	321
πῆρες παρὰ πῆροις	320	— μαλακῇ	504
πῆλαι καὶ γροφίδες	278	— πῆις βακχύνουσιν	384
πῆσιμ' ἔγω καὶ	74	— πύρι νηχομένην	199
πῆσιον βασιλαρχῶν	444	— φιλοπυκνύλινται	371
πῆσιμ' ἐν τῇ ἐνδοκίῃ	323	— φρυγῇ	740
πῆσιμ' πῆ	433	τῆς μετῆς	288
πῆσιμ' ἔγω	688	— οἷος	805
πῆσιμ' ἔγω	162	— σαμίας	737
πῆσιμ' ἔγω	714	— σφίης πῆσις	564
σφαιρίων	365	πῆ κλαίεις φρενολήτω	134
σφινκτῆρ	6	πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	498
σῆμα μὲν ἔγω	563	πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	547
σῆσιμ' ἔγω Πελίμωνας	30	πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	756
σῆσιμ' ἔγω σῆσιμ'	469	— πῆσιμ'	378
σῆσιμ' ἔγω πῆσιμ'	486	πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	236
Τὰ δῶρα	269	— εἰκόνα πῆσιμ'	256
ταῖς Ἀρσινόωτος	537	— μι Διονύσῳ	506
ταῖς γυνάμας	776	— μὲν ἂν ἦς	592
— νομῆν	509	— σι καὶ σφαιρίων	174
— οἷν	507	— πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	621
πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	512	— χεῖρας, Ἡλιδόωτος	169
πῆσιμ' ἔγω πῆσιμ'	531	τλήμωνις, οἷς	22
πῆσιμ' ἔγω πῆσιμ'	168	τλήμωνις ἔργος	91
πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	468	τλήμωνις ἔργος	791
πῆσιμ' ἔγω πῆσιμ'	450	πῆσιμ' ἔγω γὰρ μῆτις	464
τάτις καὶ	214	— βαλῶν	738
τέκλιος ἀρμόρις	459	— καλὸν, ἔχ	71
τέκλιος	679	— καλὸν ὡς ἔλαστος	158
τέκλις	543	— καλὸν ὡς ἰδύμεαν	130
τέκλις	684	— καλὸν ὡς χεῖρας	101
τέκλις μὲν	221	— μι πῆσιμ'	97
— ὅλως	209	— σκῶπῳ	

INDEX.

119

— σκοπόν	803	φραζέει γύναγ	569
πάνδε πυρῆς	258	— πῖος	650
πῶς μὲν Ὀνίαντος	267	φῶκος ἐπὶ	272
τὸ ῥοπαλόν	399	φωσφόρος	513
τὸς λευκὰς	5	Χαῖρε θὰ Παφίη	248
— μιδοὺς αἰτᾷτι	202	— μὲν ἀπὸ κύπριας	555
— σπῆρας	171	— τοτ' ὅκ	40
τὺτ' ἐγὼ τὸ	252	— τυ μισοπύνης	218
— ἐπ' μὲν	153	χαίροισάν τοι	521
τὺτο βίος	307	χαλκία ἐργα	263
— Σακίρδωτος	630	χαλκιοὶ αεζωρίω	508
— Σάων	505	χειμείων νιφίτοιο	470
— σὺ Ἀγριμι	514	χειμείων μὲν	154
— τὸ τὺ κλάτωτος	476	χειμείων νιφίτοιο	607
— τὺ ἡμιτίρης	589	χλὼν μὲν ἔχει	673
τῆς ἀεὶθμει	13	χελισσῶν	723
— ἀφῶτοι	414	χρυσία χαλκίων	191
τῆχὺς ὄνυξ	332	χρυσὸς ἢ χρυσή	283
τῆχὺς ἐγὼ	177	Ψεύδεια μυθίχους	167
τῆχλὺς σάτιρας	398	Ψιχίτης	395
τῆχλὺς παλαιάντος	452	Ψυχαπατὴν δυσέρωτες	85
τὺμπος ἐμὲν	585	Ψυχὴ δυσδίακρυς	84
τυροῦνης κελιάμω	547	ὦ γριυτῆς	98
τύχη καπηλεύεται	644	ἀμολόγησ' ἤξεν	329
τῶ καμωδονγράφω	779	ἀμωσὶ σοι Κρονίδη	165
— μὲν Κατωπία	437	ὦ ἥρωφ' Ἡρόκλειος	560
— τοίχῳ κίελικας	196	ὦ ἥρωποι βωδῆτι	88
τῶν κελίων	345	ὦ νύξ ὦ φιλάργυρος	338
— μωσῶν	225	ὦ ξὺν ὀδίτῃ	763
— παίδων	3	ὦ ξὺν αἶνυ γι	678
τὸς τῆχλὺς δονακας	401	ὦ παλάμη	374
ὕδατι σοι Κοπίλαια	656	ὦ πόσους κατέφλεξε	305
ὕετος ἢ καὶ	339	ὦ πτοδοτῃ	219
ὕλησθῃ με πανὶ	412	ὦ σπῆρας Ῥοδόπη	375
ὕψηλῶν ὀρίων	413	ὦ χάλεις τὸν καλὸν	113
Φᾶρος σοι μαρῶ	529	ᾠρα σοι χάλεις	43
φύργις νέος	279	ὡς ἀγαθὴν	140
φημὶ Γέλωνας	467	ὡς ἀγαθὴν	210
φησὶν ὁ μὲν	438	φῶχεν ἐτ' ἀτκήπων	691

F I N I S.

Q. 1

2000

